

ZOË FERRARIS

În căutarea lui Nouf

Un mystery în care,
odată cu taina unei morți,
ni se descoperă taina unei lumi.

ZOE FERRARIS

Q/n cäuiarea

edititura rao **Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României FERRARIS, ZOE**

în căutarea lui Nouf / Zoe Ferraris; trad.: Diana Gierling. - Bucureşti- Editura RAO, 2010 ISBN 978-606-8251-87-5

I. Gierling, Diana (trad.)

821.111 (73)-31=135.1

Editura RAO Grupul Editorial RAO Str. Turda nr. 117-119, Bucureşti, România www.raobooks.com www.rao.ro

Traducere din limba engleză DIANA GIERLING

2010

ISBN 978-606-8251-87-5

Căsnicia este făptuirea mea ş exerciţiul meu spiritual. Cel care dă uitării această japtuire şi acest exerciţiu îşi întoarce faţa dinspre mine.

Profetul Muhamma

d

1

înainte ca soarele să apună în acea seară, Nayir îşi umplu bidonul, îşi strânse un covoraş pentru rugăciuni sub braţ şi urcă pe duna orientată spre sud din apropierea taberei. în urma lui auzi izbucnind râsete zgomotoase dintr-unul din corturi i îşi imagină că oamenii săi jucau cărţi, probabil *tameeb,* şi treceau *siddiq* de jur împr ur. Ani' de călăto : prin deşert îl învăţaseră că era imposibil să îi mpied ie oameni să facă ce doreau. Nu exista ni ' o lege aici, şi iacă bărbat roiau alcool, beau. Pe Nayir îl dezgusta faptul că aveau să se trezească vineri dimineaţa, în ziua sfântă, cu trupurile putrezite de tărie. Dar nu spuse mic. După zece zile de căutare fără succes, nu avea chef de pedepse.

Escaladă duna în pas uşor, oprindu-se doar atunci când ajunse în vârf. De aici avea o perspecuvă vastă asupra văii deşertului bine delimitată şi plată, înco: jurată de dune joase care se vălureau în culoarea aurie a apusului de soare. Dar privirea îi fu atrasă de pata din peisaj: cinci; şase vulturi se agitau deasupra stârvului unui şacal. Era motivul pentru care se opriseră aici încă o îndrumare falsă.Cu două zile în urmă renunţaseră să cutr ere deşertul şi începuseră să urmărească vulturii, dar fiecare ceată de păsări aducea doar priveliştea unui şacal mort sau a unei gazele moarte. Era o uşurare, bineînţeles, dar totodată o dezamăgire. El încă îşi îngăduia să spere că aveau să o găsească.

Scoţându-şi compasul din buzunar, găsi direcţia Meccăi şi îş îndreptă covoraşul pentru rugăciuni într-acolo. Deschise bidonul şi adulmecă preventiv. Apa mirosea a tinichea. Luă o înghiţitură, apoi îngenunchc ute în nisip pentru a-şi efectua spălările rituale. îşi frecă braţele, gâtul şi mâinile, şi, când termină, înşuruba strâns capacul bidonului, savurând scurta răcoare a apei pe piele.

Stând în picioare în dreptul covoraşului, începu să se roage, dar gândurile sale se tot întorceau la Nouf. Din cuviinţă, încerca să nu îşi imagineze faţa sau corpul ei, dar, cu cât se gândea mai mult la ea, cu atât devenea m vid! O vedea cu ochii rr·nţii mergând prin deşert, încl lându-se în vânt, cu mantia neagră biui^ indu-i gleznele arse de soare. ,,Allah, iartă-mă pentru că m tm imai 'nat gleznele ei", îşi zise. Apoi: „Cel puţin, cred astfel că încă este în viaţă".

Când nu se ruga, îşi imagina alte lucruri despre ea. O vedea îngenunchind şi îndesându-ş nisip în gură, luându-1 drept apă. O vedea în* îsă pe spate, pe când metalul unui telefon celular îi lăsa o arsură în palmă Vedea şacalii sfâşiindu-i trupul. In .mpul rugăciunilor încerca

să în.mgă aceste temeri ş să şi-o imagineze -.nând încă p pt. In seara asta, mintea lui se lupta mai îndâijit decât oricând să dea viaţă unui lucru ce părea fără speranţă.

Odată terminate rugăciunile, se imţi mai obosit decât în« inte. Rulă covoraşul v se aşeză pe nisip chiar pe culmea dealului, litându-se la dunele care înconjurau valea. Vântul mângâia chipul deşertulu[1] răscolind fire de nisip care să îi etaleze eleganţa, în timp ce pământul năpârlea scuturându-şi trupul şi părea să îşi ia cumva zborul. Corpurile dunelor se schimbau la nesfârşit odată cu vânturile:. Se ridicau în piscuri sau lunecau precum cărările şerpilor. Bed . . I învăţaseră să interpreteze formele dunelor pentru a determina posibilitatea unei furtuni ie n p sau direcţia vânturilor in ua următoare. Uni. bedu. credeau că formele posedau şi semnificaţii profetice. In acel moment, terenul din faţa lu: alcătuia o sene dc semicercuri, semiluni graţ jase care se rostogoleau spre orizont. Semicercurile însemnau o schimbare în atmosferă.

Gândurile i se îndreptară spre fotografia din buzunarul său. Controlând să vadă dacă nu urca mmen: :oasta în urma lui, scoase fotografia şi îşi permise rarul răsfăţ de a studia chipul unei femei.

Nouf ash-Shrawi era în centrul cadrului, zâmbind fericită în timp ce tăia o feli'- de tort la petrecerea de 2 iua de naştere a surori ei mai mici. Avea un nas lung, ochi legri şi un zâmbet splendid; era greu de imaginat că, la doar patru săptămâni după ce fusese făcută fotografia, ea fugise în deşert, pur şi mplu lăsând totul în urmă: un logodnic, o viaţă luxoasă ş 3 familie mare, fericită. O părăsise chiar şi pe sora de cinc ini care-i stătea alături în fotografie, ridicând privirea înspre ea cu

1 **Băutură saudită fabricată clandestin, extrem de puternică,** având **o concentraţie de alcool de până la 90% şi periclitând adesea sănătatea consumatorilor (n.red.)**

o adora e sfâşietoare. „De ce"' se întreba el. Nouf avea doar şaisprezece ani. Avea o întreagă viaţă în faţă.

Şi unde se dusese?

Când sunase Othman şi îi spusese despre dispariţia surorii lui, păruse mai vlăguit decât îl auzise Na' ■ vreodată. „Mi-aş da sângele îngăimasr dacă asta ar -jUta să o găsesc." In lunga tăcere care urmase, Nayir ştia că el plângea; auzise înăbuşirea din vocea lui. Othman nu mai ceruse ni lodată nimic. Iar Nayir promisese că avea să a'ute.

Timp de mulţi ani îi dusese pe bărbi *;i din neamul Shrawi în deşert. De fapt, dusese nenumărate familii precum Shrav şi toţi erau la fel: bogaţi şi infatuaţi, încercând cu disperare să demonstreze că nu îşi pierduseră dreptul de beduini :âştigat prin naştere, deşi pentru majo :atea dintre :i puţurile întunecate de petrol ale ţării vor fi întotdeauna mai fascinante decât nisipurile ei. Dar Othman era altfel. El era unul dintre puţinii bărbaţi care iubeau deşertul la fel de mult ca Nayir şi care aveau înţelepciunea să savureze aventurile sale. Nu încăleca o cămilă până când nu îi spunea c' eva cum să se dea ios. Nu se ardea la soare. Nu se rătăcea. Unui printr-o dragoste comună pentru deşert, între el şi Nayir se înfiripase o uşoară amiciţia, care se adâncise pe parcursul anilor.

La telefon, Othman fusese atât de buirnă t, încât povestea ieşise în fragmente neclare. Sora lu dispăruse. Fugise. Poate fusese răpi.ă. E n cauza bogrţi lor, era posibil să urmărească cineva obţinerea de bani pentru răscumpărare dar răpiri); erau rare, ş' iu exista încă nici un semnal că s-ar cere răscumpărare. Trecuse doar o 2 , dar păruse foarte lungă. Nayir tre- buisfi să facă cercetări pentru a obţine datele de care avea nevjie. Nime _ nu ştia exact când plecase; doar observaseră că upsea, după-amiaza târziu. Fusese văzută dimineaţa,

când îi spusese mamei ei că mergea la mall să scb'tnbe o pereche de pantofi. Dar spre seară fam ia descoperise că dispăruseră şi alte lucruri: o car.aonetă, noua mantie neagră pe care o păstra pentru luna de miere. Când îşi dăduseră seama că lipsea o căn Jă din grajduri conck ionaseră că fugise în deşert.

Dispariţia ei luase pe toată lumea prin surprindere.

Era feri tă, spusese Othman. Urma să se căsătorească.

Poate a cuprins-o frica? întrebase Nayir cu blândeţe.

Nu, îşi dorea căsătoria asta,

Dacă ma ;xi. au detalii legate de poveste, Othman nu le împărtăşea.

Nayir petrecuse următoarea zi făcând pregătiri. Refuzase plata generoasă oferită de familie, luând doar ce îi ;ra strict necesar. Inch' ia se cincizeci: două de cămile, îi contactase pe to' bărbaţi: deşertului pe carc îi cunoştea, sunase chiar şi la Serviciile Speciale ale Mii terului ie Interne, interesându-se dacă nu o puteau urmări pm satelit militar, dar sistemele lor optice aeriene erau rezervate pentru alte chestiuni. Totuşi, reuşise să alcăti iscă o echipă de căutare-şi-salvare, np licând câteva zec> de bărbaţi şi o unitate de bedui angajaţi cu ziua care nu voiseră nici măcar să se uite la fotografia lui Nouf, pretinzând că nu aveau neve c, că exista un s gur gen de femei ; pentru care a se vedea rătă tă în cel Mai mare deşert din lume era un fel de ameliorare a vieţi si de 2 cu z Bărbaţii dezvoltaseră o tec ie cum că Nouf fugise cu un iul ii american ca să scape de căsătoria araniată. Era greu de spus de ce credeau toţi în varianta asta. Existaseră câteva cazuri le fete saudite bogate care se îndrăgostiseră de bărbaţ amei.ca.ii, 5 acestea erau suficient de şocante pentru a dăinui in memo. ia colecti ă. Dar nu era atât de frecvent

cum presupuneau oame şi, după câte ştia Nay nici o fată sauc ă nu fugise vreodată în *deşert.*

Cei din neamul Shrawi îl rugaseră pe Nayir să îşi concentreze căutarea într-o anumită zonă a deşertului, în preajma oraşului As Sulay 1. Instalaseră alte echipe de căutare la nord şi la nord-vest, şi una la sud-vest. El ar fi vrut mai multă libertate de mişcare, pentru a îş întinde Dpera lunile după cum considera, dar, astfel stând lucrurile, era împresurat de străini care rareori '¡e deranjau să comunice cu el. Aşa că el ignorase regulile. După două zile, le ordonase oamenilor lui să urmeze instinctele, ch j.r daca asta îi ducea în tSfltorii nve< .nate Dacă Nouf încă era în viaţă, şansele ei de supravieţuire se reduceau cu fiecare oră. Asta nu era momentul pentru a fi formal, ca şi cum căutarea ar fi o masă de nuntă şi oaspel ar trebui să fie aşezaţi în perfectă ordine pe pernele lor.

De altfel, echipa lui era cea mai mare ş deşi el nu făcea des operaţiuni de căutare-* salvare, cunoştea deşertul ma bine decât majoritatea. Practic, în deşert trăise ('in copilărie până la vârsta maturităţ Unchiul său San. r îl crescuse, iar Samir avea prieteni stră ii: cărturari, oameni de ştiinţă, bărbaţi care veneau să studieze Marea Roşie, păsările şi peş , sau modul de viaţă beduin. Nayir îş petrecea veri'e dăltuind pământul în săpături irheologice pentru europeni bogaţi care căutau mormântul lui Avraam sau rămăşiţele aurului pe care îl scoseseră evre>: dir Egipt. Petrecea iernile nându-se de cocoaşele din spate ale cămilelor, străbătând iisipurile în zăngănit de cutii şi de bidoane de i.xhea. Devenise arcaş, vânător cu şoimi, un fel de ar_jt al supravieţui ii :are ş 1 să îşi găsească drumul spre casă , in locuri îndepărtate, având nevoie doar de un batic, de apă \ de cer. Nu era beduin după sânge, dar se .imţea beduin.

Nu eşuase ciodată în găsirea unui călător pierdut. Dacă Nouf fugi : el trebuia să presupună că nu voia să fie găsită. T np de zece ; e colindaseră dunele în ma ii Range Rover, pe cămL survolând cu av iane şi cu elicoptere, şi frecvent se găseau unii pe alţii, ceea ce stârnea ceva uşurare, fiind atât de greu să descoperi orice vietate în toată acea întindere de nis i. Dar nu o găsiseră pe Nouf, şi; în cele din urmă, în rapoartele pe care i le aduceau lu Nay oameni începuseră să sugereze teoi alternative, în care ea fie luase un autobuz de noapte spre Muscat, fie se îmbarcase într-un avion spre Amman.

Nayir blestema în .iea lui situa ' a. Poate că ea petrecuse o noapte în sălbăl ie, hotărâse că era prea incomod, prea murdar, mersese mai departe. Totuşi, el se temea că fata rămăsese şi că acum era prea târziu. Se dovedeau suficiente două zile ca un bărbat să moară în deşert. Pentru o tânără dintr-o fam, L bogată, o fată care probabil nu părăsise niciodată confortul unei camere cu aer condiţionat, era de-ajuns şi mai puţin timp.

Apusul soarelui inundă pei îl cu o lumină caldă, porto- cr' e. Un <roco aspru tulbura aerul; stârnea un dor acut, care mergea dincolo de îng <orarea pentru Nouf. In ultimul ti" np, Nayir fusese năpăcu de gânduri despre ce lipsea în viaţa sa. în chip iraţional, simţea că nu o pierduse doar pe Nouf, ci pc bi- l;tatea de a găsi vreo femeie. încl :ând ochii, îl întrebă din nou pe ¡Xllah: „Care e planul Tău cu mine? Am încredere în planul Tău, dar sunt nerăbdător. Te rog, dezvăluie-Ţi proiectul!"

în urma lui se auzi un strigăt. îndesând iute fotografia în buzunar, Na; 1 se ridică şi îl văzu pe unul dintre oameni' săi la poalele dealului, arătând spre o pereche de faruri ce luceau în depărtare. îşi luă covoraşul ş bidonul şi o porn, in grabă îr osul dunei. Venea cineva, ri o presimţire teribilă îi spunea c-ă era o veste proastă. Merse de-a lungul poalelor dunei şi

aşteptă Range Roverul care ntra în tabără. Acesta opri lângă cel mai mare cort.

Nayir nu îl recunoscu pe tânărul de la volan. Arăta ca un beduin, cu trăsătur' : ascuţii a şi pielea închisă la culoare. Purta o ichetă de pilot din piele peste roba albă prăfuită şi, când cobori din maş a, îl privi pe Nayir cu luare aminte.

Nayir îi ură bun venit oaspetel şi' i întinse mâna. Ştia că era prea masiv şi impozant pentru a face pe cineva să se simtă în largul lui, dar încercă. Fâstâcit, bi itul se prezentă drept Ibrahim Sule mân, un fiu al uni a dintre servitorii Shrawiior. Bărbaţii se strânseră înjur, aşteptând vestea, dar Ibrahim păstră tăcerea şi Nayir îşi dădu seama că voia să stea de vorbă cu el între patru och

II conduse pe băiat în cort, rugându-se ca bărbaţi ă nu fi băut, totuşi. Nu exista mod mai rău de a te face de ruşine, decât să pofteşti un om într-un cort care mirosea a alcool. Dar ur' e coltului erau deschise şi vântul sufla înăuntru, odată cu o pală generoasă de : sip.

Ajunşi în inte or, Nayir aprinse o lampă, îi oferi oaspetelui o pernă de stat jos şi începu să pregătească ceai. Se abţinu de la a pune întrebări, dar se grăbi cu ceaiul pentru că era nerăbdător să audă vestea. Când fu gata, Nayir se aşeză cu picioarele încrucişate sub el lângă oaspetele său şi aşteptă ca acesta să bea primul.

Odată ce fu turnată a doua porţie de cea.1. Ibrahim se aplecă în faţă şi î: i puse ceaşca pe genuncl .

Au găsit-o, zise, cu pr .ca coborâtă.

într-adevăr?

Tensiunea se scurse n Nayir atât de brusc, încât resimţi durere.

Unde? întrebă el.

Cam la doi kilometri la sud de tabăra Shrawilor. Era într-o vale seacă.

Au avut oameni acolo o săptămână. Sunt siguri că e ea?

Da.

C ie a găsit-o?

Nu suntem siguri. Cineva care nu lucra pentru familie. Nllte călătoii.

- De unde ştii asta?Vărul lu Tah n, Mz d. a venit în tabăra noastră şi ne-a transr s vestea. Vorbise cu med ul legist. Ibrahim mai luă o îngh tură de CCE Spunea că acei călători au dus-o înapoi la Jeddah. Era deja moartă.

Moartă?

Da. Ibrahim se lăsă pe spate. Călătorii au dus-o la institutul de medicină legală din Jeddah. N-aveau habar cine era.

Se sfârşise. Nay: se gândi la oamenii săi de afară, se întrebă dacă aveau să i ntă uşurare sau dezamăgire. Probabil că uşurare. Nu era gur ce să le spună despre fată. Era ciudat că tocmai echipa de căutare a fam liei fusese staţionată lângă valea seacă. Un grup de veri şi de servitori trebuie să fi fost chiar în preajma e şi totuşi nu putuseră să dea de fată. Nu-i văzuseră nici pe ce care călătoriră prin zonă. Călătorii tre- b e să fi dus trupul în oraş înainte ca Shrawii să-şi fi dat măcar seama că traversaseră valea. Toate acestea îl tulburau pe Nayir, dar sc mpunea să verifice nformaţia; nu era tocmai demnă de încredere.

Cum a aflat tamilia despre asta? întrebă.

Cineva de la stitutul de medi nă legală cunoaşte familia i i-a sunat să le comunice vestea cea rea.

Nayir dădu din cap în semn că pricepuse, încă simţindu-se amorţit. Ceainicul era gol. Se ridică încet şi se duse la sobiţă. Ma turnă apă în ceain . şi aprr se chibritul cu o smucire stângace, arzându-şi vârful degetului mare. Durerea acută aprinse o scânteh înlăuntrul lui, o mânie teribilă, fulgerătoare. Impulsul de a o găsi era încă puter c. „Iartă-mâ pentru mândria mea, rosti în sinea sa. Ar trebui să mă gândesc la familie acum." Dar nu putea.

Se întoarse şi se aşeză.

- Şi cum a mur [1]

Nu. In ochii băiatului se citea o acceptare tristă a situaţii t Hipertermie, mă gândesc.

E un mod cumpU de a muri, spuse Nayir. Nu pot să nu mă gândesc că am fi putut face ceva.

Mă îndoiesc.

De ce? întrebă Nayir. Ce crezi că s-a întâmplat cu ea?

Beduinul îl privi în adâncul ochilor.

Acelaşi lucru care i se întâmplă ori ărei fete, cred.

- Adică ce? întrebă Nayir.

„Dragoste? Sex? Ce ştii tu despre asta?" gândi.

Figura I i Ibrah' n îi spunea că greşise întrebând; băiatul roşi. Nayir voia să ştie mai multe, să-i smulgă răspunsurile, dar ştia totodată că, dacă moartea lui Nouf survenise din cauza dragostei sau a sexului, atur o ce răspuns icer ar fi fost şi mai nepotrivit. Smerit, aşteptă o dezvoltare a sul iectului, dar Ibrahim se limită să soarbă din ceai, ferm în tăcerea sa.

2

Umedă şi soioasă, Aleea Rawashin nici c-ar fi putut semăna mai puţin cu o haltă spre parad , un terminal pentru trupL în drumul lor spre Allah. Totuş clădirea isL utului de med ină legală se afla acolo, ascunsă între două clădi. \ urâte de lirour aratand oarecum ca o rudă a amândurora. Partea superioară a structurii din ai şapteze"' era cenuşi" si pătrăţoasă, cu u'şilui rotunde de beton care ecranau parţial o coloană de ferestre fumurii. Bare de fier traversau faţada în lung şi-n lat. Efectul semăna cu priveliştea unor coji de ouă sparte într-o

colivie. Parterul era iară ferestre, o simplă placă de beton, întreruptă doar de o pereche de uşi de metal şi Je un panou pentru codul de siguranţă ItJayir încercase d a uşile, vorbise cu un pazni mai în vârstă gj fusese îndrumat spre o scară din partea laterală a clădi:
In chip total nepotrivit, partea exterioară a demisolulu aducea cu o reclamă pentru Societatea de Restaurare a Vechiului Jeddah. Urmărea lunj' nea clădirii şi con ^ nea câteva din faimoasele ferestre boltite datorită cărora era num ă strada. *Rawashin*-ul avea lucrătură zăbrelită de tec şi părţile superioare arcuite, puţin adânc te Vopseaua care se cojea se răsucea în fâşii de pe zidurile de piatră de sub ferestre. La capătul de jos al scărilor, o uşă si guratică de lemn era proptită deschisă, dezvăluind pliun le întunecime înăuntru

.Zăbovind la baza treptelor, Nayir îşi adună gândurile mestecând un *miswak*[2] iute şi scuipând fibrele pe <os. îşi spuse că trebuia să intre iu avea de ales. Soarele dogorea şi el transpira dureros, de parcă pri, pori îi iwsyu cuie. Vizita aceasta nu era doar o favoare făcută neamului Shrawi, cum îşi spusese tot drumul încoace era, îşi dădea seama acum, o tulburare a intimităţii. înăuntru se afla cadavrul lui Nouf, şi era sarcina lui să o ducă acasă.

Petrecuse toată noaptea în deşert, luptându-se cu eşecul sufent. In timp ce trupul său căuta somnul atât de necesar, mintea sa se frământa cu în^rşunare pyema miilor de decizii pe care le-ar fi putut lua, de comenzi ie care le-ar fi putut da, de ntu 3e care le-ar fi putut urma şi care i-ar fi salvat poatejiiaţa fete\ Adormise în cele din urmă înjurai orei cinci, pentru a se trezi brusc după un ceas, descoperind că frustrarea i sa dizolvase în compas ine-şi în vinovăţie. Acum nu mai putea face rim'c pentru Nouf, dar, oricât de greu de crezut ar fi fost ca el să ma ie de ajutor fam, iei, se simţea obligat să încerce.

---

2 **Rămurică a unui copac din specia** *Salvadora persica,* **folosită de musulmani pentru a-şi curăţa dinţii (n.red.)**

îşi petrecuse rugăciunile de dimineaţă meditând. Shrawii erau prea decenţi, prea retraşi pentru a aprecia o prezentare de condoleanţe Trebuia să fie ceva util şi discret. în timp ccWş'i împachetase echipamentul, îşi încărcase jeepul şi mersese înapoi în oraş, îs i scormonise mintea în căutarea gestului perfect, dar epuizarea uit nelor săptămâni îşi lua birul. Doar când se .aseJeddahul, energia sa începuse să revină şi, odată cu ea, îi venise o idee. Trupul lui Nouf putea fi încă la medicul legist. F: i din neamul Shraw tocmai se vor fi întors şi ei din deşert; aveau să fie năuciţi şi epuizat Probabil că aveau să trimită servitori după trup, sau poate pe cineva de la moschee. Cât de degradant să te gândeş^ la parada de mâini venetice şi de ochi străini care trecuseră deja peste cadavrul ei... Oare nu ar pre-fera fam li a să aioă pe cineva apropiat lor, care să se ocupe de călătoria finală a lui Nouf spse casă?

II sunase lin jeep pe Othman şi bălmăjise o întrebare: „Ai avea nevoie de... ar fi în regulă... mă gândeam că aş putea ajuta, daoămai *t* încă la medicul legist

Iţ nulţumesc foarte mult, rostise Othman îqpefc Ar fi un ⁿiutor enorm.

Uşurarea din vocea lui îl îndemnase pe

Nayir: Spune-mi numai ce să fac.

Acum, uitându-se fix la structura complicată în zăbrele a ferestrei boxtite, cu trupul obos dar mintea devenind în mod pervers tot mai ascuţită pe măsură o» treceau minutele, Nayir înfruntă motivele mai puţin plăcute pentru care ven' Curiozitate mort lă. Nevoia unui sentiment de înch„_ere. Do iţa de a se dovec capabil de *ceva.* Egoismul acestui ultim motiv îl apăsa cel mai tare.

„Aşteaptă familia."

Aruncându-şi ™*iiswak*-ul mestecat în şanţ, o porni solemn şi pătrunse în clădire, dar găi i un nou şir de trepte. Le cobori cu ambele palme apăsate cu hotărâre

de perete. După albul nuclear al zilei, întunei ul era brusc şi total.

Odată ce ochii se acomodară, văzu un paznic iţind la biroul lui de la recepţier Imaginea uniformei cafeni Ample ş figura ursuză a purtătorului ei îl tulburară. Aceasta era adevărata securitate a clădirii. Era interzis prin lege să tai şi să scormoneşti un corp uman mort, şi, în timp ce guvernul accepta drcret autopsiile, întotdeauna aveau să se găsească indrdzi caracterizai de iniţiativă vi tuoasă care să vâneze comportamente nemusulmane.

Văzându-1 pe Nayir, paznicul m ocl ii. Nayir se apropie de birou ^ se uită în spatetS agentul" de securitate, de-a lungul unui coridor lung, luminat slab cu tutiur luorescente. Am venit să n un cadavru.

Căută în buzunar după autorizaţia oficială pe care o primi; e de la unul dintre sen orii Shrawilor în după-amiaza aceea. O înmână paznicului.

Acesta studie hâr i cu atenţie, o împături şi o

returnă. E în capătul coridorului, spuse. In

care...?

Bărbatul ridică dintr-o sprânceană şi arătă în spatele său spre singurul coridor la vedere: Nayir dădu Sm cap în semn de încuv iţare. încercă să se relaxeze. I ' şterse transpiraţia de pe grumaz şi se îndreptă spre două uşi batante aflate la capătul coridorului. Când le descb'"e, mirosul îl izbi în plin: amoniac, moarte, sânge încă ceva la fel de scârbos. Forţându-se să înghită nodul ce i se pusese în gât, avu npresia că simţea gustul sulful: de la pucioasa pe care beduii o folosesc uneori pentru a puritica sufletele care plecau. „Nu, şe gândi, asta e-n maginaţia mea." încăperea era sterilă şi lur moaşă. In centru stătea un medic examinator, aplecat peste un cadavru de pe masă. Era un bărbat înalt î slab, cu o hălăciugă de păr cărunt de o nuanţă puţin mai închisă decât halatul lui de laborator. îşi ri 'ică p .virea.

Salaam aleikum.

- *W'aleikum as-salaam,*

Nayi' avea o senzaţie de ameţeală şi încercă să nu se uite la cadavru. îşi întoarse privirea spre vitrinele încărcate de manuale, de pachete cu tifon, de recipiente goale de sticlă. Pot să vă ajut? întrebă examinatorul, înţeleg că o aveţi pe fata care...

Sunteţi di. fam. k [1] Nu, nu sunt. Nu.

In chip ' aţional, Nayir se simţea ca un pervers. Avu impulsul de a lămu că se afla aici din datorie, nu din plăcere. Aerul era fierbinte şi închis; s iţea mirosul cadavrulu şi îi făcea greaţă. I se împăienjeneau och Trase adânc aer în piept şi se răsuci pe călcâie, trezindu-se însă în faţa unui halat mânjit de sânge, atârnat pe perete.

- Atunc nu aveţi vo e aici, spuse examinatorul.

Am permisiunea de a vedea cadavrul. Trebuie să văd... adică, trebv'; să îl ridic. îşi recu o mână peste faţă. Am venit să rid^ cadavrul.

Exarr latorul aruncă scalpelul într-o tăviţă argintată şi se uită ritat la Nayir.

Nu am terminat. Va trebui să aşteptaţi.

Nayir era oarecum uşurat, înainte de a o lua, aş vrea să mă asigur că e într-adevăr ea. ^gEa este. Observând e: area lui Nayir, examinatorul ocoli masa, aj ungând în dreptul interlocutorului său. Arătaţi-mi

actele pe care le avei Nouf ash-Shrawi, da? Luă actele de la Nayir şi "e citi :u atent Da, ea este.

Făcu semn spre masa din spatele său.

Nayi[1] e tă, stânier de următoarea sa remarcă.

- Aş dc să îi văd faţa.

Exarr latorul se ită lung la el, şi Nayir îş lădu seama că sărise calul, că examinatorul îl socotea acum un pervers, ch'T dacă avea actele potrivite.

- Doar pentru că e o chestiune de principiu, preciză Navir.

- A fost deja identificată.

Nayir citi ce scria pe ecusonul bărbatului: „Abdullah Maa- moon, med examinator". Se găsea pe punctul de a răspunde, când se deschise uşa în spatele lor şi intră o femeiVor fi fost, desigur, fem<' examinator pentru a se ocupa de cadavre de femei, dar a vedea una în carne şi oase reprezenta un soc. Purta un halat alb de laborator şi un *h:jab,* un bat' negru, peste păr. Pentru că faţa îi era descope tă, el îşi "er achii, roşind concomitent. Nesigur unde să îşi fixeze pri rea, o lăsă să cadă pe ecusonul de plastic ce atârna la gâtul „Katya I jazi, teh- n" an laborant". Fu surp ns să-i vadă prenumele pe ecuson ar fi trebuit să fie la fel de secret ca şi părul ei sau forma corpului . iar asta o făcea să pară sfidătoare.

Ing orat că bărbatul mai vârstnic ar putea crede că el se holba la pieptul e Nayir îş ăsă privirea în podea, zărind două pi oare frumoase, ascunse în sandale de un albastru ap ns. Roş i im nou şi se întoarse dinspre ea, încercând să nu se răsucească de tot, doar sufii mt pentru a arăta că nu voia să se u>' e la ea.
Umerii feme: ;e pleoşti ă uşor, ceea ce părea s; ndice că observase disconfortul lui Nayir şi era dezamăgită de asta. Băgând mana în buzunar, scoase-o *burqa,* o atârnă peste faţă şi prinse scaiul în spatele capului Mulţumi de niţiativa femeii, dar încă stânjenit de prezenţa ei în încăpere, Na r o p vea cu coada ocl iwl Odată ce *burqa* fu pusă era îngăduit să se uite la ea, îndrăzni să arunce o p /ire, dar o tă tură în *burqa* expune aochii femeii şi ea se uita ţintă la el. El îşi întoarse grăbit pri /irea, stingherit de îndrăzneala ei.

Salaam aLuiwn, doctor Maamoon, zise ea, apropiindu-se de examinator. Vocea îi suna provocator. Nu iţi dat domnului Sharqi bătăi de cap, nu-i aşa?

Nayir spera să nu se vadă confuz; i sa. De unde ştia numele lui? Şi ce fel de feme e

folosea numele unui strâir. cu atâta încredere? Paznicul de acolo trebi i să îi fi spus. Dar de ce?

Exan natorul păru iri at de îndrăzneala ei şi bombă: ceva n inte' igifoil Probabil era vreo angajată nouă, încă nedeprinsă cu felul cu\ "ncios de a se comporta în prezenţa unui vârstnic tradiţionalist.

Este bine, zise femeia, pentru că a venit să ridice cadavrul.

Maamoon îi aruncă lui Nayir o privire suspicioasă.

Cel puţin aşa susţine.

I

Dom şoara H izi e întoarse spre Na yir. Stătea chiar lângă el, un pic mai aproape decât era adecvat, se gândi el.

Cum aveţi de gând să o transportaţi? întrebă ea.

El ezită, nedorind să vorbească direct cu fem eia. Iş ndrep- tă pri rea în jos şi î: :ăi mâna. Purta o ve "ighetă, sau poate un inel de logodnă; nu ştia. Faptul că avea un soţ făcea prezenţa ei ait pu n mai uşor de acceptat dar numai puţin.

Nayir vorb :u exam natorul.

Am un jeep parcat afară, dar aş dori să identific cadavrul înalte de a pleca.

în regulă, răspunse dom^şoara Hijazi.

Nayir se gânui că era neobrăzat din partea ei să vorbească atunci când nu i te adresai, dar atitudinea eii de seriozitate profesionalism îl surp nse. Femeile, chi ir şi cele progresiste, de obicei îl considerau un fel de animal, d.. pnu..ia trupulu. său înalt şi masiv, a voi i groase şi aspre. Dar această ieme'", deşi păşea cu băgare de seamă ir, jurul lui, părea în largul ei.

Am identificat-o deia, să ştiţi.

Nayir s'Titi un gol în stomac Ea părea hotărâtă să înceapă o conversaţi atkiiţl.ifeife Nâyr atea ct .ochii pironiţi l
aMaamoon, dorindu-şi ca bătrânul să îi vorbească. Acesta însă se mulţumea să stea locului, privindu-1 suspicios.

Vreau să văd şi eu trupul, spuse Nayir, gândindu-se: „In momentul ăsta, de fapt îmi doresc să plec".

Este pe masă. Puteţi arunca o privi' e

Domnişoara FL izi îl conduse la masa de metal pe care era întins trupul lui Nouf şi trase cearşaful de pe faţa ei. Când Nayir cobori p rea, sirr încă un val de ameţeală, dar îşi aminti să rcspi. e adânc. Iniţial, nu văzu aici o asemănare cu Nouf, dar, studi d contururile feţei, începu să distingă sim irităţ - gura mică, atentă, pomel înalţi ai celor din neamul Shrawi.

Cred că e ea.

Tu' atunc :ând îl învălui n, rosul. Sărmana fată... Jumătate de faţă î :ra aproape carbonizată de la soare, şi cealaltă jumătate era înfiorător de cenuşie. Probabil că zăcuse pe o parte zile întregi; arsur'; erau extrem de severe. Partea cenuşie era însă împroşcată cu noroi uscat.

Mulţumesc, r'ie, făcând un pas în spate.

Dom şoara Hijazi inspectă capul lv Nouf. Nayir observă ceva 'iuicios în părul ei, chiar deasupra urechii stângi. Se întoarse spre Maamoon şi întrebă:

- E sânge?

Maamoon se 'imită să .,dice din umei în timp ce domnişoara Hijazi cont lua să ispecteze rana.

Da, răspunse femeia în cele din urmă. E o contuzie. Se pare că a Iov- o neva destul de violent. Şi mai e ceva... Cu o pensetă, extrase o rm. ă aşchie din rană şi o ridică în lumină Pare o aşchie de lemn.

Nayir simţi o agitaţie ciudată. Nu îşi luă privirea de la medicul examinator.

Rana aceasta a fost cauza morţii?

Nu, spuse Maamoon. S-a înecat.

Urmă un moment de tăcere, dar Maamoon, cu ochii stră lucind de încântare profesională, arătă spre o radiografie expusă pe un panou luminos de pe perete care înfăţişa toracele lu

iNouf. Nayir studie rad grafia, nefiind sigur ce să priceapă din asta.

S-a înecat?

Intocma Un caz clas . Spumă în gură. Plămânii şi stomacul erau plini de apă.

Simplitatea „încculu descl 'dea o multitudine de perspective. Când o femeie se îneacă în cel mai mare deşert din lume, trebi ' i să existe o exp pţiq cu totul remarcabilă.

Dacă s-a înecat, spuse Nayii atunci cum explicaţi rana de la cap?

Examinatorul se burzului, deranjat de întrebare.

Trebuie să se fi izb: de ceva.

In timp ce se îneca?

Da, *în timp ce se îneca!*

Pe durata acestui schimb de repixi, domnişoara Hi azi continua să stud ze scalpul lui Nouf. Na ,-ir băgă de seamă că mâinile femeii şovăiau. îndrăzni o privire spre och ei văzu o încruntare.

Dacă rana asta provine de la înec, spuse femeia în cele din urmă, atunci trebuie să m . fie şi alte plăgi similare pe trupul ei.

Nayir se minună de acea cutezanţă şi se întreba cum de accepta examinatorul aşa ceva. Aruncă din nou o privire spre ecusonul ei, observând de data aceasta că era tehr' ;ian laborant, nu medic examinator. In ce consta diferenţa, mai exact?

A plouat acum o săptămână, nu-i aşa? întrebă Maamoon.

Aproape cu două săptămân ?n urmă, răspunse Na Tr. A plouat în ziua în care a dispărut. De cât timp e moartă?

E greu de spus.

Nayi r simţea căutătura insistentă a femeii asupra sa, dar el î păstră j virea aţ .itită la Maamoon.

Se poate determina dacă lovitura la cap a avut loc când era încă în vL.ţă?

Da, zise femeia.

Nayir aşteptă amănunte, însă ea nu le oferi. Se aşternu arăsi tăcerea, răstimp în care domnişoara H az îndepărtă încet cearşaful de pe braţele lui vlouf. Când îşi ׳ntoarse atenţ i spre o ser : de vânătăi de pe mâinile şi încheieturile mâinilor lui Nouf, Nayir îşi permise să se uite. Ea curăţă una tini leziuni

Pare a fi r ip, spuse femeia. Mai este ceva şi sub ungi , nişte ţesut, p ele, cred. Seamănă cu nişte răni defensive.

Nu, nu, nu, cloncăni Maamoon, împingând-o la o parte şi arătând spre una din înche tu . e lu Nouf. Semnele alea sunt de la frâiele unei cămile. Nu vedeţi modelul?

Nayir studie rănile mai îndeaproape. Nu erau uniforme ş Nouf avea zgâr turi ş. pe vârful degetelor.

M 6 îm jar răni defensive.

Maamoon adoptă o postură rieidă.

Am spus că sunt de la curelele de piele!

Domnişoara Hijazi puse un tampon într-un tub de sticlă, pe care îl aşeză atent pe tăblia unui dulap scund. Intorcându-se la cadavru, ezită o clipă, apoi înălţă cu gr i marginea cearşafului gri care acoperea, cioarele lui Nouf. II ţinu ridicat şi cercetă trupul vreme îndelungată. Nayir îi urmări ochii mişcându-se la fel de atent ş de r"^uros ca şi mâinile ei, şi observă cu surprindere că ea era mpresionată de moartea aceasta. In privirea ei se :itea o tnsteţe care vorbea despre o pierdere personală, şi Nayir se întrebă dacă nu cumva cunoştea fami i ş dacă nu cumva ea era cea care î' informase.

In cele din urmă ferr, ~ia cobori cearşaful. Atunci când vorbi, vocea îi era întrebătoare, şovăielnică, în contrast acut cu cuvintele îi.

Nu văd nici o evidenţă că ar fi atins o cămilă. Nici un fir de păr pe corp, n i o rosătură pe coapse.

Maamoon încercă să o întrerupă, dar ea continuă.

Nu am multă experienţă în a estima momentul morp., dar aş zice că a decedat de cel puţ o săptămână.

Bineînţeles! se -epezi Maamoon. Ţinând cont de cât de des plouă în deşert, aş spune că a mui atunt când a plouat. Iată ce s-a întâmplat. Văile seci s-au umplut; ea traversa deşertul printr-una din acele văi când a început să plouă. A încercat să înoate, dar a luat-o o viitură bruscă. S-a lovit la cap; s-a rănit la încheieturi. *Yann* s-a înecat.

Nayir îl p pe examinator.

Dar avea o cămilă.

Şi ce? strigă bătrânul. Cămilele nu ştiu să înoate!

Lucru total neadevărat. Gorilele erau singurele animale incapabile de a înota. Cămilele, în c uda contactului rar cu apa, se întâmpla să exceleze în acest sport. Nay se convinsese personal de asta în Dubai, la Centrul de Reabiluare a Dro- maderilor, unde terapeuţii şi încurajau pacienţii să itre în bazine pentru a vindeca oase rupte ş i calma durer le încheieturi cu artrită. Odată r unse în apă, cămilele se zbenguiau precum copiii şi chiar se supărau când se hermina şedinţa. „De ce, păreau să întrebe a jmalele, a meşter Allah corpui : noastre în aşa fel încât să tră scă fără apă?"

Cămilele înoată, zise Na>.r. Şi cămila i-ar fi salvat viaţa.

Cotrobăi în buzunar după încă un *m| vak* şi 1 băgă în gură, întâmpinând cu bucurie gustul condimentat care îndepărta puţin din izul de moarte. Mestecând, dădu ocol mesei. Mâna dreaptă a lui Noui ieşea de sub cearşaf. încheietura era împroşcată cu noroi maroniu. Părea a fi fost copt de căldură în pielea ei.

Ce e ăsta? întrebă el.

Pare a fi noroi, spuse domi şoara Hijazi.

Răzui mostre de crustă într-un recip nt.

Maamoon îi smulse rei , intui din mână.

S-a *înecai,* prieteni! Domnule Sharqi, sunteţi convins că

e ea?

Nayir se op ' din mestecat.

Da, ca este. Dar treaba cu cămila e iudată.

Maamoon ridică din umer

Poate că s-au despărţit, să zicem, înainte de a ntra în valea seacă?

- Nimen iu pierde o căr lă în deşert. Asta-i nucidere curată!

Eu n-am sugerat sinuciderea! schelălăi bătrânul.

- Nici eu, zise Nayir.

Examinatorul îşi îngustă och

Nici să nu spuneţ ista. E ridicol! Credeţi că a fost ucisă?

Nayir rid Î din sprâncene.

Cum? Adică... *cum?* întrebă Maamoon, înecându-se cu saliva şi tuş îd. C îeva ar trebui să aştepte situaţia specială ca femeia aceasta să se găsească într-o vale seacă, sir gură, în mijlocul deşertului, fără cămilă, în plus ar trebui să plouă şi ar trebu totodată să se producă o viitură neaşteptată, exact în acelaşi timp. După care, ucigaşul acesta, care e, în numele lui Allah, un om foarte răbdător, ar trebui ă găsească o metodă de a o îneca în şuvr , fără să se înece şi el. Cine şi-ar da atâta osteneală? De ce să nu o înjung. ׳e pur şi implu şi gata povestea?

Nu răspunse imeni. Na; .r trase cu ochiul spre domnişoara Hrazi şi găsi o privire mpenetrabilă. Exann.iatorul avea dreptate: c ima prin înecare părea exagerată. Oare găsis e Nouf o sursă de apă şi murise în disperarea ei de a lua o gură? Poate că intrase într-o vale seacă inundată. Plo _a fusese puternică, şi el îş' iminti că se arătase recunoscător în acel moment, gândindu-se că i-ar putea oferi fetei o şansă de supravieţuire.

Ma :ste ceva? zise scurt bătrânul, privindu-1 duşmănos pe Nay.i.

Mă întrebam doar dacă restul e în regulă, răspunse. Cu trupul, ad'ră... era *în regulă?*

Maamoon făcu o grimasă. Nayir îşi dădu seama că examinatorul se simţea profund apăsat de întrebarea lui. Ii dădea o strai e senzaţ de putere, chiar dacă era doar rezultatul autorităţii conferite de către familie.

Ştiu ce vreţi să spuneţi, zise bătrânul, şi nu am ajuns până acolo. Desi nu este de fapt specialist examinator, domnişoara Hijazi - îi pronunţă numele pe un ton depreciativ e aici ca să facă (nvestiga cu ultrasunete.

Brusc, trase cearşaful la o parte, dezvăluind întreg trupul fete Nayir se albi ş coborî ochii, dar asta nu îl împiedică să zărească totul şoldurile, picioarele, pubisul. Căutând cu disperare ceva pe care să îşi aţintească privirea, zări un tub de gel, o seringă şi un instrument de metal care semăna periculos de mult cu un falus.

Mulţumesc, zi^re repezit. Cred că am să aştept afară.

Se întoarse spre uşă, dar fu nevoit să se oprească locului, îcăperea se învârtea cu el. Trase o gură de aer şi se îndoi de şale, prinzându-şi cu mâinile genunchii, cu tâmplele zvâcnin- du-: îşi sil iţea na ca o Piatră scuturată violent într-o cutie, îşi imagină acel unic ab is dintre »„oarele fetei, dar acel moment se îmb'nă în mod ciudat cu următorul, în care se pomeni în uns pe podea, cu capu zbind cimentul.

Domnule Sharqi! Maamoon era în genunch lângă el, ţinandu-i la nări o sticluţă de camfor. Domnule Sharqi, Allah să vă păzească sunteţi un om onest!

Apă, murmură Na; r.

Vă aduc!

Clătinând din cap, Maamoon se dică şi pără: încăperea.

Nayir se forţă să se ridice, ezitând când era în j jioare pentru a se asigura că nu avea să leş' e din nou.

Domii, şoara Hiiazi părea afectată.

- îmi pare rău, domnule Sharr'!

El era prea stâr ;enit pentru a răspunde, dar femeia avu cel puţin decenţa de a-şi vedea de treaba ei. Luă o trusă de am- prentare dintr-un dulap şi, trăgând un scaun lângă masa de metal, se aşeză şi începu să ia amprentele lu Nouf.

O lungă tăcere se scurse -i el se i ă spre Nouf, sau ceea ce fusese Nouf. Corpul era acum în s'guranţă, sub cearşaf, dar el încă resimţea greaţa şi fu nevoit sâ îşi întoarcă privirea.

De ce trebuie să faceţi o investigat.; cu ultrasunete? întrebă, ferindu i ocl ii de faţa domn^oare Himz'.

Poate c-ar fi mai bine să staţ os, îi sugeră ea.

El era prea surprins de îndrăzneala ei pentru a răspunde.

- Sunteţi aici ca să ridicai un cadavru, continuă feme ., aşa că, ca cadavrul şi daţi uitări restul. Cazul este închi.: au decis că a fost o moarte accidentală. Aşa cum a spus Maamoon, eu nu sunt de fapt medic examinator. Adevărata examinatoare e în concediu de maternitate. Eu mă aflu aici doar pentru că nu au putut găsi un înloc tor şi au nevoie de o femeie care să supravegheze lucrul. Dar, pentru că ăsta este un caz important, l-au adus pe Maamoon din I yadh, el a decis că moartea a fost cauzată de înec. Aşa că, înec să fie. Nu treb"'e puse întrebăr Chestiunea e închе tă.

Sarcasmul d>n vocea ei îl surprinse.

Cred; ţi că e o muşamalizare? o întrebă.

Ea înălţă di umer

Dacă era adevărat, atunci familia trebuia să fie responsabilă. Ei erau singur oameni suficient de îfluenţi. îşi putea imagina câteva motive pentru care neamul Shravvi să vrea să ascundă adevărul, iar cel mai important dintre toate se găsea chiar în faţa sa.

E tă înainte de a întreba.

Nu era virgină?

Domnişoara Hijazi termină cu amprentele ş' strânse trusa. Se ridică şi duse echipamentul la dulap. Nayir rămase în aşteptare, sperând că ea avea să îi ofere un răspuns, dar, când se întoarsa în direcţia lui, el se uită repede în altă parte. îşi dorea să o poată convinge să aibă încredere în el, dar ea avea dreptate arătându-se reticentă. Era un străin, pe deasupra ş jărbal. Incijdat, acceptă decenţa tăcerii ei, deşi părea revoltată.

Nayi • se uită la ceas. Era trei şi cin sprezece r ,. nute. Nouf trebu - pusă în pământ până la apusul soarelui. Avea mai puţin de o oră la d ^poziţie pentru a duce cadavrul la proprietatea Shrav4- familia urma să aibă nevc'e de încă o oră pentru a-1 pregăl pentru înmormântare.

Maamoon intră agitat, aducând un pahar cu apă. Avea gust de săpun, dar Nayir nu se plânse. Bătrânul îl bătu pe spate, api îi aruncă o privire încruntată ş zompătimitoare. ■^IU e aşa de rău când sunt v să ştii... nu te lăsa descurajat.

„Cea mai bună ître femei, spune Profetul, este cea care e plăcută vede i, care execută îndrumării ; tale atunci când o ceri." Fraza îi trecu j iin minte în timp ce îş scotea jeepul din spaţiul de încărcare/descărcare fin spatele clădirii şi o lua la stânga, pătrunzând în trafic. Deşi Profetul avea dreptate, se părea că exista şi un fel de a fi cinstit fără a fi supus. Tăcerea domnişoarei Hijazi de la sfârşitul vizitei nu-i Jădea pace.

Se gândi la comportamentul ei de mai devreme, pe care îl considera în continuare neobrăzat, deşi se întreba dacă nu cumva şi acela era în spiritul protejării lui Nouf. Domnişoara Hijazi se contrazisese cu Maamoon în privinţa modului în care murise Nouf, a cămilei sale, a cauzei rănii de la cap. Nayir nu îş lădea seama dacă îndrăzneala ei apăra nteresele lui Nouf, dacă era generată de egocentrism profesional sau dacă pur şi simplu era felul ei de a fi. Instinctul îi spunea că era vorba despre prima variantă, şi că păzea secrete de dragul lui Nouf.

In orice caz, avea dreptate în legătură cu un lucru. Răn defensive, traumă la cap, înec, lipsa cămile - toate adunate sunau ciudat. Chestiunea cu cam' | era tulburătoare în mod deosebit, pentru că pe lume e: ista cel puţin o cei tudine: nimeni nu erdea o cămilă în deşert.3

Conducând spre sud de-a lungul strâz din dreptul plajei, Nayir urmări cum zgâ >norii oraşului i scarificarea urbană învălmăşită lăceau loc une. ntinderi leneşe de deşert. Pe stânga, căsuţe mici punctau câmpuri care zăceau aride în soarele după-amiezii; pe dreapta, marea fremata ca un bat albastru de sal'i în vânt. Neluându-şi p rirea de la p sa spera să uite că în spa>:e era trupul li Nouf. Dar nu putea să îl gnore. Conducea încet, lua curbele cu grijă şi respecta toate

semafoarele, în ciuda absenţei traficului, pentru că, des: nu putea fi posibil să tulbure mor ii, ar fi fost cu sfuranţă groaznic să îl ulbure pe cei v j vătârnând cadavrul unei fii e îndrăg-te.

Părăs. autostrada şi întoarse pe o şosea de acces care urma linia ţărmului spre sud. A: ;i, lângă plaji, se ridica o magnifică moschee ;ngurat' ;ă, cu domul de un alb pur ş: ;u n .naretul subţire. Şoseaua se transformă într-un drum privat marcat de o tăbliţă din lemn cu „TRECEREA INTERZISĂ", şi conduse până când ajunse la porţi"; unui turn, două santinele albe de beton cu un gard de fier între ele. O cameră video veche, stricată, atârna strâmb de una a i porţi.

Nayir trase de câteva o adânc aer în piept şi încercă să se concentreze. Un pod de doi kilometri se întindea în faţa lui. Era îngust de-abia suficient de lat pentru o camionetă - şi, de pe lin ţărmului, părea a fi făcut din cauciuc. Poate era doar fieri nţeala aerul . de vină, dar macadamul se unduia ca un montagne russe. Balustrada din zale de lanţ nu îi oterea consolare - în unele locuri fusese ruptă, ca şi cum o maşină ar fi zburat prin ea. Acesta era singurul drum de acces pentru automobile spre proprietate. De-a lungul anilor, trecuse podul respectiv de sute de ori, dar încă îl făcea să se s^mtă neliiflŞtie

înainta încet, cu ochii fixaţi la drum, trăgând repetat aer în piept până când restabili un ritm. încerca să Li înfrâneze imaginile care-1 asaltau în mod ot nuit - explozia unui cauciuc, trecerea violentă prin gard, căderea în marea întunecoasă - şi curând insula Shrawilor crescu în d:' îensiuni. I dicând privirea, văzu contururile delicate ale palatului cel alb, aşezat printre stâncile crestate.

Ajuns pe insulă, urmă aleea cu pietriş care ducea spre o mică intrare de serviciu rar folosită, aflată pe partea vestică a proprietăţii. Doi bărbaţi aşteptau acolo. Scoaseră trupul lui Nouf din jeepul său, îi mulţumiră scurt şi îi spuseră să ocolească până în partea din faţă. Urmărind cum dispărea trupul pe poartă, Nayir avu o strani: senzaţie de pierdere.

Se gândi să îl sune pe Othman pentru a îl anunţa că trupul ajunsese, dar ezită, întrebându-se ce şti=" deja familia despre cauza morţii ei. îi trecu prin minte că s-ar putea să-1 roage să explice ce aflase la institutul de medicină legală. Examinatorul spusese că cineva din fami ; identificase deja corpul şi venise să ia lucrurile lui Nouf, dar acela putea să fi fost un ser tor sau o escortă, nu ci eva care să stăruie asupra informaţiilor precise. Nayir nu prea ştia ce să le spună. I-ar fi putut lămuri că Nouf murise într-o inundaţie, dar era r-cumspect în a le sugera că fusese ucisă, ca nu cumva să fi fost ^ responsa. li de muşamali are, în caz că se petrecuse aşa ceva. Ultându-se la clădire, se simţi dezorientat. Nu o studiase iciodată din acea perspectivă până atun'"'; pereţii exteriori erau de acelaş alb strălucitor, dar ferestrele erau ma mici, obloanele lor, de un negru compact, total diferite de obloanele de lemn minuţios lucrat din partea din faţă a casei prin care era posibil să zăreşti anumite lucruri dacă te uitai cu atenţie. „Aceasta, se gândi, trebuie să fie partea de casă dedicată feme'înr."

Urcă în jeep şi lăsă în urmă poarta de serviciu. ±1 trecu prin minte că Nouf trebuia să fi condus în josul străduţei aceleia.

Othman spunea că furase o camionetă Toyota veche d: n parcarea din faţa case; desi Na; r trebuia să îşi imagineze singur restul. Erau o mulţime de maş: ni ,n parcare, pe cart familia le de' inea, dar le folosea rar. Ar fi fost nevo': de zile întregi ca să observe cineva absenţa unei singure camionete. Toate chei'c ma: ,iiiior erau atârnate pe un panou în vest rul de lângă uşa din faţă. Erau meticulos etichetate. Nayir le lua adeseori personal atunci când pregătea can onetele pentru călătoriile bărbiilor în deşert. Profitând de lipsa de supraveghere, Nouf ar fi putut fura cheile c'in vestiar, funşându-se afară ş uând camioneta. De acolo, trebuia să conducă de-a lungul drumului de acces, pe lângă mica intrare de ser iciu, spre poarta Ei spate, una mare, de lemn care stătea de obicei deschisă. Era puţin probabil să fi fost observată pe străduţă. Era mărginită de garduri vii şi de copaci. Casa era aşezată atât de sus deasupra, fiind înconjurată de pante atât de abrupte, încât în cea ma

nare parte a timpulv străduţa era greu de văzut ch ar şi de pe terase. Graidurile se găseau mediat după poarta din spate. îşi imagină că ea condusese direct până la uşa graidulir, luase cărr'|a t n boxa ei „ o încurajase o forţase:* să urce în spatele camionetei. Cum se întâmplase asta era un m ;ter pentru el. Odată ce terrr îase, trebu' i să fi condus înapoi de-a lungul căii de servir u i pe lângă parcarea din faţă, de unde ar fi putut ajunge pe pod cu foarte puţine şanse de a fi văzută. Nu era un plan de evadare ipsit de pericol, dar plecase în momentul în care majoritatea bărbaţilor se găseau la lucru. Femeile se aventurau rareori să iasă, aşa că probabil că nu observaseră nimic. Doar servitoi ar fi putut să o vadă, însă Othman îi spusese de' i că nu o zărise nimeni.

Nayir trase în parcarea acoperită cu marmură de lângă intrarea (i faţă a proprietă O multitudine de automobile urbane, de Cadillacur şi de maşini de teren Range Rover populau parcarea, oblirându-1 să facă un arc de cerc înspre pod pentru a găsi un loc liber. Nu îl deraia să parcheze atât de departf de clădire erau mai puţi; e şanse ca oamenii să observe eepul său urât mâncat de rugină dar. pe când traversa parcarea, cu pantofi :lămpăn: d zgomotos, începu să îş: lorească să fi fost un loc lângă uşă. Aerul ardea,: i in costumul său era chinuitor. Se întreba pentru a m oară cât va fi plăl oare fai .. a pentru a constri o parcare placată cu marmură şlefuită. Strălucirea era atât de puteri, ică, încât Na) , care se mândrea cu faptul că nu avea niciodată nevoie dc oche- la.i de soare, se văzu obligat să îşi umbrească oci :u mâna pentru a-i proteja.

Marna lui Othman, Nusra, îl întâm înă la uşă. Ca multe fem mai în vârstă, renunţase la vălul pentru faţă j purta un batic negru simplu pentru acoperit părul al ei fiind prins atât de strâns, încât arăta ca o bonetă. Faţa ei adânc brăzdată nu prezenta ,iic; o ameninţare pentru bărbat' stră i , cu siguranţă nu ex ¿ta vreun mc *;v pentru temer de ord erotic, totuşi iii ei se plângeau, făcând caz de idecenţa de a se expune in pubhc. Nayir suspecta că protestele lor nu erau legate de decenţă; el credea că c ie imţeau respins- ie och ei.

Orh"id in mod inexp.icabil in chinurile naşteri or îulu ei copii Nusra refuza să poarte ochelari de soare. Ii plăcea să simtă lumina pe faţă ş susţinea că aceasta putea ilumina întunericul din capul . Intr-o bună :', spunea ea. vederea avea să îi revină la fel de brusc cum dispăruse cu tr< ·zeci şi tr de an în urmă, şi, în acea binecuvântată zi, cum avea ea să observe schimbarea miraculoasa, dacă ochii îi erau ascunşi?

Când se deschise uşa, Nayir îşi întoarse p-ivirea din respect, dar şi pentru că imaginea acelor ochi saunaţ', mărginiţi le albastru îi dădeau fiori pe şira spinării. Era surpi îs că tocmai ea deschidea uşa. Ar fi trebuit să fie înconjurată de femei dispuse să ofere consolare, sufe ind pe culmile une' deznădeid' tăcute

Nayir! exclamă cu voce gâjâită. (Cum de ştia? Fapt e că ştia întotdeauna *ihlan wa'Sahian.* Intră, te rog!

El trecu pragul uriaş şi se dezmetici. Multe binecuvântări să fie asupra dumneavoastră, Um Tahsin Regret profund pierderea suferită.

Mulţumesc. Femeia bâ iâi după mâna lui, o luă în a ei şi îi mângâie palma, degetele sale aspre şi uscate pnnzându-i pielea. Mulţumesc pentru tot ce ai făcut. Plecarea ta în căutarea lui Nouf ne-a adus speranţă când nu aveam deloc.

A fost o onoare.

- Intră, te rog! II conduse pe Nayir de-a lungul holului, cu paşi încrezători ca ai uni copil. ŞJU întotdeauna când eşti tu pentru că aerul din casă de ine mai proaspăt, mai fericit, spuse fem^a. Ş simt rr osul deşertului pe pi. lea ta.

- Cum miroase? întrebă el.

Ca lumina soarel . Femeia deschise o uşă şi îi făcu semn să intre în camera de zi. 5i a praf, adăugă ea.

El se tă împrejur. Mulţimea dinăuntru se împrăştia şi nu îl vedea pe Othman pir tre oameni. Mici grupu de veri şi de unchi major iţea purtând baticuri si *thobe,* veşminte lungi, albe, se îndreptau spre terasa care înconjura casa, adresându-se şoptit unul altuia, cu feţe grave şi pline de respect. Nayi se aşteptase întru câtva să îi găsească pe fraţi stând în tăcere, cu chipurile scăldate în lacrimi, dar era o dovadă de naivitate Hin

partea lui. Bineînţeles că nu aveau să îşi arate sentimentele.

Ceremonia va începe în curând, îi spuse Nusra. Până atunc odihneşte-te!

Nayiv se întoarse cu itenţia să îi mulţumească, dar ea se furişase afară.

Femeile clin neamul Shrawi spălaseră corpul lui Nouf şi îl înfăşuraseră în *kajan,* giulgiul ceremom .1 pe care îl purtase la *Iu* vara trecută. Pânza albă, lungă şi neîntreruptă de cusături sau de cute, înfăşură trupul suplu în trei fa; strânse. Feme;'= aşezaseră trupul pe o placă de lemn în curtea interioară a mosche familiei, cea mai curată încăpere de pe insulă.
Capul lui Nouf era îndreptat către Mecca graţie calculelor exacte ale sistemului GPS pe care constructorii îl folosiseră pentru a ridica moscheea. întreaga încăpere ieşea în exteriorul cas"i într-un zar ungh nord-estic, dar constructori

iPelerinajul anual la Mecca, pe care fiecare musulman trebuie să îl efectueze cel puţin o dată în viaţă, (n.red.)

promiseseră că locaşul era în aliniere perfectă cu Kaaba din Moscheea Sfântă, de la mai bine de o sută de ki' imetri depărtare.

Latura dreaptă a încăpea ,1 era cea mm aprcpiaţă de Jeddah, de munţi şi de deşertul de dincolo de ei. Aici tătea Nay; r aşteptând să înceapă rugăciunile. Chiar în faţa lu , fraţii Shrawi formau un grup demn. Na; "ir era singura persoană prezentă Ui i afara familie cel puţin, dintre bărbat şi această rmste îl încânta poate în prea mare măsură într-o ocai. : atât de tristă. In spatele lor, feme'1'; stăteau strânse laolaltă. Cu coada och - lui, Nay.: observă că unele nu erau complet învălui :e li se vedeau och aşa că el îşi păstră pn rea aţin* ă spre bărbau.

Dintr-odată, imamul îşi duse mâii le la urechi ş vocă unul dintre cele nouăzeci şi nouă de nume ale lui Allah: Al- Haseeb, Socotitorul. Când începură rugăciuni'e lu' to credincioşii îşi puseră palmele pe abdomen, dreapta peste stânga, începură să şoptească prop le versiuni ale rugăciunii. Pe măsură ce se îna "ta în rugă_.une, tona atea devenea ain ce în ce m . înaltă şi vocile femeilor creşteau în putere, unele rupâri- du-se chiar de frazele tradiţionale pentru a rosti rugăminţi spontane. Nayir

distinse în acea larmă glasul Nusrei, rostind repetat: „Oh, Allah, fă-mi sfârşitul vieţi: :el ma bun lucru al vieţii mele, şi cea mai bună dintre faptele mele, sfâr tul lor, şi cea mai bună dintre zilele mele, ziua în care am să Te întâlnesc". Vocea ei era atât de puternică, încât un bărbaţi tăcură. Reverbera prin spaţiul deschis al lăcaşului de cult şi învingea zvonul valurilor care se izbeau mai jos de stân-:.

Când înch' e, strigă un ultim lucru, vocea ridicându-se spre înalt ca un vânt răzvră it. „Totul a fost săvârşit potri t intenţiilor. Omul primeşte doar ceea ce intenţionează."

Nu era clar de ce rostise respect a frază; cu siguranţă că Nusra nu şi-ar trimite nir'odată fiica la porţile paradi' ilu; CU un gând atât de cini: precum acela. Trebv' i să se fi referit la altcineva. Neputând să se întoarcă să se uite la faţa e Eră să se umilească, Nayir se limită să facă supoziţii despre

Construcţie în formă de cub căreia îi dau ocol pelerinii la Mecca. (n.red.)

intenţia femeii, stuc nd feţele fiilor ei, care stăteau în apropiere într-un rând sobru. Chiar văzute din profil, sugerau aceeaş supărare care îl izbise pe Na; ir în vocea mami lor, iai în acea clipă îşi dădu seama că far lia trebuia să ştie că (îeva o ucisese pe Nouf şi că ucigaşul era încă în libertate.

Othman îi surp ,nse privirea,; Nayir se întoarse grăbit la rugăc iile sale. Când se terminară, urmă procesiunea înspre cim r. Nouf era prima Shraw: rare urma să fie depusă în pământ pe acea insulă din Marea Ro: dar iami' i construise un cim r îni is, îngră t de un ziii de piatră neagră. Un strat gros de rumeguş de cedru acoperea pământul, cu excepţia locului în care groparii ,ăpaseră mormântul ei.

După ce groparii aşezară trupul în groapă şi se căţărară înapoi spre a se alătura celor vl: fami a se alinie pentru a-! lua rămas-bun. De pe dosul palm«. , fiecare persoană arunca puţin ni p pe trupul lui Nouf, care era complet înfăşurat în *kafan.* Un coşciug însemna vanitate.

Dintr-un vas alb de ceramică, Nayir scoase o linguriţă de nisip şi îl întinse pe dosul palmei. Era n-^p foarte fin, de o nuanţă ma deschisă decât pielea sa.

Probab că groparii îl aduseseră de pe plajă. Atingerea nisipului îi readuse amintiri despre deşert, când încă m. credea că Nouf era în viaţă, când îş magina că poate fata se ascundea.

Aiuns la buza mormântului, observă ceva ciudat. Nisipul nu ascunsese vederii poz ia corpuli Ea era înfăşurată complet in *kajan,* dar o uşoară îndoitură a genuncmlor indica spre ce direcţie era întoarsă cu faţa. îşi aruncă nisipul în groapă si scotor' în buzunar după compas. O pr .arc rap;,dă îi confirmă că avea dreptate: spatele lu Nouf era îndreptat spre Mecca. Nu picioarele, < . *spatele.* Murmură o binecuvântare şi se întoarse dinspre mormânt.

Imagniea îl răsco' se. Dacă ceea ce suspecta era adevărat, de ce nu îi spusese domnişoara Hijazi?

O familia îngroapă o femeie cu spatele spre Mecca doar atunc; când poartă un cop in pântec, un copil a cărui faţă, la moarte, trebuie să fie întoarsă în direcţia Sfintei Moschei.

4

Nayir intră în camera de z: i bărbaţi'ir şi rămase o vreme cu faţa spre curte. O reţea de paravane de mahon sculptate de mână ornamentau încăperea, şi prin împletitura lor geometrică răzbătea sunetul unor fântâni care < lipoceau. In centrul fiecărui paravan se găsea o expresi; rel' ioasă, sculptată în forma unii şoim rotindu-se in înalt. Literele şi diacr,„cele se înfa- şurau unele în jurul celorlalte ca aripu I ţ penele, ca norii şi soarele. Pentru ma a.itatea bărbaţilor care intrau în cameră, imaginea de pe paravan era pur şi implu un şi m, dar un ochi răbdător, căutător, găsea fraza pe care Nayir o descifrase cu mult mp în urmă: „Oricui plăteşte mpoz ul pe averea sa i se va îndepărta răul".

Era o referire la afacerea neamului Shraw Pi na Cooperativă Musulmană Internaţională, o reţea de organizaţii cantabile al căror venit provenea din străvechiul principi al zaktz<-ului, al pomen religioase. Arabii sauditi donau 2,5 la sută din toate câştigurile lunare, o pract;".ă npusă de lege. In fiecare an, cam 10 m

liarde de dolar receau de la boga» la săraci. Erau bani pentru musulmani nevoia i, nu pentru spitale, moschei sau şcoli re'ig'oase, şi astfel, după lege, cooperaţi /a putea accepta donai doar pentru săra

Şi le accepta. Neamul Shrawi căpăta aproape un sfert din banii lichizi şi din bunurile donate de cetăţenii Jeddahului. De-a lungul anilor, cooperativa Shrawi devenise atât de renumită, iar familia, atât de respectată, încât donatori: "ncepuseră să

cadou ească bănesc pe Shrawii înşi.i, ceea ce le dădea po._ - bilitatea unui trai îmbelşugat.

Dar, în onoarea strămoşilor lor beduir mobilierul lor era mplu şi elegant. Exceptând un glob de cristal care atârna aia tavan, camerele de z în care p -meau oaspeţi nu aveau n' nic din decorul tip.: ostentativ al celor bogaţ: Covoarele erau netede ;i albe, canapelele, uzate jinc. C^iar ser icitll pentru apă era : implu: căni albe de ceramică, o tavă de bambus. „Dumnezeu Insuş e plin de graţie spune Profetul - şi eleganţa II încântă."

Fiii di neamul Shrawi trăiau după acest cod, pe care tatăl lor îl aplica neînduplecat. Abu Tahsin era un beduin care crescuse în deşert, unde un om păstra doar ceea ce putea duce cu ne. El cor sidera că ninr; material nu menta să fie posedat. „Nu-1 po lua cu tire când mor spunea capul familiei. Tine minte asta! N;c. un bagaj pe u imul drum." Era vestit pentru că dădea lucruri de pomană, nu doar bani, ci ş: maşini, ambarcaţiuni şi cai pursange. Şi fi" şi dădeau bunurile de pomană, aşa că familf i era de fapt un canal prin care curgeau comori uriaşe, dar ni odată nu se depozitau.

„Şi ăsta, se gândi Nayir, e mot-vul pentru care îi suport."

Auzi vânzoleală în hol. St deschise uşa . fr: .ţi Shrawi intrară în cameră însoţiţi de aL doi bărbat pe care Nayir îi recunoscu vag drept veri. Fraţii îl salutară cu îmbrăţişări şi cu câte un sărut pe fiecare obraz. Dacă ar fi fost orb, i-ar fi putut identifica după apa de colon'[1] preferată Tah; ti se dădea cu Gucci, Fahad, cu Giurgii Xrman i. Dar, când îl sărută pe obraz pe Othman, simţi ur z de mosc care sugera transpiraţia somnului.

Fratele cel mai mare, Tahsin, îi prezentă pe veri, dintre care unul strânse mâna lui Nayir cu o smucitură şi spuse:

- Tu eşti bed nul de care tot aud!

Nayir nu e beduin, zii : în treacăt Othman.

Oh... atunci, ce eşti? întrebă vărul, tonul său sugerând existenţa unei rase noi, fantastice, încă mai caraghioase şi mai înapo'ţte decât bedu

Palesl lian, spuse Othman, luându-i-o înainte lui Nayir

.- Aha, palestinian.

Vărul se trânti pe o canapea şi se uită spre Nayir, care stătea stânjenit in rr locul camerei. Nu era nimic caraghios la un palestir an. Toţi och , ii studiau costumaţia cam nepotrivită, şi Navir se întrebă pentru a mia oară ce lăcea oan pe oameni să se holbeze la el. Poate era de nă statura lui, care, asociată cu un fel de a fi riguros, îl făcea să pară neprietenos. Fie asta, fie arăta ca un neghiob, un bărbat tern, fără nici o savoare, care petrecuse prea mult imp în căldura năucitoare. Mă bucur să te văd, Nayir! Te rog, ia loc!

Tahs;.. îş ntinse braţul într-un arc generos, îş: adună roba în pumn şi se instală pe o canapea. îşi împreună palmele îrieri- ;'te în poală, cu o mâna pregătiră să se joace cu uriaşul inel de pe degetul m .

I -am oferi :eva, dar...

Navir r 'ică o mână. Era o stângăci : să oferi binevoitorilor mâncare înainte să se scurgă ti .1 zilr de la funernli Othman îi făcu semn să se aşeze pe una dintre pernele albe de burete care înţesau laturile camere şi Nayir acceptă uşurat.

idrăzni o privire spre Othman. Era singurul frate care purta pantaloni c ilaici purtau robe ş dar nu arăta deloc ma formal; avea cămaşa şifonată o mânecă era suflecată. De obicei, îşi dădea toată silinţa să arate şi să se comporte ca fraţi »ăi. Era un fiu adoptat, având poate tendinţa să demonstreze că aoarţinea familiei, sau cel puţin să împedice pe or'cine să remarce deosebirea. Era mai înalt decât ce ila.lt mai slab totodată, şi ochii lui mari, cenuşii erau cu certitud: ie o raritate printre Shrai :ei cu och'căprui. Dar comportamentul lui în camera de zi era al unui Shravvi îpecabi[1] rece, rezervat, pios, tăcut.

Odată cu servirea ape Nayir imt coborând în încăpere întristarea etichetei. îşi :unoştea locul aici. Era ghidul di* deşert, străinul a cărt prezenţă impunea

povara de *noblesse oblige* asupra fiilor familiei. Nayir aruncă o p :e spre Othman singurul său aliat. Acesta arăta foarte palid şi obosit, dar întâlni ochii Iu Nayir cu o căutătură ce părea a spune: „Avem multe de d’scutat".

Nayir avea să-i pună o mulţime de întrebări, dar nu voii SE le adreseze de faţă cu c ilalţi. Se întreba în mod special ce avea să se întâmple cu nunta lui Othman, Ar fi trebuit să se căsătorească luna următoare Se hotărâseră să amâne?

Poli cos, Nayir întrebă de tatăl lui Dthman, Abu Tahsi. , care fusese supus une operaţii la inimă cu o săptămână îna’" - te unii opuneau că era i in cauza fugii fiice: sale , şi fu nfor- mat polit—os că avea să nă acasă săptămână următoare, cu voia lui Allah.

Infarctul lui Abu Tahsin luase pe toată lumea prin surprindere. De când îl cunoştea Nay , păruse înzestrat cu sănătatea unui bărbat în floarea vârstei. Lucra neostenit pentru inst **iţii)"** sale filantropice şi în **1 Tipul** liber part' cipa la curse de cămiie, de motociclete şi de ATV-uri. Interesul lui pentru fiii să nu slăbea niciodată, şi îi lua cu el oriunde mergea. AJunş la vârsta bărbăţiei, ei cunoşteau bine lumea în care se găseau şi se imţeau la fel de în largul lor în palatele clin Riyadh ca şi pe fundul mării, în costum de scafandru. Datorită lui Abu Tahsin făcea familia de două ori pe an excursii în deşert.

Tahsi r se întoarse spre Nayir.

Frate, mulţumesc că ai ven ' Ceea ce ai făcut pentru Nouf ne îndatorează. Sper că ne v< da ocazia să întoarcem favoarea într-o zi.

Nay ■ îs’ drese glasul. Fie. ca

acea zi să nu vnă niciodată,

într-adevăr, spuse Tahsin.

Ori de câte ori Nayir stătea cu fraţ Tahsin întreţinea discuţia. Era cel mai mare, si poate obişnu să îşi asume răspun- der dar la înfăţişare şi la felul de a fi trecea drept un bărbat ciudat de sfios. Nu se uita niciodată în ochii lui Nayir, ci privea în j.vS. Vorbea clar, dar încet, şi figura lui îi amintea lui Na; ■ de o e’ută, o pradă a fiarelor sălbatice, cu o gură delicată, nedeprinsă cu răul, cu ochii distanţaţi pentru a se păzi de pericole. Nayir osc i între a considera că Tahsin era umil şi a crede că totul

era prefăcătorie, pentru că, atunci când Tahsin voia un anumit rezultat, îl oLunea.

Regret rezultatul căutări nele, zise Nayir.

Tahsin piese; i din limbă, dar Nay conunuă.

Sperasem să o găsesc.

Suntem convinşi de bunele tale intenţi' replică Tahsin.

Nayir îşi cântări următoarele cuvinte cu grijă.

Sperasem totodată să vă satisfac curiozitatea în privinţa motivului plecări ;i.

Aruncă o p vire spre cei prezenţi şi observă că feţele lor erau măş impenetrabile. Doar pe chipul lui Othman se vedea ;enă, dar el se feri să întâlnească privirea lui Na[1] r.

Nu vom înţelege niciodată de ce a fugit, se Tahs- , istalându-şi corpul masiv mai adânc în făinurile pernei. O fată ca sora mea, atât de naivă şi de imaculată, atât de neatinsă de relele lumii... Ş faptul că nu am văzut-o r.eiodată plângând? Sau încruntându-se? Sau cel puţin făcând botic de nemulţumire[3] Nouf a mea era fe 'ea absolută în trupul unei fete, la fel de virtuoasă ca mama ei, *um'allah!* Nu poate fi adevărat. Nici măcar acum, cu trupul e Irept dovadă.

Da, interveni Fahad, cu vocea gâtuită şi timidă.

Toată lumea se întoarse spre el, surprinsă că vorbise.

Ne-am gândit că fusese răpită. Ne-am gândit că nu ar pleca niciodată singură. Dar apoi a devem evident, când am descoperit cănr'a... lipsă. Fugise.

Nu a existat n; lodată vreun indiciu, continuă Tahsi . Vreo pasiune a mânat-o, dar eu nu-mi aduc aminte de nici o dovadă de pasiune la sora mea. Nici una!

Nici una mărturisită, cel puţin, spuse Othman cu îmă- tate de gură.

In încăpere se aşternu o tăcere apăsătoare. Nimeni nu se uita la Othman, şi fraţii păreau să se fi retras inlăuntrul lor.

Na' ir în< na să subsc ; părerii iu Othman. 1 neînţeles că Nouf avea pasiuni; doar că ei nu ş..au care erau. El nu empatiza deloc cu fraţii care aveau c magi ie vagă, superficială despre surorile lor. Fcmei.e aveau propr le griji nu încăpea îndoială. Trăiau în alt fel, în alte

părţi ale casei. El i, imagina că vieţile lor nu se intersectau ma; deloc, exceptând momentele meselor, ale vacanţelor, ale excursiilor. Dar nu exista vreo interdicţie legată de vorfc tul cu o soră. O soră, aşa îşi imaa.na el, trebuia să fie cea mai mângâietoare dintre feme o persoană acce iUnă de sex feminin cu care puteai vorbi deschis, care îţi putea expnca aspecte sensibile, pe care altele ar fi şovăit să le împărtăşească. Nayir nu avea fraţi sau surori, dar tânjise toată viaţa după o soră. Să ai şapte, neştiind totodată nimic despre ele, i se părea de neîncl ouit. Oare fra îş ignorau pur şi implu surorile? Imposibil. Unul dintre ei trebuia să fi vorbit *vreodată* cu Nouf. Probabil manifestaseră cel puţin un interes trecător pentru şcolarizarea, hobby-u ile e', pentru gustul ei în materi de pantofi.

Ii privi pe rând. I ahsin avea o soţie şi nouă coţ , iar responsabilităţile sale de lucru erau enorme: el era probab prea ocupat, sau se prefăcea a fi. Farah lucra de asemenea tot m- pul. El cu soi L sa aveau trei fete mici, dar ei nu mai locuiau pe insulă, aveau o casă în oraş ş i proba 1 că nu o vedeau pe Nouf foarte des. Doar Othman va fi văzut-o cu regularitate. El încă locuia acasă. Dar la telefon nu fusese capab: să îi spună r nic lu: Na :r. Poate diri p :cina stării de şoc.

Nu era un lucru bizar ca frat i iă se arate atât de rezervaţi fie îşi păstrau sentimentele ascunse, fie le împărtăşeau doar între ei - şi, în oi e altă situaţ , Nayir nu ar fi acordat nic) importanţă acestui aspect. Dar, pe măsură ce treceau rr: îute- le, întrebările încolţeau cu forţă în mi ite. Dacă Nouf păruse atât de fericită acasă, nu era ma Drobabil să fi fost răpită? Răpitorul ar fi putut fura cămila ca să de?, impresii că fata fugise Voroise ea oare vreodată despre plecare' Dacă nu cu fraţ ei, atunci cu surorile sau cu vreo prietenă? Şi cel mai nportant, ştiau despre sarcină înainte ca ea să fugă? Nayir nu putu să găsească o cale pentru a-r exprima îngrijorările; nu se putu gâm i nici măcar la un subiect pentru o discuţie de complezenţă. Ii stuc. e pe fiecare dintre ei în speranţa că aveau să vorbească, dar tăcerea lor era apăsătoare şi onestă. Nu era treaba lui să forţeze lucrur :. Oare avea să pună vreunul dintre ei dificila întrebare legată de ce se întâmplase cu Nouf?

Avea oare să îş isume careva responsabilitatea, dacă nu pentru moartea, atunci cel pucin pentru împrejurări e care duseseră la ea?

Intră un ser tor cu o nargh:' ;a aprinsă şi aşeză vasul lângă I ahsin, pe podea. Cu o cârpă de la brâu, serv jrul şterse vârful narghi :le -l înmână lui Tahsin, care îl acceptă cu severitate. Servitorul se înclină şi plecă.

Tahsa îş: luse muştiucul narghilelei la gură. Toată lumea îl fixa cu privii ea, aşteptând prima inhalare. Nayir se pomeni tânjind după bolborositul mângâ'"tor al apei din vas, după scăpăratul fin al cărbunelui aprinzând tutunul, după orice zgomot care să rupă tăcerea. Tahsin inhală în sfârşit adânc, şi pentru o clipă păru că răsuflarea sa prelungă, slobozind fumul aromat, se contopea cu răsuflările de uşurare ale celorlalţi.

încet, narghileaua făcu turul încăperi Unul Eirl veri lăudă tutunul şi întrebă de unde provenea, ceea ce porni o conversaţie uşoară. Nayir îşi dădu seama că fraţii terminaseră de vorbit despre Nouf. Se lăsă pe spate, sprij îindu-se de perete. Dezamăgirea căutăr.. lui eşuate încă îl tulbura. De ce nu trimisese o echipă să controleze tabăra famil'[1] ca să se asigure că : .iau ce făceau? Accidentală sau nu, moartea fetei ar fi putut fi preîntâmpinată. Simţea hotărârea de a descoperi ce se întâmplase cu ea. „Allah, sunt un indiscret? Oare fac asta ca să îmi satisfac propria curiozitate revoltătoare?" Nu, se gândi. Era ceea ce se cuvenea făcut, şi el simţea cumva că îi datora asta lui Othman.

Pe de altă parte, ca să rezolve o astfel de problemă, însemna să afle tot ce se putea despre Nouf, lucru aproape mposi- b Doai suroiue ei ştiau foarte multe amănunte, dar lui nu avea să i se permită să discute cu ele, nici să pună întrebări personale. Nu o întâlnise niciodată pe cea mai mare, dar le văzuse pe alte câteva pe când erau incă prea mici ca să ibă obligaţia portului de văluri. Intr-un rând, cu ani în urmă, când venise în casă pentru a pregăti bărbaţ pentru o călătorie în deşert, fetele îl întâmpinaseră cu o stânjeneală tăcută. Fuseseră un grup manierat şi, în absenţa trăsăturilor notabil s de personalitate, avusese dificultăţi în a le deosebi. Poate că o întâlnise chiar şi pe Nouf atun i. Dar singura pc care şi-o amintea era copilaşul pe care îl

ţinuse el în braţe. Pentru un scurt moment ch .¿uit, acea m.. JL făptură îl izbise cu un sentiment al propri ii sale puteri ten» ile. Ea începuse să plângă şi el o dăduse repede înapoi.

Probabil ex tau o mulume de asemenea cazuri oficiale, se gândi Cazur n care un bărbat trebuie să înţeleagă viaţa unei femei - să cunoască detaliile ultimelor câteva zile, săptămâni, luni; să şl unde îşi petrecea 1 impui, şi de ce, şi cu cine; să îi cunoască do-iţele, secretele. Dar dezamăgirea însărcinării era probabi cruntă: femeile, atât de obişnuite cu discreţia, îşi luau misterele cu ele în mormânt.

Othman îi surprinse pi irea.

Facem o plii îbare? îl întrebă.

Aceasta era manevra lor tipică: îs ,uau politicos rămas-bun pentru a vor_. între patru ochi. Recunoscător, Nayir încuviinţă dând d n cap; se dicară ş eşiră pe terasă.

O balustradă dădea un ocol sinuos casei. începea să se lase amurgul, învăl nd cerul într-un trandafiriu ceţos. Nayir îl urmă pe Othman de-a lungul terasei şerpuite într-un final, aceasta se transformă într-o scară de pământ, cu câte un perete negru de fiecare parte. Coborârâ, parcă la nesfârşit, până când auziră grohăitul slab al an îalelor care se pregăteau de culcare5

La capătul treptelor intrară într-o curte, şi Nayir îş iădu seama că mai fusese acolo, de multe ori chiar, dar ajunsese întotdeauna pe o altă cale. Recunoscu frunzarul scund de smochini care se găsea lângă grajdurile de pi tră. In stânga lui era intrarea cea mai

neprotocolară a proprietăţii, poarta din spate pe care probabil o folosise Nouf. Era un cadru uriaş de lemn, prin care puteau trece două carr>'oane fără să se atingă. Poarta servea drept zonă de descărcare pentru alimentele şi bunurile familiei. Era de asemenea locul în care Nayir şi oamenii săi veneau să încarce cămilele ş diferite echipamente pe care le luau bărba i Shraw. :u ei in deşert.

Dar Othman îl conduse pe Na,ir spre dreapta, pătrun zând, printr-o poartă de fier, într-o grădină înconjurată de gard viu. O potecă presărată cu pruni ş se răsucea printre tufe şi copaci, şi ei merseră de-a lungul ei, încetinindu-şi paş...

Tot nu îmi vine să cred că se întâmplă asta, zise Othman.

Ir ii pare rău...

Ştiu că ai făcut tot ce ai putut, îl întrerupse celălalt, ape adăugă: Ti mulţumesc că a adus-o pe Nouf acasă.

Nici o problemă, zise Nayir, observând încordarea de pe faţa lui Othman.

Ajunseră în dreptul unei bănci le p a tră de lângă o fântână seacă, dar continuară să meargă.

Examinatorul nu a eliberat nici un însc.is, spuse Nayir. Presupun că te-a sunat.

-Da.

Na;-: ■ se gândi la ce se petrecuse în sala morgi' din institutul de medicină legală, nesigur dacă să mărturii ;ască lui Othman că văzuse cadavrul şi că aflase despre modul în care murise. De .se să aştepte ca prietenul său să vorbească; părea să aibă ceva de zis.

Continuará să străbată grădina, schimbând câteva cuvinte atunc :ând tăcerea devenea stânjenitoare.

Am vorbit cu medicul examinator chiar înainte de slujbă, spuse Othman pe neaşteptate. Am fost surprins să aud că s-a înecat.

Naiydădu din cap în semn de confirmare.

După cum vedea el lucruri»;, Nouf trebuie să fi fost p: __isă într-o vale seacă. Vi urile survin într-un interval foartr scurt. Poate fi greu să ieş a ,mp.

Ai m; auzii să se fi întâmplat aşa ceva?

Da, dar e rar.

Mie mi se pare că ar fi trebuit să sesizeze pericolul.

E poi ")i să fi fost inconştientă, spuse Nayir, poate din cauza căldurii. Apropo, aţi • na găsit cămila?

Da. E aici, zise Othman. Deşi se pare că nu-i merge bine.

- Ce i s-a întâmplat?

Nu şt-' Aproape că a răn t pe unul dintre lucrătc li.i grajd, aşa că au închis-o într-o boxă întunecată. E ngurul lucru care o ţine calmă.

Unde au găsit-o?

Una -iin echipele de căutare a descoperit-o nu departe de locul unde a fost găsit cadavrul, cred. Va trebui să te uiţi pe hartă.

Trecură pe lângă o altă fântână secată; vederea ei le distrase aterţia, ﬁi conversaţia ameninţa să se înche

De< ai acceptat că moartea ei a fost accidentală? întrebă Nayir, sperând să adopte un ton cât mai firesc.

Răspunsul veni după o uşoară e: .tare.

Păi, crima pare improbabilă.

Nai ' decif e să insiste.

Examinatorul a pomenit că Nouf avea răni defensive la încheieturi şi o lovitură la cap?

Othman nu răspunse.

Rănile de pe încheieturi ar fi putut proveni de la frâiele cămilei, continuă Nayir, dar unuia dintre examinatori nu i s-au părut îndeajuns de ui 'forme. Erau vânătă zgârieturi, aproape ca şi cum cineva ar fi înşfăcat-o şi ea s-ar fi apărat.

Ar fi putut fi răni accidentale, spuse Othman într-un târziu. Dar, dacă nu erau... nu ş ' 1. Poate că cineva a prins-o cu forţa, dar s-o înece? Nu cred că se putea face asta lâră să se înece şi atacatorul.

Avea dreptate: rănile defensi e nu însemnau crimă. Dar puteau însemna • D1 sau răpire. Nayir vru să spună asta, însă simţea că mersese deja suficient de departe ş' nu mai îndrăzni.

Dar aşa este, recunoscu Othman c.. îtr-odată, nu sunt sigur că moartea ei a tost act' lentală. Adevărul e că fra mei i-au rugat pe cei de 1; institutul de medicină legală să o clasifice astfel, pentru liniştea familiei.

Nayi" se opri locului.

Au plătit o muşamalizare a cazulu

Tahsin a plătit. Othman păru încurcat pentru o c!')ă, apoi continuă: Nu are încredere în poliţie. în plus, am considerat cu toi, că mamei i-ar fi ma uşor dacă nu ar trebui să explice situat" rudelor. E or cum destul de greu pentru ea, cu tata bolnav.

înţeleg, zise Navir, dar muşamalizarea face ca tamilia ta să pară suspectă.

Ştiu. îsă am pe cineva la laboratorul inst utuli care culege dovezile necesare. Ea are să trateze cazul ca şi cum ar fi o invesL ;aţie în desfăşurare.

Nayi: s iţi o coml nat e i jdată de uşurare şi de stânjeneală - uşurare dator'tă interesului familiei în descoperirea adevărulu J chiar dacă se făcea într-un mod ilegal, şi stânjeneală din cauza pronumelui „ea".

- E cumva... domr .şoara Hijz ? întrebă.
- Da, spuse Othman. Ai întâlnit-o?

Preţ de o cl ă nătv :oare, Nayir nu putu să înţeleagă de ce domnişoara Hi zi nu îi spusese despre legătura ei cu familia. El suspectase asta, desigur, dar îşi aminti că păruse tulburată de muşamalizare la care, după câte se părea, ea era părtaşă

Era acolo, zise. De unde o ştii?

E logodni a mea.

N-ar fi putut exista un lucru mai surprinzător pe care să-1 spună Othman. Nunta fusese pomenită de multe ori "n conversaţii **trecute.** Nayir şt , de exemplu, că numele de familie al mirese era tnjazi dar existau o mulţime de Hijazi, şi Othman nu îi spusese i riodată în prezenţa lui pe numele mic, refeiindu-se mereu la ea cu formularea „logodnica mea". Ştia de asemenea că Othman se întâlnea cu ea în taină; ea venea cu o escortă. Mama fetei murise şi-^Jm Tahsin îşi asumase un rol matern faţă de ea, ajutând la orgai larea detaliilor pentru nuntă, cum ar fi rochia ş; inelele. Dar Nayir nu avusese îndrăzneala să cerceteze mai departe. Nu ştia d. ce fel de famili" provenea sau ce fel de personalitate avea, şi cu cer itudine nu rtia cum arăta. Presupusese pur ş implu că era drăguţă şi cuviincioasă, o fată dintr-o familie bogată. Nu bănuiss că ar putea avea vreo slujbă, în nici un caz una în care să intre în contact cu bărbaţi.

Oh, lei bire... îngă^nă, simţindu-se tulburat. Iartă-mă, nu făcusem legătura. E o verişoară de-a ta?

Nu, nu e din famili 1 Othman părea : cnat. Ne-am cunoscut printr-un prieten. Nu ţi-a spus cine e?

Nayir clă'-nă din cap. Era probab- corect din partea ei să îşi păstreze ascunsă identitatea, dar el nu putu să nu sflimtă jenat. Se întreba cât de bine o cunoştea Othman cu adevărat. Cu cer^oidine că va fi observat îndrăzneala ei. Sau era mai puţin îndrăzneaţă faţă de el? Fusese prea înfiptă pentru gustul lui Nayir, şi nu şi-1 putea nagma n ci pe Othman tolerând genul acela de comportament. Era curios să afle gândurile prietenului său, dar nu putu găsi un mod delicat de a aborda subiectul rcspect'v.

Te surprinde atât de tare? întrebă Othman

.Nu, nu. Doar că... nu mi-ai spus că lucrează 1; institutul de med., ă legală.

Othman ros' de-a dreptul.

Păi, nu am crezut că era necesar.

Nayir se întoarse dinspre el, prefăcându-se a nu fi observat reacţia lui Othman, dar era intrigat de ruşinea arătată. „Probabil c-o iubeşte cu adevărat, se gând dacă acceptă ca ea să aibă o slu'bă."

Felicitări, zise Nayir în cele din urmă, dându-şi seama că ar fi trebuit să spună asta mai devreme.

Othman chicoti.

Vorbest™serios.

le rog să încerci!

Othman zâmbea. Porni m : departe, iar Nayir îl urmă.

Decisă înţeleg că urmăreşti cazul ăsta pe cont propriu? întrebă Qjjyir, abătând atenţia de la domn. ¡oara Hijazi.

Da. Othman încetă să zâmbească. De fapt, speram că ne vei ajuta. Am angajat un investigator particular, şi vrea să vadă unde a fost descoperită. Avem o hartă, dar mă gândeam să te rog dacă nu-1 poţ: ijula să găsească locul.

Nayir simţi un nou val de consternare. Un investigator particular? Familia ar fi trebuit să îl solicite întâi pe el: doar ştiau cât de bine cunoştea deşgrtul. „Dar asta este trufie, îşi spuse. Iartă-mi trufia!"

Bineînţries că am să ajut!

îţi mulţumesc.

Investigatorul particular... asta a fost to. deea fratelui tău?

- Nu, a fost ideea mea. FamL i mea nu s-a hotărât dacă moartea ei a fost acc' entală sau nu. Othman clădnă dir cap. Cred că nu ne dorim decât răspunsur

Nayir sesiză un moment oportun.

Dar tu^Ju ce crezi că s-a întâmplat?

Othman se opri din mers. Oftă adânc şi îşi încrucişă braţe^ la piept.

De când am descoperit că a dispărut, am simţit că :ine- va a luat-o. Am vorbit cu escorta ei, Muhammad, dar el a spus că Nouf îl sunase în d neaţa aceea şi i sese că nu
avea nevjie de el în ziua respectivă, aşa că ieş' e în oraş cu scţia lui. In acelaşi timp, Nouf i-a spus mamei că mergea la mall să schimbe pantof' de nuntă.

Dar cum a reuşit să plece fără escortă? întrebă Nayir. Adică, mă întreb doar de ce nu a observat nimeni că Muhammad nu era a i în ziua aia.

E i b ne, mama nu o urmăreşte de fiecare dată când pleacă de acasă. In general, Nouf se întâlnea cu Muhammad în spate, lângă grajduri. Ea mergea m; mereu s'ngură la grajduri, de obicei uimineaţa. plăcea să petreacă timp cu cămilele. Când era gata de plecare, îl suna şi el venea cu maşina, oco îd casa pană la poarta din spate, şi o lua de acolo.

Nayir dădu d i cap în semn că pricepuse.

Deci se poate să fi plecat cu mult înainte să se fi gândit cineva că părăsise casa.

Da. Nouf i-a spus mamei că avea să fie la grajduri în dimineaţa respec vă şi că se întâlnea cu Muhammad în jurul prânzului. Aşa că ar fi putut pleca imediat după ce a vorbit cu mama.

A observat-o vreunul dintre servitorii care îşi făceau de lucru pe la grajduri?

Othman clătină din cap.

N-au văzut nin.

C e a descoperit că lipsea?

Mama. O aştepta pe Nouf înapoi în jurul orei anei, şi, când nu a apărut, mama 1-a sunat pe Muhammad. El i-a spus ce vorbise cu Nouf la telefon în r m.neaţa aceea. Numaidecât, în casă a izbucnit zarva, f ratele meu s-a dus os să controleze gradurile; am luat la întrebăr pe toţi servitorii; mama i-a trimis să caute scN-j ;tul ei. Uneori Nouf pleca s'- gură să facă o tură pe apă în jurul insulei, dar veh cuiul ei era tot în doc. Nic inul dintre senatori nu auzise sau văzuse ceva neobişnuit.

Na>,v aflase unele dintre aceste detalii, dar voia să le audă din nou.

Nu a lăsat vreun bilet?

Nu.

Şi nu ai nici o idee unde putea să fi vrut să meargă?

-Nici una. S cer, petrecea multă vreme la cumpărături. Se pregătea pentru nunta c De-asta n-am putut crede că ar fi fugit din proprie in dativă.

Nayir dădu din cap în semn că pricepea.

Deci era normal ca mama ta să creadă că Nouf avea să petreacă .mei sau şase ore la mall.

Da, desigui Iţi trebuie o oră doar ca să •'¡ung le aici în centru, şi asta când circulaţia e bună.

Nayir încuviinţă gânditor.

Crede-mă, spuse Othman, era dornică să se mărite. Nu crea că şi-ar fi perHitat viitorul.

închise ochii şi pentru o clipă păru copleşit de epuizare îşi frecă fruntea, lăsându şi apoi palmele să îi alunece pe faţă. Nayir aşteptă ca el să continue.

Chiar dacă ar fi nutrit do nţa secretă de a evada din viaţa asta, pur şi Tiplu e lips: t de nc nă. Ea nu era o fire atât de amăgitoare

Nu-mi pot. ia"na vreo persoană care să vrea să evadeze din viaţa asta, z.se Navir făcând semn spre casă. Trebuii să fi trăit foarte confortabil aici.

Zgomotul îndepărtat al unu notor le întrerupse conver satia. Semăna cu sunetul unei bărci cu motor.

-Ir ial, când a dispărut, spuse Othman, Tahsin a crezut că se temea de perspectiva căsătoriei. Că îşi sc limbase atitudinea. Desigur, căsătoria e de natură să intirr 'deze o fată de şaisprezece ani, dar noi iot iveam impri ia că şi-o dorea foarte mult şi că nu şi-ar fi stricat planurile. Pe de altă parte, de ce să vrea .. neva să o răpească ş. apoi „ă nu ceară răscumpărare? Nimic nu are noimă.

Vuietul motorului deven mai puternic şi apoi încetă brusc. Nayir se uita în pământ, dus de gândur Era cu cei i.tu- dine o : tuaţie derutantă, dar în minte ii tot reveneau imaginea vânătă lor de pe încheiaturile mâinilor lui Nouf şi faptul că î >i pierduse cămila.

Celularul lui Othman prinse să sune dogit. Se scuză grăbit, răspunse la telefon şi se îndepărtă, oprindu-se lângă o tufă de gard viu, de unde nu putea fi auzit. Nayir bănuia că era domnişoara H iazi şi .e limj 3uţin novat.

Faptul că o întâlnise fără ca Othman să fie de faţă îi dădea acum senzaţia unei trădări. î trecu prin minte că domnişoara Hijaz sra în casă chiar în acel moment. O inv lin ciudată îl săgetă atunci când se gândi la camera de zi a femeilor şi la posibilitatea lui Othman de a pătrunde în acea încăpere, chiar dacă era doar p, n intermediul telefonului. Ce îi spunea oare? Ii spunea ce discutau femeile? Discutau oare despre Nouf, aşa cum o făcuseră Nayir şi fraţ sau încercau să evite subiectul de teamă să nu o supere pe Um Tahsin?

Gândurile sale revei ră hrrhestiunca îndrăzni li ;i, şi se întrebă dacă să îi spună lui Othman că logodnica sa fusese atât de înfiptă cu un alt bărbat. Othman se uită în direcţia lui cu o privire pe care o consideră curioasă ş cu o senzaţie de :nă, Nayir se întoarse cu spatele. „Nu, se gândi, ma: >ine nu tulbura apele."Lângă el, o poartă de fier dădea într-o potecă scurtă, ducând până pe o terasă cu vedere spre mare. Intrigat H auzea iar vuietul motorului, se strecură pe poartă, merse până la terasă şi se opr 'a marginea balustradei. Era o privelişt^care îţi tăi i respiraţia. Marea se întindea spre orizont, oscilând între cobaltul zilei şi roşul slab al amurgului. Cei din neamul Shrawi erau noroco: să deţină o asemenea propi tate, departe de zgomotul 5 i de praful oraşului şi ale suburbiilor sale în plină dezvoltare. Jeddahul creştea rap. 1, extinzându-se în lung şi în lat pe coastă ş: croindu-şi drum până în deşert pentru a adă- poi popula i sa de două milioane de suflete. Intr-o bună zi avea să devină o suburbie a Meccăi. aflată la nouăzeci de kilometri pre est. Ştia că familia Shraw se săturase să trăiască într-o metropolă de proporţii atât de monstruoase Insula lor era un paradis, suficient de aproape pentru a face parte din viaţa de oraş, dar înde uns de îndepărtat pentru a da un sentiment de intimitate şil de calm. Familia regală deţinea multe din nsulele lori)i'e de pe lângă coasta Jeddahului restul erau desemnate rezervaţi naturale pentru spet rare de păsări. Insula aceasta aparţinuse cândva fratelui regeli dar. într-un act notabil de generoz: ate, prinţul moşten)r i-o dăruise lu Abu Tahsin am motive pe care nu le dezvăluia nimeni.

Zgomotul motorul" deveni ma: outernic, şi Nayir se uită în jos. Un perete abrupt, stâncos cobora până la pejăi şi, când och,. îi zăriră ţărmul, Nayir identifică sursa de zgomot. O femeie conducea un sc' -jet galben strălucitor. Purta robă neagră, dar se părea că baticul îi fusese smuls de curent de pe cap şi acum îi fâlfa.u îr LI iul gâtului. O coadă lungă, împletită i atârna pe spate.

Probabil era o Shrawi. Nu existau alte insule în apropi :re, cu cer'-f.udi ie nici o femeie nu ar fi mers singură cu un schi-jet atât de departe c'e uscat fără văl. Era greu de crezut că neamul Shrawi le-ar fi îngăduit fetelor să dea ture pe apă în ʾurul proprietăţii, m; ales în seara funeraliilor, dar cine altcineva putea fi? Mc un servitor nu îşi putea permite un schi-'et si, oricum, Na^'r se înde i că angajaţii şi-ar fi lăsat femeile să se expună la lucru.

Aruncă o privire peste umăr ca să se asigure că nu se uita mmeni, apo reveni cu ochii la femeie, cu un interes lipsit de precauţie. Ea se ţinea aproape de mal, ş /uietul puternic al motorulu reverbera lin stânu in L.np ce se îndrepta în arc de cerc spre docul sudic. Chiar şi de la distanţă, el observa înc Minarea controlată a corpulu , în timp ce gonea prin apă, spintecând valurile şi învolburând spumă in urma ei: T" imagina că şi Nouf mersese aşa, ir dacă acum avea în faţă pe una din surorile sau verişoarele ei, salturile supărate peste valui erau o expresie potrivită a mâhi.irii.

Ce...?

Othman apăruse în spatele lu uitându-se lung la fem ia de pe schi-jet. Părea îngrozit.

S-a întâmplat ceva? întrebă Nay .

Othman continuă să se uite concentrat, nemişcat, până când femeia se întoarse spre insulă, expunându-şi cHoul.

încet, o mână i se îndreptă spre piept. Cealaltă mână ţinea strâns balustrada. Se ghemui în faţă, închizând ochii şi respirând ci inhalările adânci, stăruitoare ale cuiva care încearcă să-şi prevină un leşin.

Nayirse ta fix la el.

Bismillah ar-Rahman ar-Raheem, şopti, invocând numele Domnului.

Othman inspiră adânc, iar aerul păru să tremure în pieptul lui. Nayir[1] se întoarse dinspre el, simţind că privirea sa era o invadare a ir m>tătii. Urmări schi-jetul cotind spre nord şi dispărând sub stâncile proeminente.

Câteva clipe ma :ârziu, Othman puse ambele palme pe balustradă ş se împinse în sus. Pielea lui avea culoarea pastei de susan.

M s-a părut că era Nouf, spuse. Braţele îi tremurau. Acela era schi-jetul ei... dar era doar Ab... una din celelalte suror ile melt.

Nayir pri în jos; motorul era acum un bâzâit îndepărtat.

Braţele lui Othman căzură pe lângă corp.

- N-ar trebui să fie afară.

- Poate e tulburată.

Nayir se uită insistent la prif tenul său. Culoarea îi revenea încet în obraj

- Oamenii fac lucruri uudate când sunt îndureraţi.

- Ştiu, murmură Othman. Dar are să o supere pe mama.

Merge des cu schi-jetul sora ta?

Da. Nu...

Othman se uită la ceas. Gestul părea mai degrabă un tic nervos, decât o dorinţă autentică de a afla ora.

De când a dispărutfsîouf, continuă el, Tahsin nu vrea să le lase pe fete să meargă licăi rig asta include mersul pe apă. Dacă mă scuz aş face bine să mă duc să îndrept situaţia.

Desigur, du-te! Găsesc singur drumul ina...

Othman se întoarse pe călcâie înainte ca propoziţia să fie închе'ată ş se grăbi spre poartă.

Na; in părăsi alcovul şi merse de-a lungul potecii cu prundiş, întrebându-se ce se întâmplase mai exact. Să leşini aproape la vederea uni duh părea ceva normal. Dar, în micul ej sod care tocmai se desfăşurase, imaginea de groază absolută aşternută pe c ipul lu Dthman atunci când o văzuse apropiindu-se pe sora lui produsese o impresie ciudat de disonantă. Nu era atât groaza, cât afundarea bruscă într-o realitate suspendată, care pentru Othman nu era deloc naturală.

„Am spus-o eu însum' se gând May cu mâhnire. Oamenii fac lucruri ciudate în îndurerarea lor."

Nayir ajunse în curtea casei exact în momentul în care se aprindeau lumini[1]1 exterioare. îngrijitorul cămilelor, Amad, stătea la uşa grajdulu" fixându-1 pe Nayir cu o priv-.'e mioapă.

Na\ar se apropie. Acum te recunosc, zise Amad, înaintând şi împiedicân- du-se de o cărămu lă spartă aflată pe jos. O azvârli cu piciorul într-o parte. Eşti gb' Iul din deşert. A trecut ceva vreme.

Da, sunt May ash-Sharqi. Ii întinse mâna. Mă bucur să te revăd!

Părea a-şi am ti că bărbatul era născut în deşert. Recunoştea ceva beduin la el, deşi nu era sigur ce anume. Tăietura fermă a mand;bulei, ţinuta ri idă, o anumita modulaţi a vorL, rii. Sau poate era din pricina clipitului neîncetat al bărbatuh

Ai să duci familia în curând din nou în pustietate? Cămilele duc dorul deşertuhr să ş :i Şi eu îi duc dorul, zise Nayir.

Se întorsese în oraş abia în d' ineaţa aceea, dar călătoria în deşert nu îl restabilise câtuşi de puţin. Toată acea căutare iui nă îl obosise, iar asta şi lectura morţii lu Nouf îi adunaseră un nod strâns în stomac resimţea supărare pe fam e pentru că era atât de secretoasă şi pe sine pentru că nu o găsise. O însemnată parte a sufletului său îşi dorea să poată merge seara înapoi în deşert, pentru a petrece câteva zi e de destindere fără să îl deranjoae cineva. Dar avea să îşi ţină pror siunea faţă de Othman, aşteptând să sunt nvestigatorul part ular.

Stăteau dinaintea unei uşi largi de lemn care ducea în grajduri.

-Cum se simte cămila pe care au găsit-o în deşert? întrebă Nay . Am auzit că avea ceva probleme.

Amad şovăi. Nayir îi dădu seama că ridicase o problemă stânjenitoare.

N-are nici o problemă, zise îngrijitorul. E bine. Cine ţi-a spus asta?

Am înţeles probabil eu greşit.

Nayir băgă mâna în buzunar, căutând un *miswak.* Amir privea cL.orâş, urmărindu-i mişcările. Era surprinzător că bătrânul nu purta ochelari.

- E îngrozitor ce s-a întâmplat cu fata, spuse apoi Nayir.

Da, îmi pare rău de pierderea lor.

Na>-- era frapat de reţinerea bruscă a bărbatului. îşi puse *rntswak-ul* în gură Ş runcă o nouă privire asupra curţii.

Fata Shrawi care a c spărut... ea petrecea multă vreme cu cămilele,;' e.

Amad se uita la el cu suspi ' une, i se păru.

îi plăceau an nalele Venea aici foarte des, de obicei cu escorta ei. Sau însoţită de fratele ei. Toate fetele coboară să viziteze cămilele, dar ea venea în mod special.

Amad se ută vag înspre poartă.

'otuşi^ee .Judat, nu- işa? spuse Nayir. Nu-mi pot imagina cum a reuşit să facă o cămilă să urce într-o... ce era, camionetă? Pare o treabă dificilă pentru o fată aşa de tânără.

E Dine, nu începe să cercetezi prea atent acum. Amad scuipă pe 'os si ridică p i .rea înspre casă. Dacă mă întrebi pe mi ie, ăsta este unul din lucrurile alea pe care e mai bine să le laşi în întunei.

De ce zici asta?

Am învăţat un lucru aici: când intri în casa orbilor, închi ii och Acum, dacă mă ierţi, trebuie să descarc ultimul transport de hrană.

Nayir îl urmări pe Amad intrând în grajd atingând cu o mână zidul şi cu cealaltă bâjbâind agitat.

Trebuie să repar lumina asta, bombăni, în timp ce îl înghiţea întunericul.

Având bizara senzaţie că era privit, Nayir se uită înspre poarta grădii ii, dar Othman nu reve se. Dir spate auzi un hârşâit şi se întoarse, văzând o femeie care ieşea cu paşi mari din graH. Avea o conformaţie solidă, cam la fel de lată în umeri şi-n şoldur irecum Nay , şi mişcările ei aveau încrederea pe care el o recunoştea la oamenii care petreceau timp în deşert. Era cu cei litudine {ii ;a îngi itorului.

Când îl văzu, ea îşi ri iică o mână spre faţa neacoperită. O şuviţă neagră de păr îi căzu peste obraz. Na; r nu putu să nu observe vânătaia enormă aflată deasupra ochiului stâng, înainte ca ea să se furişeze printr-o intrare ti ată în zidul de piatră ciin dreapta lui ş ¡ă dispară.

Poate că cineva o Iov e ca să fure cămila, dar cine ar ataca-o pe fată, când tatăl ar fi fost mult mai uşor de abordat, după cât era de bătrân şi pe ^umătate orb? Poate fusese o necesitate. Poate că F ;a dăduse peste Nouf sau peste răpitorul i. Se întreba, neliniştit, dacă Othman ştia ceva despre asta şi, dacă da, de ce nu pomenise nimic. Nav'r îşi dorea să existe o cale de a putea vorbi cu fata.

Cămila, însă, nu era ceva interzis. Aruncând o ultimă p - vire spre poarta grădiri , Nay ir se furişă după uşa grajdului şi aşteptă ca Amad să plece. Rezemate de clădire erau vreo şase scânduri lungi şi o mână de ţe\ de plumb. Scândurile erau mai uşoare decât păreau; ar fi fost lesne pentru Nouf, sau pentru altcineva, să le folosească drept rampă pentru a conv. ige cămila să urce în spatele camionetei. Nav'r i idică o ţeavă. Era suficient de grea pentru a lăsa inconştient pe cineva. Cercetă fiecare ţeavă, dar r :i una nu avea urme de sânge. De asemenea, nici una nu părea să fi fost curăţată recent. Erau acoperite cu n de aşchii mici, mc de la rumeguşul de cedru care era împrăştiat pc os, exact ca aşchia pe care o găsise domnişoara F::azi în rana de la cap a lui Nouf.

îl auzi pe Amad bodogănind înăuntru. Câteva clipe mai târî iu, îngrijitorul ieşi strigând numele fiice >ale şi por nd-o în di~ecţia în care plasase- ea. Luând o mână de zahăr dintr-un sac de lângă uşă, Nayir se strecură în grajd.

Interiorul era întunecat precum faldurile acoperământului une femei. îşi scoase din buzunar micuţa lanternă pe care o purta mereu asupra sa ii o aprinse în palmă, în caz căSfe găsea prea aproape de animale. Nu voia să le sperie. Mirosul d6 bălegar îi stătea în gât.

Când ochii obişni -ă, ridică lanterna, se apropie de prima boxă şi se uită atent înăuntru. O^ăimlă dormea pe burtă. N a y i r d ă d u înapoi şi acV'ină instinctul, spunându-i să vorbească blând cu animalele; nu erau treze, dar aveau să îl audă oricum şi se impunea să ştie tă le era prieten, nu duşman. Şopti în timp ce se strecura de-a lungul culoarului. Trecu pe lângă boxe aflate de ambele părţi, majoritatea încu-) ite, unele cu semne de viaţa. Aruncând o pi. /ire în fiecare, vedea an,, ralul ii iut prizonier acolo dormind,Ti se furişa la următoarea. Căuta cămila care nu dormea, cămila care era prea neliniştită pentru a se odihni. Bă«a cu grijă prin grajd, deranjat pentru prima dată de faptul că neamul Shrawi ţinea atât de multe căr.. le pe o insulă inutilă în mijlocul mării.

In celibdin urmă o găs Cămila era albă, cu blana îngălbenită de lumina lanterne Nayir se trase dinspre uşa boxei, murmurând un descântec blând pentru animalul dinăuntru. Păru să îi trebi ască foarte multă vreme cămi'ei, poate zece rr-nute întreg' pentru a^e ridica în p >are cu un foşnet de paiş^i un geamăt, suflâna încă o boare de bălegar în direcţia lu El con inuă să i şoptească până când auzi animalul înghiontind uşa boxei. Nayir se opri din şoptit. Cămila înghionti din nou.

Cu imensă grijiL ridică zăvorul şi lăsă uşa să 10 deschidă. Nu-îşi lua priviiea d pământ şi murmură lucruri încurajatoare până când cămila scutură din cap cu un nechezat delicat, indicând că Nayir se putea apropia.

El se lită la ea 1 văzu o femelă elegantă, stând în picioare, cu genunchii apropiaţi, pe un mănunchi dc p<' :. Gene groase îi accentuau oct mari, căpru· şi ea părea să îl privească in steni, cu un amestec de sfială şi de curiozitate.

- *Salaam aleikum,* zise el.

Ea îşi frecă botul de braţul lui. Îngrijitorul avea dreptate, asta nu era o cămilă traumatizată; -aşa qă, cine i povestise lui Othman altceva? Nayir nu credea că el ar m .iţi în legătură cu cămila; părea mai degrabă exagerarea firească a zvonului.

Deschise palma, dezvăluind bucăţi de zahăr în penumbra luminii lanternei sale. Ea îşi trase botul înapoi şi scoase un nou sforăit delicat. Când el ridică zahărul la gura e îl hăpăi ma iute decât văzuseTel vreodată o cămilă mâncând, şi,Tând termină, îl lăsă să mângâie umer acolo unde nervii şi arti ;u- laţiile^e îmbinau într-un nod sub piele. Era încordată nu atât de încordată pe cât se aştepta el, dar făcuse ceva mi care în ultimul timp, încă o dovadă că nu fusese ţinută în cuşcă. In cele din urmă, stând suficient de aproape de ea pentru a o inspecta, trecu peste fittare c*n;..netru de blană cu lanterna, căutând semne de vătămă sau de abuz. Nu găs mic. Era mulţumită şi în formă, ca şi când tocma ar fi câştigat o competiţie de alergă] în afara unei uşoare precauţii care fusese lesne potolită de câteva cu nte blânde.

O bătu cu palma, mângâind-o pe grumaz, pe umăr şi pe piciorul stâng din faţă, până IOS, unde degetele sale întâlniră ceva ciudat. Se simţea ca şi cum s-ar fi uscat gelatină în blana i, dar o privire mai atentă dezvălui că nu npsa de ţesălat cauzase semnele şi îndreptă lanterna spre zona aceea şi, dând la o parte firele mai lungi de păr, găsi un loc în care blana era mai scurtă decât în rest. Era o serie de dungi - ;inc i, mai exact, fiecare ne:"'nd *mi* lungă decât degetul lui mare. Arătau ca nişte arsuri.

Dar ce însemnau c'nci dungi pe piciorul une :ămil'^Se gândi o clipă, apoi răspunsul veni in minte. După ce culcă animalul pe aşternutul de paie ş iră noapte bună, ss furişă afară, spre curtea pustie, descumpănit de descoperirea sa

.6

Katya Hijazi stătea pe bancheta din spate a Toyotei în timp ce şoferul ei, Ahmad, conducea pe străzile întunecate. Se oprea complet la fiecare răspântie, sorbea cafea in cana lui albă preferată, verifica stră' _le laterale (care erau întotdeauna goale) ş. pornea în nte, mulţur t să călătorească asemenea unui melc. La o intersecţie, coborî geamul din dreptul lui pentru a lăsa să ntre aerul rece, şi, pe furiş, întredeschise şi Katya geamul din spate, doar atât cât să dezvăluie un peti: al cerului de noapte.

Era întotdeauna un hazard să o porneşti în lume, dar, în acea dimineaţă în mod deosebit, ea se găsea într-o stare vigilentă. de aşteptare misterioasă. In seara precedentă îl sunase pe Ahmad să îl întrebe dacă o putea lua înainte de a se crăpa de uă. Nu spusese mot zul, iar Ahmad, ca de obicei, nu o chestionase.

Dar tatăl ei o făcuse. Ea se deşteptase într-o casă linişti 1 ş reuşise să iasă în vârful pii ioarelor fără să îl trezească pe Abu, dar. îndată ce maşina .junsese la colţul stră. sunase celularul şi ea petrecuse r-nci minute explicându-i tatălui său că tre- b a să fie devreme la servi nu, că avea să fie plătită pentru orele suplimentare si că şefa ei nu îşi va face un obice din a avea asemenea pretenţii inumane asupra timpului ;i. Minciună peste minciună, dar Abu tot avea să îşi facă g riji. Neliniştea lui, oricât de îndepărtată, domina acum atmosfera din maşină şi făcea vina şi mai împovărătoare.

Ea nu voia ca el să şt'" cât de mult lucra la cazul Ivi Nouf. LI o su: | nea în acea căutare a adevărului despre moartea lui
Nouf, dar ea nu voia să fie nevoită să expli(£.că avea de gând să se fu™şeze în laborator şi să ascundă lucruri de şefa şi de colegele ei. Lui Abu nu i-ar plăcea - atât pentru că nu agrea ideea ca fiica lui să încalce regulii2,

cât pentru că nu era de acord cu felul în care examinatorul închisese cazul lu Nouf fără să se uite cu atenţii la date. Cu siguranţă că el ar fi avut ceva negativ de spus şi, cu cât adresa mai puţine critici faţă de slujba e' cu atât era mai bine.

Ea ascunsese în geantă probele biologice prelevate de la Nouf şi voia să le proceseze, ceea ce putea face doar când nu se afla n men alti neva în laborator. Dar nu fusese niciodată atât de devreme la sen ;ciu ş iu era sigură dacă intrarea pentru fem ı în clădii: avea să fie măcar desch ă, sau dacă paznicul avea să o lase să treacă. Avea probele de ţesut de sub unghiile lui Nouf, aşchiile de lemn din rana de la cap, noroiul de la înche tura mâinii şi câteva urme de nămol uscat de pe piele ¿i -iin păr. Avea de asemenea o probă de sânge de la făt. Procesarea pe ascuns a tuturor acestora avea să necesite câteva zile. Partea de laborator dedicată femeilor nu se deschidea înainte de opt, dar îi putea oferi suficient timp pentru a pregăti probele.

Dacă şefa ei descoperea că urmărea probe de la un caz care fusese închis, avea să îşi p rdă slujba. Nu conta că fami- a solicitase să fie închis cazul şi că ea lucra de fapt pentru familie la cererea lui Othman. Erau prea multe probleme nplicate de situaţia asta. Putea oare să recunoască medicul examinator că fusese mituit? Putea Tahsin să recunoască faptul că îl plătise? Putea familia să recunoască faptul că angajaseră o femeie? Nici nu încăpea discuţ'e de aşa ceva.

Ahmad se târa înainte, cu farurile Toyott luminând slab drumul. Când părăsiră oraşul veci străzile deveniră mai late şi păreau mai goale, clăc[1]' e, mai noi şi ne puţin prietenoase. Imaginea mângâietoare a obloanelor de lemn de la ferestre ii uşi'e ornamentate minui >s făceau loc grotesculu >rila el or de fier ruginite şi aparatelor de aer condiţ.unat învec te care atârnau la geamuri ca nişte dinţi deforma şi cariaţi de pe care picura saliva. Existau aici lămpi stradale dar împrăşi au o lumină cenuşie, firavă.

E totul în regulă? întrebă Ahmad.

Da, Ahmad. Mulţumesc.

Dintr-odată, coti spre stânga şi intrară pe ceea ce părea o stradă a femeilor. Toate vitrinele prezentau

parfumuri şi uleiuri dulci, veşminte *abaaya*H'uter şi bibelouri. Luminile umpleau vitrinele, dar, pe când Toyota se strecura pe lângă ele, pâlpâiau stingându-se ici-colo, în pregătire pentru rugă_,unile de dimineaţă. Singura mişcare în afara lor venea de la nişte siluete negre care treceau grăbit di tr-o parte în alta a străzii. De obicei bărbaţii populau trotuarele acestea, dar aşa de devreme dimineaţa erau femei, discrete şi vigilente ca nişte căprioare, prinzând ocazia de a homă ferite de orice pi- mejdie. Un bărbat ar fi fost o pată în acel peisaj, cu roba sa strălucind mai albă decât luna, :zgonind "luetcle întunecate ale nop.ii.

Ahmad se opri la o întretăiere de străzi. Katya îl rugă să străbată încet intersecţia «i apoi să aştepte. De-a lungul străzii perpendiculare observă o spumă de lumină pală, naicăndu-se precum un val la orizont. O urmări, aşteptând strălucirea transparentă şi fantoma, ică ce avea să marcheze virea ofi ' ală a zorilor. Datorită astronomiei pe care o învăţase în facultate, ştia că totul în univers avea o oarecare relevantă in calcularea orelor de rugăciune. Acel calcul reprezenta o problemă monumentală. Pentru asemenea lucru: trebuia să înţelegi latitudini, declinuri ale soarelui, azimuturi ore solare aparente ş ecuaţii ale timpului. Armate de bărbaţi îş petreceau viaţa observând cerul, doar pentru a calcula ţi a preî ;ce momentul exact al zorilor şi numărul exact de minute şi de secunde care aveau să se scurgă între auroră şi răsăritul soarelui, pentru că în acele minute se efectuau rugăciunile Fajr. Ea îşi ţinea resp - raţia, uitându-se fix la o îont, curioasă să vadă dacă chemarea muezinului avea să coincidă cu revărsatul zorilor.

Ac**<i|)<'răinfint al femeilor musulmane, asemănător une nani tra li- liiin.il negri' i .irr acoperă între» corpul, lăsând la vedere doar capul,**
ui.urnii 11 **l.ilirlr pii** II M **liir (n.ri c l)**

într-adevăr, 'căi ea îndepărtată de lumi. ă apăru exact când primul *„Allcihu akbar"* răsună ispre crainici, noscheii d:.i apropiere. „Dumnezeu e mare." Simultaneitatea evenimentelor o făcu să se înfioare.

Apoi, mai puţin fen.ită, se gândi că, în 'irnp ce acele armate de bărbaţi îşi întorseseră privi <le spre înaltui măreţul cer era vizibil vreodată pentru ea doar de pe

acoperişul casei sale sau prin fanta unu. jeam de maşină desch ¡.

Ahmad traversă intersecţia, trase la bordura trotuarului ş îşi luă covoraşul de rugăciuni de pe scaunul de lângă el. Ieşi şi îş. întinse covoraşul pe caldaram, gala de a- şi începe rugăciunile. Katya îl urmărea, simţindu-se jenată. Nu încetase să se gândească la Nouf toată noaptea, şi acum, ca şi pâlpâiul strălucirii vitrinelor, simţea cum ilur narea con ngeri' se stingea în ea. Cu o zi în urmă avusese certitudinea că Nouf fusese ucisă, dar dacă zgâri turile de pe braţe şi rana de la cap se produseseră în timpul înecului:[1] Sau fuseseră cauzate de un accident? Katya se simţise totodată sigură că înţelegea familia. Voiau să conducă o investigaţie discretă; ea respecta nevoia lor de intimitate. Dar dacă ascundeau ceva?

Poate că nu i-ar fi spus nir c despre muşama' zare, dacă ea nu l-ar fi sunat pe Othman ca să îl avertizeze că exan na- torul făcuse o treabă de proastă cal. ate. Othman îi ceruse iute ajutorul. Ea fusese de acord, b. eînţeles, dar, d .1 punct de vedere tehni:, era prea târziu pentru a culege probe" corpul lu. Nouf era trimis deja acasă. Pe furi , Katya păstrase nişte probe prelevate la examinare, dar Othman nu ştia că ea avea să facă asta. El nu ŞL nic: măcar că intervenea în locul exa- minatoar obişnuite. Oare el presupunea pur şi s' nplu că ea era omnipotentă la locul de muncă?

Detesta să aibă asemenea gânduri. Inev'tabil, o făceau să se întrebe dacă proceda cum se cuvine, căsătorindu-se cu un bărbat pe care îl alesese ''ngură. Un bărbat care nu îi plăcea tatălui *t*Katya î ridică privirea ş zăzu două tinere aflate pe punctul de a ieţ dintr-un magazin 1 n apropiere. Văzându-1 pe Ahmad pe trotuar, se opriră şi se retraseră d .ispre uşa de sticlă a magazinului, temându-se poate că el era unul dintre acei bărbaţi care, dacă vedeau o feme după ce i şi efectuaseră spălările r uale, trebuiau să le facă din nou. Katya ar fi vrut să le spună că pe Ahmad nu îl deranja dacă ele treceau pe lângă el şi că oricum el era cel ma' orb bărbat de pe planetă avea talentul special de a fi în stare să se uite la o femeie ş să nu îi vadă deloc faţa. Dar nu le putu face semn ferm .or; acum se găseau în spatele un

perdele,:' geamuril: întunecate erau npenetrabile de afară. Aşa că îl urmăr De Ahmad rugându-se, îl urmăr ntorcându-i capul şi şop> îd *tasleem*[3]-ul său, „Pacea fie asupra ta : îndurarea lui Dumnezeu", în np ce ea admi ra seninătatea care se strecura pe faţa L .

Era aceeaşi privire de bunătate, de calm ş de siguranţă care îl făcea pe tatăl ei să z)ă încredere în el. Ce lo lărbaţi fuseseră prieteni în copilărie în Liban em:"raseră în Arabia Saudită pe când aveau amândoi douăzeci şi unu de ani. Soţia lui Ahmad, de mult răposată, dar odinioară o frumoasă rusoaică emigrantă, era cea după care fusese numită Katya. Ea nu o cunoscuse niciodată, dar e> .sta o fotografie de-a sa în torpedou, o veche poză la minut făcută în munţii Sirir' Zăpada de pe pălăria ~ ij fularul pufos din irul gâtului erau accesoriii perfecte pentru o femeie pa'.'dă, blondă, glacială. Katya nu şi-o putea imagina în riiv un alt decor, ş se părea că nici Ahmad. El începea fiecare poveste despre ea cu: „în amintesc de vacanţa pe care am făcut-o în Siria. Cât de mult iubea fi,- gul..." Din când în când, Katya i şi amintea că soţia lu Vhmad trăise şi înjeddah. Murise aici de cancer, în vara lui 1968.

Dar, în timp ce Abu avansase spre o carieră de cl imist de succes, Ahmad se mulţumise cu o slujbă de şofer de ta; şi, în cele din urmă, de escortă a une femei, susţinând că profesia aleasă de el, cu toate că nu aci ita întotdeauna facturile, cel puţin îi dădea satisfacţia de a proteja miere virsţine de bărbai vicleni, inclusiv de poliţia religioasă. A fi cu Ahmad semăna puţin cu a fi în prezenţa une versiui.- atenuate a tatălui ei, cineva care era preocupat de sipuranţa < : dar a căr gi ijă era lipsită de presiunea neliniştii parentale. In cea mai mare parte a timpului o trata ca şi cum ar fi fost din familia regală, dar, cu toată mar. estarea servitutii şi a amabilităţii lui, Katya ştia că, în mica e ume, Ahmad era rege. Dacă nu ar fi fost el, ea nu ar fi fost deloc în stare să circule Existau taxiuri pentru femei, cu şoferi en.igran drăguţi, dar tatăl ei nu ar fi permis asta i)dată.

In josul străzii, ea văzu bărbaţi ieşind din casele lor, răspunzând chemă: la rugăciune. Era timpul să ridice geamul. Intorcându-se, îşi înălţă privirea pentru o ultimă

3 **Formulare arabă de întâmpinare, de recunoaştere şi de acceptare (n.rvd.)**

dată spre cerul înroşit, nădăjduind la o urmă a înfiorării care o izbise mai devreme, dar tot ce simţi fu vină. Vină pentru că îl min- ţise pe Abu, pentru că nu îşi făcuse rugăciunea Fajr, pentru că îi ceruse lui Ahmad să vină la lucru înainte ca lumina să atingă cerul. Vină pentru că se îndoia de Othman. Exista un singur lucru pentru care era hotărâtă să nu se simtă vinovată: munca ei la cazul lui Nouf.

Mama ei obişnuia mereu să spună că *salat* era un verb generos. însemna a se ruga, a h' necuvânta, a cinsti, a preamări, dar sensul său fundamental era „a se întoarce spre" Aşa că, atunci :ând nu putea să se roage din cauza vreunei boli sau a menstruaţie' —J era totuşi obi.gată să îşi întoarcă gândurile spre Allah. Şi oare nu era ceea ce făcea acum o întoarcere a gândurilor e spre misterele creaţiei lui? Mai ales întrucât aveau legătură cu orele de rugăciune şi cu Nouf? Allah, cel puţin, îi stătea alături şi o susţinea, pentru că în Coran scria: „Dacă ar fi doar greutatea unui bob de muştar, şi ar fi ascuns într-o stâncă, sau oriunde în ceruri sau pe pământ, Allah îl va pune în lumină: pentru că Allah înţelege cele mai subtile mistere, şi le cunoaşte bine".

Totuşi, ştia că era o înşelăciune. îşi să ;e rugăciunile.

Ahmad îşi rulă covoraşul şi scutură murdăria de pe frânări Se urcă în maşină şi rămaseră în aşteptarea încheierii rugăciunilor. In josul străzii, bărbaţii se îmbulzeau într-o moschee. Un i se rugau pe trotuar, în faţa magazinelor lor. Ahmad îşi luă cana ; îşi continuă sorbitul cafelei. Ea îi urmărea chipul dătător de încredere în oglinda retrovizoare, dorindu-şi să îi poată mărturisi toate îndoielile legate de Othman şi de fami' a. lui. Dar, în mod inevitabil, e -ar fi povestit tatălui ei, şi Katya nu voia ca Abu să ştie că exista vreo înde ilă în mintea ei. Aşteptară până când se terminară rugă unile, puhoiul de bărbaţi retrăgându-se din moschee.

Ahmad porni maşina şi co la următorul colţ. In fiecare zi o lua pe alt traseu spre laborator ca să îi arate ceva nou. Des era un număr finit de drumu pentru a ajunge la lucru, străzile se schimbau atât de repede, încât fiecare călătoi > părea cea dintâi. Cu mai puţin de două săptămâni înainte, merseseră pe strada asta, cea cu palmieri, atât din plastie, cât şi adevăraţi, cei autentici sporov; rid un cu ceilalţ peste capetele celor

artificiali, mai mici. Fremătase de lucrător în construcţii majoritatea yemen iţi şi asiat i. O betonieră îşi amesteca zgomotos încărcătura lângă o parcelă goală de teren, şi de partea cealaltă a străzii o bilă de demolat punea la pământ o clădire veche de apartamente. Acum nu mai rămăseseră decât o ga ură căscată în pământ şi un tambur uriaş cu cablu electrice înfăşurate în jurul lui. Munc orii stropiseră solul cu petrol ca să împiedice nisipul să se înstăpânească peste stradă.

Zece minute mai târ u, Ahmad trase lângă o uşă mică de fier care arăta ca o veche intrare de serviciu, dar era de fapt intrarea femeilor în clădirea sututului de med ină legală. Ea îi mulţumi, verifică dacă *burqa* îi era bine legată I iei repede din maşină. Uitându-se împre r doar cât să se convingă că parcarea era goală, coborî scL le spre intrare şi îş. trecu cârdul de identitate prin aparat. Licăr an beculeţ verde şi uşa se deschise. Ea scoase un oftat de uşurare.

Nu exista nici un paznic — sau poate că dormea pe undeva - şi ea trecu în vârful picioarelor pe lângă ghereta lui, pătrunzând într-un coridor luminat cu obişnuita fluorescenţă cenuşie. Sandalele ei noi scârţâiau pe podea în timp ce alerga de-a lungul coridorului, îndreptându-se spre uşa laboratorului, năuntru, aprinse luminile ş' se duse iute la locul ei prin. pal de lucru, un mic birou alb din colţ pe care îl păstra mc Hfculos de curat. îşi puse geanta pe birou şi cotroba înăuntru după punguţele care conţineau ţesut şi substanţe indicatoare i' după două flacoane m :i cu probe de sânge de la fetus. îndesă punguţa cu probele de ţesut în buzunarul fustei.

Mâ e îi tremurau când deschise în grabă sertarul birou- li şi puse celelalte lucruri înăuntru, vârându-le sub o grămadă ordonată de şerveţele ca să nu se rostogolească. îşi luase măsura de prevedere de a le inscripţiona pe toate cu numere false de identificare şi cu nume de la alte cazuri la care lucra. „At-Talib, Ibrahim". Un lucrător în construcţii care fusese otrăvit. „Roderigo, Thelma". O fată în casă care murise de traumă craniană provocată cu un obiect contondent. închise sertarul şi îl încuie.

Fură necesare câteva m iute pentru a pregăti proba de ţşsut de sub unghiile h Nouf, dar, în cl ir momentul în

care strecura lamela sub n croscop, se auzi un zgomot în spatele ei.

Sabaah al-khayr!

Era un simplu bună d nineaţa, dar şocul, intensitatea şi asp imea vocii aproape că o făcură să ţipe. Reuşi să nu scape lamela cu proba din mână. întorcându-se, o văzu pe colega ■i Salwa.

Katya scoase un răspuns sugrumat:

- *Sabaah an-nur.*

„Lumina dimineţii ţie."

- Cine eşti? întrebă Salwa.

Intensitatea sonoră a vo emeii o făcea întotdeauna pe Katya să se simtă prinsă asupra faptului, chiar şi atunci când nu era vinovată cu nimic.
Katya îşi dădu seama că nu îşi scosese *burqa. O* ridică acum, arătându-i Salwei faţa

.Salwa se încruntă. Şefă autoproclamată a secţiei de femei a laboratorului, era o femei _ scundă, voinică, rapidă, care umbla cu paf mar cu creionul după ureche şi cu *burqa* ridicată. Acoperământul stătea pe creştetul ei ca o coroană, şi ea îl purta la fel de maiestuos. în situaţia rară în care un bărbat arunca o privire înăuntru din uşă, celelalte femei se grăbeau să îşi găsească *burqa* ş: _ă şi-o prindă, şoptind scuze şi acoperin- du-şi feţele cu teamă. Dar Salwa, a cărei *burqa* era mereu pregătită, se _ ita sfidător la intrus. Dacă stabilea că bărbatul era cineva care i-ar putea raporta şefului e îşi scotea în silă creionul de după ureche şi îl folosea pentru a rula *burqa* în os, exact cum un mullah medieval desfăşura un pergament pentru un rege analfabet.

Chiar şi când *burqa* ei era coborâtă, nu era chip să stăvilească vocea puternică cu care Allah o binecuvântase. Era o voce care cutremura mesele şi făcea să reverbereze paharele de laborator. Era în folosinţă constantă, forţa sa răsunătoare fiind amplificată de liniile netede ale clăd ii şi de suprafeţele plane. Odată, se suprapusese chiar şi peste chemarea muezinului la rugăciune. In jumătate an ocazii Katya suspecta că Salwa căpăta ce voia pentru că majoritatea oamenilor din jurul ei erau dori.K să o determine să tacă.

Ce faci aici aşa de devreme? întrebă Salwa, apro] ndu-se de Katya cu o expresie bănuitoare pe faţă. Dă-ţi s *abaaya* Lasă-mă să-ţi văd braţele şi umeri

Katya se simţi cuprinsă de par ;ă, în mod iraţional.

-*Abaaya* mea?

Da. Haide!

Ea îşi deschise fermoarul în partea d; faţă a mantie negre şi se strecură afară n veşmânt, dezvăluind o cămaşă albă cu gulerul răsfrânt şi o fustă lungă, neagră. Salwa veni mai aproape, descheie manşetele Katyei şi se folosi de creion pentru a-i ridica mânecile. Katya îşi dădu seama că se uifa după vânătăi.

Sunt în regulă, o asigură.

Salwa lăsă braţu os se t ită în adâncul ochilor Katyei.

Singurul motiv pentru care femeile in aici aşa devreme e ca să scape de soţii sau de laţii lor.

Katya îşi simţi obrajii aprinzându-se. In ciuda preocupări afişate, Salwa reuşise să o facă să se ¡imtă ca o femeie abuzată

Nu mă loveşte nimer , spuse.

Atun , ce caui aici'

Katva îşi rulă mâneci'e în jos :' îşi puse *abaaya.*

Nu am putut să dorm.

S.ilw.i o <crcetă cu o expresie satisfăcută, mai degrabă iii.ih-t II.i ili-i .11 tliijrhilii.nr

Aha. E legat de nunta ta care se aprop ;?

Katya avea suficientă minte să nu îi încredinţeze informa personale. Acum că şefa lor, Adara, era în concediu de maternitate - pentru a doua oară în decurs de un an J Salwa părea să considere că ea era permanent responsabilă. Lucra acolo de mai multă vreme decât oricare dintre celelalte femei, dar nu făcea nimic altceva decât să le terorizeze pe celelalte angajate. Adevărata ei putere consta în aceea că şeful departamentului, Abdul-Aziz, i era cumnat. Şi, pentru că era din familie, Salwa putea vorbi cu el personal, un avantaj de care nu se mai bucura vreo altă femeie de acolo. Dacă cineva îşi făcea bl, e treaba, Salwa primea laudele. Dacă dovedea neglijenţă, avea g ă ca altcineva să fie învinovăţit. Cu Abdul-A 2 z era slugarnică, alergând în b oul lui oricând suna, având grijă de :nmnerea rufelor lui

la curăţătorie, de mesele lui de prânz, de orarul 1 de şedinţe şi aducând cadoul pentru copiii lui cel puţin o dată pe săptămână, dar acea slugărnicie îşi avea reversul atunci când, întorcându-se în secţia de feme a laboratorului, le supunea pe angajate cererilor ei tiranice. Izolate în c tipa cea mai mică a clădi: , tehni enel[p] trăiau în atmosfera întunecată a toanelor ei Frustrare. Amabilitate siropoasă. In secret, o numeau I ca lui Saddam.

Dar acum Katya trebi i să spună ceva. Sunt ai :ată, recunoscu. Sincer, nu pot dorn Cred că munca e acum cel mai bun remediu pentru mi ie.

Salwa ii înfipse creionul înapoi după ureche ş :ugetă. Găsind scuza asta suficu nt de plauzit 'ă, dacă nu complet satisfăcătoare, se îndreptă de spate şi spuse:

Bun. Am o grămadă de lucrur. ie făcut pentru tine Dar nu vei fi plătită pentru ore suplimentare, sper că înţeleg asta. B îeînţeles, zise Katya, stăpâr idu-şi indignarea.

De parcă s-ar fi aşteptat la plată pentru ore suplimentare. Ca şi cum banii erau s gura < gr 1.

La ce lucrezi acum? întrebă Salwa.

- Celule epiteliale de la cazul Roderi'ţo.

Salwa aruncă o pr[1] i e spre microscop de parcă ar fi fost un câine murdar.

- Bine, pune asta la o parte. Am alte două cazuri de prioritate na^mă.

Katya dădu din cap în semn de încuviinţare, se aşeză la microscop, scoase lamela şi o puse pe masă. Li blestemă g - nionul şi se întrebă de ce ve^'se Salwa atât de devreme la laborator. Că doar nu făcea vreodată vreo treabă ngură. Poate că *ea* evita un bărbat abu' iv. Sau, mai probabil, ev a responsabilităţile de acasă - un bărbat infirm, trc copj mici, şi, cel puţin conform spuselor Salwei, cea mai neglijentă menajeră indoneziană din lume. Poate că pentru ea serv ;iul chiar reprezenta o evadare.

Totuşi, Katya nu putea să nu adu re anumite ca tăi ale Salwei. Era suficient de puternică pentru a cere măriri de salariu pentru femei. Când Abdul-Aziz lipsea şi ea îşi putea impune punctul de vedere, le încredinţa celor pe care le supraveghea sarcini pentru bărbaţi. Ea o i m ese pe Katya să o înlocuiască pe Adara în cazul lui

Nouf. Şi Salwa fusese cea care, în spiritul întăririi prezenţei femeilor la locul de muncă, o încurajase să nu îşi poarte *burqa.* „Bărbaţii nu te respectă dacă urmezi regulile tot timpul. Uneoi :rebuie să te adresezi direct şi să le arăţi faţa, c ar dacă mai târziu laşi *burqa* jos."

Apoi Katya se întrebă ce ar fi făcut Salwa dacă *arfi desco- pt t* vânătăi pe braţele e Ar fi conced, at-o? Ar fi consolat-o? Ar fi trimis-o la o cli că? Cel mai probabil i-ar fi raportat lui Abdul-Aziz, şi era greu de spus cum ar fi reac^onat el. Bărbatul exista ca o autoritate rece ş listantă ale cărei deci: profesionale dacă aparţineau într-adevăi o supărau uneori.

Salwa se întoarse şi îi trânti două dosare voluminoase pe masă.

Procesează-le cât mai curând pc biL înainte să apuce să răspundă Katya, se răsuci pe călcâie şi plecă, bombănind ceva legat de faptul că trebuia să şteargă praful în biroul lui Abdul-Aziz înainte de venirea lui. Katya suspecta că voia să folosească automatul lui italian de făcut cafea ş să se cocoaţe pe scaunul 1 de masa de o mie de iali', de unde putea să urmărească şt le si să pr dă poate o

R1.11 moiicil.i ol ial;1 din Ara.jia Sauditâ (n.red.)

reluare a emisiunii lui Oprah înainte de începerea zfei de lucru. Katya şi colega ei Maddawi aruncaseră o dată o privire în biroul lui.

Katya deschise dosarele şi le inspectă conţinutul. Se simţi zdrobită sub povara lor. I-ar fi trebuit zile întregi să rezolve totul. îl asigurase pe Othman că avea să facă tot posibilul. Nu îi spusese despre riscurile pe care le implica în pri, nţa slujbei sale; iar el nu întrebase. Dar aştepta răspunsuri. Fan aştepta răspunsuri. Şi, chiar dacă n-ar fi fost făcută pe furiş, analiza ADN tot ar fi durat ceva vreme.

Se uită înspre uşă. Salwa nu părea să se întoarcă. Nu era nici o fereastră în încăpere, deci Katya nu putea să vadă când venea cineva, dar, din acela: t motiv, nici ea nu putea fi văzută. întorcându-se la masa de lucru, împinse dosarele la o parte, luă lamela cu proba lui Nouf şi era pe punctul de a o poziţie- na sub microscop când se deschise uşa şi Salwa intră din nou. Se învârti de colo, colo, fredonând pentru sine, apoi veni să se asigure că îşi făcea colega sa treaba.

Katya reuşi să ascundă proba lui Nouf şi se prefăcu adâncită în noile cazuri, dar, când î«; rulă scaunul înapoi la microscop şi începu să pregătească o lamelă nouă, îşi ridică pri virea spre ceas — 6.15 a.m. - şi îş dădu seama că avea să fie o z foarte lungă

.7

Nayir mesteca un *miswak* şi se t a prin binoclu peste întinderea vastă de deşert. Spre sud era o pătură mare de nis^p, suficient de compactă pentru a se merge cu maşina peste ea, dar pe alocuri atât de aspră, încât se puteau sparge cau^'ucu- rile. La ceva distanţă spre nord, înălţimiL subalpine ale Hija- zului pâlpâiau gălb în lumina strălucitoare a dimine ţii

îşi cobori binoclul de la ochi. La doar un metru depărtare, blocând orizontul perfect al lumii naturale, stătea Suleiman Suhail, investigator particular şi proprietar al Agenţiei de Detectivi Benson & Hedges. în ceasul pe care îl petrecuseră în maşină până aici| Nayir se aşteptase ca el să îşi apr: idă o ţigară, dar se părea că nu era fumător. Arăta totu; ca unul, costeliv şi uscat.

Unde suntem? întrebă Suhail. La începutul călătoriei, Suhail îi întinsese harta, zicând: „Ia harta asta beduină şi spune-mi dacă o înţelegi". Nayir ar fi vrut să îi atragă atenţia că expresia „hartă beduină" era contradictorie, că adevăraţii beduini nu foloseau, nici nu aveau nevoie de asemenea unelte, dar el ştia la ce se referea Suhail. Era o hartă topografică a părţi vestice a deşertului, cu nici un alt punct de orientare pentru cititorul întâmplător decât coasta Mării Roşii. Cineva scrisese în ere in nişte coordonate GPS pe margine ţi o nc 'iţă despre ¿cadavrul fetei", cu o dată şi o oră. Nayir spera ca beduini- să fi ser notiţa, deşi nu părea |)iol>al) < a ei să apeleze la coordonate GPS pentru a ientifi- c a im Im I . la lei <le probabil ca faptul că beduini ir deţine o hartă atât de îngrijită. Arăta mai degrabă precum conţinutul atlasului pe care Nayir îl văzuse în sacul de voii al lu Othman, când mergeau în deşert, un dosar plin cu genul de hărl' serioase pe care le p mea din când în când drept cadou de la cineva an Ministerul Petrolului sau de la un geolog de la compania petrolieră Aramco.

Ceva ce alt bărbat ar fi înrămat şi atârnat deasupra biroului, dar ce Othman, f rd Othman, voia să folosească efect v. Nayir îşi magina că Othman furnizase harta, creionând coordonatele atunci când beduinii arătaseră faii. îi unde găsiseră cadavrul. In mod curios, exista un m rimbol sugerând o platformă petrolieră. Na, r cunoştea partea asta a deşertului destul de bine -«ufic ent de bine pentru a şti că nu era nici un şan "ier de foraj în împrejurimi , dar poate că se ridicase o nouă staţie de cercetare. Era necesar să sune la Aramco pentru a afla.

Asta e locul pe care l-au marcat beduii răspunse Na).., comparând coordonatele cu cele ale GPS-ului său.

Aruncă o privire spre vest şi văzu camionul lui Mutlaq apropiindu-ser ridicând un nor gios de praf în urma sa. Mutlaq era cei mai bun dintre depistatorii beduini ;are a; ʾsta- seră la căutarea lui Nouf. Venirea lui astăz:' :ra o favoare, şi, deşi avea pe deplin încredere în el, Nayi era îngrijorat de întâlnirea di itre beduin şi investigator. Mutlaq putea fi excen- triv ar Suhail nu părea a fi genul de om care să aibă multă răbdare cu sau respect pentru un beduin.

Păi credeam că a murit într-o vale seacă. Suha se uita cu oc mijiţi p n ochelarii săi de soare. Unde e valea seacă?

In faţa lor se întindea un şanţ puţin adânc, o depresiune a terenului mergând de la nord la sud cât vedeau cu ochii Nayir făcu semn în lungul şanţului.

Toată chestia asta? strigă Suhail.

Nayir observă că avea cămaşa leoarcă de transpiraţie.

— Vezi cumva locul unei crime? Suhail se forţă să râdă şi duse un deget la tâmplă. Ăştia sunt ochi de oraş ᴦ' ei nu văd aici locul vreunei crime!

îşi îngustă privirea, pentru a se apăra de soare, dar de broboanele de transpiraţie care i se prc ingeau de pe frunte. Nayir observă că faţa îi era periculos de roşie. Probabil că nu părăsea licit dată tihna un„. birou cu aer condiţionat.

Crezi că celularele funcţionează aici în deşert? întrebă Suhail.

- Câteodată.

Suhail băgă mâna pe geamul jeepului şi ' ' scoase telefonul mobil. Nu avea semnal. II aruncă pe banchetă.

- Apropo, astea sunt lucruri'e , spuse, luând o plasă neagră de plastic din spatele jeepului şi aducându-i-o h Nayir. Beduinii le-au găsit asupra cadavrului. Poate e vreui indici i înăuntru.

Surprins că bărbaţii neamului Shrawi îi dăduseră investigatorului lucrurile lui Nouf, Nayir luă plasa. Ar fi fost încă şi mai bine dacă ar fi putut vorb cu oamenii care o găsiseră pe fată, dar, după spusele familiei, dispăruseră imediat ce lăsaseră cadavrul la medicul legist. Na [4]r îş vârî nasul în pungă. Conţinea o robă albă murdară robă bărbătească. O scoase şi o despături. O parte era înnegi ă, probabil de la supraex- punerea la soare, şi mirosea precum în sala de examinare de 1a, morgă. Era o pată de sânge pc umărul stâng, probabil provenind de la Nouf. în plasă găi<i şi un ceas de mână îngust, din aur bătut cu diamante, şi un s gur pantof, de culoare roz apr ns. II scoase d: plasă. Avea un toc cui de cin sprezece centimetri. Deşi era pătat de apă, nu lipsea : ci o paietă de pe curea iar talpa nu prezenta zgâi :ti .

- Nu tocm un pantof de umblat. Suhail zâmb Există un singur lucru pe care îl fac :u genul ăsta de pantof.

Na; i îi aruncă o p vire.

- Scuze, zise Suhail, chicotind, dar a fost întotdeauna filosofía mea că morţii nu ar trebui să se amestece prea mult în plăcerile celor vii Nu mă înţelege greşit... cred că e îngrozitor că a murit. Spun doar că bocetele i ^petele n i impresionează capul tăiat.

Deranjat ş /ag ofensat, Nayir decise să nu îl încurajeze. Aruncă o ultimă privi-ˉe în plasă. Pe fund era o bucată de hârtie galbenă, mototolită. O scoase şi încercă să o desfacă, dar, în acelaşi moment, realiză că înde itur : erau făcute dinadins. Judecând după urmele pliurilor, trebuia să fie o pasăre o barză, poate, cu picioarele acelea subţiri. Un ob ct foarte bizar. Cum de supravieţu . nund: iei? Trebuia să îl fi ţinut foarte aproape de piele — în pantof, poate, *adevăraţii* pantofi pe care îi purta, pentru că nimeni iu se aventurează în

deşert fără o pereche de încălţări, fie şi numai pentru a-şi proteia p cioarele de soare.

- Ai găsit ceva? întrebă Suhail.

-Nu.

Na r duse plasa la jeep şi o vâri în sacul său de voiaj. Suhail nu păru deranjat că Nayir păstra lucrur le lui Nouf; studia figura ceh n faţa sa.

încetează să ai înfăţişarea asta atât de gravă, spuse iveştigatorul. Chiar crezi că facem ceva grei,-. vorbind astfel despre fată? Insultăm onoarea familiei? Ei, hr de! Nu crezi asta cu adevărat, nu- aşa?

De fapt, arăta îngr: >rat, dar Nayir î păstră o expresie cât ma îeutră posi iil.

Iartă-mă, frate, continuă Suhail, parcă nevenindu-i a crede, nu m am dat seama cât eşti de virtuos. Şi eu sunt musulman, să : ti, dar în S ia nu practicăm forma asta strictă a Islamului. N< suntem o adunătură mai fericită, aş zice.

- Eu sunt palestinian, spuse Nayir, de parcă asta ar fi ex- p cat totul.

- Serios? E bine, mie îmi pari bedu.

- Nu sunt bedu.

Nay.r se îndepărtă de jeep, încercând să scape de senzaţia de dezgust. In decursul cai re ¡ale în deşert, lucrase cu multe triburi de beduini. Era imposibil să nu te bizu pe e pentru sfătui ind' aţii şi, ocazional, pentru asistenţă în salvarea de v . Fusese o vreme în care faptul că era confundat cu un beduin îl încântase, şi o pen^adă de timp cultivase imaginea unui om al deşertului aspru, lipsit de rafinament, care nu avea ni un interes pentru preocupările triviale ale vi ţii urbane. Purtase o puşcă pe umăr, un pumnal încovoiat la curea. îşi înlăşurase chiar *shumagh* ul într-un turban. Dar nu î .nţise niciodată că le-ar aparţine. Beduinii erau ospitalieri, dar foarte ataşaţi valorilor de trib exclusivist, , cu toate că îi descinseseră porţile căminului, îl consideraseră întotdeauna un oaspete. II duruse mai ales atun când real ase că nu avea să i se per- mi ă niciodată să le cunoască fiicele, surori'e sau soţii e. Ş adevărul era că îşi petrecea partea cea mai însemnată a m- pului înjeddah, aşa încât, cu cât era ma' ies confundat cu un beduin, cu atât mai des i se reamintea că nu era n :i

sauc[4]' . Replica era instantanee. „Trebuie să .1 beduin". Asta însemna: „Nu poţi fi sau a. ". Şi oameni aveau dreptate. Nu era saudit. Nu aparţinea nimănui şi nici unui loc, şi, ca maj rita- tea palestinienilor, nu avea la drept vorbind o ţară.

Camionul lui Mutlaq ajunse în dreptul lu cu un scrâşnet al cauciucurilor pe ţărână riu.vând un nor de praf. Câteva momente mai târziu, bărbatul coborî, netezindu-şi roba cu o lovitură severă a palmelor 1 azvârlindu-si iv 'pul din sandale. La vederea lui Nayir, ochii lui întunecat' se lur nară de încântare.

E prea mult praf pe aici!

Nayir zâmbi şi[1] îşi îmbrăţ lă prietenul. Mutlaq îl salută cu sărutul trad' ional pe nas, singurul gest beduin pe care Nayir nu îndrăznise ni ciudată să îl mit:. Mutlaq era impozant, înalt şi lat în umeri. Mâinile lui erau pedante ş sobre în deprinderile lor, şi avea faţa cea ma mândră pe care o văzuse Nayir vreodată. O menţinea bine rasă şi era atât de obsedat de ea, încât păstra o pensetă în m; şină pentru a smulge firele rebele la semafoare (când se oprea la cl("ţ7 Când Na,.r îl întrebase de ce nu Iţi lăsa barbă ca orice alt beduin, Mutlaq arătase spre oglindă şi spusese: „E faţa bunicului - Allah să-1 b..,ecuvânteze! Nu trebuie să fie acoperită".

După ce terminară saluturile, Nayir se trase cu un pas în spate.

Mulţumesc că ai venit, îi spuse.

- Nu e ni i o problemă, frate!

Conform hărţi au găsit-o aici. Arătă spre valea seacă din spatele lor. Dar nu am verificat cu adevărat. Şi, oricum, nu ştiu cât de multe avem să găsim. Ploaia se poate să fi spălat totul.

-Da, dar mai mult ca sigur apa a străbătut valea seacă. Mutlaq înt ise braţul spre nord. Doar pentru că a plouat acolo, nu înseamnă că nu vor fi urme ci.

Suha: se apropie de c şi Mutlaq îşi încordă postura. II salută pe investigator cu un scuturat hotărât al mâinii şi cu o privire cercetătoare .ntcnsă, care scrută fiecare rid şi cută, fiecare picătură de transpiraţie zibilă pe

4 **Acoperământ bărbătesc al capului, în lumea arabă (n.red.)**

corpul lui. Nayir le făcu cunoştinţă celor doi bărbaţi, dar Mutlaq privea deja atent peste umărul investigatorulu la urmele pe care le lăsase în i .sip. Suhail se întoarse încet şi se uită în spatele său de parcă s-ar fi aşteptat să întâlnească un râs.

Ce face? întrebă Suhail atunci când Mutlaq se îndepărtă.

Stu . ază urmele tale, spuse Nayir.

Pa, calcă peste ele!

- Nu contează. Le va ţ ie m, te.

Mă dep' teazăjte *mine?* întrebă Suhail.

Imaginează-ţi că ia amprente. In cazul în care urmele tale se amestecă printre altele, el va şti care sunt ale tale.

Nayir simţea dorinţa de a se lăuda. A fi vrut să îi spună că Mutlaq nu uita niciodată o urmă. Putea uita un nume sau detaliile întâlnirii lor, dar, dacă după cinci ar avea să dea peste urma lui Suhail pe o stradă prăfuită din Jeddah, avea să îşi arr iţească faţa - şi încălţămintea care se potrivea.

îsă, optând să nu forţeze limitele credibilităţ preferă să îi explice că Mutlaq era din tribul Murrah, un grup renumit pentru al 'ităţile de depistare a urmelor. Suhail părea să ştie ce însemna să fii un Murrah. Ignoră orice altă explicaţie şi se ui că insistent la Mutlaq, cu un interes reînnoit.

Mutlaq terminase de examinat urmele lu iuhail şi acum întreaga sa atenţie era concentrată asupra văii sec' A găsit urmele fetei? întrebă Suhail.

- Nu încă, zise Mutlaq peste umăr. Dar am să ştiu când am să le văd.

Suhail îşi şterse fruntea de sudoare şi î iruncă li Nayir o privire scep'·că.

Mutlaq se întoarse cu faţa spre ei.

- Sunt multe fete în deşert, dar pai :z că numai una fugea speriată într-o pereche de pantofi de oraş.

- Bine. spuse Suhail după un moment de tăcere. Dar de unde ştii când urmele aparţin unei fete? Poate că avea picioare de formă bărbătească.

Mutlaq rân , dar nu răspunse Se duse inapt, la camionul său şi începu să cotrobăie prin bena acoperită. Nayir îl urmărea în expectativă. Ş a că era posioil să

lenţifk sexul une urme, dar nu văzuse niciodată pe cineva făcând asta.

Eu am văzut de toate, zise Mutlaq Oameni încercând să-şi mascheze urmele cu tot felul de trucuri. Femei purtând pantofi bărbăteşti, bărba'' purtând pantofi de damă. Oamen folosind anvelope vechi şi carton. Apelează Ia o mătură să-şi înlăture urmele, uitând că şi mătura are o urmă a ei După o vreme, înveţi să faci di ;renţa între picior şi încălţăminte. Iţ poţi schimba pantofii, iar nu poţi scl mba felul în care] icioarele tale te poartă prin lume.

Navir trebuia să admită că Mutlaq îl făcea să îş dorească să fi fost beduin. Nu numai pentru a fi un depi tator excelent, dar şi pentru a cunoaşte femeile suficient de oine ca să perceapă deosebirea lor faţă de bărbaţi din a, igerea unei tălpi.

Desigur, dacă ar fi avut de ales, ar fi ales să fie un Murrah Fiecare post de poliţie şi unitate antiteroristă din ţară avea cel puţin un depistator care lucra în rându le sale, şi erau şanse ca acesta să fie un Murrah. Mutlaq lucrase-rfândva pentru pol a din Jeddah, dar plata fusese groazr :ă. Făcea ma mulţi bani acum, deţinând un magazin de încălţăminte în centrul comen il in Corniche[1]. Dar îi plăcea să se întoarcă în deşert atunc :ând putea. Era un specialist în *firaasa,* străvechea abilitate de a identifica legătui de sânge bazându-se pe studiul p ioarelor. Cu an în urmă, lui Nayir i se păruse un talent contesta 1, dar Mutlaq îi dovedise că era întemeiat pe realitate. In timp ce lucrase pentru poliţie, îşi folosise priceperea pentru a găsi hoţi, terc işti şi iersoane dispărute, pentru a asista la dispute de moştenire, pentru a salva nevinovaţi de la acuzaţii de adulter. Odată, înapo' se c[l,]iar un măgar rătăcit posesorului său de drept. Uneori era greu de crezut ce lucruri putea face studiind pur şi simplu dislocări în nisip, dar, se gândea Nayir, într-o ţară atât de acoperită de praf, exista întotdeauna o urmă pe undeva.

Mutlaq luă din camion o mână de ţăruşi subţiri de lemn. idepărtându-se cu paşi mari de vehiculele lor, bărbaţii se apropiară de marginea vă seci şi Na r zări ceva ciudat: culori, întâi trandafiri iri şi violeturi

estompate, apoi o pată de galben aprins. Ajungând la margine, zăriră un covor magnific de floră. Plantele brăzdau valea seacă în toate direcţiile, plesnind de nuanţe tinere, fe-tile de verde şi înghesuindu-se una în cealaltă pentru un loc sub lumina soarelui. Intr-o săptămână sau două florile aveau să se deschidă, dar deja se vedeau azu- rurile născânde de albăstrea, rosuri aprinse, rozuri şi alburi defi: mugui minusculi şi boboci de ciuline, frunze suculente şi tulpii verzi sp oase. Nayir mai văzuse deserturi înflorind, dar n:"iodată ceva atât de abundent ca acum.

- Uimitor, zise.

- Asta, spuse Mutlaq arătând înspre valea seacă, este urma plo

Cu băgare de seamă, bedu ul coborî malul văii seci şi începu să în; iteze uşurel, iar Nayir îl urmă, lăsându-se pe ine pentru a privi m; îndeaproape. Găsi lăstari de limba- mielului crescând lângă un covor violet de irişi sălbatici, şi un

' **Cartier din oraşul Jeddah, paralel cu faleza, la ieşirea înspre deşert** (A.redţ^ fel < udat de mentă pe care beduinii o foloseau pentru a trata dureri de burtă. iminti cu un amestec intens de plăcere ş ruşine de ocazia în care o tânără beduină şi tatăl ei J luaseră într-o excursie pentru a recolta plante medicinale. Fata, al cărei nume nu îl aflase nic: dată, sporovă" e liber cu el de după o *burqa,* ornamentată şi mărginită de monede de aur. Când se aplecase să smulgă o tulp lă de alior, *burqa* j căzuse în faţă, şi el îi zărise chipul. Se zgâise fără ruş e, copleşit de inocenţa exprt. ei e: o privi.e care părea să reflecte sentimentele lui pentru ea. Dar, observându-i privirea insistentă, fata se ridicase şi se întorsese dinspre el. II ignorase tot restul excuio.ei.

Uitându-se acum la flori, uimirea îi fu temperată de amir - tirea lui Nouf. Apa de ploaie se dusese, dar moştenirea ei prospera în dezlănţ rea viedi vegetale. Era o mărturie, se gândi, a volumului de ploaie ţ' a forţe iiturii care o ucisese.

Malurile văii sec iu erau abrupte în nici o d^ecţie, ceea ce însemna că, dacă Nouf văzuse apa venind, s-ar fi putut căţăra, ieşind din albia râului, i; ma mult ca probab ar fi observat un şuvoi care se apropia. Trebuie să fi fost inconştientă când venise apa profund

inconştientă, pentru că mugetul torentulu. probabi zguduise pământul.

Nayir se uită la plante. Erau nsufic.ipnt dezvoltate pentru a fi fost răsărite în urmă cu două săptămâni astfel încât Nouf să le fi văzut de sus. Deci, ce anume o atrăsese în valea seacă?

Suhail urcă malul văii şi se înapoie la jeep pentru a lua o gură de apă. Nayir îl urma pe Mutlaq de-a lungul albie' râului, păşind cu grijă, ferindu-se să calce florile, \' op ndu-se din când în când ca si nspecteze o plantă stranL Bărbaţii parcurseră astfel aproape jumătate de kilometru, Mutlaq rămânând la marginea văii seci pentru a căuta urme pe malur ;i Nayir ţinându-se spre interior pentru a nu îi sta beduinului în cale.

Ceva interesant? întrebă Nayir.

Urme de vulpi, câţiva şoareci. Nimic ieşit din comun. 1)ar ce c asta?

Se căţără pe mal şi cercetă terenul în stânga şi-n dreapta. Nayir ar fi vrut să îl urmeze, dar nu indrâzr să se mir :e de teamă să nu deranjeze ni ipul. Mutlaq se întoarse la marginea v; sec

- Au fost beduini aici. Un camion. Patru tineri. Nici o căn :ă. Mudaq scrută florile din valea seacă. Acolo, 7;<e, arătând imei at în stânga picioarelor lui Nay .

Nai î? se uită în [1] ar şi nu văzu nimic altceva decât un mănunch dens de verdeaţă. Mutlaq coborî şi se lăsă pe ine lângă el, începând să dea tulpini la o parte, studiind pământul de sub ele.

Aic: iu găsit-o, zise Mutlaq.

Se i iC :ă şi, folosind ţăruşi contură o suprafaţă de mărimea un i corp.

Dar creşterea plantelor nu a deranjat suprafaţa? întrebă Nayir.

- Nu, nu. Asta a fost o adâncitură profundă. Ve; , a fost adusă a. i de ploaie, şi apoi, când ea a încetat să se m te, apa s-a afundat în pământ. Ş; aşa şi ea. Vino mai aproape.

Nayir se lăsă pe vine şi observă că, într-adevăr, exista o adânc. ură semnifica /ă în pământ.

Ai dreptate.

Amprentele în nisip umed fac cea mai uşoară citire. Uite ai , se văd până şi degetele.

Avea dreptate: conturul mâinii era aproape perfect. Zăcuse pe o parte, ş când studiară locul unde fusese faţa, văzură forma mandibulei. Pe Nayir îl trecu un fior. Daca viitura fusese atât de puternică precum credea, Nouf trebi i i să fi fost purtată de curent. Era posibil să se fi deplasat o distanţă importantă înainte de a sfârşi acolo.

Poţi spune câtă apă a fost? întrebă Nayir.

Mudaq se gândi, apoi clătină din cap.

Vre ¡ă ştii cât de departe s-a deplasat cu şuvoiul?

-Da.

E greu de spus. Se ridică şi privi în lungul văii sec Ar depinde de volumul api Va trebui să urmam valea seacă pentru a vedea cât de departe ar fi putut-o duce şuvoiul.

Marcară locul înfigând un ţăruş pe mal şi îşi continuară drumul în amonte. Suhail zăbovea în urmă şi se tot împiedica în nisip. De două ori se op ră ca să se asigure că bea destulă apă. dar el insistă că era în regulă. In cele [4]in urmă, Mutlaq îl trimise înapoi la jeep, şi Suhail se duse bucuros, evj dent epuizat.

Merseră în susul văii seci, păşind încet ..mp de o oră. Jude când după starea nisipului de pe maluri, nu plouase efectiv în partea asta de deşert. Ajunseră la concluzia că putea fi un drum mult mai lung decât crezuseră, aşa că hotărâră să se întoarcă la vehicule, ca să conducă m; departe, pe malul vai seci. Reveniră pe acelaşi traseu. Soarele ajungea la zenit şi. în timp ce umbrele lor se retrăgeau în irul pii „oarelor, pz.şii le deveneau tot mai înceţi şi mai gre în nisip. Mutlaq sub nie asta.

- Picioarele obos.^spuse, pot anunţa ora din 2

Nayir se întreba dacă aveau să fie în stare să tească ş starea sufletească a lui Nouf după urmele pvcare le lăsase.

Când ajunseră la jeep, fu surprins să îl găsească pe Suhai' dormind. întinse mâna pe geam ş: i atinse fruntea. Investigatorul se trezi cu o smucitură şi se holbă la el, neînţelegând ce se petrecea. Nayir îşi retrase mâna.

Ai face bine să bei nişte apă.

Am băut deja.

Nayir îşi scuipă *mi wak*-ul şi merse în spate, O rafală brusca de vânt îi suflă nisip în faţă. îşi luă bat- ul şi îl înfăşură în jurul capului, trăgând capătul liber peste gură. După ce scoase carafa cu apă din spatq îşi reumplu b Ionul, nescăpând din ochi valea seacă. Avea să'fie o călătorie cu rafale, presupunea, dar aveau să conducă în amonte cât de departe puteau. Poate că ăsta era locul în care bedu găsiseră cadavrul, dar nu era şi cel în care murise. Acela era adevăratul loc al crimei.

Nayir urmărea camionul lui Mutlaq, întrebându-se cum putea vedea prietenul lui ceva prin tot praful ridicat împrejur.

Suhail îşi scosese capul pe geam, studiind cu râvnă nisipul după semne de ploaie recentă. Conduseră până când Nayir reperă salcăna in depărtare. Aceştia erau retras ăţă de valea seacă, un semicerc de copac; împrejm nd un bolovan masiv.

Imaginea îi era famil ară. Venise ; c de curând cu Othman Iş amintea locul datorită bolovanului şi a prezent m terioa- se a copacilor într-o panoramă altn iteri complet dominată de pietriş şi de p. Voiseră să facă o excursie de o săptămână, dar Othman era prea ocupat ca să poată lipsi mai mult de două nop aşa că ridicaseră o mică tabără şi îşi petrecuseră după-am.-zile umblând de-a lungul văii seci, căutând semne de idaţă. Reperaseră o vulpe, sau aşa crezuseră.

Nayir conduse până la copaci şi îi făcu semn lui Mutlaq să oprească. Coborâră toţi tre;

~ Ce e? întrebă Suhail.

Nayii merse mai aproape, inspectând copacii, bolovanul. Era, într-adevăr, acelaşi loc. Piatra avea o scobitură di; netă pe care puteai să şezi, dar încăpea un singur om. Amândoi preferaseră să stea în nisip. Mutiaq îl ajunse iin urmă şi cercetă pământul.

Astea par a fi urmele tale.

Păi cl ar sunt, ^ se Nayir, privind încurcătura de urme din nisip.

Deşi îl cunoştea pe Mutlaq atât de bine, era totuşi impre onat de dibăcia beduinului.

Cine era cu tine? întrebă Mutlaq.

- Othman ash-Shrawi. Fratele victimei.

Aha. Da. Mudaq aruncă o pt ivire mai atentă, dând ocol bolovanulu : urmărind amprentele de încălţări, cu o mână îr nsă în faţă ca o vergea mag ă. E un om agitat.

Othman?

Da. Dar te urmează.

Nayir nu putea desci a nimic din acele urme. era cald şi se s iţea obosit. Se aşeză pe bolovan, extrem de recunoscător pentru fâşia îngustă de umbră. Deşurubând capacul bidonului, îl mirosi, apoi luă o duşcă lungă ! se i' ă la valea seacă

Poate pentru că s nţise disconfortul subit al Iu Nay , Mutlaq se îndepărtă.

Nayir mai luă o gură de apă. Era şocant că trupul lu Nouf fusese găsit în vec lătatea unu loc în care venire cu Othman. Care erau şansele? Era ultima v ă pe care o făcuseră în deşert în afară de căutarea lu Nouf.

II văzu pe Suhail venind. Aducea un pantof.

- L-am găsit sub una din florile alea, spuse în mp ce se apropia.

Era un pantof solid, cu talpa uzată. Nayir îl inspectă. Nu putea fi sigur, dar o slabă ştergere a culc ne călcâi ugera că fusese ud şi apoi se uscase. Era mărimea 36, aceeaşi ca şi pantoful cu toc cui.

- E posibil să fie al ei, zise Nayir. Ar fi putut fi smuls din pi or în timpul inundatei. Am să-1 duc familiei, să văd dacă îl recunosc.

Suhail dădu din cap în semn de încuviinţare şi plecă, pe când Mudaq se întorcea.

- Pot să văd? întrebă Mutlaq.

Nayir îi oferi pantoful şi bedu ul îl studie cu atenţie, dai fără comentarii. 1-1 înape ţ lui Nayir.

Petrecură următoarele câteva minute umblând în lung ş în lat în zona unde găsise Suhail pantoful, uitându-se după amprente, urme de animale, o ice. In afară de câteva urme de păsări, pământul era neted.

Uite, zise Mudaq cu evidentă emoţie în glas. Aici a fost un houbara .

Nayir observă urmele de gheare în nisi < şi simţ stranii consolare că cel puţin ceva suprav^ţuia acolo, în deşert.

Deci cum poţi să fac iistinc a dintre urmele unui bărbat şi cele ale unei femei? întrebă Nayir.

Mutlaq îş ridică privirea şi se uită la el.

- Adică işi urmă vorba Nayir, gesticulând sunt sigur că feme -1e i md să £)ă pi oarele mai m dar ce altceva?

Specie de dropie de deşert, (n.red^^

- Nu ţine doar de mărimea picioarelor, răspunse Mutlaq. Nu ţine niciodată de un singur lucru. Luă o duşcă rapidă din bidonul său cu apă şi privi spre orizontul deformat de căldură Fac asta de aşa multă vreme, încât nu-mi mai amintesc regulile. Judec după instinct. Când văd urmele unei femei, şl i pur şi simplu că e o femeie.

Merg altfel decât bărbaţii?

Mutlaq îşi mi och

- Păi, da. Corpurile lor sunt diferite. Şoldul"; lor sunt Q ferite. Dar eu aş spune că merg altfel şi din alte motive.

Cei trei bărbaţi se întoarseră la vehiculele lor şi porniră mai departe. Merseseră doar câţiva kilometri, după care Mudaq opri şi se aplecă pe geamul deschis al camionului, stiigând spre Nayir:

în locul ăsta a căzut ploaia, aşa că nu vom m găsi alte urme de aici încolo.

Dezamăgit, Nayir se dădu jos din jeep, lăsându-1 pe Suhail adormit pe locul de lângă el. Mutlaq avea dreptate: ni ipul fusese netezit de ploaie. Mudaq coborî ş i se alătură. Merseră la marginea văii seci şi aruncară o privire îr os. Fundul nu se găsea foarte departe - doar la tr i metri adân^me. Cineva ar fi putut-o arunca acolo după ce o lovise la cap, lăsând-o irig conştientă, şi poate că îşi revet ,e şi începuse să meargă în josul văii, fără să îşi dea seama că avea să plouă...

Sau poate că nu îşi ma revenise.

El şi Mutlaq sondară zona o u mă dată după urme. Merseră încet, pe fundul văii. Ci nc eci de metri mai la vale observară o bucată de material lângă o tufa, dar se

dovedi a fi un batic bărbătesc, şi, judecând după praf şi decolorare, zăcea acolo cu mult înaintea apar ei k Nouf. Dincolo de asta, nu era nici un semn de ac ¡vitate.

îmi pare rău că nu mai pot fi de ajutor, spuse Mutlaq. Bănuiesc că pantoful pe care l-aţi găsit este al i Dacă puteţi verifica asta, voi fi bucuros să vă ajut în căutarea altor urme. Trebuie să le fi lăsat pe undeva.

Se întoarseră la jeep î il găsiră pe Suhail treaz şi jucându-se nervos cu sistemul GPS. Degetele investigatorului tremurau, şi părea să aibă probleme cu coordonarea mână-ochi. Nayir îi studie pielea; nu ma transpi a. Băgând mâna pe geam^cu- prinse înch ietura lui Suhail.

Ce faci?

Na;, ir îi luă pulsul. Era 135.

- E ceva în neregulă? întrebă Suh; .

Da. Eşti pe moarte.

Suha: pufi sarcastic. Mutlaq se duse la camionul lui şi scoase din benă o vadră de opt litr ie apă. O aduse la jeep, o destupă şi o goli peste Suhail.

- Naiba să te i i! Suh 1 îşi şterse apa de pe faţă. Asta era o cămaşă elegantă!

Na; r îi întinse o sticlă şi îi spuse să bea, câte puţin, până când ajungeau lajeddah.

Soarele apunea când îşi luă rămas-bun de la Mutlaq. Porni jeepul i conduse înapoi spre şosea. Nu se întâmpla prea des ca deşertul să îl deprime. r"ua readusese toată frustrarea pe care o simţise căutând-o pe Nouf, ş 1 necăjea.

Doar când intră pe autostradă îşi dădu seama că Suhail era inconştient Ei bine, nu putea face nimic, decât să îl ducă la spital când ajungeau înapoi lajeddah. Straşnic investigator, acest mic Benson & Hedges. Avea să fie nevoie de un bărbat mai în vână pentru a-1 găsi pe u~'gaşul lui Nouf; prichindelul ăsta nu găsea nici apă într-un răcitor

.8

Deşi unchiul lui Nayir îşi devotase \ iţa ştiinţ-' gj se opu nea superstiţi)r care foloseau posedarea de către spiritul *djinn* pentru a explica sau a trata orice tulburare

„o moştenire regretabilă'^ aşa o numea el ^ păstra o convingere itactă- credea în forţa deocl ului.

Era mai mult decât o pri re duşmănoasă. Efectele variau de la tulburări inofensive precum sugh al la acelea mortale precum o embolie la un tânăr sănătos. Pentru că Samir era chimist, prietenii şi vec îl considerau cunoscător în probleme legate de orice cerea o bună educaţie - med ină, drept, fdosofie religioasă "î :ereau adesea sfatul. De-a lungul anilor, oameni descoperiseră că nu era de mare folos în a vindeca oase rupte sau a înţelege nuanţele urisprudenţei, dar ştia aproape totul despre privirea umană isto a ei, forţa ei, până şi particularităţii*- ei culturale. Se dusese vorba că era cunoscător în problema asta mai presus de toate, şi în scurtă vreme putea conta pe trei până la patru vizite pe săptămână, îndeosebi de la stran... şi ma tatea se plângeau de deochi

Samir îi făcea or; mi .-cnea la uşa 1 favorul cu aceleaş întrebă serioase pe care le-ar pune un medic pacientul ii său. Dacă găsea iron ic ca el, un om de ştiinţă leg tn, să se adân ceaşcă într-un subiect cu c istorie mai vastă de escrocherie ca vrăjitoria, telechinezia şi vindecarea prin rugăc ne la un loc, el nu îşi împărtăşea niciodată gândul cu oaspeţ săi. Le înre gistra durerile şi îşi dădea silinţa să transe e fiecare boală de la începutul ei. Deşi în general nu le putea oferi vizitatorilor săi nim mai prac*;c decât un pandantiv pentru protecţie şi numele unui bun exorc st beduin, reuşea totuşi cu tonul său binev tor şi cu aerul de profesionalism, să aline ceva din suferinţa lor. Totodată, îş: irmărea subiectul de studiu preferat fără rrn.i sacrificii de sine. Şi pentru asta era mulţum:

Asemenea unui medic care dezvoltă imunitate în urma une îxpuner constante la microb: Samir nu suferi se niciodată de deochi - deş el susţinea că asta rezulta din întrebuinţarea excelentă a protecţiei. Purta o amuletă de sticlă albastră sub cămaşă, dar, aspect mai important, transmuta fiecare pi /ire ameninţătoare cu un semn subtil al lui cinci. Putea veni în o :e formă. Iş: cărpina bărbia de cinci ori. Clipea de cinci ori. Trasa cin lovitur cu mâna de-a lungul braţului. Din când în când, îl

proteja chiar şi pe Nayii dân- du-i cinci bătăi fine cu palma pe umăr sau repetându-i numele de cinci ori.

La Nayir, obiceiul nu prinsese ni' jdată. Nutrea un dispreţ secret pentru gesturile neprac .ce; ele atrăgeau în general atenţia şi invitau ma degrabă necazul. Dar o latură a sa era dispusă să încuviinţeze tacit că deochiul nu era un simplu mit.

Stătea în cabir etul unch lui său pe partea dinspre vânt a uni birou gigantic de stejar, exact acolo unde ventilatorul din tavan sufla o mângâ" re blândă. Zăboviseră la o cină foarte târzie, şi mirosul ca de mosc al mielului persista în robele lor. Simţea *miswak*-ul în buzunar, împungându- :oapsa, dar nu îl scoase - nu era i :i un loc în care să scuipi fibrele în casa lui Samir ^ aşa că se uita la pereţ la harta lumii la specimenele de fluturi *Bombyx mori,* toate perfect înrămate s inscripţionate. La dreapta se înălţau rafturi cu cărţi de diferite forme şi mări ni, singurele lor lucruri în comun fi d un anumit subiect de chimi? învechit şi un strat subţire de praf.

De partea cealaltă a _.roului stătea Sarr , fumând o pipă occidentală, un obiect maroniu butucănos pe care i-1 dăduse un arheolog britanic în 1968. Suflă un fum spre ventilatorul din tavan are îl suflă ynapoi, spre Nay r ş' atinse cu muş- ' ucul pij_ . nasul său bubos.

- Cum a fost deşertul? întrebă.

Bun, zise Nayir, şi căzură într-una din tăceri : confortabile pe care le împărtăşeau adesea.

După ce părinţii lui Nayir muriseră într-un accident, pe când el era doar un prunc, Samir îl crescuse. Era fratele tatălui lui Nayir, şi singurul membru al famil i suficient de avut pentru a adăposti un băieţel. Samir se luptase cu statul pentru privilegiul de a-1 creşte pe Nayir. Singura altă opţiune era să îl lase să crească în Palestina cu sora lui Samir, Aisha, care avea deja şapte copii, dar nu avea soţ şi ni un ban. Li Samir îi plăcea să îi amintească lui Nay că Palestina era un loc îngrozitor pentru un copil şi că, dacă ar fi crescut acolo, astăzi ar fi fost probabil mort sau încl ; de -aelieni.

Samir găsise de mult o nişă pentru sine, lucrând cu arheologi din întreg Orientul Mijlociu, analizând vestigii istorice ş formând arheologi în vederea folosirii celei m< i recente aparaturi de analiză chimică. Nayir îşi amintea

copilăria ca pe o serie de săpături. De obicei durau luni la rând, şi el lipsea adesea de la şcoală ca să îl însoţească pe Samir în deşert. Cum Samir fusese întotdeauna absorbit de munca sa, Nayir fusese lăsat să aibă singur grijă de sine. Deve se un singuratic, dar ş un aventurier, plecând, chiar şi băiat f—id pe furiş ca să exploreze deşertul de capul său.

în ciuda independenţei, sau poate tocmai datorită E, copilăria sa stârnise un intens dor după o fam-- , tânjire care durase până la vârsta maturităţii şi despre care era sigur că nu avea să fie niciodată satisfăcută. Teama lui cea mai profundă era că nu avea să se căsătorească vreodată. Părinţii aranjau căsătoriile. Părinţii aveau fraţi şi surori care aveau copii ce trebuiau căsătoriţi. Ei organizau complicatele vizite sociale în care un bărbat ajungea să îş cunoască viitoarea mireasă acoperită, bineînţeles, dar mirele putea cel puţin să îi studieze degetele de la mâini şi de la picioare (dacă nu avea şosete | mănuşi, se înţelege) ii să afle ce se putea din acele amanunte. (Cea mai bună cunoaştere, bineînţeles, era un studiu amănunţit al feţei fratelui ei) Samir nu îi putea oferi nici unul dir aceste lucruri - nu exista nici o verişoară de măritat, cel puţin, nu în Arabia Sauditz şi, ch r dacă ar fi putut aranja o căsătorie pentru Nayir, Samir nutrea părerea fermă că un bărbat trebuia să „ducă ceva trai" înainte de a se aşeza la casa lui. Samir însui 1, ajuns acum la şaizeci şi cinci de ani, încă ducea ceva trai.

Nayir spunea adesea că în Cartea Sfântă se încuraja căsă- tc a, ba chiar se preciza că era absolut necesară, întrucât scria: „Căsătoriţi-vă cu ac a r ntre voi care sunt celibatari". Dar Sam replica întotdeauna cu un alt verset: „Lăsaţi-i pe c(care nu găsesc motivaţia pentru căsătorie să se păstreze puri până când Allah le dă resurse din gra a Sa". Şi Nay.. nu putea contraz- *ze* acest argument.

Uneori simţea că, în copilărie, cel mai mult îi lipsise prezenţa unei femei. O mamă sau o mătuşă, chiar o soră. San r cunoscuse o fem e sau două în viaţa sa femei străine, care nu socoteau nepotrivit să te împrieteneşti cu un bărbat care nu era din fam lie dar acele reia fuseseră scurte. Săpătura : arheolog- e erau inde'etniciri aproape complet bărbăteşti; rar întâlneai o fem ie în

deşert, chiar mai rar decât să întâlneşti una în Jeddah. Nayir glumea cu prietenii săi, spunând că tot ce ştia despre fem era cules c.iii zvonuri, c 1 Coran şi c .itr-o selecţie de casete video de contrabandă: *Happy Days, Colombo* şi *WKRP in Cincinnati.* Deşi prietenii lui râdeau, era t stul adevăr, ş" Nay.. rămânea cu impresia deprimantă că lumea femeilor era una în care lu nu avea să se permită să intre ni< jdată.

Sar*:r fusese cel care confe se p ma oară statutul de ghid al deşertului, aranjându-i să îi ducă pe cei din neamul Shrawi în pust San r îi cunoscuse pe Shrawi pentru că fam dona sume enorme de ban: >entru cercetarea arheologică. In curând, alte fam ii începuseră să soirile serviciile lu Nay ", şi acum era pi îs permanent în acea afacere, escortând turist' ii arabi sandi' avuţi în toate colţurile ţinuturilor nisipoase. Să : gh'd în deşert era aducător de satisfaci - îi dădea un sentiment de apartenenţă şi îi permitea să trăiască bine, chiar dacă aleseseră loct iscă într-o barcă, ceea ce era, după părerea des exprimată a lui Samir, ec valent cu „a tră ca un adolescent într-o conservă de tinichea". Slujba Iu. Nayir cu Shrawii fusese gândită ca o recreere, nu ca o carieră, şi, oricât de mult i-ar fi plăcut acum, trebi a să se gândească la viitor. Odată ce pricepea că nu mai avea şaisprezece a i, îi spunea unchiul, trebuia să îşi ia o casă corespunzătoare şi o slujbă care impuca birouri, cărţi şi diplome înrămate. Na)- ar fi preferat să sufere de sughiţ toată viaţa *şi* de o embol , decât să înceapă o carieră „legitimă", dar nu i mărtur sea asta niciodată unchiului său.

în după-amiaza aceea, Na vir adusese câteva probe prelevate de la cadavrul lui Nouf, pe care reuş'se să le obţină, în speranţa că Samir îl putea ajuta să analizeze descoperi ile în laboratorul lui Im p'vniţă.

Samir întrerupse tăcerea dregându-şi glasul.

Deci tu consideri că fata Shrawilor nu a fug>f? întrebă.

Discutaseră despre Nouf la cină, dar numai fugar.

E derutant, spuse Nayir. Toate dovezile indică o răp re. A fost lovită la cap. Familia crede că a doborât-o pe fiica îngr torului de cămile pe propr tate, dar eu am

zărit-o pe fiică... îşi apăsă un deget pe obraz, pentru a stăpâni o contractare bruscă. Era la fel de înaltă ca mine, poate chiar la fel de puternică, -r Nouf era scundă. Şi cum ar fi putut ea să plece singură cu maşina? Ar fi trebuit să se descurce printr-o reţea întreagă de autostrăzi pentru a ajunge la şoseaua ce duce în deşert. Ştia sa conducă un schi-jet, dar o camionetă? Serios, acum...

Clătină din cap, sceptic.

- Au găsit camioneta?

- Nu, nu încă. Şi-apoi, mai e cămila. Nu i-ar fi dat drumul cămila aia însemna diferenţa d tre viaţă şi moarte. Nayir se lăsă pe spate şi oftă. Poate a fost răpită cu cămilă cu tot, pentru a face să arate ca şi cum ar fi fueit. Răpitorul a aruncat-o în valea seacă, a lovit-o la cap, iar cămila a luat-o la sănătoasa.

- După care ce s-a întâmplat? întrebă Samir.

După care răpitorul poate că a condus înapoi, la Jed- dah... Nu ş u. Am descopei semnul deochiului pe piciorul cămil . Părea vech cam de două săptămâni, poate mai puţin. E pos iii ca Nouf să fi făcut duri ¿rlf acelea în deşert, dar asta ar însemna că nu era singură. Intenţ ona să se proteieze, şi cele cinci dungi nu te apără de deşert sau de soare ele feresc doar de ochiul uman.

Asta nu e întocmai adevărat, zise Samir. Recită-mi Cele Două Căutări de Refugiu.

Nayiv oftă. De când îşi putea aduce aminte, Sar r îi ceruse să îi recite ultimele două sure din Coran când se găsea într-o situaţie de criză.

- Şuu versetele, zise.

Sami r începu să re te.

- „Caut refu§' 1 la Domnul Zo: or, de răul lucii lor create; de răul întunericului care se întinde; de răul celor care practică Artele Secrete; şi de răul celui invidios care practică invidia." Ai auzit? „De răul întunericului care se înt. ide." Ignoră oftatul agasat al lui Nayir şi continuă. „Caut refugiu la Domnul şi Iu torul Omer ii, Stăpâm>orul Omenii .Judecătorul Omenirii, de răul Şoptitorului de Rău care se retrage după şoapta lui, care şopteşte în i.nmi, • Omenii , printre *Dji.im* şi printre

Oameni." Şi *dj ii* pot lua alte forme, nu doar umane. Ţine minte, ei sunt forţe iviz bile ale răului.

Na[1] ir i ' repr-mă exasperarea. Erau, într-adevăr, două sure frumoase; erau totodată ! ingurele protecţ adevărate împotriva deochiului, fiind singurele farmece care ivocau direct asistenţa lui Allah.

- Atum . de ce nu a recitat Nouf pur « simplu Cele Două Căutăr de Refumu? întrebă. Şi, la drept vorbind, de ce ar folosi cii eva un simbol sau o amuletă, când Cele Două Căutări sunt întotdeauna cu el?

Sar r oftă şi se lăsă pe spate, un semn că era pe punctul de a începe o prelegere. Nayir se îmbăţoşă în scaun.

Vei -lunea scurtă, te rog!

Sair r ch' a ti.

- Majoritatea simbolurilor de protecţie se bazează pe numărul cinci. Cinci degete. Cinci cuvinte. U ii oamer rec ■ tă chiar Cele Două Căutări de c ci ori.

Ştiu asta. Nayir dădu din mână. Cinci stâlpi ai Islamului. Cinci ore de rugăciune pe zi.

Kaaba perfectă e făcută în cer din p tre din cei cinci munţi sfinţi: Sinai, al-Judi, Hire Olivet;: Liban.

Samir arăta de parcă se pregătea să ofere lista desfăşurată pe de a-ntregul au cel puţin să o rotu- ească la cinci exemple dar Nayir era nerăbdător.

- Bine, zise tăios, cunosc sensul magi al numărului. Nu răspunde însă la întrebarea mea.

Poţi şopti rugăciunea doar într-un anumit interval de timp, dar un simbol vizual e întotdeauna cu tine, stând de strajă chiar şi când tu nu veghezi.

- Nu e asta sarcina lui Allah? întrebă Nayir.

- Ba da, este Dar şi simbolurile sunt mângâietoare. Aşa că poate fata ta din neamul Shrawi voia acea mângâiere. Poate se temea. E chiar posibil ca ea să fi încercat să se prote-

;ze de un ochi omenesc. Eu cred că întrebarea pe care vrei să o formulezi este: ;ine era cu ea în deşert?

-Un răpitor, un străin sau cineva care nu era din famili Ar trebui să însemne că avea alături pe cineva în care nu avea încredere. Sau nu ştia că putea avea încredere. Dacă ea chiar a fugit, atunci era cu o persoană în care avea sufi entă încredere să o

însoţească în deşert, dar pe care nu se Wzuia în întregime. E posibil să fi făcut dungile pentru orice eventualitate.

Deci crezi că nu a fost răpită, zise Samir.

Nu şi i ce să cred.

De ce să o fi răpit cineva? întrebă Samir. Nu a existat nici o cerere de răscumpărare.

Poate pentru a o face să tacă. Era însărcinată.

Samir dădu gânditor din cap.

- Nu ţi se pare că muşamalizarea e suspectă? întrebă el.

-Vor să rezolve singuri problema. Pi 1 asta, nu diferă de oricare altă familie bogată „iu înseamnă că sunt vinova'

Dar trebuie să te gândeşti că o femeie de cond. a lui Nouf nu va fi cunoscut pe nimeni altcineva în afara fraţilor e

Nayir se încruntă.

Nu fi . col! Ii *cunoşti* pe fraţii ei. Ei n-ar face aşa ceva.

Ii aperi de parcă te-ai teme de vinovăţia lor.

Nayi B se burzuh E îeînţeles că se temea de o posibilă vină a lor. Cine furase cămila cunoştea proprietatea suficient de bine ca să ştii cum să acţioneze. Dar nu o cunoscuse chiar atât de b ne: dăduse peste fiica îngrijitorului de cămile.

Faţa lui Samir era rÎL dă de iritare, dar, încet, se transformă într-un calm răbdător.

T" cunosc pe bărbaţii din neamul Shrawi de mulţi ani, ş ai dreptate, ăsta nu e genul de lucru pe care l-ar face. Dar logica mea stă în p doare: o femeie ca Nouf, care era dintr-o farr bună, îi va fi cunoscut doar pe fraţii ei.

Nayir îşi privi unchiul, priv pipa, smocul de păr cărunt din creştet şi diplomele care atârnau pe peretele din spatele lv Un vag halou de fum înceţoşa încăperea. Nu putu să-şi alunge imprc'a că încă era un băiat care lua lecţii de la un bătrân îngăd tor.

- Putem examina probele alea acum? întrebă nerăbdător.

Colţui.le gur . Iu ăamir se înălţară, scH'ând un zâmbet. Iş puse pipa in suport şl se ridică în picioare,

clătinându-se uşor. Fără biroul care îl proteja, părea dintr-odată plăpând, dar se t ită la nepotul său cu o privi- e med: ativă.

Mă bucur că faci ceva productiv cu timpul tău!

Nayir îi muşcă limba, abţinându-se să răspundă.

Subsolul era un spaţiu luminat discret, cu tavane joase şi pereţi de piatră prăfuiţi. Mai nou, Samir îşi petrecea majoritatea timpului în acea cameră răcoroasă şi izolată, făcând cercetări într-o ramură obscură a chimiei pe care Nayir nu se deranjase niciodată să o înţeleagă. Laboratorul era un amestec ciudat de vech şi nou: un spectrometru de mase stătea lângă un raft de cări în descompunere, în timp ce şiruri de flacoane şi de pipete sterile împărţeau spaţiul cu o instalaţie de fierbere îmbrăcată în fier care se putea să fi fost o relicvă din Imperiul Otoman. Deasupra tuturor atârna un poster decolorat cu Ierusalimul noaptea, luminat.

Aici îşi petrecuse Sami~ după-an aza, procesând probele pr care le adusese Nair. Erau *mi*' multe mostre prelevate de pe cadavrul lui Nouf: pământ de pe încheietura mâinii, nisip şi alte urme de pe piele şi de la rana de la cap, prin bunăvc iţa agenţiei Benson & Hedges. care le pi im se de la Othman, care se părea că le primi' ? de la dorm îşoara Hiiazi

Probele sunt interesante, spuse Samir.

Ii înmână lui Nayir o listă de date scoase 1; mp: nantă, dar Na; - o puse pe masă.

Spune-mi ce sunt.

Prima e pământ.

Da, mulţumesc de noutate.

Şi bălegar. Samir se 1 ·tă la nepotul său cu o privire gânditoare Proba a fost contaminată de sânge si de nisip, dar bălegarul rămâne bălegar.

Aşadar, substanţa închisă la culoare de pe încheietura mâinii lui Nouf conţinuse urme de bălegar?

Poţi spune dacă provine de la o cămilă? întrebă Nayir.

Doar în cazul în care cămilele mănâncă Apocinacee. In bălegar am găsit urme de elicozide cardiotonice, acid

prusi: şi rutină, otrava activă din planta *Nerium,* cunoscută în mod obişnuit drept leandru.

Cum?

E o plantă care face flori. Nu e indigenă în Jeddah, dar sunt sigur că le poţi găsi ici colo.

— Ştiu ce e. Num,r că sunt u: îit.

-Aha. Ei bine, nu au nevoie de multă apă. Sunt plante robuste. Le plac nisipul şi soarele, dar probabil nu le v :i găs în deşert. Samir scoase un volum de pe raft şi frunzăr Drin el. Asta e leandru.

Politicos, Nayir se uită ia desenul alb-negru, deşi ştia cum arăta planta.

Dei cine va fi mâncat planta asta a făcut-o probabil înjeddah.

Da. Intr-un loc nisipos, cu puţină apă.

Asta ar trebui să restrângă ari i de cercetare.

Lui Sar r nu îi plăcea sarcasmul, : se încruntă.

- E o plantă otrăvitoare. Extrem de to dcă.

Naw p m nformaţia cu un interes moderat.

A doua probă ar putea fi mz folositoare, continuă Sar r. M-am n at la n ipul m rana i de la cap. Era grosier, aproape ca prundişul, si portoca î-închis la culoare.

N-am văzut deloc nisip închis la culoare în valea seacă, spuse Nayir. Cât de întunecat era?

Păi, eu am avut doar o mostră mică, dar era de o nuanţă mai închisă decât ma jritatea nisipu lor. Existau de asemenea urme de lut în amestec.

Deci nisi j ş jământ?

- .Aşa se pare.

Unul după altul, Samir îşi opri aparatele şi, în timp ce traversa încăperea, începu totodată să culeagă obiecte pentru Nay,." o cutie cu mănuşi de plastic tampoane sterile, punguţe şi recipiente (in plast' tare.

Vei avea nevo de astea, zi?e, s ti vuind ce adunase în braţele lui Nayir. Mai e muncă de făcut.

Zăpăcit, Nayir îl lăsă pe Samir să îi îndese obiectele în orice buzunar în care încăpeau.

Mulţumesc, ajunge! Chiar nu am nevoie de toate astea.

Ce s-a întâmplat? întrebă unchiul lu' studiindu- faţa.

Ce fel de animal mănâncă o plantă otrăvitoare?

San„r reflectă pu n la întrebare.

Trebuie să fi fost un act disperat

.9

In dimineaţa următoare, Nayir stătea în cabina băi ii lui, *fatimah,* şi încerca să uite visul din noaptea ce trecuse. O visase din nou pe Fi.umah. Se scurseseră aproape patru ani de când o văzuse ultima oară, dar visele erau de fiecare dată tot mai v Ea era singura femeie pe care o curtase el vreodată.

Prietenul său din deşert, Bilal, le tăcuse cunoştinţă, spunând că Fa mah era genul de femeie care voia să îi,, aleagă singură soţul. Nayir şovăia în a întâi ' o femeie, dar ea era verişoara lui Bilal, şi Bilal îl asigurase că era o bună musulmană. Imediat, Nayir observase că avea dreptate. Fatimah locuia modest, cu mama ei, într-un apartament cu două dormit Dare Făcea în fiecare an un pelerin; la Mecca ş tn. i conform programului de rugăciuni. Firea ei calmă felul suav, încân tat în care râdea la glumele lu i făcură impres'- că era cuviincioasă $ modestă.

Petrecuseră câteva săptămâni pentru a se cunoaşte. Se întâlneau în camera de ri, o galei linişt: â şi ăcoroasă cu vedere spre o curte interioară. Pe măsuţa de cafea era un Coran nemaipomenit lucrat, îmbrăcat în piele, deschis la o sură diferită în fiecare zi. In ciuda prezenţei exasperante a mamei ei, Nayir era recunoscător pentru însoţire; făcea vizitele să pară mai puţin neadecvate. Dar, pe când a msese să o cunoască pe Fatimah şi îş dăduse seama cât de neprihănită era, însoţirea maternă părea de p isos. Lui Fatimah îi plăcea să polemizeze asupra punctelor mai subti e ale -terpretăr Islamului, cum ar fi necesitatea ca vălul să acopere faţa sau doar părul. Intr-un rând, recitase un pasaj întreg, de patru pagir i, din sura An-Nur, care se ocupa de văl: „Femeile credit r oase trebuie să îşi tragă vălurile peste piept şi să nu îşi arate frumuseţea decât soţilor lor". Ea considera că acoperirea p.vptul era o prescriere literală, dar că

restul era la lati tudinea fiecăruia. Ea îi., acoperea capul, spunea, pentru că era un lucru decent de făcut, glum id apoi că faţa ei nu era îndeajuns de frumoasă pentru a cauza multă tulburare printre băr- baţ dar că avea să o acopere pentru a-i scăpa de spaimă. Nayir zâml >ise la gluma asta, deşi în sinea lui nu era de acord. Faţa ei nu fascina, dar îl absorbea oricum, devenind tot mai încântătoare odată cu trecerea zilelor. Avea pe jumătate din înă-iimea lui , din ceea ce putea ghici prin mantiile negre pe care le purta întotdeauna, era totodată voluptuoasă.

începuseră să se întâlnească mai des, uneori de două ori pe zi. Pentru el, ea era un m icol, p ,ma femeie pe care ajunsese vreodată să o cunoască bir e si totu?. cea mai desăvârşită dintre toate. După ce o vizitase vreme de trc; luni, nu îşi putea imagina că *nu* o cunoştea. Insă ea se întâln^e ; cu alţi bărbaţi, iar într-o zi îl anunţase că îşi alesese soţul - un medic.

El primise vestea cu o detaşare uimitoare. După ce părăsise apartamentul t în acea zi, se oprise în stradă, se uitase spre fereastra ei cu obloane ş îşi dăduse seama că nu avea să mai păşească iu odată înăuntru. Ea avea să devină soţia altui băr bat. El ar fi vrut să păstreze ceva, orice, din prietenia lor, dar ar fi fost nepotrivit în mod ciudat, era mândru de sine. Părea ca : cum raţionalitatea lu sx s ta pentru a-1 susţine prin vre muri grele. In decursul următoarelor câteva săptămâni petrecuse ore lungi în rugăi ine şi se gândise că poate izolarea lui era adevăratul plan al lu; ¿Xllah pentru el - pentru ce scop mai înalt, nu ştia, dar el î si punea încrederea în Domnul.

Durerea sufletească apăruse treptat, în decursul anilor, începuse să se gândească la ea cu tristeţe tot mai mare, astfel încât, de fiecare dată când şi-o arr itea, rana se deschidea tot mai tare. Visele cu ea deveniseră mai dese. îi apărea exact aşa cum fusese în camera de zi: întrebătoare, blajină, în mantie neagră, cu Coranul deschis pe masa din faţa ei. Uneori făcea sex cu divers oaspeţi, în timp ce Nayir privea. Se dezbrăca pentru ei, îi tachina. El o voia şi încerca să o aibă, ţ ând-o, plângând, implorând-o să se întoarcă la el, dar ea nu o făcea niciodată. Bărba i observau de fiecare dată eşecul lui şi râdeau. Visele erau atât de reale, încât ii dădeau senzaţ

a de a fi călătorit efectiv prin noapte într-un trup fantomatic şi de a fi văzut-o pe Fatimah cea adevărată, prin magia v^elor. Când se trezea, res iţea dezgust pentru dorinţele sale arzătoare şi, mai târziu, pentru felul în care fusese înşelat.

Acum, legănându-se încetişor în ritmul valu: 'or, se uita în micul dulap care conţinea hainele pe care nu le purta ni ioda- tă. Majoritatea lucrurilor erau stivuke pe jos, dar câteva rămăseseră pe umeraşe, şi, dintre acelea, el privi unul în mod deosebit, costumul maro pe care îl purtase adesea la Fatimah acasă. II luă de pe umeraş şi se gând a Vijul său, încercând să alunge ruşinea. Interpretarea din Coran spunea că trupul era ca un veşmânt pentru suflet; era bun şi pur, înzestrat cu defecte splendide. Doar când făcea exces se adâncea fiinţa umană în păcat, şi el cu certitudine nu era vinovat de asta, doar dacă nu cumva se considera castitatea un exces.

Mirosi costumul; era stătut, nu rămăsese ™:ci urmă din tămâia pe care ea o ardea uneori în camera de zi. Căutând în buzunare, găsi un *miswak,* o cheie de rezervă pentru barcă şi vechiul său *misyar.* Pe ultimul îl scoase cu o durere nostalgică. Era un permis fals de căsătorie semnat de un **şeiC** şi lăsat alb pentru a se completa numele miresei sj al mirelui; era me lit să protejeze un cuplu dedat plăce or în situaţia în care erau descoperiţi făcând sex în afara căsătoriei - îl puteau înmâna unui poliţist ca dovadă a căsătoriei. Legea nu era întotdeauna îngăduitoare cu iubiţii necăsătoriţi. Pedeapsa pentru sex în afara căsător i chiar şi dacă erai p ns cu o femeie necăsătorită - însemna arest, acuzaţii de prosti tute : i indecenţă publi că, un proces fără avocat şi, dacă părţile erau găsite \ novate, decapitare în piaţa publică. Desigur că şansele de a fi prins cu Fatimah în apartamentul ei erau practic nule, dar el visase întotdeauna să o ducă undeva, poate în deşert sau pe o plajă liniştită. Pentru o asemenea 1 şire cumpărase *misyar*-ul.

Arăta fragil acum, zbârcit de la transpiraţie şi tocit de la îndoit şi pus deoparte. In rubrica pentru „mire" scrisese cu multă vreme în urmă „Nayir ibn Suleiman ash-Sharqi" cu cea ma itentă caligrafie a sa, dar rubrica pentru „mireasă" rămăsese goală de când cumpărase

actul de la un şeic egiptean care lucra ca măcelar în oraşul vechi.

De câte ori fusese pe cale să scrie numele Fatimah în căsuţă? Cât de aproape ¿¡^ unsese de a se căsători cu ea? Trebuie să fi fost nebun, încrezându se într-o femeie în care nu avea n ;i un motiv să se încreadă. Dar, cu o claritate care îl durea, îşi amintea răcoarea camerei ei de zi. Era şi motivul pentru care îşi cumpărase costumul acela. Indiferent de vreme, camera era mereu răcoroasă, de parcă ea nu ar fi locuit cu adevărat în lumea înăbuşitoare unde tot restul se ofilea şi murea.

Petrecuse seara dina ite gândindu-se la Nouf. Acum că reia ile lui cu investigatorul particular se terminaseră, interesul său legat de caz nu mai părea legitim. Dar el voia răspunsuri pentru întrebă ile care îl tulburau: De ce murise fata atât de aproape de tabăra fai i îi? Dacă condusese într-acolo, de ce nu descoperise nimeni camioneta? Unde găsiseră cămila? De ce credea Othman că fusese traumatizată cămila? Fiecare întrebare legată de Othman părea să nască zece alte întrebări: Oare iraţii să îxer^tau presiuni asupra lui să tacă? Ascundea el c a, chiar . de familia lui? Sau nu avea încredere în Nayir?

începu să-i sune celularul. Na r rămase perplex o clipă, zgâindu-se la aparat, apoi răspunse.

Ce ii făcut detectivulu meu? întrebă Othman în loc de salut.

Nayir sesiză amuzamentul din vocea lui.

— A ieşit din sp al, dar a trecut pe a1'ci mai devreme să îşi ceara scuze. îşi dă demisia. Am încercat să-1 conving să se răzgândească, dar nici n-a vrut să audă.

încăpăţânat tip.

Mi-aş fi do t să fie la fel de încăpăţânat în ce priveşte cazul, spuse Othman. Ce faci în momentul ăsta?

- Aăă... casc gura la dulapul meu.

Eu sunt liber în dimineaţa asta. Şedinţa mea a p at, dar trebuie să cumpăr îmbrăcămii te pentru trusoul logodnicei mele. Jachete... îţi vine să crez: Mai nou, ele vor jachete.

Nayir era prea stânjenit ca să adm ă că auzi. e dt jachete de nuntă.

Vin împreună cu istrucţiuni de tratare a insolaţiei?

Othman râse.

Şi nu doar una, ci *multe* jachete! Cred că vin împreună cu o promisiune de călătorie în climate m; reci.

-Aha!

De fapt, mi-ar prinde şi mie bine o jachetă. Nu-mi găsesc hanoracul de deşert.

Nayir se uită din nou în dulapul lui, întrebându-se ce se întâmplase cu hanoracul pe care i-1 dări se Samir într-un an, de ziua lui. îl luase odată cu el în deşert, dar vremea nu fusese destul de rece, şi de atunci nu îl mai văzuse.

Ştiu un bazar de jachete bun, zise. Există unul la Hara al-SawarikV dar cel m bun e în sud.

- Ai fost într-un bazar de jachete? în vocea lu Othman răzbătea amuzamentul. Nu credeam că eşti genul!

Nayir chicoti jenat. Dacă purtai o h; nă pe căldură, însemna în mod evident că nu purtai nimi altceva.

Ba da, mi se potriveşte.

- Deci ne întâlnim la portul de ambarcaţun intr-o oră? întrebă Othman.

El ezită, apoi. ăspunse.

Desigur. în felul acesta o să am timp pentru rugăciunile de nL..eaţă.

închizând telefonul, se întrebă dacă facea ce trebuia. La celular era uşor să te prefaci că lucruri'e erau normale, dar nu avea să fie atât de simplu de faţă cu el. Luă costumul maro. Era atât de urât, tocit şi prăfuit. Un tiv se desfăcea, aşa că, şi dacă nu i-ar fi amintit de Fatimah, era prea uzat şi demodat pentru a mai fi purtat. Aruncă la coşul de gunoi costumul I merse la baie să se spele.

Bazarul de achete era la per feria oraşului, adăpostit într-o p: "ţă ma mare, unde se vindeau CD-uri, casete, agrafe şi ochelar de soare. Nay: *r* se gândea că trebuia să fie o legătură între toate acestea, dar nu o sesizase niciodată. Zona era delimitată de jaloane înalte legate între ele de cordoane de lumini verzi pâlpâitoare şi de sfoară cu franjuri roşii. O firmă de neon la ntrare,

aprinsă chiar şi în timpul zilei, rezuma locul: **„BA7ARTJL REGAL, NOI AVEM ÎNTOTDEAUNA MÄRT ᵀNŢIŞ".**

Erau în maşina 1 Othman, o Porsche de culoare argintie. Des lui Na,»r îi plăcea aspectul automobilului, el era pur şi simplu prea mas v pentru a-i „avura dimensiu' le drăgălaşe, şi genunchii i se loveau de bord. Fuseseră tăcuţi în cea mai mare parte a drumului. La portul de ambarcaţiuni, Nayir îi arătase lui Jthman pantoful pe care îl găsiseră în valea seacă, şi Othman îl recunoscuse ca aparţinându-i lui Nouf. Asta-i cam posomorâse.

Othman conduse p n parcarea nepavată, stârnind cu roţile maşinii pietriş şi praf, până când găsi un loc la umbra unt automobil de teren şi opri acolo. Chinuindu-se să coboare, Nayir îşi imagina că semăna cu un crustaceu ieşind din carapace.

Pe când traversau parcarea, răsună o chemare la rugăciune. Se opriră şi se ʟ ară unul la celălalt. Prin decret regal, toate magazinele se închideau în acel moment, şi orice bărbat care vindea bunuri avea să fie aspru pedepsit şi trimis înapoi, în Filipine, în i ngapore sau in Palestina, având permisele şi vizele revocate pentru totdeauna.

- Vre să te rogi? întrebă Othman.

Tocma, am tăcut-o.

— Şi eu.

Se îndreptară spre un chioşc mic de lemn, care, dacă ar fi fost deschis, le-ar fi vândut două sucur le portocale reci ca gheaţa, dar acum le putea ofei doar un p. uţ de umbră. Stă- tură în tăcere, cu căldura asaltându-le trupul în valuri. Nayir îş dorea să poată destinde atmosfera cu genul potrivit de zeflemea, dar ştia că lui Othman îi displăcea, fiind el însuşi obligat să se dedea tot timpul la aşa ceva. 1 spusese cândva luiNayir că îi plăcea felul în care deşertul făcea tăcerea să pară onestă.

Investigatorul particular mi-a spus că nu aţi găsit prea multe în valea seacă, zise după o vreme Othman.

Nayir era uşurat că Othman deschisese subiectul. Ii explică ceea ce aflase de la Samir - că i iul din valea seacă nu se potrivea cu noroiul uscat găsit pe înc.h''etura mâinii 1 Nouf.

Othman păru cuprins de nelinişte.

- Deci ce crezi că s-a întâmplat cu ea?

- Mi-aş doi să şUu.

- Trebuie să vorbesc din nou cu escorta ei. Am încercat deja, dar nu a vrut să dea amănunte. Se ţine cu ta ril de povestea lui, dar sunt gur că ş. e mai multe decât spune.

- Adică zice că a vorbit cu ea doar la telefon, rezumă Nayir.

- Da. L-ar fi sunat în ziua în care a dispărut şi i-ar fi spus că nu are nevoie de el. Aşa că el nu a văzut nim ; No nsă nu ne înţelegem. Nu am făcut-o niciodată, de când eram copii. Poate că ar fi dispus să discute cu altcineva.

M-aş bucura să fiu de folos, spuse Nayir.

împotriva voinţei sale, resimt)lăcere la gândul că Suhail se dovedise aşa un papă-lapte şi că Othman încă primea cu bucurie ajutorul lui. Conversaţia începea să îi ri .ipcască îndoielile.

- Ai făcut deja foarte mult, zise Othman.

Nu-i nici o problemă. Ştiu că vrei să afli ce s-a întâmplat. Apropo, cămila pe care am văzut-o la grajdul e voastre nu era deloc traumal :ată.

- Serios? Othman părea surprins. Păi, de fapt nu am vă- zut-o eu. Unul dintre servitori mi-a spus c-ar fi aşa. Ai mai găsit ceva în deşert?

Na ir ezită.

Locul îmi era cunoscut. Era cel pe care îl aleseserăm nc pentru a campa acum câteva luni.

Remarca lui fu întâmpinată de o tăcere lungă, apăsătoare.

Locul nostru de tabără? întrebă Othman într-un final. Cu bolovanul cel mare?

- Da. Acelaşi.

- Eşti sigur?

-Da.

Nayir îi cercetă faţa cu luare-am ite, uşurat să o descopere cupnnsă de perple tate. In mod clar, Othman nu avea habar cum de era posit I o asemenea coinc:Jenţă

Nu e locul în cari -au gr sit cadavrul, spuse Nayir.

Lămuri apoi că, deşi nu găsiseră nirr c în zona tabere el bănuia că şuvo îl o dusese pe fată în josul vă până în locul marcat de beduini pe hartă.

Othman se u a ţintă în pământ.

Nu cumva m'-'»; gă ;t hanoracul?

- Hanoracul tău?

A dispărut. Cel pe care îl iau mereu cu mine în deşert. Nu m-am gândit că ar fi ceva suspect până acum, dar hărţile de la u ma noastră călătorie erau în buzunar. Ma ;rau şi GPS-ul meu portal l, r' jte tablete de săruri, chestii din astea. Poate că a luat-o ea. Asta ar fi o expliv^ţ..e a felului în care a ajuns acolo, sau în apropiere de locul în care făcuserăm tabăra.

Nayir î: încruc ă braţele la piept. Era posibil ca Nouf să fi furat hanoracul, dar persoana care îl folos' | cel ma probabil era Othman. Cine alte eva ar ţ de el? Era tipic pentru Nouf să caute pr n dulapul lui? Să fi şt. t despre hărţile lui? Era o ironie tristă faptul că, fiind sincer, Othman reuşea să pară mai suspect.

„Allah, iartă-m mintea bănuitoare."

De cât mp lipseşte hanoracul? întrebă Nayir.

- \m observat abia ieri.

Cine mai şti de el?

- Multă lume m-a văzut purtându-1, dar oare ci'ie ştia ce ţineam în buzunare? Nu pot fi sigur.

Rugăciunile se terminară şi Othman îi făcu semn să intre în bazar. Se strecurară pe sub un şii de lumini pâlpâitoare şi se pomeniră în strălucirea fluorescentă a unui bul : cu jucăni pentru copii - singurul c 1 zonă - care vindea lă" între: de prosoape de plajă cu personaje din *Răzb iul stelelor,* baloane cu GIJoe şi umbrele de plastic cu Bărbie. Luând-o la stânga, trecură pe lângă un şir de vânzători care făceau comerţ cu casete piratate de-ale cântăreţ ej iptene Um Kalthoum. Nayir se uita buimac împrejur, în vreme ce se îndreptau spre zona de jachete.

O mulţime de standuri cu jachete li se ir nseră deodată dinp-nte. Othman începu să râdă.

Nici o glumă nu poate să întreacă o asemenea privelişte!

Nayir trebuia să recunoască: era puţin ciudat să cumperi o haină groasă în climatul cel mai fierbinte al lumii. Negusto- i nu păreau să îşi dea seama de inutilitatea profesiei lor, pentru că o îmbrăţişau cu o pasiune rivalizată doar de vânzătorii de şeminee si de centrale de încălz e dintr-o altă piaţă, aflată in partea cealaltă a oraşului. Negustorii de paltoane î i ţineau tarabele căptuşite cu blănuri de samur, nurcă, iepure şi vulpe. Trendurile erau mereu la modă, ca şi paltoanele larg de blană falsă cu model dalmaţian, hainele de marinar în gri cu negru căptuş : cu întăritoare de fibră de st: ă şi sacou-;le de lână în mărimi care variau de la p i< până la absolut grotesc. Fiecare vânzător avea un stand plat care era îndreptat către traficul de trecători, jachetele stând într-un rând ordonat, ca o turmă de elefanţi cu trompele atârnând în stradă.

Dintre mulţii vânzători, Nayir ajunsese să I cunoască pe fraţii Qahtani. Prefera standurile lor. Aveau gama cea ma largă de produse, nu se plângeau odată când proba lucruri, şi nu părea să ii deranjeze faptul că el nu cumpăra n iodată hainele lor, i doar rătăcea printre rafturi o dată la câteva luni, în căutarea a ceva nedefir t.

Pe când se apropiau de taraba fra 'or Qahta , un cortegiu de burlac jărbaţi şaua. i în robe albe splendide - îăvă- ră în r onul de femei. Se împrăştiară ca nişte

soldaţi ocupând te leriui inamic, pipăind cu dexteritate produsele cu mâinile lor îngrijite. Nayir îi urmări cu dezgust şi se întrebă dacă şi ei cumpărau haine pentru logodnicele lor. Văzându-1 pe Othman avansând în mulţimea de holtei, avu o senzaţie de nelinişte; arăta şi e purta exact ca e Toi erau nişte ipocriţi, pentru că fiecare bărbat ştia că perspectiva călătorie, caracteristica oricări cereri în căsătorie - era de fapt cea ma nare înşelăciune a ei. Nici unul dintre aceşti măscărici nu avea vreo intenţie de a-şi duce noua soţie undeva, cel puţin dacă ar fi avut de ales. Oare ce 11 promisese Othman domnişoarei Hijazi?

Na) ir porn în direcţia sa. Răscoli printre haine şi încercă să îsi imagineze care ('intre cele multe i s-ar potrivi viitoarei sale soţii. Blana rusească? Prea bătătoare la ochi. Geaca de aviator cu emblemă americană? In ce lume fictivă ar duce el vreodata o feme'e în America? Nu, nu ar cumpăra niciodată o haină pentru o femeie. Dacă ea va avea haină, va trebui să fie una oe care să si-o cumpere singură.

- Bedu!

Eissa ocoli casa de marcat, venind să îl salute. Fratele lui, Sha'aban, stând pe un scaun pliant în spatele tejghelei, îşi înălţă capul ş sâmbi.

Mă bucur să te văd! zise Eissa. A trecut multă vreme de când n-ai ma ve it pe la noi. Ia spune-mi, nu eşti aici pentru că a sos . momentul nunţii, nu-i aşa?

Nu. Nayir izbucr într-un râs sec. Nu, mulţumesc!

Ce... nu vrei să te căsătoreţ i? întrebă Sha'aban, ridicân- du-se de pe scaun. De ce nu?

Nayir înălţă din umeri. Eissa şi Sha'aban schimbară priviri.

- Soţia mea mă înnebuneşte, zise Sha'aban, dar nu pot tr[5,] fără ea. Cine altei, leva ar avea grijă de mine?

- Sha'aban, tu eş leneş. Eissa se întoarse spre Nayir şi i se adresă complice: El nu ştie nici măcar cum să îşi facă ceaiul. Cu ce te putem ajuta, frate?

Sunt aici cu un prieten. Face cumpărături pentru logodnica lui.

Eis sa înălţă din sprâncene.

- P;ii, în 1 np ce aştepţi, hai să-ţi arăt ultima nebunie.

Se strecură în spatele casei de marcat şi scoase un sac de plastic de curăţăto e, înăuntrul căruia Nayir văzu cea mai urâtă geacă de pe pământ, o chestie din piele strânsă pe talie şi cu bordură largă, cu franjuri. Broderia de pe piept îi amin tea de ceva.

- Cowboy, zise Eissa. Asta este îmbrăcăminte autentică de fermă.

Văzând expresia şovăitoare a lu Nayir, Sha'aban lovi cu palma braţul fratelui său.

Ţ im spus că e urâtă!

- Ba nu-i urâtă! Eissa ri< :ă învelitoarea de plastic transparent şi îşi trecu degetele p ntre franjuri cu entuziasm. Uită-te la calitate. Am vândut una ieri. Ţi se pare ¡¡f, Sha'aban!

- Cred că eu caut altceva, spuse Na> i■

Eissa puse geaca de cowboy pe tejghea şi arătă spre celelalte haine cu un gest larg.

Eşti invitatul meu!

Nayir se întoarse să colii, de standurile, oprindu-se la hainele de ploaie, admirând culorile, până când ajunse la trenduri. Unul în special îi atrase p rea: b"i, uşor, croială clasică.

Eissa observă şi îşi puse o mână pe pântec.

- Uite, Sha'aban, haina lu Colombo!

- Asta vrea?

- Cum i-ai spus? întrebă Nayir.

- Ştii tu, Peter Falk. Eissa mimă că ţine un pistol în mână. Bang, bang, detectiv part' :ular!

Efectuâ nişte trageri fanteziste în timp ce Nayir îşi punea haina. Li Eissa i se tăie răsuflarea.

- Yesss! Asta eşti tu! Sută la sută bărbat!

Rosti cuvintele din urmă în engleză, ceea ce îi făcu pe toţi să izbucnească în râs.

Nayir se îndreptă spre casa de marcat şi se postă în faţa oglinzii. Haina îi venea perfect. Băgă mâna în buzunar, care era căptuşit cu satin şi cu câteva fire de nisip ce aveau să fie pe vecie prinse în colţul de jos. O înche , o descheie, ridică gulerul, îşi trecu palmele peste partea 'in faţă pentru a nete cutele.

Othman se apropie de el, zâmbind.

- Cumperi ceva? îl întrebă.

Nayir se întoarse d spre oglindă.

- Nu e tocmai stilul meu.

Bineînţeles că e! Eissa râse zgomotos. Ce e asta... ua în care îl luăm de fraier pe Eissa?

E adevărat, să ştii, zise Sha'aban, gesticulând înspre Nayir. Eşti Colombo.

- Nu ştiu ce să spun...

Iş scoase trenc U.

- Nu! E.ssa apucă haina şi o ţinu în dreptul umerilor lui Nayir. Hr de, te prinde! Vreau să zic, e uluitor. Nu mă gândisem iniţal, dar aşa e cu lucrurile care te uimesc: eşti convins nu pentru că îţi spune neva să fii :onvins, eşti convins *pentru că l-ai descoperit igur.* Negustorul pocni din degete. Este al tău din momentul ăla. E insula ta secretă. America ta! Ştii, te-aş fi pus într-un gangster Armâni, poate şi-n Moscova iarna, dar nu într-un Colombo. Dar acum că am văzut cu ochii mei, pentru mine, e o *realitate.*

Eissa îi dădea înainte cu zel, şi Sha'aban aproba din cap, părând prea convins de realitate pentru a mai rosti ceva. Nayir se uita când la unul, când la celălalt, uimit de exaltarea lor neoh şnuită.

De fapt, nu am venit aici ca să cumpăr o haină.

E.ssa deveni serios.

In regulă. Ştiu că eşti un om modest, dar am să-ţi fac preţul po t.

Nay^ era nehotărât. Era ridicol să cumperi o astfel de haină. Ce reprezenta? Un veşmânt bătător la ochi, şi oare nu era unul di. tre cele mai mari păcate să porţi veşminte cu mândrie? Nu o putea purta în deşert. Nu o putea purta în oraş, cu excepţia celor două sau trei zile pe an când temperatura scădea sub tre) ;ci de grade şi părea mai rece. Şi nu era o hr nă de ploaie, la urma urmei? înjeddah ploua o dată pe an, aproximativ cinc minute, dacă aveau noroc. Dar şi-o *dorea.* De altfel, Coranul spunea că veşmintele îi fuseseră date omu- lu ca să îşi acopere ruşinea, dar şi ca să îl înfrumuseţeze. Nu era nici un păcat în autoîmpodobire. „O, Copii ai lui Adam! Purta, vă veşmintele frumoase în toate momentele şi locurile... dar nu risij i prin exces."

Othman de apropie de el.

E o haină modestă. Cred că ţi se potriveşte.

Pentru a se con' nge, Nayir se întoarse arăşi spre oglindă. Othman avea dreptate: era o haină simplă.Othman îşi puse propri : cumpărături ie tijghea, vreo şase jachete de damă, d erse modele, de la pielei la blană. Nayir observă că îşi lua şi un hanorac de deşert. Othman îi arătă pe rând jachetele pentru domnişoara Hijazi, acordând fiecăreia o atenţie exagerată.

- Sii.cer, nu ştiu dacă îi vor fi bune.

Nayir intenţionă să întrebe dacă asta chiar conta, dar îş păstră gându^'e pentru sine. Alegerea îl uluia. Dacă jachetele erau vreun indiciu pentru plănui e lor de călătoi.atunc cuplul avea să meargă în Antarctica în luna de miere.

Deci cumperi haina lui Colombo? întrebă Eissa.

Da, murmură Nay De ce nu?

Fraţii îi cerură cincizeci de i iii. In timp ce stătea la casă aşteptând ca Eissa să îi dea restul, începu să se simtă ridicol. Cumpăra *un trent* Fierbinţeala se năpustea asupra creştetului său. Se uită împrejur după cel mai apropiat chioşc cu băuturi, şi ceea ce văzu îi scurse sângele din obraji. In spatele standului următor era o femeie, neînsoţită. Partea din faţă a mantiei ei atârna deschisă, expunând un trup gol, bine făcut. Era de o delicată culoare brună, precum bufnea de caramel, strălucind de transpiraţie în Iun nile de neon. Femeia zâmbi spre Nayir. O ci lă mai târziu, dispăru în mulv ie.

Nayir încremeni. încercă să in voce alte magi ni och. orb îi lui Um Tahsin, Sam râgnind la nă , dar o vedea doar pe acea femvie, vedea coapsele ei strălucitoare depărtate uşor, degetele < lungi, ferme, care mângâiau sexul. El aruncă o privire împrejur, dar se întâmplase prea repede şi nimeni altcineva nu observase. Obrajii îi ardeau. Instinct. duse mâna să îşi acopere sexul. Dacă şi-ar fi purtat roba, s-ar fi putut lăsa pe vine înainte de a se da în spectacol, dar, cu pantalonii ăştia blestemaţi care îi strângeau părţ'; intime, nu putea nici măcar să îşi preseze mădularul între coapse.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Othman. Pari bolnav.

Nayir se aplecă la umbra din spatele casei de marcat ş flutură cu mâna înspre mulţime.

- Tocma ni s-a expus cineva.

Othman se u I împrejur îngrozit.

Un bărbat?

— Nu, o femeie.

In t' ip ce spunea asta, Nayir se gândea la expresia infatuată d 1 oct e la var tatea adorării de ne. Ar fi vrut să cheme poliţia.

P: ea gravă a lui Othman se transformă încet în amuzament. începu să râdă.

— Iartă-mă!

încerca să se oprească, dar nu putea, şi, cu cât îşi suprima mai mult hohotele, cu atât faţa îi devenea mai congestionată, până când observară chiar şi Eissa şi Sha'aban.

Nayir se forţă să scoată un chicot.

— Tartă-mă, repetă Othman, trăgând aer în piept.

Nici o problemă.

Le mulţumiră fraţilor şi plecară, dând coate prin mulţimea care se îndesea în jurul lor precum smântână. Soarele era aprig, ş se opriră să cumpere suc de portocale, dar, până când deschiseră ei dozele, băuturile erau deja calde Reîntor- cându-se în mulţime, găs ră buricul cu jucăr şi se aplecară pe sub luminile pâlpâitoare. Când mseră în parcare, Na- r îndură încă o străfulgerare a femeii mângâindu-şi sexul, şi de data asta îi stâr. o reacţie şi m: furioasă. Nu îi venea a crede că se întâmplase, iar acum, când plecau, îş dorea să fi chemat pol a.

La fel de subit îi apăru Nouf în minte, întinsă pe targă, cu cearşaful alunecându-i de pe coapse, şi < itr-odaiă mânia i se atenuă.

Si Jthman părea să se fi calmat.

— Nu o lua în nume personal, îi zise. Am au t că se întâmplă destul de des aici.

Vorbeş de exhibiţionişti?

-Da. -

Oh!

Othman îşi ţuguie buzele.

— Gândeşte-te: toţi oamenii ăst i care probează haine. Ce camuflaj mai bun pentru un exhibi. onist?

- Trebuie să îşi aleagă victimele, spuse Nayir cu o vigoare bruscă. Au probabil un simţ secret care le spune care bărbaţi vor fi cei ofensaţi.

Ţi s-a mai expus vreodată cineva?

-Nu.

- Atunci a fost întâmplare, spuse Othman. Deşi cl iar cred că e adevărat; atun când oamenii te văd, văd un om bun.

Nayir îi aruncă o privire sceptică.

- Nu la asta mă refeream.

Frate, zise Othman, zâmbind, eu nu te-aş acuza niciodată de vanitate sau de mândrie.

Nayir dădu din cap, simţindu-se stingher, încă întrebân- du-se dacă nu cumva invitase exhibiţior sta într-un fel, dacă nu cumva ea ştiuse că el avea să fie mai ofensat decât majoritatea bărbaţilor şi îl vânase ca un diavol. Sau era un semn? O avertizare că mergea prea departe, că, prin cumpărarea une haine, cădea şi el pradă van ăţ '

Se gândi la vanitate tot drumul spre casă şi, ca antidot împotriva rur crescânde, spuse rugăciunea pe care o rostea Profetul Muhammad întotdeauna când îşi punea un nou veşmânt: „O, Allah, pentru tine să fie toată slava. Tu m-a îmbrăcat cu acoperământul ăsta. Te rog întru binele acestuia, şi pentru binele pentru care a fost făcut, şi caut refugiu la 1 ine de răul lui, şi de răul pentru care a fost făcut. Slăvit fie Allah".

Spuse rugăciunea de două ori, deoarece, cu cât se ui*a. mai mult la ea, cu atât îi plăcea mai mult haina.

10

în după-amiaza aceea, Nayir merse cu *me* ,na în cartierul Kilo Şapte şi parcă pe strada pe care o descrisese Othman. Strada era aproape pustie, şi soarele dogorea pe drumul îngust de pământ, reflectându-se din clădi, i şi producând genul de lumină care făcea posibil să vezi ţ nând oct: închişi. La colţ, un grup de feme sudaneze stăteau pe pătu ţesute, vânzând semiiiţe de

dovleac în pung inie de plasti : care cântăreau mai puţin decât moneda de care aveai neve«: pentru a le cumpăra.

Avea trenciul pe el. La început îl făcuse să se simtă profund ruşinat, dar îl purtase deja la supermarket şi descoperise o nouă senzaţie de autoritate. Era o mândri" drăcească în asta, dar el îi. rean.mti că era pentru o cauză bună că trufia avea să dispară destul de curând. Aşa se-ntâmpla întotdeauna.

Găsi casa pe care o căuta, dar, când bătu la uşă, nu p mi ni ~i un răspuns. Bătăi, e stârneau ecouri de partea cealaltă; o curte interioară, probabil. Bătu d.ii nou, apoi se trase în spate şi se uită în sus. De pe acoperiş, îl p /ea o faţă acoperită cu văl.

Câteva minute mai târ: i, uşa se deschise. Un tânăr stătea în prag. Părea abia trecut de douăzeci de ani. O barbă de o săptămână îi umbrea fălc:' : şi îi dădea un aspect neîngri Purta o cămaşă albă de bumbac şifonată şi pantaloni largi de in. Din cauza Iun inii orbitoare a soarelui, lui Nayir îi era greu săî:' desluşească expresia.

II caut pe Muhammad Ramdani, spuse Nayir.

- Cine eşS?

Vocea avea accente adolescentine

- .Numele meu este Nayir ash-Sharqi. Aici este adresa unde locuieşte Muhammad?

- Cine ţi-a spus?

- Tu eşt Viuhammad?

Tânărul nu se clinti.

- Ce vrei?

- Vreau să vorbesc cu tine despre Nouf ash-Shrawi. Mi s-a spus că erz escorta ei.

Faţa tânărului se înăspri de frământare.

Familia te-a trimis?

-Nu.

- Eşti de la poliţie?

Nu, sunt un investigator privat.

Muhammad clipi agitat şi, după o lungă şi severă cercetare, păşi într-o parte, f :ându-i lui Nayir semn să intre.

Nayir străbătu o curte şi pătrunse în întunecimea relativă a unui foaier. O mantie atârna într-un cuier, vreo zece perechi de

pantofi erau aliniate la perete. Surprinse un m' os bizar, reconfortant.

Bălegar.

Ai animale? întrebă Nayir.

Nu.

- Nimic? NH găini?

Muhammaa părea nedumerit de acea insistenţă.

- Nu. De ce?

Nayir îşi dădu seama că întrebările lui erau uşor jignitoare

- N-are a face, spuse.

1 Muhammad îl conduse de-a lungul unui hol îngust, până în camera de zi. Lângă camera de zi se găsea intrarea în par tea principală a casei, şi ch; ir deasupra tocului uşii era o mână Khamsa, un simbol cu cinci degete de protecţie împotriva deochiului.

O grămadă de perne zdrenţuroase erau stivuite într-un colţ al încăperii şi trei covoraşe de bambus erau întinse pe podea. Muhammad îi oferi oaspetelui cel mai curat dintre covoraşe şi strigă c va să aducă un vas cu ceai. Cei dc bărbaţi se aşezară împreună, cu picioarele încrucişate sub ei

.Aşteptară în tăcere. Obloanele erau încb e, dar căldura se strecura înăuntru. Intr-o cameră din apropiere, un copilaş începu să plângă.

Muhammad se relaxase. Se întâmplase cu o iuţeală surprinzătoare. Nayir îşi dădu seama că era obişnuit cu lin ştea. Acum părea să emane o încredere degajată. Nu era de mirare că lucra ca escortă.

Cineva bătu la uşă; Muhammad se iică şi ieşi în hol Nayir auzi vocea unei fem i

Nu mai avem curmale, şopt Tot ce am e nişte tocană. Mi-e aşa de enă! Să o servesc?

Nu. Ce .ul e în regulă, *habto,* Mulţumesc!

Muhammad reveni în cameră, ducând în mâini un serviciu de ceai. închise uşa cu piciorul.

- Soţia, Hend, exp ;ă el cu un zâmbet stânjei t.

După ce se aşeză, turnă ceai în două ceşti degetar, dându-i una lui Nayir şi punând-o pe cealaltă pe podea,

la picioarele sale. Acum copilul ţipa, dar Muhammad îl ignoră.

Nayir sorbi din ceai ş se minună de felul dega'at în care Muhammad vorb'se despre soţia lui. Nu fusese necesar să explice ~ne era, şi era destul de neobişnu să-i spună lui Nayir numele ei. îl punea pe Muhammad direct în categoria tinerilor necredincioşi aspiranţi. Trecute erau vremurile în care soţia se chema „mama lui Muhammad Junior"; astăz femeile aveau prenume, nume, slujbe şi câte şi mai câte. Se întreba câţi bărbaţi vor fi cunoscut numele lui Nouf.

Na^iv puse jos ceaşca şi Muhammad o reumplu.

- Condoleanţele mele pentru Nouf, spuse Nayir.
- Mulţumesc.
- Ş i cum e să suferi o pierdere.
- Sunt devastat.

Muhammad îşi trecu o mână pr păr.

încă o dată, mirosul de bălegar ajunse pe la nările lui Nayii

- De când lucn... pentru fam e? întrebă.

De când eram un băieţel. Tatăl meu era şoferul lui Abu Tahsin când era de vârsta mea de acum. Muhammad clătină din cap. Tata a murit anul trecut

.Pacea lui Allah să fie cu el!

- Mulţumesc.

- A fost mulţumit de familie? întrebă Nayir.

Da, a fost. Neamul Shrawi îl trata bine. Eu am crescut pe vechea lor prop etate, cea pe care o aveau înainte de a se muta pe insulă. Când s-au mutat, eu m-am căsătorit, aşa că mi-am luat casa mea. Arătă cu mâna spre pereţ" goi. Aşa urâtă cum e. Obişnuiam să im :ic că ar fi trebuit să rămân pe insulă, dar sunt bucuros că n-am făcut-o.

- Ser.vs?

Nayir aruncă o privire gazdei sale.

Nu eram fericit acolo. Doar cu Nouf. Ea era altfel.

- In ce sens?

Muhammad ridică din umeri. îşi miji ochii.

Eşti apropiat de famil ;? îl întrebă pe Nayir.

Doar în cal ite oficială. Sunt ghidul lor pentru deşert

Aha. Cred că am auzit de tine. Eşti tipul beduin.

Nayir strânse din buze.

Familia m-a angajat să o găsesc pe Nouf atunci când a fugit.

Muhammad dădea din cap gândi or.

De< meni nu te plăteşte acum?

-Nu.

Şi-atunci, de ce eşt 2 :i?

- Nu sunt mulţum cu explicaţia că moartea ei a fost un acciuent.

Muhammad facu un semn spre trenciul li Nayir şi schiţă un zâmbet vag

- Te prinde de rr inune rolul, negreşit! Dar trebi : să recunosc că eu nu m-am gândit că a fost ceva ciudat la moartea ei. A fost tragic, dar nimic nu m-a făcut să mă gândesc la crimă.

C mă?

- Păi... Eu... Nu pentru asta eşti aici?

Nayir îi cerceta gazda d .1 p viri.

- Crezi că a fost ucisă?

Nu credeam. Nu cred. Adică, doar am presupus că la asta te refereai.

- Nu tocmai.

Muhammad îşi şterse sudoarea de pe tâmple.

Atunci de ce ai vem ?

Nayir ezită, apoi intră in subiect.

Aş dori să-mi spui ce s-a întâmplat în ziua în care a dispărut. Trebuie să o fi văzut în ziua aceea.

Muhammad clătină din cap.

- M-a sunat şi a spus că nu avea nevoie de mine.

- Era ceva normal?

- Păi, nu ştiu. O mai făcuse înainte, dacă la asta te referi.

I-a spus mamei sale că mergea să-şi schimbe pantofii de
nuntă, iiise Nayir. L. nu tu ai Jus-o la mall?

-Nu.

Nayir se trase mai în faţă.

- Dar cum a plecat de acasă dacă nu ai dus-o tu?

Nu ştiu. Dacă nu eram eu acolo, de obicei ieşea cu mama ei, sau cu cumnatele ei şi una d: escortelc lor. Muhammad îşi depărtă mâi: le într-un gest exasperat. Uite ce-i, le-am spus deja lu Fahsin şi lui Othman tot ce ş .iu. Am repetat-o de nenumărate ori.

Aş vrea să aud versiunea ta. Când ti-ai dat seama că fugise?

Muhammad clipi des, ca să nu îi intre sudoarea în ochi.

- In seara aia, m-a sunat mama ei. I-am spus tot ce ştiam. M-am dus la proprietate imediat, dar bineînţeles că în acel moment nu mai puteam face nimic...

Nayir aşteptă continuarea, dar fără rezultate.

- Ce ai făcut în ziua respectivă?

Muhammad tresări, surprins de întrebare.

- A trebuit să merg la cumpărâtui :u soţia mea.

A fost cu tine toată z a?

- Da, ş: i fost şi sora ei.

Na; ir : a că ar fi trebuit să stea de vorbă cu sc a lui Muhammad şi cu sora ei ca să confirme povestea, dar nu s-ar fi cuvei :. I puse ceaşca de cea' >e nodea.

- Mă întreb de ce ar fuj de acasă o fem e ca Nouf. Nu pare verosim , nu- aşa? Avea de toate: bai o fan lie bună, un logodnic. Poate mă poţi ajuta să înţeleg. Tu o cunoşteai.

Muhammad vru să îi toarne lui Nayir din nou ceai în ceaşcă, dar se terminase apa i frunzele se ri ipiră. Brusc, puse jos ceainicul şi îşi apăsă degetele peste ochi. Urmă un lung răstimp de tăcere. Când îşi coborî mâna, faţa ii era stacojie şi umflată.

- Te rog să mă scuzi. Trebuia să o *protejez.*

Nayir simţea durerea gazdei sale, dar se întreba în ce măsură ţinea de na profesională.

- Uite ce-i, zise Muhammad, e ev ent că Nouf a fugit pentru că era sătulă de viaţa ei. Se forţă să se uite în ochii lui Nayir. S-ar putea să nu mă crezi, dar să ş i că nu era singura care voia să evadeze. Majoritatea fetelor din acel neam încearcă senzaţia asta. Urăsc viaţa de pe t isulă. Ies mereu la cumpărături sau să dea ture cu schi-jetul. *Yanni,* n-am crezut niciodată că o va *face* într-adevăr. Nu ca... nu aşa.

Nayir observă lacrimile inundând ochii lui Vluhammad. Băgă mâna în buzunar şi scoase un *miswak* nou.

Te deranjează dacă...?

- Nu. Te rog!

Cu unghia degetului mare, Nayir răzui bucăţica de scoarţă din vârf şi aruncă resturile pe tava de ceai. Băgă *miswak-u* în gură.

- Se spune că femeile suferă aici, zise. Dar, după ştiinţa mea, o singură femeie a sufe t într-atât, încât să fugă în deşert şi să se lase omorâtă. Deci, ce a deterr nat-o de fapt să procedeze aşa?

Muhammad înghi cu greu.

- Nu ştiu.

- Ai spus că era altfel. La ce te refereai?

- Nu ştiu. Muhammad răsuflă înăbuşit. Voiam doar să spun... ea era Nouf.

Tânărul nu prea ştia ce să facă cu mâinile, s transpiraţia î. curgea atât de nestingherită pe faţă, încât îi năclă. ; gulerul Se mai scurse un răi mp de tăcere, în care Nayir îl studie.

- O cunoşteai pe Nouf de... cât: şaisprezece ani? Suficient de mult, cred, ca să şti destule amănunte despre ea.

- Da, desigur. Eram practi" din aceeaşi fam.*. .

„Familie". Cuvântul rămase suspendat în aer. „Suficient de mult pentru a dezvolta o... relaţii cu ea?" Bineînţeles, se gândi Nayir, o reiaţi *adevărată,* li tă de trăsăturile sufocante ale rudenii şi ale ■Mriăjffui: Nu i-ar fi fost deloc greu lui Muhammad să se îndrăgostească de Nouf. Era frumoasă. O fată bogată, care avea tot ce ·psea lui. O cunoştea mai bine decât oricare altul, totuşi, îi era interzisă.

Escorta se vita ·ntă la podea, clipind repede. Faţa tânărului era de un cenuş.a înfiorător.

- Nu am avut himic de a face cu moarte? ei, spuse.

Mai <1 ceva ce nu înţeleg, adăugă Nayir. Dacă e adevărat că a plecat cu maşina de pe propr tate, de unde învăţase să conducă?

Muhammad continua să se uite în podea.

- Eu am învăţat-o. Era ceva ce iăceam aşa, de distracţie. Şi :elelalte fete o fac... chiar şi Z .nab, şi ea are doar şase: ani. Ş .a că e o nebur idj dar ar face-o oricum, si am considerat că era ma bine dacă le învăţam eu să conducă, fără riscuri şi impunându-le câteva reguli. Trebui< să exerseze pe drumul de nământ (Sn spatele case unde nu le poate vedea nimeni.

- Bine Ha să presupunem că a fu'Ţit. Ar fi trebuit să se pregătească pentru asta. Ar fi trebu.i să decidă unde anume mergea. Avea hărţi Un stem GPS? De unde să fi făcut rost de asemenea lucruri? Să le fi furat? Sau să o fi ajutat cineva?

- N-am fost eu.

De ce nu? Doar ai învăţat-o să conducă, ceea ce e mult mai pei ~ulos decât furatul. L plus, e ilegal.

Muhammad părea speriat.

- Şi u, dar nu e...

- De unde ştia unde să găsească cheile camionetei, dacă tot veni vorba? Ş; :um a r/bu. t să urce cămila în spate? Asta e o sarcină destul de uificilă - - cere ceva forţă. Cineva a lovit-o şi pe fiica îngri orului de cămile, dar fata aia era mai masivă decât Nouf. Cum de a reuşi

Nouf să o doboare[9] Eu cred că a yutat-o c teva, ci leva care i-tia că fugea.

- *Ya Allah, Allah, bism'allah...*

Muhammad arăta de parcă avea să izbucnească în plâns

- Şi cum a ajuns în deşert?

Muhammad se legăna înainte i înapoi, cu palmele prinse într-un nod în poală.

- Nu ştiu.

- Şi... starea p ..

Allah! N-aş fi atins-o niciodată!

- Dar cineva a făcut-o. Din câte ştiu eu, tu erai singurul bărbat pe care îl vedea în mod regulat.

Umerii lui Muhammad începură să tremure.

Nu, nu... Ascultă. Era un tip. E c. Eric Scarsberry. O duceam să îl întâlnească. Ea voia să plece în America şi el urma să o ajute.

Nayir se îndreptă de spate.

- 1 America? Cum?

Ea i-a dat un minon de rial El urma să îi aranjeze la New York un apartament, să-i obţină cartea verde şi nu ma ştiu ce. Era ceea ce îşi dorise ea dintotdeauna. Voia să plece.

Na; " se uită insistent la gazda lui. Nouf urma să fugă cu un american? Vestea aceasta îl u- nea. Cum era posii iii? Femeilor nu le era permis să părăsească ţara fără o viză de

re semnată de soţii sau de fra ii ior. Cu certitudine că Abu Tahsin nu i-ar fi îngădi t nic dată să călătorească pe undeva. I-ar fi trebuit un soţ, dar nu ar fi putut fi E~;c. Femeilor musulmane nu le era îngădi it să ia în căsătorie păgâi i.

- Şi cum urma să plece? întrebă Nayir.

In luna de miere. Urma să meargă la New York cu Qazi.

- Logodnicul ei?

- Da. Urma să îl lase la hotel şi să se întâlnească undeva cu Er

- Avea de gând să se mărite cu Qaz şi apoi să fugă cu un american?

Muhammad încetă să tremure şi îi ascunse faţa în palme. Murmură ceva.

- Poftim?

Tânărul îsi coborî mâinile.

- Ştiu că e ^na mea. N-ar fi trebuit să îngădui asta niciodată. Şuam că e greş dar şi-o dorea atât de mult...

- Ce îşi dorea?

Nai' • îi inea răsuflarea.

Voia... voia să trăiască în America. Observând pnvirea îngrozită a lui Nayir, explică: A văzut într-o zi o emisiune la televizor, despre o femeie care studia câinii sălbatici în Africa. Voia să fie exact ca feme aia, deşi femc i trăia cu câinii ăia... cu câini Era murdară. Era în Africii de trei luni, dar îi plăcea mult viaţa ei. Cred că asta a impresionat-o pe Nouf mai mult decât o ;e altceva, aptul că femeia aia putea trăi ca un câine şi să fie atât de fericită. Mai mult decât Nouf, cel puţin. Muhammad înghiţi nodul ce i se pusese în gât. Toi pr tenii ei de la şcoală ajung să meargă la Londra sau la New York. Sunt copii bogaţi, exact ca Nouf, şi merg oriunde vor. Dar părinţii lu Nouf nu aveau să o lase : iciodată să părăsească ţara, mai ales să meargă în America! Tot ce îşi dorea era să meargă la şcoală, să stud'eze zooloj iş ipoi să plece să trăiască undeva în sălbăticie. In Africa, poate. Dar aici nu putea face nimic din astea, tatăl ei nu i-ar fi permis. Era ceva ce îşi dorea mai mult decât orice altceva, şi eu... eu n-am putut spune nu!

Lacrimile începură să-i curgă pe obraji. Nayir îşi întoarse pn zi rea, dar suspinele tăcute ale lui Muhammad îl răscoleau oricum.

- Îmi pare rău, rosti, neştiind sigur ce altceva să spună.

Mânios, Muhammad îşi şterse obrazul.

- *Bism'allah,* rosti printre dinţi. Mă simt aproape ca şi cum aş fi ucis-o eu!

- Spune-mi, te rog, întrebă Nayir, cum intra în legătură cu Eric?

- L-a întâlnit la mallul din Corniche. Nu ştiu unde locuia el.

- Mergeai cu ea?

-Da.

- Când l-ai văzut pe Eric ultima dată?

- Cam cu tre ăptămâ în urmă. I-a dat o cheie şi adresa apartamentului său din New York.

- Apartamentul lui?

Da. Muhammad băgă mâna în buzunar şi scoase un inel gros de chei. Asta e o copie a cheii... mi-a dat-o Nouf, în eventualitatea în care o pierdea pe a ei, sau se întâmpla ceva. Urma să stea acolo o vreme până când era gata apartamentul ei.

îmi împrumuţi cheia?

N-ai să...

- N-am s-o arăt familiei.

Muhammad o scoase de pu inelul cu chei i-o înmână lui Nayir

Ascultă. Trebuie să mă crez Am fost înnebunit de remuş- cări. Am avut impre„.a că Eric ar putea fi cumva implicat în moartea ei, dar n-am n i o idee unde să îl găsesc. Nu ştiu unde locuieşte, pentru ce compar. : lucrează sau dacă mai ; încă în ţară.

Pentru un moment ochii sticliră fioroşi.

Nayir nu voia să pună următoarea întrebare, dar nu avea de ales.

Crezi că avea intenţii înder'uns de serioase cu Eric serioase în aşa fel încât...

Să fie intimă cu el? Muhammad arăta dezgustat, sau n^ nit, sau ambele. Când o duceam să-1 întâlnească pc Eric se bătu uşor peste obraz nu ieşea < n ochii mei. El i macar nu i-a văzut vreodată faţa.

Nayir încerca să se dumirească dacă tânărul spunea ade vărul. Instinctul îi spunea că da, cl ir dacă părea neverosimi

Muhammad îşi îndepărtă mâna de la obraz.

- Ai să povesteşti fan u.

- Deocamdată, zise Nayir, am să păstrez secretul tău în siguranţă. Dar mai vreau să te întreb ceva. Nouf a c spărut cu trei zile înainte de nunta ei. Dacă ceea ce spui este adevărat., atunci de ce să fi renunţat la planul ei şi să fugă înainte de nuntă? Nu putea părăsi ţara fără Qazi.

- Eric trebuie să îi fi promis vreo cale. Nu ştiu cum, dar nu era imposibil. Avea relaţii la docuri... avea chiar propria ambarcaţiune! Ar fi putut-o scoate afarâi ilegal.

A spus ea că s-ar putea întâmpla asta?

- Nu. Muhammad căzu într-o tăcere contemplat vă. chise ochii. Mi-aip fmn^ixv.svrhiU'tâ, Clacă ar fi plecat pentru totdeauna, şi-ar fi luat răftttfc-ţ

Tonul tragn îl impresionă pe Nayir, dar îşi alungă acea stare. Muhammad, la urma urmei, fusese complice la planul ei de evadare. O ajutase să îl cunoască pe Eric şi apoi tăinuise adevărul faţă d familia ei. Era, după toatp semnele, o escortă groaznică.

Iar detal: e poveştii lui Muhammad îl deranjau. De ce voia fata să trăiască în America? De ce nu în Europa? Sau în Egipt? In Cairo ar fi avut multe din libertăţile pe care le-ar fi putut găsi în America, fără dificultăţile presupuse de bariera lingvistică. Dar poate că ar fi fost prea aproape, doar dincolo de mare, şi-n plus, să plec în Egipt nu era atât de dramatic precum o plecare în Amc ca, ţara păgânilor. Trebuie să fi dor ■ să îi părăsească familia pentru totdeauna, şi să îşi facă o : şire răsunătoare. Plecarea în America nu era o simplă palmă peste obraz, ci o lovitură năucitoare pentru o familie virtuoasă ca Shrawi.

Sc pomeni că îşi lovea *misr'jak*-|*i*| de dosul palmei şi se opri.

-Nouf mergea vreodată în partea pentru bărbaţi a casei? In dormitoarele fraţilor ei? Sau în fostele lor dormitoare? în birourile lor?

Nu, nu cred. De ce?

Nu ai văzut-o niciodată pe fată mergând în dormitoarele bărbaţilor?

Sincer să fiu, eu nu îtru acolo, aşa că nu ştiu unde mergea ea. De ce să fi fost interesată de dormitoarele lor?

A vorbi, vreodată despre hainele fraţilor ei? Despre vreun hanorac, poate?

Muhammad se gând) vreme, apoi clătină din cap.

-Nu vorbea mai deloc de fraţii ei. Nu se simţea în largul ei in preajma lor. Nu erau tocmai afectuoşi cu ea.

- Cum se purtau?

Distant.

încă un lucru, spuse Nayir, auzind zgomot în hol. Nouf era superstiţioasă?

Muhammad îl privi, nevenindu-i a crede că era întrebat aşa ceva.

Nu, nu mi s-a părut.

Cămila pe care a luat-o în deşert avea un semn pe picior - un semn de protec e împot va deocxxmk I De ce să fi făcut semnul acela?

- Nu şt. , zise Muhammad. Pare ciudat.

Am observat o mână Khamsa deasupra tocului uşii. Nayir făcu un semn spre hol, iar Muhammad se întoarse într-acolo cu o tresăi e. Eşt uperstiţios?

- Soţia mea a pus aia...

Pe neaşteptate, se desch e uşa intră soţia lui Muhammad. Ţinea un prunc adorm în braţe. Purta un batic, dar faţa îi era la vedere ş ivea un surâs radios, răutăcios în sensul îcăuş. Nayir îşi întoarse pr . ;a, dar Muhammad se ,;că. îţ i sărută so i pe obraz şi luă pruncul, întorcându-se să-1 arate li Nay , care se ridică la rândul său.

- Fiica mea, spuse tânărul, zâmbind larg. E gălăgioasă de spei.e lumea, dar o putem arăta când doarme.

Nay±.r mângâ : obrazul pruncului.

- *Ism'allah, ism'allah.*

Voia să îi ceară so :i lui Muhammad să confirme alibiul soţului, dar fu cuprins de ruşine la ideea de a o face. Rămase cu privirea fixată asupra pruncului şi se întrebă dacă soţia lui Muhammad o întâln__e vreodată pe Nouf ,. ce părere avusese

- Vă rog să nu plecaţi, spuse soba. Servesc una.

- Vai nu, mulţumesc!

Deşi făcea astfel cuplul să se simtă jenat, Nayir se adresă lui Muhammad. Soţia păru să înţeleagă disconfortul lui Nayir, luă pruncul încet din braţele bărbatului şi e strecură afară din cameră.

Muhammad îl conduse la uşă pe oaspetele său.

- Să-mi da ie ştire dacă îl găseşti pe Eri , spuse.

Când reveni în stradă, feme;l2 sudaneze plecaseră. Na r îş băgă *miswak*-ul în gură şi se întoarse la maşina sa, care căpătase un nou strat de praf. Deschise uşile pentru ; eşi căldura şi se sprijini de aripă, perplex şi tulburat de noua perspectivă pe care o avea asupra lui Nouf. Faptul că voia să fugă în America o situa într-o categorie diferită de cea în care o socotise el, de mireasă nefericită care fugea de o căsătorie aranjată. Deşi îşi imaginase că fusese nesi îceră cu familia ei, noua Nouf îi părea acum perfidă, .nd un plan ca să îşi satisfacă poftele şi să îşi pună la punct familia. Nu era temătoare; ci am[1] ' ' iasă. Urma să îşi îngrozească familia, poate

chiar să le strice reputaţia, şi toate pentru ce? Pentru oca[1] a de a tu . cu câinii? Se lupta să îi retraseze contururile în n inte, dându-şi seam? că până acum o consid erase o vict.. îă.

Totuşi, această nouă ia ^ne prezenta propri le probleme. Dacă Muhammad o cunoscuse mai bine decât fra i ei şi ea avea aşa de mare încredere în el, nu ar fi încercat oare să îşi ia măcar rămas-bun de la tânăr? Sau îl amăgea i pe Muhammad?

în timp ce Nayir urca în jeepul său, un gând îl tulbura mai presus de toate: era bizar că Muhammad se dăduse peste cap să o aj ute pe Nouf să părăsească Ara a Saudită, dar nu făcea nimic pentru a îl găsi pe ucigaşul ei.

11

Existau multe motive pentru a iubi portul de ambarcaţiuni. Trezitul ' m neaţa în mirosul mării şi priveliştea fermecătoare a unui c rizont albastru. Să petreci ziua în aer proaspăt, răcorit de apă şi de vânt. Să priveşti vânzătorii ambulanţi trecând încolo şi-ncoace, făcând comerţ cu covoraşe de rugăciuni şi cu *miswak,* cu oale de alamă şi cu sandale de bumbac din Ch a. Un camion de vânzător, mare şi argintiu, era întotdeauna parcat la intrarea în portul de ambarcaţiuni, şi la şase dimineaţa fix mirosurile de / *ita* proaspătă, de fasole *Jul* gătită în usturoi şi ie cea mai bună cafea din lume erau purtate de vânt dinspre camion. La şase şi un sfert, partea laterală a vehiculului se rid a brusc, precum piciorul unei căţele cu pui, şi bărbaţii care stăteau acolo la coadă se îngrămădeau pentru a lua m ul d un, năpustindu-se asupra ferestrei vânzătorului ca nişte căţeluş ibia fătaţi. Vecini srau cu ochii în patru; nu existau fracţiuni. N ie ii| nu se lupta pentru locuri de parcare. Noaptea, balansul ca de cântec de leagăn al cabinei era ceva magic, sugerând mişcare în imobilitate. Dar poate cel mai frumos lucru la portul de ambarcpriuni era clipocitul per manent al ap mângâind carenele ş :lămpănitul uşor al

băr ilor în refugii, e lor d n docuri, un memento că aceasta nu era temniţa unei case şi că era doar o chestiune de desfăcut parâ- ma şi de pornit motorul, iar Nayir şi întreaga sa existenţă aveau să plutească liber pe o alee retrasă a valurilor.

Şi totuşi, oameni manifestau întotdeauna curiozitatea, cum de ajunsese un devotat al deşertului să aibă aşa o legătură amoroasă cu marea? El nu prea avea un răspuns. învăţase să iubească deşertul băiat f îd, dar ca adult ajunsese să îş dorească o altă formă de sălbăticie. Pe mare găsise o replică stranie adusă pus stăţi nisipwse. Reprezenta întindere vastă, linişte, viaţă ascunsă, paradox provocator dintre monotonie şi nes: uranţă. însemna totodată posibilitatea de a scăpa de vecin Dacă vreodată devenea prea difu să evite privirile lor cercetătoare, întrebărde lor despre cariera sa, despre familia sa, despre perspectivele sale de căsătorie, se putea muta pur şi simplu într-un alt bazin de staţionare şi *voild* - un întreg set nou de ochi străini, încă insuficient deprim pentru a începe spionajul, îşi ţ icau modestia în spatele hubloul or cu perdele. De când venise în portul de ambarcaţiuni nu se mutase, e drept, dar faptul că ş ia că exista această opţiune îi aducea un sentiment colosal de libertate şi transforma situaţia de a avea vecini într-una mai suportabilă.

In această dimmeaţă stătea pe chei, privind lung înspre orizontul vestic, cu trenciul lui Colombo atârnat peste braţ. încerca să-r potolească o dispoziţie îngrozitoare contemplând bunătatea lum: sale, şi ar fi contemplat pe mai departe dacă nu ar fi fost vecinul său Majid.

— *Salaam!* strigă Ma d din ba 'nul de staţionare opus.

Stătea la prova vasului său, uitându-se curios la Na; r.

Sabaah al-khayr.

Faptul că stătea singur pe chei, cu o piesă ciudată de îmbrăcăn. nte pe braţ reprezenta, îşi dădu el seama prea târziu, o invitaţie la comentariu.

— Ce ma e nou?

— *Al-hamduluiah,* răspunse Nayir.

Ma 1 era celălalt burlac frustrat al docului şi în ca :atea asta servea atât drept consolare, cât şi drept

avertisment Intre ei o ista o urmă de dezgust faţă de paralela aceasta stânjenitoare, sporită de faptul că aveau aceeaşi înăl'ime i vârstă, feţele lor erau într-un mod strariu s:.ir—are în structură, şi amândurora le curgea pr \ vene sânge pales in. Marea diferenţă dintre ei consta în aceea că Majid era mezinul unei familii numeroase şi nu doar rudele de gradul unu; avea verişoare cu zecile şi totuşi, reuşise să nu se căsătorească niciodată. Era un bărbat pedant de evlavios, dar se părea că HÎc o femeie nu se dovedea suficient de rtuoasă pentru a-1 căpăta

Majid pă: pe chei.

O porneşti la drum în dimineaţa asta? îl întrebă.

- Da. Am nişte trebu de rezolvat.

Ce-i asta? Majid făcu semn spre trenc Arată-r i! r -a cumpărat o haină? Pipăi ţesătura şi inspecta nasturii. E o haină de ploaie? Apoi adăugă, zâmbind: Ia spune-ti , unde mergi tu de ai putea să dai de ploaie?

Nu merg nicăieri.

Majid zâmbi răutăcios.

Ne aşteptăm cumva la ploaie *aia*

Maliţiozitatea zâmbetului îi rean.int. lui Nayir că el ş Majid semănau precum pi? cile cu câini Nay: I se gândea de asemenea că acesta era un bărbat care, exact de c i i or pe zi, îşi executa spălările tuale : străbătea ţanţoş c..i .isprezece metri de parcare până la moscheea portulu' de ambarcaţiun . Dacă în plimbarea asta scurtă prin firavul trafic pietonal repera vreo femeie, astfel stricându-şi curăţe ;a pentru că observa impurul, ţipa la femeie cât îl ţinea gura, se întorcea cu paşi furioşi la barca sa, deschidea trântind cu zgomot trapa de la cabină, cobora şi, cu mare legănat şi împroşcat, îş; repeta spălările rituale. Ieşea apoi, mai curat la trup şi suflet, şi se uita lung în susul şi în josul cheiului într-un fel pieziş, de parcă ar fi sperat să detecteze vreo femeie tocmai la periferia vederii sale, ceea ce nu ar fi exact acelaşi ucru cu a o *vedea.* Si apt , nedetectând nici una, îşi zvârlea o pereche de ochelar de soart profilactici pe nas şi mergea apăsat de-a lungul cheiului. Nay r nu îl văzuse niciodată să dea peste o femc : de două ori în cadrul aceleiaşi ieşiri de obicei, prima sa explozie de mânie era suficientă pentru a izgoni fem ,ile,

nemaivorbind de păsări, de pe doc ; şi Majid se întorcea încrezător, cu paş ma ' la moschee.

Se uită în ochii vecinului său. Erau exact ochii cr care îl îngrijorau cel mai mult, şi pentru motivul ăsta merita întotdeauna să fie politicos.

- Şi ce e nou la tine? Cum merge munca?

Majid ridică din umeri.

- La fel. Dar la tine... cum e în deşert zilele astea?

- E bine. Nayir o apucă în osul cheiului, strigând peste umăr: Să ai o dimineaţă propice!

Dar tonul de condescendenţă din întrebarea lui Majid îl frământă tot drumul până la jeep.

Dimineaţa deveni şi mai nefastă. Traficul era îngrozitor. Se opri pentru cafea ouă jumări la o tarabă de la marginea drumului, dar aerul era atât de impregnat de gaze de eşapament, că nu putea respira, aşa că se întoarse la jeep porni la întâmplare, uitând de planu: e sale pentru acea zi, încercând cu disperare să scape de claxoane şi de r rosul înecăc)s de motorină. Dar nu era ehip să te eliberezi, nic eh ir atunci când clădirile se răriră ş nu mai existau în apro ·erea autostrăzii decât câmpuri de nisip. Cuprins de un acces de furie, conduse până pe banda de urgenţă, schimbă pe tracţiune integrală şi o porni peste r .»ipuii tără nici o destinaţie. Când autostrada deveni o fâY_; îngustă la orizont, opri jeepul şi îşi luă micul de' n, ir apoi, ver "cându-i' orarul de rugăciuni, cobori cu covoraşul pentru a se ruga pe nisip.

Doar atunci i se risipi supărarea şi, terminându-şi rugăc - nile, stând pe «isip în umbra jeepului, rezemat de maşină, fu capaL să contemple cauza dispo: „iei sale. O nouă teamă se ivise (n momentul conversaţiei cu Muhammad. Nouf făcuse planuri să fugă. In *America.* Murise în deşert, dar fuga ei în America ar fi fost tot un s de moarte. Şi asta îi stârnise teama. Că Amer a reprezenta tot ce era l.. >er şi captivant, că era o destinai pentru care mc ita să îţi sacrifi. viaţa, că locul ăsta, oraşul ăsta, deşertul ăsta, marea asta nu erau ţesătura viselor unei anere fete.

Qazi ash-Shrawi puse planşeta cu clamă pe masa de lucru şi veni la fereastră ca să stea mai aproape de

Nayir. Avea o voce blândă, şi zgomotele de la depoz.^ul de jos îl determinau să vorbească mai tare decât îi era confortabil.

Se găseau în biroul lui Qazi de la depozitul de pantofi al tatălui său. Era o încăpere cu pere ,i din sticlă, cu vedere spr

enenumărate rânduri de cut de inventar, unele stivuite atât de sus, încât doar o macara putea ajunge la ele.

Qazi era aproape la fel de înalt ca Nayir, dar pe jumătate

Iîn lăţime. Purta o robă albă curată ş an batic călcat impecabil, prins în jurul capul cu un *iqal* nou, o bandă neagră, din păr de capră Când păşi, Nayir observă o pereche de pantofi vechi, ponosiţi care se iţeau de sub roba li lucru c' dat, având în vedere că tatăl său conducea cea mai mare afacere de import de încălţăminte din Jeddah, pe care Qazi, cel ma. vârstnic fiu, urma să o moştenească într-o bună zi. Totuşi, pantofii păreau comozi şi sugerau că, în ciuda eleganţei şi a rafinamentului său, Qazi era un om muncitor.

Am văzut-o o singură dată în persoană, îi »puse Si era prezentă toată lumea unchiul meu, verii mei, tatăl meu. Plus nişte servitori. Ea nu avea voie să îşi ridice *burqa,* aşa că nu i-am văzut faţa.

- Ai vorbit cu ea? întrebă Nayir.

Am întrebat-o dacă era emc onată din cauza nunţii şi ea a spus da. Asta a fost tot.

Părea emoţionată?

- Nu ştiu. Cred că era agitată.

Qazi se uită pe geam la muncitorii lui ş căzu pe gânduri.

- Deci nu aveai idee cum arăta? întrebă Nayir.

- Bine, am văzut o fotografie. Mi-a arătat-o Othman.

Cum arăta?

Qazi îi oferi un zâmbet îngri,orat.

De când îl întâlnise pe Qazi, în Nay se stârnise un seni ment de protecţie faţă de el.

Avea un aer de prudenţă şi dădea o impresie imediată de gentileţe; aducea cu o j iraf: în savană, cu urechile ciulite în ascultarea pericolelor, şi, precum o girafă, avea ceva trist şi ciudat de vulnerabil.

Nayir se uita abătut la panoramă ş încerca să se dun. rească ce îl determinase pe Qazi să vrea să o ia în căsători^ pe Nouf. Presiunea familiei? Banii? Iubirea? Nu părea genul de bărbat care să se năpustească într-o căsătorie îna te ca toate detaliile să fie puse la punct. Era deosebit de chipeş, cu ochi senini, căprui şi linia feţei bine trasată. Nayir îşi imagi"a c

ăfemeile ar fi stat la coadă pentru a-1 avea. Trebuia să fi exi tat un motiv pentru a o alege pe Nouf.

- Ştiţ :umva ce s-a întâmplat cu ea? întrebă Qazi.

Precum am spus, e încă sub investigaţie.

- Eu credeam că poliţia a declarat că a fost un accident, şopti tânărul.

- Aşa este.

In spatele lor, un mun< or deschise uşa biroului şi, văzân- du-i, îşi ceru scuze pentru deranj.

Nu e n ' > problemă, Da'ud, spuse Qazi. Mai lasă-mi câteva m.uute.

- îmi pare rău că-ţi răpesc timpul, zise Nayir.

Stai '""" tit. Qazi ridică mâna. Sigur nu doi i cafea?

Mi-e bine aşa, mulţumesc.

- Atunci, vă rog să luaţi loc. Vă pot acorda tot timpul de care aveţi nevoie.

Nayir se întoarse la masa de lucru şi Qaz se alătură dând planşeta cu clamă la o parte ş punându-şi cotul direct pe tăblie, ca şi când l-ar fi invitat să-i adreseze orice fel de întrebări.

Deci nu ai vorbit cu Nouf decât în acea -ngură ocazie? întrebă Nayir.

QaL. îş lungi gura ş, se uită fix la tăblia mese ie lucru, cu o privire în care se citea că de fapt ar fi preferat alt soi de întrebăr

- Să te căsătoreşti... asta e o dec, . ' nportantă, continuă Nayir. Eşti tânăr.

Am nouăsprezece an

- Dacă m-aş fi căsătorit la vârsta ta, aş fi vrut să aflu totul despre femeie înainte de a face un asemenea angijament. Nayir observă o scmmonosire a feţe lu; Qazi.

E o decizie pe viaţă. Eu m-aş fi asigurat că fac ceea ce trebuie, şi apoi aş fi răsverificat, mz ales dacă nu aş cunoaşte fata prea bine.

- Eu o cunoşteam într-un fel, spuse Qazi O^hişnu·»m să ne |ucăm împreună când eram co] i.

- Cum era pe atunci?

Qazi ridică din umeri.

- îmi plăcea de ea. Era frumoasă.

- Atâta tot?

Ei bine, zise Qazi zâmbind nostalgic, îmi amintesc de un moment în care m-a bătut la fotbal când eram copii. Eram pe acoperişul casei părinţilor m . Cred că avea şase ani. In orice caz, m-a trântit pe ciment şi a început să mă lovească în piept. Am fost luat prin surprindere. Sunt cu trei ani mai mare; nu voiam să o rănesc. Striga că avea să mă omoare, dacă o mai lăsam încă o dată să câşt ge. Credea că o lăsam intenţionat să câştige, adăugă el, amuzat.

- Şi o făceai?

Nu. Am lăsat-o să creadă asta până când m-a bătut < in nou şi... Zâmbetul îi pieri de pe buze. Ei b' ie, eram coj , dar singurul mod de a mă apăra a fost să accept să o atac, să o pun la pământ şi să o lovesc. Clătină din cap. I-am dat sânge le pe nas. Nici acum nu-mi vine să cred că am făcu t-o. Mi-a spus ulterior că nu-mi purta pică.

Deci era o fată puternică, zise Nayir.

Qazi nu răspunse, aşa că el continuă.

- Oamenii se schimbă când înaintează în vârstă. Dacă aş fi fost în locul tău, aş fi fost cui >s să văd ce s-a ales de ea.

Qazi îş nuşca buzele.

Uite, spuse Nayir, nu familia m-a rugat să vin aici... Eu am vrut să vorbesc cu tine. Eşti singura posibilitate pe care o am pentru a o înţelege pe fată. Fraţii ei... < bine, ei sunt mai mar Nu o cunoşteau aşa de bine. Speram ca tu să-n poţi spune ma multe. Trebuie să se fi purtat altfel cu ti te, am dreptate?

- Nu ei v-au rugat să veniţi aici?

Nu. Şi nu am să le spun nimic. I . cuvântul meu!

- Bine, zise Qazi calmat. Am sunat-o o dată sau de două ori. Se uită spre Nayir. Dar n-a fost ceea ce credeţi.

- Cum era la telefon?

- Era... Nu ştiu, suna dulce. O expresie tainică se furişă pe faţa lui şi produse o urmă de zâmbet. M-a întrebat dacă în plac câinii şi am spus că da. Şi voia să ştie dacă aş duce-o la New York în luna de miere. M-a obligat să îi promit. Qaz râse delicat. Iniţial, am fost îngrijorat din cauza asta, pentru că părea atât de entuziasmată, dar a spus că v'-ase di itotdeauna să meargă la New York şi că îşi dorea să fiu acolo când îşi împlinea în sfârşit acel vis.

Nayir trăgea nădejde ca figura lui să nu îi dezvăluie durerea. începea să fie copleş .or: acest bărbat înalt, atent, delicat, plecând spre New York neavând habar că noua lui soţie era pe cale să îl abandoneze. Părea imposi[1]" ca el să o fi ucis. Chiar dacă ar fi suspectat că era folosit de fată, nu părea un motiv suflu. ;nt de puternic pentru a-1 împinge pe Qazi la aşa ceva.

- Despre ce aţi mai vorbit? întrebă Nayir.

- Ma ales despre New York - ce urma să facem, unde urma să stăm. Mă tot întreba dacă era în regulă să-şi lase faţa descoperită şi ă poarte doar baticul.

- Şi ce i-ai spus?

I-am spus că era în regulă. îmi doream ca ea să poată vedea New Yorkul.

Nayir cobori pir irea pentru a-şi ascunde o cutremurare. Detesta ceea ce se întâmpla; simţea cum îi revenea furia, şi toată mi[1] a pe care o ,imţise pentru Nouf părea acum cumplit de deplasată. Trebui să îşi reamintească faptul că probabil fusese ucisă ş ;ă, dacă cineva s-ar fi simţit umilit de purtarea ei, acela ar fi fost Qazi.

Ir dau seama că era frumoasă şi că asta te-a atras. Dar ce te-a făcut să vrei să te căsătoreşti cu ea? întrebă Nayir. Trebuie să fi fost ceva special la ea.

Qazi schiţă un zâmbet blând ş' " ' înclină capul.

Da, era frumoasă, asta m-a atras, dar, odată ce am început să o cunosc, părea fe: ;ită. Ridică pr irea şi continuă: Era singura verişoară pe care o aveam care să râdă aşa şi să nu vorbească tot timpul despre comportamentul cuviincios. Vorbea despre cr: iii ei, despre plimbări pe plajă, despre plăcerea de a merge cu

schi- :tul. Dar r nu se prostea tot timpul, era pur şi simplu... un ec :>ru perfect.

îşi apăsă gura cu palmele. Nayir observa că pierderea îl afectase profund şi că nu negociase încă în întregime mâhnirea sa. Lacrimile amen: ţau să cadă, dar Qa se scuză şi merse într-o baie n ică învecinată cu biroul. Pe Nayir îl uimea că simţea atâta ti tete la el. Vor se cu fata la telefon doar de câteva ori, o întâlnise o dată purtând *burqa,* şi totuş părea să se fi ataşat profund de Nouf, sau cel puţin de ideea de Nouf. Şi de ce nu? Aveau copilăria în comun. Ea urma să fie soţia lui. Probabil că o considera deja soţia lui.

Qazi se întoarse câteva secunde mai târziu, cu oct ma roşii. Se reaşeză la masa de lucru şi îşi ceru scuze pentru întrerupere. Nayir îi lăsă ceva timp înainte de a lansa următoarea întrebare.

Când ai aflat despre... purtarea ei?

Mâinile lui Qazi păreau să devină nesigure i el le trase în poală.

Mi-a spus tata, la înmormântare.

înţeleg. Cam târziu. Nu ai avut nici o idee înainte de asta?

Qazi se încruntă.

- Nu, bineînţeles că nu!

-Mi-ai putea spune unde erai în dimineaţa în care a dispărut Nouf?

- Eram... de fapt, eram la ei acasă.

La proprietatea Shrawi?

Da. A trebuit să las o parte de trusou. Uitându-se neliniştit la Nayir, adăugă: Am fost acolo doar pentru cincisprezece minute Othman poate garanta pentru mine.

- La ce oră a "ost acolo?

- înainte de prânz. Doar nu credeţi că sunt implicat în asta?

- Ş înde te-ai dus după aceea?

M-am întors aici. Dar înainte m-am oprit să iau prânzul, şi am condus o vreme fără o direcţie anume. Qazi era încordat de-acum, cu braţele încrucişate strâns la piept. Nu am avut nimic de a face cu fuga ei, sper că vă daţi seama!

- Cât timp ai mst plecat?

Cam un ceas. Fac asta zilnic la ora prânzului. Puteţi întreba pe oricine.

Deci nimeni nu poate garanta cu adevărat pentru tine pe la ora la care a < spărut Nouf.

Qazi oftă şi se aplecă în faţă.

Nu. Credeam însă că voiaţi doar să ştiţi mai multe despre ea.

Aşa e, spuse Nayir cu blândeţe. Se simţea prost pentru că insistase, dar Qazi părea să se fi descurcat bine. Totuşi, trebuie să admiţi că tu ai fi fost cel mai afectat de pe urma indiscreţiilor ei. Dacă ar fi aflat cineva despre purtarea ei, ţi-ar fi putut spune...

- Dar de ce să o facă?

- Ca să împiedir e nunta.

Qa?: clătină din cap cu tristeţe.

- Ş 'ăspunsul meu la problemă ar fi fost să o răpesc? E nebunesc! Se u i în adâncul ochilor lui Nayir. Dacă aş fi vrut să îrrHed nunta, aş fi anulat-o. Un lucru simplu. Avea dreptate: ar fi fost ceva simplu şi, dacă cineva ar fi întrebat despre motiv, ar fi putut veni cu o mulţime de scuze. Nu era pregătit. îşi schimbase atitudinea. Nimeni nu ar fi învinuit un băiat de nouăsprezece ani pentru ezitările lui. Dacă logodnicul lu Nouf ar fi răp. -o, ar fi trebuit să fie un bărbat mult mai arogant, mai trufaş, c îeva pentru care indiscreţia ei să fi fost profund insultătoare. Qaz jur : simplu nu părea a fi un astfel de om

.12

Când Katya deschise uşa, sunetul strident al mixerului o asurzi. Oftând, îş jcoase pantofii, îşi desfăcu baticul ş: îşi puse mantaua şi geanta de mână pe măsuţa de cafea. O clipă mai târziu, mixerul se opri.

- Am venit! strigă.

Tatăl ei apăru în pragul uşii de la bucătărie, ţinând în mână ceva răcoritor într-un pahar pe care înfloreau cristale de gheaţă.

- E pentru mine? întrebă ea.

- Dacă vrei.

Se prăbuşi pe canapea ş: ntinse mâna - întocmai, îi veni în minte, cum ar desct Je ciocul un pui într-un c b. Tatăl ei se apropie şi, privind-o atent, îi înmână înce_.şor paharul.

- Cum a fost la muncă?

- B e, răspunse ea.

El încuviinţă din cap şi se întoarse la bucătărie.

- Mulţumesc, Abi, strigă ea în urma lui.

- A sunat Othman după-amiază.

Ea aşteptă continuarea, cu băutura răcoritoare îngheţân- du-i palmele, dar Abu tăcu, aşa că se ri Jică şi merse până în pragul uşii de la bucătărie. El deschise robinetul şi începu să spele vasele.

- Tu ce ai făcut azi? îl întrebă.

El nu răspunse.

Şovăind, gustă din băutură. Avea o aromă ciudată, aspră, de parcă el ar fi adăugat iarbă, dar ea reu: să înghită.

- De< ce avem la cină? întrebă.

El ridică din umeri.

Frigiderul e aproape gol, dar avem câteva ouă.

Ea era suficient de înfometată pentru a mânca toate ouăle lintr-un cofraj, dar, dacă l-ar fi rugat să le gătească, ?cia că avea să spună: „Fă-le singură!"

Frustrarea iscată de orele de lucru prelungit începea să o ajungă din urmă. Când începuse slujba asta, cu aproape un an înainte, fusese atât de entuziasmată de ideea de a avea servi u, încât nu se simţea ni odată obosită, sau, atunci când se întâmpla, î: lădea o stare de mulţumire. Dar acum se nţea extenuată. Era în pi< oare de la ora şase dimineaţa şi nu mai avea deloc energ-' să meargă până la o al'mentară sau să gătească. Abu ar fi trebuit să o facă.

„Doar e pen: inar, se gândi cu o urmă de frustrare. Are tot timpul din lume." Dar priv' rea de pe faţa lui îi spunea că nu avea şi toată I .isponibilitatea din lume. Ceva îl deranja, şi nu era doar Othman.

După ce murise mama Katyei, el îşi părăsise slujba de la u: .ia comică ; se deprinsese repede cu pensionarea. Aproape peste noapte, părul său presărat cu fire albe încărunţise complet, ochii lui negr A ageri nu mai erau atât de pătrunză- tc i ,ar trupul lui, oc îioarâ neobişnuit de viguros şi de înalt, se ofilise cumva. Poate era de vină faptul că nu mai purta costumele sale, care îi stăteau 1

ie; acum purta doar halatul de casă, care ji conferea un aspect permanent ponosit.

Fără sli ba lui, dispuneau de puţini bai . Venitul său de pensionar nu era suficient pentru a acoper' cheltuielile. Erau plini de gratitudine că deţineau deja apartamentul, unul cu două dormitoare, în oraşul vech dar câteva luni nu îşi putuseră permite să ac[1]-te facturile şi, când le fusese deconectat telefonul pentru neplată, Katya decisese să îşi caute de lucru.

Ani buni, dăduse meditaţ de chimie elevelor de liceu. Toate elevele ei erau de la şcoala de fete de imediat mai jos pe stradă. Veneau însoţite de escortele lor - de obicei, fraţi sau veri care aşteptau în timp ce Katya le a; ta pe fete la teme.

Câteodată, atunci când fetele plecau, auzea escortele tachi- nându-le: „De ce înveţi chin, ? O poţi blosi la gă :? Doar nu crezi că ai să găseşti o *slujbă".* Comentariile respective c i[neau în aceeaşi măsură în care le răneau pe elevele ei. Munca îi făcea plăcere; încurajarea tinerelor în a deveni mai mult decât bune bucătărese era ceva important pentru ea. Câ^. iga decent putea lucra acasă. Dar tân e mulţi ani să aibă o slujbă unde să îşi pună abilităţile mai I ne în folosinţă.

Obţinuse un :lu de doctor în u olog': moleculară la Universitatea Regală Abdul Aziz, dar, ca orice altă femeie din grupa ei - o grupă exclu iV de femei - ţ îşi terminase doctoratul fiind conştientă de contradicţia că, deşi realizase o ispravă remarcabilă, avea cumplit de puţine perspective de vi or. Existau foarte puţine locuri de muncă pentru femei, mai ales dacă erau femei instruite. Femeilor le era permis să lucreze doar în locuri în care nu intrau deloc în contact cu bărba , sau atât de rar încât să nu atragă atenţia asupra lor, ceea ce le limita accesul la şcoli de fete : la clinici pentru ferm

Proaspăt ieşită din facultate, Katya îşi luase o slujbă în învă ţământ. Supravieţuise astfel un an. Fusese prea multă muncă pentru prea pu lă plată, şi nu se simţea suficient de mc vată. Prefera linişte unui laborator, unde nu trebuia să fie printre oamer' ot timpul, unde putea trăi emoţia unor descoperiri ţ plăcerile curăţeniei, ale organiză ' controlului. Ar fi treb it să fie destule

locuri de muncă pentru femei în asemenea ambianţă. Cu toate acestea, posturile de cercetare ştiinţifică din ţară erau ocupate cu precădere de bărbaţi. Frustrată, ş devenind tot mai plină de resentimente, se îngropase în meritaţii de biologie şi de chimie aproape dc mi.

isă, tocmai când deveii.se clar că nu avea de ales, trebuind să îşi caute o slujbă mai bună, se potrivise ca laboratorul de criminalistică al oraşului să deschidă o secţie pentru femei, ea aplicase. O acceptaseră mediat, impresionaţi de formaţia ei educaţională. Perspec /a de a lucra într-un laborator o umplea de entuziasm, dar se temea să î pună tatălu ei. Lui nu îi plăcuse ideea de a fi profesoară, şi acela fusese un mei u strict feminin. Deşi laboratorul de criminalistică avea să fie izolat, exista posibilitatea ca ea să vadă bărbaţi din când în când.

adusese vestea la cunoş inţă cu o tulburare enormă. Stăteau la masa a in bucătări curăţând morcovi ş orbind ceai. F"-"derul era gol, aragazul nu mergea, iar amândoi erau de- pi .maţi. Când ea îi spusese despre slujbă, el sărise de pe scaun '' îş: "ngustase ochii.

Haida-de, doar nu suntem *chiar atât* de sărac spusese

O răn- ;e atât de profund, încât îi venise să plângă. Să laşi o fem e să lucreze era un lucru c perat. Se scufundaseră în nisipurile mişcătoare ale lumii. Faţa ei probabil că îi arătase dezamăgirea, pentru că Abu bătuse în retragere.

- Stai puţin, zisese el. E ceva ce *îţi doreşti* să faci?

Ea încuviinţase c.in cap, neavând încrederea în sine pentru a vorbi.

Atunci, deocamdată.. Se chinuia să o spună. Acceptă slujba.

Zâmbise trist spre ea, pe când lac .le udau oterajî iatyei. Şi le ştersese supărată, jenată de plânsul ei.

Dacă nu merge, adăugase el, poţi să renunţi oricând.

Ea încuviinţase din nou din cap, simţindu-se profund uşurată. Des: la drepi vorbind, nu aveau de ales, ea era recunoscătoare că el fusese îndeajuns de mării umos încât să nu îi pese ce aveau să creadă alţii despre faptul că fata lu lucra. Era incitant că urma să aibă o slujbă în sfera publică, şi totuşi nutrea o mâhnire ti inică la gândul

că, lucrând, reprezenta sărăcia lor, şi asta îl ruşina cumva pe el.

După asta, el se purtase atent, ii spunea că era mândru că găsise o slujbă atât de ne plâ tă şi că ea era biolog molecular. Katya suspecta însă că, în adâncul sufletului, el încă rt mţea ruşinea. Se manifesta sub forma împotrivirii de a se ded'-a treburilor casnice. In fiecare dimineaţă o oprea la uşă.

- Cine găteşte cina diseară? întreba.

Ea prom sese că avea să se ocupe de gătit, în plus, urmând să ţină pasul cu treburile cas< cu curăţenia, spălatul rufelor şi cumpărăturile care intraseră în sarcina mame înainte de a muri. Părea o înţelegere rezonabilă, pentru că, deş :ra evident nedrept, pentru Abu era mai bine să ia lucrurile încet ¿or. Deocamdată, o sprijinea în a avea o slui Dă, asta fiind suficient

Katya începuse lucrul. Deşi era nevoie de timp ca să te deprinzi cu prezenţa cont uă a morţii, ea era încântată de faptul că ajuta la rezolvarea crimelor. în decursul acelu. an, Abu îşi dăduse seama că ea nu avea vremea, n ;i energia să facă totul singură, ş: ncepuse să fie mai aed ■ Acum făcea curăţenie şi spăla rufe; mergea cl ar şi la cumpăratul Dar gătea cina numai când î era cu adevărat foame, şi, deşi avea doar şaizec ¡i patru de ani, i se făcea rar foame. „Are apetitul unui bătrân, se gândea ea adesea, r eu am un apet;t cât pentru amândoi."

Katya îşi dădea seama că el era uşor depresiv - cine n-ar fi, după pierderea unei soţ ce îi stătuse alătu: treizeci de an şi părăsirea serviciului de o viaţă? Ea sperase că timpul avea să îi vindece tristeţea, sau cel puţin să o facă m; ; suportabilă. Uneori, la venirea acasă găsea o întreagă cină întinsă pentru ea - miel. orez, vinete, pâine alteori se întâmpla ca în seara de faţă, nişte ouă în frigider şi o răcoritoare experimentală.

îşi încleştă degetele pe pahar şi inspiră adânc.

- M-am gândit la cazul lui Nouf toată ziua.

Abu se întoarse cu faţa spre ea. Pe încheietura mâinii i se scurgeau clăbuf de detergent.

- încep să cred că a fost răpită, aşa cum a spus Othman.

El se încruntă. Katya vedea pe faţa lui că se purta o luptă
înlăuntrul său.

- Mă întreb cât de multe ştie fami' i ei, spuse el.

Ea ridică din umeri şi puse paharul pe blatul mesei.

Othman mi-a spus tot ce ştie.

- Lasă-mă să ghicesc: nu e prea mult.

Se luptă cu durerea. Şi, în plus, e atât de ocupat cu slujba... Vocea i se stinse, şi Katya dădu din mână pentru a exprima că mai spusese toate astea. Vreau să mă spăl înainte de cină.

Părăsi încăperea, sperând să ta d faşă evitabila lui critică la adresa lui Othman. Abu nu era de acord cu planurile ei de căsătorie. 1 itarea lui lua forma unui bombănit neîntrerupt, de slabă itens ite, o acumulare de nemulţumii mărunte despre Othman s' fam a sa. Katya ştia că îşi făcea gi i pentru ea, temându-se că Othman nu o i bea cu adevărat sau că avea să se răzgândească, să anuleze nunta şi să renunţe la ea, pentru că el era bogat şi pentru că, dacă se ivea ceva mai bun, putea proceda după cum poftea. Sau poate că lu Abu pur = amplu nu-i venea a crede că ea era demnă de iubirea unu. bărbat bogat - ea, o fată din clasa de n loc care, îna inte de toate, era şi prea bătrână pentru a se mărita. Gândul o ne'ii'ştea, pentru că uneori °i ea se întreba acelaşi lucru. Oare Othman chiar o ibea? Era dezamăgit de vârsta ei, de douăzeci ıi opt de ani? Avea să se răzgândească odată ce se căsătoreau? Dar, în prezenţa lu Othman, ea era întotdeauna convinsă de afecţiunea lui. Mai probabil era că încordarea lui Abu ţinea de firea lu: de concepţ . lui demodată cum că mari nul unu, co, 1 trebuia să fie o înţelegere între părinţi. în acea privinţă, el nu era egalul Shrawilor, ci doar o rudă pri î alianţă lipsită de statut, deposedată de puterea de negociere în momentul în care Katya şi ">thman aranjaseră singuri căsătoria.

Ea îl cunoscuse pe Othman prin p =tena ei cea mai bună, Maddaw; care se căsătorise cu un văr apropiat de-al lui şi care era ea însăşi o verişoară îndepărtată a Shrav lor. Nunta fusese un eve iment complet separat pe sexe. în casa splendidă de la periferi a familiei. Katya se furişase afară, pe un balcon îngust, pentru a scăpa de

gălăgia unei sărbătoriri care icludea peste inci sute de oaspeţi, şi dăduse peste Othman Când el văzuse că faţa ei era descoperită, nu îşi întorsese privirea. Ii ntâl se ochii şi zâmbise cu tnsteţe, i se păruse ei. Apt el se prezentase, o întrebase numele ei şi ii scuturase bărbăteşte mâna. Stăpâni -ea lui de sine şi încrederea tăcută o încântaseră. Ea se .îmţise agitată la început, nefiind sigură ce să creadă despre el, dar intraseră în conversaţie în chip foarte firesc, de parcă ar fi fost rude apropiate, şi vorbiseră timp de două ore înainte ca el să fie nevoit să plece. După aceea, ea se minunase de faptul că râseseră ca n>şte prieteni vechi şi îşi spuseseră poveşti despre familiile lor pe care era gură că nici unul din ei nu le mai :orisi[r]; nimăn - .

în următoarele câteva luni con nuaseră să se întâlnească. Se plimbau cu maşina lui, unde puteau vorbi fără să poarte grija poliţiei religioase Se întâlneau în mallui aglomerate, unde aerul condiţionat le permitea să se plimbe în tihnă şi unde, în forfota miilor de cumpărători, şansele de a fi observaţi de persoane pe care le cunoşteau erau extrem de reduse. Iniţial ea îl considerase atractiv într-un fel mocnit, dar după o vreme îşi dăduse seama că el nu părea să aibă vreo intenţie sexuală. Era genul de bărbat care putea să se uite la faţa unei femei, să îi strângă mana şi să se prezinte, fără a se simţi stârnit trupeşte de asta. Era cordial şi amuzant, uneori un încântător partener de discuţie, dar ea bănuia că, în adâncul sufletului, era rece. Cu groază, înţelesese un adevăr dureros: că un bărbat modern şi instruit, ca Othman, genul de bărbat care putea să cunoască o femeie în public fără să o socoată a fi o târfă, era posibil să nu fie suficient de înzestrat lăuntric pentru a întreţine o relaţ: pasională.

Dar atunci când, la patru luni de când erau prieteni, o dusese într-o seară într-o zonă izolată de autostradă şi o sărutase în sfârşit, se gândise că poate se înşelase. El avea pasiune; era pur şi simplu un bărbat molcom, prudent. Şi îl plăcuse mai mult decât oricând. După câteva săptămâni, o ceruse în căsătorie, şi ea spusese da.

Bineînţeles că era scandalos faptul că se întâlnise cu un bărbat neînsurat în public. Nu îi povesti»« niciodată asta lui Abu, nici măcar după ce îşi anunţaseră planuri e de căsătorie, îi spusese doar că îl cunoscuse pe Othman la nuntă, că el se arătase interesat de ea şi că menunuseră o prietenie prin tele fon. Abu nu o credea; ea îşi dădea seama de asta, dar nu se putea determina să recunoască adevărul. în anumite privinţe, Abu încă era dureros de tradiţionalist, i "=istând ca ea să poarte vălul când veneau amicii lui în \ zită (amici pe care îi avea de patruze de ani^, şi făcând remarci aspre la adresa celor două verişoare ale e* care îşi aleseseră singure soţii. Dar vremurile se schimbau, încet, încet se schimba şi Abu odată cu ele, susnnând slujba < făcând chi r şi treburile casei. Ea spera ca această antipatie faţă de Othman să fie ultimul bast. >n al tradi ;i, menit a cădea şi el in curând.

Iar uneo suspecta că vârsta ei era adevăratul motiv pentru care el nu intei zisese categoric ma. . ui: în mintea lu Abu - i în m nţil I a mai tuturor celorla . pe care ea î cunoştea , era norocoasă întrucât găsise la douăzeci şi opt de ani un bărbat care nu avea deia trei soţii Şi ş sprezece copii.

După ce i din bucătăi :, Katya se duse la baie, lăsând uşa întredesc tisă. Dădu drumul la apă şi îşi ndică părul, dar, ci ir când era pe punctul de a se apleca deasupra chiuvetei, îl zări oe Abu în prag.

Ce păcat de fata aia, zise el, scoţând capacul coşului de nuiele ş luând rufele murdare, 1* 1 spus că era inteligentă. îmi închipui că ar fi dus o viaţă foarte frumoasă.

- Şi eu cred asta.

Nivelul apei creştea în chiuvetă, aşa că ea închise robinetul şi scoase dopul de scurgere. Era acoperit cu păr şi cu săpun. Curăţă m cri; de pe dop, o aruncă la gunoi şi se spălă repede pe mi ii.

Cine crez că a răpit-o? întrebă el.

- N-am nic D idee.
- N ic in suspect?
- Nu încă, zise ea. S, < i câte se pare, fata ar fi fugit.
- Dar tu nu crezi „sta.

Katya nu răspunse.

Cu prosoapele murdare stivuite pe braţ, Abu se sprijini de tocul Ui .

Pare a fi legat de faptul că era însărcinată. Dar stau şi mă întreb: pe cine trebuia să tulbure cel mai mult vestea sarcini ei? Pe mama e. 1 Pe tatăl ei? Am impresia că Nouf ar fi trebuit să fie cea mz tulburată, nu crezi?

Katya dădu din cap aprobator. Acea întrebare aangea o teamă ascunsă pe care o purtase în suflet încă de când descoperise să Nouf fusese însărcinată: dacă fusese violată.[11] Nu în ziua în care i' spăruse — sarcina avea cel puţin câteva săptămâni , ci înainte. Şi dacă descoperirea sar< inii fusese atât de îngrozitoare, încât o determinase să fugă? Katva o văzuse pe Nouf cu două săptămâni înainte de a dispărea. Probab 1 era însărcinată de pe atunci. Nu se purtase deloc altfel decât în alte ocazii în care Katya o întâlnişi: pe Nouf, dar se putea să-şi fi ascuns sufe iţa sau disperarea.

Totuşi, nu exista nic D mărturie a unui viol de cu o lună în urmă pe corpul ei: nici o tă: "tură sau vânătaif care să se fi vindecat între tii ip.

- S-ar putea să ai Ireptate, spuse Katya. Nouf probabil că era tulburată. Dar nu o consider o sinucigaşă, iar zgârieturile de la încheieturile mâinilor înseamnă că, chiar dacă a fugi , s-a luptat cu cineva înz iute de a pleca.

Poate, zise Abu, dar felul în care familia aia î creşte copiii mă deranjează. Şu bine asta, aşa că nu am să ma spun nimic, decât că eu cred că Nouf e posibil să fi fost o vicimă a propriei educaţii.

La ce te referi?

- Cred că e posibil ca ea să fi vrut să se pedepsească mai mult decât voia oricine altcineva. Shrawii sunt puternic preocupaţi să pară virtuoşi. Trebuie să fie: e slujba lor. Ei ±„u ban de la toată lumea în numele lui Allah, aşa că trebuie să fie văzuţi drept virtuoşi şi absolut neprihăniţi. Dar asta înseamnă multă presiune, mai ales pe ume :i: unei fete cu vână rebelă.

Katya cercetă ochii mari, căprui a. atălui ei. Avea dreptate; în anumite privinţe, neamul Shrawi îşi supunea membri unor presiun nar: Dar felul simplu în care el

tocm o des crisese pe Nouf o fas< ia. Oare era cu adevărat ceea ce credea el, caracterizând-o pe Nouf drept o fată obişnuită cu o „vână rebelă"? O făcea să pară fermecătoare, inofensivă cl _ir. Era acelaşi bărbat care, într-o altă di aoziţie, ar fi putut-o numi i tânără emancipată sau un exemplu prost de femeie. Pensionarea părea să îi netezească asprimea colţurilor. Ea îşi aminti cât de supărat fusese atunci când, cu doi ai în urmă, după ce petrecuse săptămâni întregi aranjând un mariaj pentru Katya, descoperise că liica sa nu vc i să se căsătorească cu bărbatul acela. Nu vorbise cu ea o zi întreagă şi, când o făcuse în sfăr 't, o numise ingrată demnă de compăt lire" i i o avertizase că avea să devină o „femeie nutilă". Oare cum, se întreba Katva, ar fi descris-o el astăzi?

Poate că ai dreptate, spuse ea.

Un minut mai târziu, ştergându-şi faţa cu un prosop, se uită la tatăl ei care stătea cocârjat în pragul uşii, cu o căutătură tristă în privire.

- Nu ai de gând să îmi faci ouăle? întrebă ea.

El se îndreptă cu severitate, dar apoi zâmbi.

- Eu spăl rufele, zise. E rândul tău să găteşti.

Katya reveni în bucătărie, îşi coase inelul de logodnă şi îl puse cu grijă pe rama ferestrei. Terrr...iă de spălat vasele pe care le lăsase Abu în chiuvetă ş :umpăni cum să vorbească despre Nouf fără să îl introducă în di. :u ie pe Othman. Cazul începea să o obsedeze. Cu cine se luptase Nouf înainte de a dispărea? Era aceeaşi persoană care o lovise la cap? De ce găsiseră urme de bălegar pe încheietura mâinii ei? Şi aşchii de lemn în rana din cranid? Era în mod evident mai mult decât un înec ac :idental, i Katya se simţea obligată să lege faptele între ele, dacă nu pentru a dovedi crima, cel puţin pentru a se convinge pe sine - şi pe Othman de asemenea - că *fusese* un acc'ent.

Dar, iditcrent cât de tare încerca, orice teorie despre Nouf avea să aducă vorba de Othmar sau, mai rău, de slujba ei.

Câteva n.inute ma târziu, Abu i se alătură în bucătăr' . Se sprij. i de blatul mes< şi luă băutura răcoritoare lăsată de ea neterminată.

- Nu ţi-a plăcut?

- Ba da, a fost bună, zise ea.

Vedea că dispoziţia lui se îmbunătăţise < n momentul ven ei acasă, şi ie întreba cât de singuratic se simţea atunci când ea se afla la lucru.

Cum ţi-ai petrecut ziua? îl întrebă din nou.

El ric ă din umeri.

A fost bine. Se apropie de chiuvetă, stând lângă Katya. Colegul ăla al tău nu te mai deranjează, nu-i aşa?

Nu, e-n regulă, spuse ea.

Se referea la Qasim, unul din tehnicienii laboranţi din secţia de bărbaţi, care venire într-o zi în laboratorul femeilor ş ceruse ca femeile să poarte ciorapi. Erau prea multe glezne la vedere pentru a se simţi el confortabil.

Intră des bărbaţii tam-nisam în secţia femeilor? întrebă
Abu.

Nu, nu, Abi, nu e aşa. Şi nu-ţi face griji! Punem o înc i- zătoare la uşă.

- Deci tot nu intri în contact cu bărbaţii?

-Tot.

Numaidecât, ea se gândi la Maamoon si la Na*~r t' simţi muşcătura vinovăţiei. Da, se întâlnise cu bărbaţi, dar Maamoon era un medic examinator bătrân şi morocănos, iar Nayir nu păruse să conteze. Era un angajat al Shrawilor şi judecând după felul în care vorbea Othman despre el, un fel de ghid beduin sfânt. O dată la câteva Iun el Othman mergeau în deşert pentru a fi în legătură strânsă cu natura.

Deschise frigiderul şi se uită înăuntru. In afară de ouă, nu zăr îimic altceva. Scoase patru ouă d cut , puse o tigaia pe aragaz, aprinse focul şi turnă puţin ulei în tigaie. Trebuia să admită că, înainte de a-1 întâii i pe Nayir, fusese intrigată de descrierea făcută de Othman: un bărbat pur ş nobil, o figură romantică de beduin. Se dovedise a se purta ca un ayatollah. Nu fusese în stare să vorbească cu ea fără să roşească, refuzase să îi întâlnească privirea şi se pierduse cu firea când văzuse cadavrul lui Nouf, de parcă fusese expus diavoluli însuşi Nayir era exact genul de bărbat care oprea femeii : pe

stradă pentru a le certa că nu purtau mănuşi sau că vedea prea mult d: faţă p ntr-o *burqa.*

întâii 'ea cu Na^r ar fi trebuit să o determine pe Katya să îl aprecieze pe Othman cu atât mai mult, în sch nb, o făcuse temătoare. Oare Othman era cu adevărat atât de lipsit dţ cunoaştere în privinţa pr tenilor săi? Sau Nay.': se purta total diferit cu Othman.[11] Poate chiar reprezenta un model spiritual, i ir Othman se mţea inspirat de asta. Intr-un fel o dezgusta - să nu trebuiască să îţi ʳaci gr legat de virtutea prietem >r tăi era unul din luxurile de a fi bărbat.

Abu se apropia.se iarăşi de ea. în tăcere, urmăriră ouăle pră idu-se până fură gata. Cu îndemânare, ea le trecu în far- fv puse igaia înapc pe aragaz şi stinse tlacăra. Abu făcu semn spre mâini e :i.

îmi aminteşte de mama ta, spuse. Felul în care mânui şt: g; a.

Subit, i se puse un nod în gât, împiedicând-o să răspundă. Mama ei era moartă de mai bine de doi ani, dar Katya tot nu se putea gân< la ea fără a resimţi o durere ameninţătoare. în oleic din urmă, când îşi permitea să rătăcească prin gândurile legate de mama ei, deplângea inevita .1 faptul că ea nu avea să fie prezentă la nuntă. Mama, care nu putuse avea decât un copil, îsi dorise nepoţi — cât de mul] posib 1. Considera că mariajul ar trebui iă fie cel ma· înalt ţel al unei femei, şi împotrivirea Katyei la această idee o dezamăgise profund.

Mâncară în reiaţi a linişte şi, atunci când tern iară eşiră pe terasa cu vedere spre stradă. Abu îi aruncă o privire uşor mustrătoare pentru că nu purta *burqa,* şi ea murmură ceva cum că era prea obosită pentru a se duce înapoi în apartament să o ia.

îmbulzeala zilei trecuse, căruc:' arele vânzătorilor stradali erau pliate acum rezident locali treceau în pas agale, unii di' tre ei făcând cu mâna sau stri"ându-· alutări lui Abu, alţii ei ându-l de teamă să nu vadă faţa fără văl a Katyei. Ea îi numără pe măsură ce se perindau - bărbaţii care nu voiau să salute un pneten di» pi ina prezent ei, pentru că a se uita la ea ar fi fost la fel de

periculos ca p tul direct la soare ş' ajunse la patru înainte de a merge înăuntru.

Retrăgându-se în dormitorul ei, se de' -se să îl sune pe Othman. Voia să 11 vorbească despre descopenrea e :ă pielea şi sângele de sub unghii[1] î lui Nouf nu erau ale fetei. Amânase momentul pentru că nu era sigură cum să aducă la cunoş tinţă vestea că Nouf se luptase cu cineva. Trecuse d' a pi in încercarea de a-i spune despre moarte, apoi despre sarcină. Nu îş lorea ca el să o asor' ;ze cu ştirii'' devastatoare. Acum, de fiecare dată când pomenea numele lui Nouf, el se cufunda în tăcere. Ea ştia că moartea suro i ' îl afectase profund şi că Othman era în general şovăielnic în a-şi exprima sen .men- tele, dar o îngrijora acea tăcere a sa în privinţa subiectul' . Katya îşi imagina că era supus unu bir mult mai mare decât ar fi recunoscut vreodată.

Când răspunse, părea obosit, dar se scuză spunând că avusese şedii ţe toată ziua.

- Vreau să te văd, îi zise el. Putem găs imp săptămâna asta?

Ea acceptă cu uşurare. Vorbiseră la funerali dar nu se putuseră întâlni. înainte de asta, Othman petrecuse zece zii; în deşert, căutând-o pe Nouf. în perioada aceea Katya se transformase într-un spectru, neputând dorr noaptea, fâcân- du-şi gr'i pentru el.

Fu nevoie de ceva vreme înainte ca ea să găsească puterea de a-i spune despre probele de ţesut de sub unghii': lui Nouf. El deveni tăcut, aşa cum Katya se aşteptase, şi ea resimţi 3 vinovăţie bruscă. „Aş fi putut să aştept până mâine", se gândi. După o tăcere ce păru interminabilă, îl au oftând.

- lartă-mă, îi spuse Othman. M-am gândit la asta toată ziua. Apreciez mult ajutorul tău.

- Nu e nici un deranj.

- Ei bine, eu oricum îl aprec ,z.

Ai vreo idee cu cine s-ar fi putut lupta?

- Nu, zise el. Deloc.

-încă ceva, spuse Katya, şi apoi n-am să te mai bat la cap cu astfel de lucruri astă-seară. Aş vrea să iau o

probă ADN de la escorta e Mă întreb dacă ai putea vort cu el.

De ce ai nevoie de ADN?

Cred că, dacă a răp ' o cineva, trebu ; să ii fost el. Aş vrea să compar ADN-ul lui cu probele de sub unghiile ei.

- Este o idee bună, spuse Othman. Dar pe mine nu mă place, să ştii. Ar fi m i bine să vorbesc cu Nayir. Mi-a promis că se va duce să discute cu Muhammad. Poate c-a şi făcut-o. Hai să îţi dau numărul lui Nayir.

Dorind iniţial să protesteze, Katya notă în cele din urmă numărul iară tragere de tiimă. Nu voia să îl sune pe Nayir. Era exact genul de bărbat care refuza să vorbească la telefon cu o femc :.

\m să-1 sun, spuse ea, dacă tu crezi că e în regulă.

Bineînţeles că este în regulă. E puţin tradiţionalist, dar, dacă expl i de ce ai nevoie, va fi bucuros să ajute.

Katya era sigură că nu avea să fie, dar se arăta dispusă să încerce.

Dacă nu răspunde la telefonul celular, spuse Othman, e:.itând, va trebui să treci pe la barca lui. Sau să-1 trir ţi pe şoferul tău.

Asta n-aş putea-o face.

- Crede-mă, nu e nici o problemă! Am încredere în tine.

Ea era încântată că Othman avea încredere în cuviinţa ei,
dar nu în asta consta problema.

- Nayir se va alarma, dacă îmi fac apariţia la barca lui, spuse Katya.

Avea să o considere indecentă în cel mai înalt grad.

- Ştiu că nu e tocm, adecvat, 5 se Othman, dar uneori nu răspunde la telefonul celular r:'e la rând. Poate fi foarte frustrant când vrei să vorbeşti cu el.

Ea păstra tăcerea.

Du-te cu escorta ta, spuse Othman, şi ai grijă să porţi *burqa.* N-ar trebui să fie probleme. Nayir e foarte beduin în tratarea femeilor, dar e un om bun. Va înţelege.

Katya şi-ar fi dorit să explice cât de îngrozitor avea să fie pentru *ea* să meargă la barca lui Na; 'r — i se părea întotdeau na degradant atun când bărbi iţii o ignorau,

când nu voiau să îi întâlnească privirea, atunci când se purtau de parcă ar fi fost o prostituată doar pentru că dese dea gura dar Othman avea un respect atât de mare faţă de Nayir, încât ea nu vo a să îl vorbească de rău.

- Am să-1 sun, i asigură ea logod: cui.

în noaptea aceea visă că făcea prăjituri, calde, dem.oase, exact cum obişnuia să facă mama ei. Dar, când începu să le mănânce, mama ei apăru în pragul uş: de la bucătărie ş; D avertiză să nu mănânce prea multe. „Unui bărbat nu plac femeile grase - îi spuse nu înainte de a fi avut câţiva copii, pentru că altfel va considera că mănâncă prea mult. Va înfu leca totul, ţăranca asta care râgâie - va mânca până şi mâncarea copiilor, şi ei vor fi slabi, retardaţi, o ruş'ne pentru tatăl lor. Şi-atunci, ce fel de mamă va fi?"

în vis, începu să plângă

.13

Nayir se întoarse la portul de ambarcaţiu după o din - neaţă de căutare neîncununată de succes a lui Ei ; Scarsberry. V' iţise trei complexe de loci nţe americane, dar nu găsise nimic. In timp ce conducea de la unul la celălalt, gândurile i se tot întorceau la ideea că Nouf avea un iubit ame can la felurile în care oamenii 1 i împodobiseră teoria. într-o seară, la lumina focului de tabără, dese seseră genurils de lucru pe care un bărbat trebuia să le spună pentru a seduce o fată ca Nouf: „In America poţi face cumpărături la orice oră", „în America poţi avea maşina ta!". Cea care se împlântase cel m^i adânc în minte era: „în America, un bărbat nu se poate căsători cu o a doua soţie".

Orice pomenire a unei a doua soţii îi capta întotdeauna atenţia. L plăcea deea că a fi singura soţie reprezenta ceva pentru care să te străduieş , şi în acea privinţă era de părere că Nouf putea să fi avut, în definitiv, un moti v întemeiat pentru a evita o căsătorie saud .1. El însuşi respingea ideea de soţi nultiple. Coranul permitea patru, dar numai cu respectarea condiţiei ca toate patru să fie tratate exact la fel, ceea ce era, conform manierei de gândire a li Nayir, o altă metodă de a împiedica poligamia, pentru că, ce bărbat

putea trata patru femei în exact acelaşi fel? Să le ofere fiecăreia, zilnic, aceea atenţie, aceeaşi sumă de ban acelaş număr de cop ? Aceleaş iărutu_ i? Acelaşi număr de partir'e de sex? Orice bărbat cu o asemenea rezis, :enţă, în mod C' dent, nu avea n : altceva de făcut. Când găsea vreme să lucreze? Să crească copii? Să se roage? Era absurd, şi totuşi, vedea astfel de familii tot timpul, astfel de soţi care jonglau cu patru soţi i douăzeci de copii. Ii vedea la picnic în Corr. :he, copiii, fut nd de colo, colo ca nişte mici bande de tâlhari, femeile, bodogănind în timp ce întindeau covoare enorme ş amenajau bucătă: ii ela borate în aer liber cu mici aragaze de camping şi o mul' ne de răcitoare. Nayir stătea pe o bancă şi urmărea de la di. - tanţă, studiind soţi toate în mantii şi-n văluri, si încercând să stabilească dacă soţul le trata într-adevăr egal. In majonta- tea cazurilor, soţul stătea pe un covoraş separat, cu al i băr- baţi, mai sus de ceata gălăgie asă. Dacă se apropi. u copiii, o făceau ezitant. Femeile nu se apropiau niciodată decât pentru a aduce mâncare. Cel puţin, se gândea Nay. | soţul le ;gnora pe toate. In mod egal.

Dar, indiferent cât de des întâlnea asemenea fam nd;- ferent cât de obişnuite ajunseseră să pară, îl rita de fiecare dată să vadă un bărbat cu patru soţii. Nu părea drept ca uni bărbe să aibă patru, în vreme ce alţii nu aveau nici una.

Epuizat de arşiţa de la miezul zilei, ;si trase jeepul în parcarea portului de ambarcaţiuni. De oticei îl lăsa la umbră, deşi exista o singură astfel de fâşie rătăcitoare, dată de o baracă de depozitare dărăpănată. Pentru că locuia în portul de ambarcaţiuni de mai multă vreme decât oricare dintre ceilalţi rezidenţi, îi cedau întotdeauna lui locul. Nu avea mportanţă că umbra dura doar o oră sau cu jeepul li era cea mai veche bucată de fier din parcare; buna lor vec' lătate îl impresiona. Astăzi, totuşi, o altă maşină furase acel loc râvnit. Era o Toyota neagră, cu plăcuţe de înmatr._ulare destul de noi şi cu un Coran pe bord.

Stătu o clipă şi îşi frământă mintea cu privire la maşină. Poate avea un vecin nou. Un om de afaceri sau un marinar de weekend.

Când o porni de-a lungul cheiului instabil, lemnul vechi scârţâia sub greutatea lui şi bărcile se legănau în ritm soli 'ar. Scrută rândurile de ambarcaţiuni în căutarea celei aparţinand noului vecin, dar nu o găsi; în schimb, c'istinse o femeie stând pe chei. Nu îşi putea da seama c ie era; purta o mantie neagră, până la pământ, şi un batic cu *burqa.* Numai ochii i se zăreau.

Când ea îl văzu pe Nayir, îşi îndreptă postura, şi el ştiu instantaneu că era domnişoara Hijazi. Nu cunoştea nici o altă femeie, ş ea îl recunoscuse. Ce făcea aici? Aproape că se împied. I de o grămadă de frânghii. Când se apropie, îi recunoscu oc i şi iorma umerilor. Ea aşteptă să i se adreseze el.

- Dom şoară H azi, se.

Domnule Sharqi, răspunse ea, neîntinzându-i mâna, în chip ostentativ.

Se uită la trenc ii lui, 11 măsură de două ori de sus şi până jos, dar nu făcu ni< un comentariu.

Ahlan wa'Sahlan, spuse el, nesigur ce să facă.

Dacă o vedeau vecinii, începeau să bârfească - cine ştie, era posib chiar să cheme poliţia religioasă) dar nu o putea ascunde nicăieri; nu exista vreo ascunzătoare, şi să o invite pe barcă nu intra în discut e. Ar fi fost ca şi cum ar fi invitat-o în pat. Simplul fapt că stătea lângă ea î lădea o senzaţie de vină.

- Unde e Othman? întrebă, aruncând o privire spre barca lui Majid.

La muncă.

- Ştie că sunteţi aici?

- Da, el mi-a dat adresa.

Serios?

- îmi pare rău, zise ea. Am încercat să vă sun, dar telefonul dumneavoastră celular era închis.

El scoase telefonul din buzunar şi—1 pr e. Era închis.

Nu ave o escortă?

- Am un şofer.

Vocea ei trăda o uşoară agasare.

- Unde e?

- Face o pl nbare.

El nu spuse nimic. Ea îşi cobori privirea.

- Nu am venit ai pentru motive necuviincioase, domnule Shar ¡p. Escorta mea mă cunoaşte de când eram copil. Are încredere în mine.

El auzi o lov'^ură într-o ambarcaţiune ᴵ'in apropiere. Fu îndemnul de care avu nevoie pentru a trece la acţiune.

- Vei spuse, conducând-o de-a lungul cheiului. Barca mea e acolo.

De la patruzeci de metri depărtare, priveliştea vasului *Fattmak* era una magi îcă. Era un iaht Cătălină, lung de nouă metri, cu o velă mare de un roşu aprins şi o trincă bleumari , amândouă înfăşurate strâns în jurul catargelor lor. Dar, pe când se apropiau, Nayn deveiu conştient de mizeria ce domnea în port. Fotograf rupte din re* ste şi diverse gunoa' pluteau în apă. O conduse în josul rampei de acces pe vas. Sărind pe puntea supe oară, Nayir îi întinse femeii o mână, dar ea o gnoră şi trecu în barcă fără n:": un ajutor.

Tfaddalu, zise el, făcând semn spre itrarea în cabină.

Să sa ' în barcă era una, să cobo pe scara şubredă, cu totul altceva. El coborî şi se întoarse cu gând să o ajute pe domnişoara 1 , dar. nevoind să o at_.igă sau să pară că se uită pe sub fusta e;, se îndepărtă.

Ea păşi pe trepte cu eleganţă.

Lua loc, zise el, făcând semn spre colţul de luat masa ş spre canapeaua mică de vizavi.

înşfacă iute un teanc de hărţi de na _gai e de pe canapea şi le aruncă în dormitor, dar, când se întoarse, fu şocat de descoperirea unei murdăr uscate pe canapea, luă o secundă să identifice un trabuc vechi, lăsat acolo fără îndoulă de iubitul său pneten Azim. îl băgă in buzunar.

- *Tfaddalu.* Lua ţi loc!

Făcu semn spre canapea. o femt e cuv icioasă nu s-ar fi năpustit aşa asupra lui. Dacă o văzuseră vecinii, cine ştie ce avea să se întâmple? *Ta Allah,* ar putea fi aresta^ pentru asta! Ea se strecură precaut în acel spaţiu; părea a-şi ţine resp'^aţi?

- E ceva în neregulă? întrebă el.

Ea nu răspunse.

Nayir se simţea vinovat pentru disconfortul e chiar dacă totodată era recunoscător că se-ntâmpla astfel însemna cel puţin că ea şi dădea seama că îl deranja şi că prezenţa ei era indecentă. Amintindu-şi de bunele maniere, merse în bucătărioară ş i îi ofe i cafea, dulciui şi curmale, pe care ea le refuză politicos. El puse totu de cafea şi, în timp ce aştepta să fiarbă, gustă una di curmale Avea textura cimentului proaspăt turnat. Discret, o scuipă în chiuvetă şi aruncă restul fructelor la gunoi.

Aduse cafeaua la masă, îi turnă o ceaşcă şi merse înapoi în bucătăiioară ca să îi poată vorbi protejat de distanţă.

Nu aţi spus că cunoaşteţi familia, zise el.

- Nu v am să ştir? examinatorul că aveam legături cu ei, zise ea. Căuta un pretext să mă scoată din cercetarea cazului.

Nayir se ! imţ enaFtă nu se gândise la asta.

Am venit Sic din motive de afaceri, domnule Sharqi. Sper că vă daţi seama de asta.

Den comentariul fusese făcut cu decenţă, îl îndemnă să se gândească la celelalte motive pentru care ar fi putut veni. Era, intr-un fel^o acuzaţie: „Ai gânduri murdare" Simţi o străfulgerare de ndignare.

Eu am procesat deja probele, spuse el.

Care prob^.

Inves-igatorul part: ular n a dat o probă de nisip de la rana ei de la cap. Se pare că nu a fost lovită în deşert. Nisipul de la rana ei era portocal. -înc s, în amegjgp cu lut. Nu se potrivea cu solul din valea seacă.

Bun. Ea încuv' ţă din cap. Acelea sunt probele pe care i le-am dat eu lui Othman. Nu am avut încă timp să le procesez (Părea agitată; degetele i se jucau nervos cu tivul de la mânecă.) Othman mi-a spus că ştiţi că era însărcinată.

Nayir dădu din cap aprobator, dar ea nu se uita la el, aşa că trebui să spună „Da".

Speram că mă pute ti ajuta să obţin nişte probe de ADN, continuă ea. Ca să stabilesc cine era tatăl copilului (Femeia stătea cu ocl piroi în podea, el se uita la aragaz.) Am nevoie de aşa ceva de la to i, urmă ea. Am nevoie de probe de la logodm^ul ei, de la ve , de la escortă, de la

fiecare bărbat care a fost în casă. Aş vrea de asemenea să le compar cu nişte celule epiteliale şi de sânge pe care le-am prelevat de sub unghiile ei şi de pe încheieturile mâinilor. O: icine a zămislit copilul avea probabil cea m puter că motivaţie să o răpească.

Puteţi obţine singură probele ADN ale fraţiior?

Ea păru luată p> n surprindere, şi el î: dădu seama d itr-o- dată ce implica întrebarea. Simţi o revărsare fiert ite de ruşine.

Domnişoara Hijaz ;ra tulburată; rămase nemişcată, într-o tăcere încordată, un minut întreg. In cele din urmă răsuflă adânc.

Ce faceţi acum?

El se _.tă îr ur.

La ce vă referiţi?

- Aveţi vreun plan pentru după-amiaza asta?

- Da, sunt ocupat. Dar dumneavoastră? Credeam că aveţ o slujbă.

- Mi-am luat liber pentru după-amiază, spuse ea. Aţi vorbit deja cu escorta?

„Oare Othman îi povesteşte totul?" se întrebă el.

- Domnule Sharqi, zise ea, îndreptându-ş aostura. Im dau seama că vă stânjenesc...

- Ba nu, nu mă stânjeniţi, minţi el.

- Ba da, dar o fac pentru Nouf. Aici nu este vorba despre dumneavoastră sau despre mine. Este vorba despre o femeie care a murit şi care are nevoie de cineva care să găsească adevărul. Dumneavoastră sunteţi iingurul în care Othman are încredere, singurul pe care se poate baza.

Nayir îşi încrucişă braţele la j iept şi nu spuse nimic, dar ideea că Othman avea încredere în el înmuie întru câtva di' - poz 'ia lu

- întreb doar pentru că speram să îmi puteţi spune ma multe despre escortă. Pare un principal suspect.

- Nu cred.

îi făcu un scurt rezumat a ceea ce îi povestise Muhammad despre Eric Scarsberry. Cu excepţia unei încordări discrete a umerilor, ea nu păru surprinsă, dar nici nu vorbi.

- Am încredere că nu veţi repeta asta nimănui, spuse Nayir.

- Bineînţeles că nu!

Am căutat apartamentul lui Eric în dimineaţa asta, adăugă el. Ir ii închipui că este un complex american de locuinţe. Eu cunosc şase asemenea complexe diferite Am controlat trei până acum, dar nu l-am găsit încă pe cel Dun.

O vreme, feme'a păstră tăcerea.

Aş vrea să vin cu dumneavoastră, zise într-un final, ridi- cându-se de pe canapea.

- Nu. Nu, nu. Pot face asta singur. Dumneavoastră, dumneavoastră mergeţi...

- Nu trebui să mă duceţi cu maşina, spuse ea. Am propriul m:'oc de transport, dacă aţi prefera să mă urmaţi.

Nayir ezită. O parte din el se revolta împotriva ideii de a o escorta pe logodr ;a prietenului său într-un complex american de locuinţe, din toate locurile posibile! -, dar ştia că ea avea dreptate: făceau asta pentru Nouf, şi în fond asta voia Othman. Totuşi, nu exista nici o necesitate ca ea să îl însoţească, doar că era încăpăţânată, sau încerca să îl impresioneze pe Othman. Partea mai generoasă < n el suspecta că devenea sincer implicată în cazul acesta. Nu era deloc un lucru simplu pentru ea să urmărească F.sta dovezilor într-un dosar ce fusese deja cla- ficat drept moarte accidentală. Contravenea probabil dorinţelor şefilor ei, punându-şi poate chiar slujba în pericol. Fără să vrea, el trebuia să admită că admira persistenţa femeii în si-"ba adevărului.
B::ie, zise Nayir. De vreme ce avei propriul mijloc de transport

.14

Urmând Toyota domnişoarei Hijazi, Nayir se întreba ce fel de păr' ît avea femeia, care să peri tă să lucreze într-un mediu mixt. Trebuia să fie oc< ientalizaţi. Şi-1 nagina pe tatăl ei purtând un costum de afaceri, vorbind perfect engleza; mama ei era poate una dii tre acele musulmane care scriau scrisori regelui şi miniştrilor, plângându-se în legătură cu legile împotriva femeiloiwţ„De ce nu putem conduce maşini? De ce nu

putem călători la Mecca fără perm'riunea soţilor?*) Dar avea dificultăţi în a potrivi această nag' e a familiei ocviden- talizate cu genul care socializa cu neamul Shraw: Era încă şi mai neobişnuit ca domnişoara H:jazi să se mărite în acea familie. îl uimea că Othman era de acord ca ea să aibă o slujbă, nu numai pentru că însemna că avea să intre în contact cu bărbaţi, :i şi pentru că asta presupunea că avea nevoie de bani. Cei din neamul Shrawi era posibil să nu fie prea bucuroşi de acest aspect.

Ajunseră la porţile complexului de locuinţe american. La stânga, o firmă de neon albaştri ndica „CLUBJED" într-un scris împodobit, imitându-1 pe cel arab. Un gardian se apropie de Toyota şi petrecu câteva minute vorbind cu şoferul. în cele din urmă le perr se să treacă, făcându i şi lui Nayir semn să meargă mai departe.

In interiorul complexului, atmosfera se schii tibă. Acestea erau mai ales case în stil saudit, clădiri luminoase de stuc, cu obloane ornamentate şi acoperişuri plate, dar grăc«.. e erau, în mod ciudat, în stil american, pline de tot SG- îl de flori pe care nu le recunoscu. Aici trăiau V /erşi americani, precum ţ alţi lucrători occidentali care se angajau pentru doi, poate trei ani de lucru în Arabia Saudită. Majo tatea dintre e' veneau pentru că munca era rentabilă şi nu se plătea deloc mpozit; unele companii le as urau chiar angajaţilor câte un bilet de avion către America o dată sau de două or. je an. Era mare nevoie de muncitori importaţi un număr semnificativ de saudiţi erau suficient de avuţi ca să nu trebv'ască să lucreze, şi, se gândea Nayir, aceştia cons erau munca a fi sub nivelul lor dar, în ciuda necesităţi ie lucrătc americani, el tot simţea un strop de indignare că ei veneau ai : şi îşi construiau micile lor lumi, complexele lor private de locuinţe unde trăiau ca şi cum ar fi fost încă în Statele Unite.

Nayir urmă maşina domnişoarei Hijazi pe străzile în unghiuri drepte, alcătuind un fel de tablă de şah, spre o parcare unde erau îngrămădite camionete ş automobile de teren. Coborâră din maşini. La dreapta se deschidea o potecă ce ducea pe un deal mic.

După spusele gardianuh , acela e un club, zise domnişoara Hijazi, arătând spre o clădi e de pe vârful dealului.

Deşi clădirea era cocoşată şi cu pereţ: :am murdari, o balustradă de marmură îi conferea un aer de rafinament.

Putem întreba a.ci de Eric.

- E un club pentru feme întrebă el.

E un club pentru toată lumea. Un bar.

- Un *bar?*

Chiar şi în acel complex, alcoolul rămânea un lucrv nten :.

Fără alcool, bineînţeles, îl asigură ea. Ha eţi, să aruncăm o privire înăuntru. L-am putea găsi acolo, sau pe cineva care îl cunoaşte.

- Escorta dumneavoastră nu vine? întrebă Nayir.

Femeia şovăi.

Nu are rost. Nu cât timp sunteţi cu m ie, spuse ea, deşi ceva din tonul voc" ei implica: „In cazul în care nu mă înşel în privinţa dumitale".

Clubul era gol, cu excepţia unei spoieli de clienţi obosiţi Becuri slabe prinse în plafon aruncau o lumină lăcuită. Tăcerea clientelei şi felul ciudat în care iluminarea le secţiona trupurile dădeau încăperii o goli une dej: mantă, precum depozitul de piese al unui muzeu al figurilor de ceară. In aer se simţea un miros rânced. Trecură de o masă unde stăteau trei femei, discutând. Una dintre ele îi aruncă un zâmbet, dar Nai ' îşi întoarse p virea.

Domnişoara Hijazi părea preocupată, poate puţin agitată. Cu o mişcare degajatăpişi ridică *burqa.* Nayi încerca să nu se uite la faţa ei, dar nu putea evita asta; strălucea precum luna. Observă că era frumoasă într-un fel excent 3: nasul puţin cam lung, buzele puţin strâmbe. Dacă ar fi avut o fărâmă de decenţă, şi-ar fi coborât vălul în faţa tuturor acestor străini, dar apoi el observă că nu o privea nimeni cu luare-an irite.

Trecură de o uşă glisantă de sticlă, ajungând într-o curte interioară, în aer liber. Măsuţe metalice de cafea erau împrăştiate împrejur. Aici existau o bordură de arbă, nişte tufe de plante de nerecunoscut nebunia nebuniilor o pisc, lă. Apa strălucea cu o lumină rece,

«rde-albăstrui, dar atmosfera era încărcată de duhoarea e de clor.

Lângă piscină, două femei stăteau la soare. Nayir nu putea să le ignore prezenţa, aşa că îşi miji ocl şi îş duse o mână în dreptul ochilor, prefăcându-se că îl orbeşte soarele în colţ, un bărbat bronzat şi plin de ndur stătea pe un şezlong. Sorbea apă cu gheaţă şi citea un ziar. Ii observă şi îşi lăsă ziarul pe măsuţa i n faţa lui.

Din instinct, Nayir se apropie de bărbat ş 1 întrebă de Er c Scarsberry.

Vreţi să spuneţi Scarberry, răspunse bărbatul. Da, îl cunosc, Locu' "şte aici.

Ii ştiţi adresa? întrebă Nayir. Investigăm o cr' lă şi trebuie să îi punem câteva întrebări.

Desigur. E pe Peachtree. Bărbatul îi indică direcţia ş ii spuse numărul casei. Nu l-am văzut de ceva vreme. A utrat în vreo încurcătură?

Nu, dar ar putea să ne ajute.

Nayir observă că domn, oara Hi izi rămăsese în spate, lângă uşă. *Burqa* ei era din nou lăsată.

Nayir îi mulţumi bărbatului şi se retrase, întorcându-se la domnişoara Hijazi.

Cred că mă descurc, îi spuse. Puteţ iştepta cu escorta, dacă doriţi.

Ea nu răspunse, dar îl urmă atunci când înconjură piscina şi traversă apoi o peluză foarte verde. Iarba se simţea sub tălpi precum cauciucul. Când ajunseră la un gard alb, se aplecară pe sub o pergolă şi ieşiră pe trotuarul un u străzi . xştite, cu locuinţe. Merseră de-a lungul trotuarului, uitându-se la clădiri.

T jul a zis că e aici, spuse Nay , arătând spre stânga.

O cotiră pe o stradă laterală. Nayir îşi şterse sudoarea de pe ceafă. Domnişoara Hijaz părea ma ;almă acum, păşind lejer, fără să fie alarmată de faptul că era singură cu Nayir. Poate era efectul americanităţii din jurul lor, care o făcea să se relaxeze. El încă era tensionat.

Am o nedumei e, spuse ea. De ce nu aţi luat-o niciodată pe Nouf în deşert?

Tatăl ei 1 >u permitea asta. Nu con[1] dera că era ceva sigur.

— Dar ar fi fost ceva sigur?

Cuitr-un motiv oarecare poate că vântul îmblânzea aerul în jurul lor -, mireasma ei junse la nările lui. Era caldă şi curată, şi, pe când îl inunda, tot corpul îi iu cuprins de tremur. Era posibil să fi simţit şi femeia ceva asemănător, pentru că el observă o retragere bruscă, o stâ ijeneală, un a nu şti ;e să facă cu mâinile ei.

Fata ar fi fost în si^ranţă cu mine, spuse Nay .

Studie strada pe care se găseau. Nu era o stradă saudită; a: i nu c sta poliţie re gioasă, nu exista nimeni care să îi oprească şi să le ceară dovada mariajului lor, şi totuşi, simţea furi :ături pe ceafă.

Gă: ă indicatorul stradal pentru Peachtree şi o luară la stânga, într-un complex de locuinţe care strălucea de un alb proaspăt. Domnea liniştea, şi sunetul încălţă lor lor pe trotuar i ăcu să păşească pe iarbă.

Se apropiară de un şir de clădiri ş; găsiră apartamentul 229B, ascuns de un zid înalt de piatră. Lujeri de henna se luptau să pătrundă prin crăpături, şi o şopârlă singuratică se i îea de zid, cu corpul mai nemişcat decât piatra. Se strecurară pe sub o altă pergolă. Casa era un duplex, şi în ambele părţ domnea 1 ş tea. Apartamentul din dreapta avea o curte inte rioară mi ,ă, plină cu veci uri: o ir::ige de baseball, o mică piscină din plastic, o farfurie spartă. O luară spre apartamentul din stânga Printr-o uşă g sântă de st lă văzură o încăpere pustie. Nayir ciocăni, dar nu răspunse nimeni, aşa că încercă uşa şi aceasta se deschise.

Intrară în casă. Intr-un colţ erau un fotoliu maro şi un televizor micuţ, aşezat pe o cutie.

Puturos, remarcă el. Ce m >s e ăsta?

Miros de animal. Ea adulmecă aerul. Un a mal de compari poat '

Merseră în tăcere dintr-o cameră într-alta. Nu erau multe de văzut. Si •-gura încăpere cu semne de activitate era dorr - torul. Văzură rufe împrăştiate; lenjeria era mototolită; sticle goale de apă înţesau partea de sus a dulapului. Nu exista vreun tablou pe perete.

Trebuie să mărturisesc, şopi domnişoara F:jar , că nu văd semnele prezenţei unei femei.

Se îndreptară spre birou, unde o cercetare rapidă a mesei de lucru dezvălui hârtii care îi apa* ţineau lui Eri'-

Scarberry: o cl tanţă, un formular de a ,igurare. Nu zî ră căiţi sau vreun computer, nici o evidenţă că îş Detrecea acolo mai mult decât o după-amiază fugitivă, achitându-şi facturile.

- Crezi că a fost de a alb neva aici? întrebă ea.

- ¿iu. Probabil că a făcui s.ngur deranjul ăsta.

Intrară apoi în bucătăr :, unde lârfuriile de carton ş tacâmurile din plastic erau ustensilele preferate. Găleata de gunoi era goală. Aruncând o privire în i^igider, găsiră o farfurie cu brânză mucegăită şi o cutie de carton cu lapte vechi de o lună. Domnişoara Hijazi se duse în camera de zi.

Aruncând o ultimă privire prin bucătărie, Nayir găsi o carte îndesată între frigider ş un bufet. O scoase de acolo: *1001 reţete din Arabia,* publicată de Fundaţia Doamnele Americane din Jeddah. Răsfoind paginile, observă câteva pete de grăsime. Cineva o folosise, dar, judecând după stratul de praf, asta se întâmplase în urmă cu o vârstă de sultan.

Am găsit sursa mirosului, strigă domnişoara I jazi.

El merse în camera de zi. Ea stătea pe vine lângă o colivie aflată pe o măsuţă de cafea. Pasărea dinăuntru era moartă. Judecând după mărime, era un peruş. Adăpătoarea era goală. Nayir inspectă bolul pentru hrană şi constată că seminţele fuseseră mâncate toate; doar cojile rămăseseră.

- Cred că a mur de ceva vreme, spuse el. Pare ciudat ca un ho atât de dezordonat să ţină o pasăre.

E ultiiia modă. Se presupune că păsările te avertizează în privinţa unui atac chimic. Ele mor primele. Am auzit că americar le-ar ţine, mai ales în complex.

El se uită împr ur.

- Aţi văzut vreo mască de gaze pe undeva?

Ea se încruntă.

Strecurându-şi mâna prin uşa coliviei, Nay scoase afară o bucată de ziar care căptuşea fundul. Scutură găinaţul uscat şi "ntoarse foaia. Era prima pagină din *Arab News,* datat cu o lună plir ă înainte de c'spî -iţia lui Nouf.

Puse ziarul pe măsuţă.

- Eric a plecat de ; :i înainte de dispariţia ei?

Femeia aruncă o privire la ziar.

- Ei bine, poate s-a întors şi a uitat doar să schimbe hârtia. Nu pare să îi pese foarte mult de casa lui.

Domnişoara Hijazi culese peruşul înfâşurându-1 în ziar şi îl duse la b :e. Nayir se uita lung la colivie, întrebându-se dacă Eric fugise sau dacă sfârşise ca pasărea sa. In ambele situaţii, trebuia să fie o cale de a-i da de urmă

.15

Şoferul ei încă aştepta calm atunci când se întoarseră în parcare. Nayir îş închipuise oarecum că avea să fie supărat, sau plictisit, sau mort de insolaţie, dar el stătea în maşină, citind tacticos Coranul. Motorul Toyotei era pornit. Aerul condiţionat trebuia să fi fost dat la maximum, deoarece, când Nayir deschise uşa, permiţându-i domnişoarei Hijazi să urce, o rafală rece de aer îi suflă în piept. II făcu pentru moment să se cutremure. înfrigurat.

Ea nu se urcă imediat în maşină. Părea să ezite să îşi ia rămas-bun, şi pe el îl surprinse să constate că felul în care o recepta se schimbase uşor. Nu era tocmai cuviincioasă, dar nici neobrăzată. Era ceva între, sch .nbându-se ca un miraj. Amintindu-şi că era logodnica lui Othman, un zid se ridică în mintea lui şi Nayir îi făcu semn femeii să urce în maşină.

- Mai e un lucru pe care voiam să îl fac, înainte de a mă îndrepta înapoi spre serviciu, spuse ea. Şoferul meu are o altă programare, aşa că mă va lăsa undeva, şi nu cred că pot face asta s igură.

Despre ce e vorba?

- Um Tahsin mi-a spus că a primit un telefon de la un optician. Nouf a comandat o pereche de ochelari înainte de a fugi. Um Tahsin nu avea habar. Intenţ na să-1 trimită pe unul dintre servitori să îi ia, dar m-am oferit eu să o fac. Am simţit că ar însemna ceva pentru ea, dacă aş face-o. Cred că îşi doreşte să capete ochelarii.

Nayir fu impresionat de tristeţea cumplită implicată de dorinţa lui Um Tahsin de a păstra o pereche de ochelari pe care i-ar fi purtat Nouf, dacă ar fi trăit.

- Vă pot escorta, z ; el.

Femeia încuviinţă din cap recunoscătoare şi se urcă în maşina ei.

In timp ce Nayir urmărea Toyota spre centru, îşi spunea că îi făcea o favoare lu' Othman, escortând-o pe

logodn a lui, dar o părticică din el ştia că nu făcea r ji un favor, ci săvârşea un păcat de *zina,* fiii .d în compar i urni femr nemă, tate, săvârşind totodată un păcat faţă de un p. îten care avea încredere în el.

Deşi vizita domn şoarei 1 jazi era cât se poate de nepotrivită, trebu. a să admită că reprezenta o ocaz . Ea i-ar fi putut spune lucruri lespre No uf pe care altmi ite nu le-ar fi aflat n: odată lucru pe care ni măcar Othman nu le ştia. Ar fi putut de asemenea să şti i ceva despre autopsi a pe care examinatorul o ţ: nuse învăluită în taina muşamalizării. Ş' recunoştea faţă de sine că *voii* să o escorteze. Nu putea spune exact de ce.

Când Toyota trase pe dreapta pe o stradă aglomerată t i centru, el opri în spatele t ş parcă. Cobori d _ ;ep, uitându-se repede în jur după poliţia reli ioasă. Erau câţiva bărbaţi pe stradă, dar nici unul nu arăta suspect. Se găseau la doar câteva străzi depărtare de institutul de medicină legală.

Domi şoara H azi privi demarând maşina care o adusese.

Cred că este în uirecţia aia, spuse femeia, începând să cotrobă' : p in geantă.

Era o geantă cavernoasă, de dimensiunile unui mic remorcher, şi îi trebuiră câteva minute pentru a naviga printre toate portofelele, cheile, calendarele, o umflătură monstruoasă de mărunţiş. Enervată, îşi ri "că *burqa* i continuă căutarea. Stră- d 'ndu-se să evite să se u te la faţa ei, el îşi întoarse privirea spre geantă şi văzu un încărcător de celular, un orar de rugăciuni. o *burqa* de rezervă şi, surpriza surprizelor, o sticluţă de ojă.

- Vă vop ungi ih ? îi scăpă.

Ea se uită la el, forţându-1 să îşi întoarcă privirea, apoi se întoarse la cotrobăit.

Exact în acel moment, cineva puse o mână transpirată pe umărul lui. Na r se răsuci.

Scuzaţi zise oărbatul, fixându-I pe Nayir cu o privire insistentă şi făcând semn spre domi. şoara Hijazi cu o înclinarea capului. în numele lui Allah şi pacea lui Allah să fie asupra dumneavoastră. Domnule, scuzaţi-mă, dar soţia dumnea voastră nu este acopei ă cum se cuvine.

Nayir simţi fiori de panică, dar îl privi calm pe bărbat. Era proaspăt ras, cu părul scurt, purtând pantalon ;u dungă şı o cravată imprimată cu cele nouăzeci si nouă de nume ale lu Allah. Arăta prea occidental pentru a fi de la poliţia reli' ioasă şi totuşi, ochii negri ai bărbatului, vizibili prin lentilele groase ale ochelarilor, ardeau de indignare evlavioasă.

Nayir se încruntă.

f V ă uitaţi la soţia mea? întrebă el.

Bărbatul dădu să răspundă, dar Nayir nu îi permise.

E *soţia mea,* strigă. Aţi face bine să ave o jus ficare serioasă pentru că v-ai zgâit la ea!

Bărbatul făcu un pas înapoi.

Iertare, frate, dar înţelegi că e o chestiune de decenţă.

\sta nu este o justificare! Nayir se apropie de celălalt, mijindu-şi ochii ameninţător. Nu .11 *propria* soţi : pentru care să îţi faci gi i?

Roşind, bărbatul se întoarse pe călca e ; ' văzu de drum, dispărând după următorul colţ. Vina clocotea în sufletul lui Nayir şi ceru iute iertare pentru păcatul de a fi minţit. Nu s-ar fi întâmplat, dacă nu ar fi săvârşit mai întâi păcatul de *ziua.* Se răsuci şi obsewă că domn oara Hijazi îşi lăsase jos *burqa.*

\ plecai? şopt ;a.

Da. Nayir îşi duse o mână la piept pentru a-şi linişti bătaie îimi Da, a plecat.

Era de la poliţia rc t oasă?

- Nu, doar un ins cu ı ii activă.
- Cum poţi fi sigur? întrebă ea.
- Purta haine Armâni.

-Aha... în ochii femeii se citea uşurarea. Ţinea în mână o carte de ezită. Am găsit-o, zise.

Al-tiamdi llah.

El luă repezit cartea de vizită, c i adresa . porni

.Doctorul Ahed Jal 'z fusese cândva cel mai bun opt an din Egipt. Afacerea sa, care Începuse sub forma unui butic ir xoscopic pe o străduţă din centrul oraşului Hairo, înflorise până la dimensiun e unui hipermagazin

cu tr nivele şi cu pereţ: de sticlă prin ani şi an de muncă persistentă şi prin devotamentul lui total faţă de artele optice. Avea propriile aparate pentru stir'erea oc ului, pentru t erea lentilelor şi lustruit ea ramelor. Vindea lentile .focale italr ne care costau mai mult decât un automobil ob.fnuit. Oferea chiar şi un program burrer de învăţământ, pentru a trimite neciopliţi de la ţară la cele m bune academ de optică din Europa, cu condiţia să lucreze pentru el atunci când se întorceau.

Dar, pentru că islamismul militant se întindea ca o plagă de purici de nisip prin lumea musulmană, Cairo, acea soră de moravuri uşoare şi şleampătă, devenise victima unor izbucniri frecvente de olenţă, având drept consecinţă, printre altele, că un Chevrolet berlină intrase prin vitrina de lajahiz & Co. şi, explodând, trimisese doisprezece clienţi, cinci angajaţi şi trei turişti germani în paradis.

Doctorul Jah , care era în acel moment în Mali pentru a ' vra un camion de ochelari de citit vechi celor veşnic săraci, se întorsese la Cairo şi găsise clădirea în ruine, sfârtecată aşa cum o ceată de copii înfometaţi ar măcelări un tort aniversar dacă ar rămâne nesupravegheaţ ie adulţi. Rezultatul muncii l|i de o viată era împrăştiat cale de tn.i străzi. (Găsiseră rame de ochelai. in Nil.) Muriseră oameni. Musulmanii buni erau mâuiaţ: musulmanii răi, răzbunători, şi Jahiz hotărâse că venise timpul să ia viaţa de la capăt. încasase asigurarea şi o pornise spre Ara ia Saudită, căminul Profetului - pacea să fie asupra Lui şi locul unde se găsea cel mai sfânt oraş al Islamului, o ţară care, spera el, nu avea să se dovedească atât de mioapă precum binecuvântatul lui Egipt.

Dar, dacă oraşul Cairo era miop, atunci Arabia Saudită avea och legaţ Jahiz presupusese că populaţia cea mai bogată n Orientul Mijlociu musulman avea să aprecieze priceperea şi dedica a lui viziunea sa magnifică a unui imperiu optic care într-o bună zi avea să fie în stare să pună la punct şi să repare absolut orice defect din ochiul omenesc, dar presupunerile li erau greşite. Saud>'; ie doved „e, mergeau la opricieni *saudiţi.* Poate, se gândea Jab' ;,' asta se-ntâmpla pentru că numai opti enii sauui_ înţelegeau că saudiţ erau

recunoscuţ' la nivel moncial pentru vederea lor excelentă. Puţini saudiţ purtau ochelar Nu fusese nic idată ceva la modă nici nu avea să fie. Purtatul ochelarilor era, aflase el cu timpul, un subiect sen- 1 1, pentru că fiecare beduin se mândrea cu abilitatea sa excelentă de a vedea orice, la orice distanţă, în orice stadiu al vieţii. Dej vremea beduin 'or trecuse de mult şi saudiţii sedentari lăsaseră multe obiceiuri în deşertul lor de altădată - scuipatul din nci în cinc minute, călătoritul noaptea, spălatul pruncilor lor cu urină de cămilă —, nu abandonaseră încă ideea eronată că erau toţi binecuvântaţi cu o vedere perfectă.

Aşa că afacerea Iui rămăsese un imperiu sărăcăcios, în cel mai fericit caz, şi, chiar dacă Jahiz nu îşi pierduse nic: un moment consideraţia pioasă pentru ştiinţa ochiului, simţea cum pasiunile i se dezumflau încet, ca nişte baloane aniversare la săptămâni după petrecere. îmbătrânea. Tsi nierduse răbdarea şi era înclinat spre izbucniri sarcastice. Cel mai rău dintre toate, î i dispreţuia clientela. Erau ridico[lv] ce altceva putea spune despre o societate bogată care ascundea conşt icios sub văluri umătate d populaţie şi prc ndea că cealaltă umătate putea vedea prin cărămidă?

în dimineaţa asta, Jahiz se întreţinea cu lustru îl ochelarilor de soare Calvin Klein t n v ia scundă de lângă fereastra din faţă. Ochelai de soare reprezentau articolul lui cel mai în vogă o livrare nouă în fiecare săptămână. îl fereau de faliment şi de la a-şi îndrepta viaţa mizeră către Allah, atotvăzătorul.

Domnişoara Hijazi şi Nayir intrară în prăvălie, se opriră la marginea splendidului covor persan şi îl salutară pe Jahiz, care băgă în buzunar cârpa de şters şi se ridică să îi aiute, binecuvân- tândi cu salutul formal pe care îl folosea pentru toţ ' °nţii:

- Fie ca pacea k Allah şi veşnica lui îndurare să fie asu pra voastră.

Nayir explică ce voiau ar Jal i, oftând, intră în încăperea cu aparatură pentru a aduce comanda.

O pereche de rame Sophia Loren, mărimea doisprezece, inserţie mov, decoraţiuni de alamă. Lentile transparente de plastic, fără reţetă.

Nayir se încruntă.

- Fără reţetă?

Aşa scrie. Cu o mână tremurândă, Jal i arătă spre fişă. A trecut pe aici luna trecută şi a solicitat ochelari fără reţetă.

Fără reţetă? repetă Nayir, frecându-ş: lărbia şi privind încruntat spre domnişoara F azi. N i una?

Ea nu dădu nici un semn că i-ar fi auzit. *Burqa* îi era coborâtă, mâinile le avea vârâte în mânecile mantiei.

- Bine, zise Nayir. Dacă aşa scrie.

- Vă rog să îi spuneţi soţiei dumneavoastră să se aşeze la masă.

- Nu sunt pentru ea, zise Nayir. Sunt pentru o pn :tenă care a mur .

Oh... Umerii lui Jahez se pleoşt ă. îmi pare foarte rău să aud asta.

Mulţumesc.

Nayir îl urmări pe Jahiz strecurând ochelarii într-un etui tare din piele. Opticianu .-i în mână li Na) .

Observ că strângeţi ochii, zise Jahiz. Spuneţi-mi, petre- ceţi multă vreme în deşert?

- Aăă... da.

Nayir era luat prin surprindere

Ştiţi, domnule, deşertul e un loc foarte strălucitor. N - pul creează îngrozitor de multă lumină reflectată, care poate fi dăunătoare pentru ochi. îi spăla cu regularitate?

- Ochii?

- Da, ochii trebuie spăl; ţi în fiecare săptămână, mai ales în deşert. Tot nisipul acela... intră în ocl , ...ctă marginea, cauzează sângerări, umflături, în cele n urmă ifecţie. Poate duce chiar şi la anumite tipuri de boli. Aveţi probleme la c - tul indicatoarelor stradale?

Nu... bine, poate uneori noaptea.

- Vederea nocturnă este p: ma care se dete arează. Cred că ar fi în interesul dumneavoastră să face] un control, doar ca să vă a guraţi că ochii vă sunt în cea mai bună formă

- A, nu, spuse Nayir. Am o vedere perfectă.

Da, gânguri Jahiz, da, bineînţeles! Dar uneori praful poate *ataca* och J ş: iu se ştie niciodată care vor fi efectele. Am cele mai bune aparate. Aparate de înaltă

clasă, 'raportate c n Europa. Am putea face acum controlul, dacă do fi. Nu va dura nic umătate de oră.

Nayir se uită spre domnişoara Hijazi, care se prefăcea că p ·veşte pe fereastră.

- Sunt ocupat acum.

Atun am putea face o programare?

Nayir continuă să refuze, dar Jah se dovedi insistent. In cele din urmă, doctorul îi ofer o reducere la o pereche de ochelari de soare Gucci care tocmai sosiseră de la Roma.

- Ştiţi, spuse, fluturându-şi mâi., le peste oc ., uneori până şi şoiiiu iu nev e de odihnă de la pnven itile copleşitoare ale luni

Nayir ezită.

De obice iu port ochelari de soare, spuse.

Jahiz scoase un oftat exasperat. Nayir plăti ochelarii lui Nouf, : mulţum n nou opt .nuli şi o escortă pe domni-şoara Iiija: afară. Se opr iră pe trotuar.

De ce oare să cumpere ochelari fără reţetă? întrebă el.

- Poate pentri mpresie?

El încu inţă din cap fără convingere şi îi în nse ochelarii, dar îşi dădu seama că ea nu se uita la mâinile lui.

Poftim, spuse. Luaţi-i!

Ea acceptă ochelarii, dar părea pierdută în gânduri. Preţ de câteva secunde stânjerrtoare, Nay'r rămase locului, încercând să nu se uite la ea şi nefiind sigur cum să îşi ia rămas-bun.

Mulţumesc, Nayir, îi spuse femeia. Pot să merg ringură la sei viciu de £ c

El fu atât de surprins să o audă rostindu-i numele, încât vorbele sale de rămas-bun veniră prea târziu, după ce femeia se răsucise pe călcâie : i o pornise la drum. Zăpăcit şi jenat, se întoarse la jeepul său

.16

Pe un indicator din carton de la intrare scria: **„ACCESUL PERMIS NUMAI FEMEILOR".** Şi totuşi, uşile erau larg deschise, oamenii intrând şi ieşind mai ales femei, toate fară văl şi zâmbind. Doi bărbaţi arabi intrară cu paşi mari vioi în încăpere. Amândoi purtau costume oct lentale rşi stăteau de vorbă în engleză, dar unul d ei avea un şirag de mătănii trecut printre degetele mâii .

Incheindu-şi trenciul, Nayir îi urmă înăuntru.

Sala de conferinţe a hotelului era imensă. Covoarele groase, draperiile grele şi prezenţa atât de multor oameni aveau un efect atenuant, înăbuşind vocile gălăgioase şi râsul gureş care părea mereu să acompanieze grupurili: de american: Cu toate astea, dinspre mulţime răzbătea o senzaţie de încheiere. Câteva ajutoare indoneziene de ospătari curăţau restur le de pe vreo zece mese de banchet în timp ce oaspeţii se învârteau de colo pâna colo, ezitând să îşi abandoneze distracţia. In trecere, Nayir atrase câteva pri ri impasibile.

Un mic bazar se încov precum o coadă de animal p i centrul încăperii. Erau tre duzini de tarabe cu cadouri lucrate de mână, furnituri pentru activităţi artistice, cărţi, bucate gătite, haine de cop", Nayir îşi croi drum spre o tarabă cu cărţi. Ridică de pe stand *Cum să supraiLiţuieşti un an în Arabia Saudită: manual pentru soţ de expatiLua* ş *Brodează ca un beduin: modele autenli e pentru macrameun brode şi planuri pentru ţesut!* şi se gândi, în cele din urmă, că nu putea să încapă îndoic lă că aceasta era o întrunire a Fundaţiei Doamnele Ame ricane din Jeddah. Cercetă celelalte tarabe cu cărţi, le stud»': ocupanţiicu coada ochiului, şi

tocmai era pe punctul de a întreba despre o carte de bucate nur tă *1001 reţete din Arabia*I când un stand anume îi atrase aten a. Reprezenta o expoziţie de artă a hârtiei, n că totuşi comparativ cu celelalte, şi un memento că, uneori, căutând evidentul, găseşti în schimb subtilul.

Din adâncul unui buzunar, Nayir scoase barza cu modele galbene pe care o găsise în plasa cu lucrurile lui Nouf din deşert. Ascunse pasărea deteriorată în căuşul palmei şi se aprop e de stand, recunoscător pentru faptul că alţi oameni stăteau în apropiere, abătând atenţia de la prezenţa lui mas-

Î culmă masivă.

Proprietara standului, o femeie mărunţică, purtând tricou şi ·eanşi, stătea pe un scaun înalt, scheletic. Era absorbită de munca ei. Primul şoc al lui Nayir fu să vadă o femeie de atât de aproape, al doilea fu să vadă o femei fără văl, purtând îmbrăcăminte strâmtă şi, parese, fără lenjerie de corp. Imediat aproape - reveni la obişnuinţă şi coborî privirea la mâinile ei. Erau agile ş aj ie, mânuind o forfecuţă mai potrivită pentru un şoarece şi tă d m fi pătrate dintr-o coală de hârtie roşie. Apoi aruncă o p /ire la faţa ei: ochi verzi, obraji calzi, rumeni, riduri uscate la colţurile gur şi ale ochilor, ciudate la neva cu aspect atât de tânăr, ca de spiriduş.

Lucrările ei de artă îi stăteau în faţă, umorul lor dezvă lu id-o încă : mai mult. E 1 hârtie fină, colorată ea recreasе un ceainic beduin, sfânta Kaaba, o cămilă, nişte oi şi o întreagă scenă romantică de deşert, completată cu perne brodate şi cu o narghilea. Printre acestea, Nayir observă o componentă mai întunecată: un prinţ obez pe un tron, în braţele sale fiind o tavă întreagă de hamburge din origami, mâncaţi pe jumătate, ş imbalajE de la McDonald's. Coapsele grase sf revărsau peste marginii I scaunului. Pi iţul părea dezgustat, înăbuşind un râgâ . O altă scenă înfăţişa un bărbat stând pe un covoraş de rugăciu; cu un sistem GPS încastrat: „Rugaţi-vă întotdeauna înspre Mecca!" Dar, lângă el, un balon de dialog îl cita pe bărbat strigând în celularul său: „M-am săturat

de păgâr ă; ˀa care ne invadează cultura!" Insă cea mai rea din toate, cea care îl făcu pe Nayir să roşească, era un şir de bărbaţ
idin origami, în robe albe, ţinându-se de mână ca figurinele decupate din hârtie. Ea le schiţase feţele, şi bărbaţii zâmbeau lasciv. Pe un indicator aflat sub pi -'oarele lor scria: „Bărbaţi sunt mi amuzanţi".

Se întrebă dacă femeia era atât de ironică şi-n privinţa propri ;ulturi.

Ceilalţi client >e îndepărtaseră ş l lăsaseră stud id opera ei într-o tăcere care dintr-odată părea de neînx. is. Ea se întrerupse din decupat.

El se forţă să privească spre faţa femeii. Nu avea nimic ameninţător. Invita la o privire. Ame ca., euşeau să producă acest efect. Apelând la bruma de engleză învăţată de la prieteni lui Samir şi din propriile experienţe cu tu şti n deşert, spuse:

Asta este munca dumneavoastră... fără a şti dacă era o întrebare sau o afirmaţie până când ea nu îi aruncă o privire, răspunzându-i. Mda.

Barza de origami era acum un ghemotoc în pumnul lu transpirat. Puse barza pe masă şi încercă să o îndrepte.

Femeia se aplecă în faţă şi luă pasărea, stuc nd-o în timp ce i i ajusta pliurile

O pasăre a iubirii, spuse ea. Pentru fertilitate. Arată ca una dintr-ale mele. De unde aţi luat-o?

Cunoaşteţi un bărbat pe nume Eric Scarberry?

Ea zăbovi cu p rea pe trenc d

lui« Mda. Desigur. Cine-

ntreabă? Eu.

Femeia observă că Nayir vorbea serios şi izbucni în râs, o dulce înţepătură.

E bine, e-n regulă atunci!

Brusc, el avi mpulsul de a-şi satisface curioz˙ :atea. Ar fi vrut să o întrebe cum se numea, de ce se afla aici, dacă era căsătorită, dacă avea cof , dacă erau taţi ca ea, blonz: ii băieţoşi. Ce făcea în Arabia Saudită o asemenea fem^e, nu tocmai femeie, ci aproape bărbat? Era oare America în vreun fel anume stânjenită de femei ca ea, sau ea reprezenta ceva normal? Dar ceea ce spuse fu:

Ştiti că Eric a eli părut?

Femeia puse forfecuţa pe masă, ronţăindu-şi buza de jos în mod reflex.

- Eşti sticlele?

-Nu.

Ce, atunci?

Investigator.

Inves 'ţator de poliţie?

Nu, doar ivesi jhez pentru un prieten.

Ea încuvi iţă din cap, reflectând, apoi brusc aruncă un zâmbet de drăcuşor.

Atunci trebuie să explici haina!

El se ta la mâ iile ei.

Ce ziceţi de asta: dacă îmi răspundeţi la întrebare, vă răspund şi eu. Vreau să ştiu dacă mă puteţi ajuta să îl găsesc pe Eric.

Na) • îndrăzni incă o privire spre faţa ei, litându -se direct în ochi, şi descoperi că femeia şi-i ferea. îşi ridică forfecuţa şi continuă să taie, tot ronţăindu-şi buza. Când îşi înălţă din nou privirea, părea ca şi cum şi-ar fi tras un văl pe dinăuntru.

Nu e o afacere echitabilă, spuse ea. Răspunsul la întrebarea ta va avea mai multe implicaţii decât răspunsul la a mea.

- De unde ştiţi?

Ea îl cercetă.

Atunci, răspunde tu primul.

Doar dacă promite ţi să nu râdeţi, zise el.

Ea zâmbi, un spasm fugar.

- Bir n-am s-o fac.

- In regulă. Am cumpărat haina pentru că vi am un *tilasm?*

r^-.Un talisman.

Ceva care să mă ajute când...

Se lită în sus, spre tavan, incapabil să desci : lucrul pe care nu îl descrisese încă, nici măcar sieşi.

Ea puse jos forfecuţa ş aplecându-se peste masă, întinse o mână

- Eu suntjuliet, spuse. Şi tu?

El se uită fix la mână, cumpăni, api o luă în căuşul palmei cu aceeaşi grijă pe care o avusese cu barza.

- Nayir ash-Shar qi.

încântată de cunoştinţă! Zâmbetul femi era cald ş curios, nemaifiind atât de sexy. Eu -am dat barza lui Eric, spuse ea. Anul trecut. De obicei nu fac berze sunt atât de stereotipe -, dar cam asta se întâmplă când te îndrăgosteşti. Fiecare clişeu tâmpit... îşi mătură resturile de hârtie din poală şi se ridică. Dar eu ci ar voiam să am copii cu el. Mulţi copii. Cam zece. Sau douăzeci. Ochii ei trădau tristeţe. Acum sunt prea bătrână pentru douăze , dar tot aş mai putea face zece, dacă m-aş pune repede pe treabă.

Nayir schiţă un zâmbet politicos.

- Şi nu ştiu cu adevărat unde e de găsit E c, continuă ea degajat. I-am pierdut urma după ce ne-am despărţit. Locuia la Clubjed, dar am auzit că s-a mutat cu băiatul lui... Femeia şovăi, îi aruncă o pri re lui Nayir. Chestia asta răspunde cumva la întrebarea ta?

- Da, mulţumesc!

Nayir îşi întoarse privirea şi îi observă pe cei doi bărbaţi care intraseră mai devreme, bărbaţii arab: n costume George Bush. Vorbeau cu o ame cancă blondă ce purta o rochie prea scurtă, care ar fi putut fi la fel de Mne lenjerie de corp, după părerea lui. Era clar că femeia savura atenţia ce se acorda şi că bărbaţii, uşor stângaci, încercau să vadă cât de departe se putea merge. Testând americanii. Un stud cultural. Şi dintr-odată se simţi ruşinat, de rine, de plăcerea li de a vorbi cu o femeie pe care o cunoştea doar de zece minute $ care, la fel de simplu, s-ar fi putut conversa languros cu bărbaţii în costum. Era rii col de liberă, domnişoara Scutură-mi- mâna-şi-priveşte-i-cum-tresaltă, dom ꞉şoara îţi-torn-zece-copii, şi, apropo, cum ziceai că te cheamă?

Deci nu ştiţi unde îl pot gă pe Eric, spuse el.

Ea nu răspunse.

- Nu suntei nici măcar curioasă... adăugă el, făcând semn spre barză.

Nu. Ea se cutremură. Nu cred că aş putea suporta.

Dădu din mană a leham; O rană veche, şi totuşi de[1'] iată ca o smoch' îă răscoaptă.

Nayir culese barza de pe masă.

- Ei bine, femeia care o avea este moartă acum.

]ui'et îs- n ă privirea.

- Cine?

Numele ei era Nouf ash-Shrawi. O cunoşteaţi?

Ea rămase cu privirea pironită asupra lv Nayir.

Nu.

- A mu t în deşert de curând. Avea pasărea cu ea când a murit, dar într-o stare mai bună. Eu am st ' vit-o, d-n greşeală

- Şi crezi că Eric a făcut asta... că el a ucis-o?

Nayir înălţă din urne.,.

Eric se poate să o fi cunoscut. II caut doar.

Feme.a se vita absentă la podea, scrutând ceea ce păreau a fi sentimente răvăşite.

Sunt sigură că el n-a avut nim c de a face cu moartea ei. Râse nervos. Dacă îl cauţi pentru vreo crimă cu tentă sexuală, eşti pe urmele bărbatului greşii credemă!

- Trebuie doar să i sun câteva întrebări, spuse el.

Nu ai să îl arestezi, nu-, işa?

El clătină din cap.

N-am puterea asta.

Ea începu să îş: oadă unghia de la degetul mare.

Uitat :e-' dacă e nevinovat, atunci e simplu să o dovedească. îmi trebuie o probă de ADN de la el şi va fi scăpat de orice bănuială. Nici o problemă.

- Cum m-ai găsit, lotus'[1] întrebă ea.

El îi povesti cum descoperise cartea de bucate. Ea păru suspicioasă când Nayir îi vorbi despre apartamentul lui Eri , dar suspiciunea lăsă rapid locul unei anume resemnări.

Cu calm, ea începu să îşi strângă lucru ile. Le plie, le strecură în dosare de plastic si le stivui într-o servietă. Pe altele le puse în cutii: micile scene, Cadillacul. El simţea impulsul de a ajuta, dar nu îndrăzr ar fi fost ca şi cum i-ar fi atins pelea.

- Eric nu locuieşte în complex, spuse ea. Păstrează apartamentul, dar nu stă niciodată acolo. Locuieşte în oraşul vechi, cu un p rieten de-al lui.

Na[-1] ' sesiză o accentuare neplăcută a cuvântului „prieten".

Unde locuieşte acest prieten?

Ea îi dădu adresa. Nayir îi mulţumi, dar femeia devenise absorbită de gândurile ei şi îngăimă doar un răspuns confuz.

- Numai să nu-i sp că te-am trimis eu, zise ea. Şi să nu-i faci rău. Am încredere că ai să-1 tratezi cu respect.
Bineînţeles, spuse Nayir, şi vorbea serios

.17

Un bărbat deschise uşa ur şă de nuc. Avea undeva între patruzeci şi cinc eci de ani. un păr blond care încărunţea oct albaştri, pătrunzători. II măsură pe Nayir din cap pâ- nă-n ■ icioare.

Vă pot ajuta cu ceva?

- II caut pe Eric Scarberry.
- Eu sunt Eric.

Numele meu este Nayir ash-Sharqi. Sunt un prieten al familiei Shrawi. Aş vrea să vă vorbesc, dacă nu vă deranjează

Eric păru să ez: aş dar se trase în lături.

- Ei bine, orice prieten al Shrawilor e şi prietenul meu. Intraţi, vă rog!

Nayir pătrunse într-un foaier răcoros.

Despre ce e vorba? întrebă Eric.

Despre moartea lui Nouf ash-Shrawi.

Eric încu inţă din cap cu severitate şi îl conduse pe Nayir de-a lungul unui coridor elegant, până într-o cameră de zi enormă, aflată în centrul casei. Bârne late de cedru străbăteau tavanul maiestuos. Podelele d lemn încins la culoare realizau un contrast cu canapelele şi cu scaunele albe, şi o lucarnă înclinată lăsa să intre o urmă de soare. Camera ar fi putut fi îmbietoare, dacă nu ar fi existat cărţile, mii, fiecare atât de prăfuită ş iejerpei ă, de parcă ar fi fost târâtă până în deşert şi înapoi. înţesau pereţii, mesele, scaunele. Erau stivuite pe podea, emanând iz de ciupercă. In sectoarele cele mai înalte, supuneau încăperea unei unei iţări de prăbuşire seismică.

- Luaţi loc, spuse Eric. Mă întorc imediat.

Nayir aruncă o privire spre căr. Volume de arheologic, absolut toate. Nu văzuse niciodată atât de multe într-un loc. Când îşi croi cu grijă drum printre rămăşiţele intelectuale ale obsesiei unui om faţă de Toate Cele Moarte, scândurile podele scârţâiră precar sub greutatea lui.

Priveliştea unei curţi interioare îi atrase atenţia. Strecu- rându-se printr-o pereche de v de st lă, pătrunse într-un spaţiu deschis răcoros, umbrit de lămâi şi de palm ri. Pe ios sclipea albastrul vibrant al plăcilor med vale de ceramică, ce se înălţau în centrul curţii pentru a forma o fântână circulară. Nayir îşi cufundă mâinile în apă şi îşi stropi gâtul. Oare cât de multă se evapora în fiecare zi? Poate că şi mai bine de zece litri, se gândi. Doar cei superbogaţi îi puteau permite o asemenea risipă. îşi şterse gâtul cu mâneca şi ¡,e xită împrejur. Majoritatea caselor în stil otoman din oraşul vechi .e găseau în proprietatea capetelor încoronate şi a familiilor de e^iă din Jeddah; puţinele care erau scoase pe piaţă costau raioane. Totuşi, se părea că aceasta era de nută - sau închiriată de un american.

Nayir îşi amint elul în care se referise Juliet la ,,pr' ;tenul" lui Eric şi se întrebă dacă Eric nu era cumva homosexual. Părea imposibil şi ridicol un american gay trăind în Arabia Saudită! Ştia oare că regatul executa bărbaţii homosexua pentru încălcarea legii re' gioase? După spusele prietenului li Nayir, Azim, existau o mulţime de bărba gay în cari rul Corniche, dar erau discreţi şi autorităţile tindeau să îi lase în pace. Când poliţii v_,a să captureze infractoi homosexuali ş să dea un exemplu cu ei, alegea bărbaţi străir

Eric apăru în cadrul u i s e sprijini de ramă, mlă os ca o femeie Nayir îşi îndreptase privirea spre un mozaic exl ns care forma o armorn i geometrică pe peretele sudic, în mp ce îl studia pe Eric cu coada oc ului. Purta pantaloni kaki şi o cămaşă albă de in. Părul, dat spre spate ca pânzele suflate de vânt, strălucea, în ciuda umbrei de acolo, şi cu acea nerăbdare vagă în postura sa, americanul îl făcea pe Nay· să se simtă ienat.

- Ceai? întrebă Eric. Sau cafea?

Nayir îl privi în oc . Avea di icultăl in a îl poti pe Eric cel zvelt ct mag ¡nea lui anterioară, a unui bărbat care trăia într-o coşme ; înghesuită din Club Jed, întorcându-se acolo doar pentru a- , plăti facturile şi omorându-şi pasărea din pri Cnia neglijenţei.

- Ceai e bine, mulţumesc!

Eric dădu din cap în semn de încuviinţare şi dispăru am vedere. Era, se gând îngrozitor de nepotrivit şi pentru
Juliet. Deşi era mult prea deschisă şi prietenoasă, totu ea dovedise farmecul sincerităţii. Nayir nu cunoştea mul americani, dar recunoştea un şacal atunci când îl vedea.

Se întoarse în camera de zi exact în momentul în care intră Eric cu o carafa cu ceai rece şi două pahare. Le puse pe măsuţa de cafea şi îi făcu semn lui Nayir să se aşeze într-un fotoliu pufos, care părea să ofere tot confortul unei plante carnivore. Er' ; se întoarse în bucătărie. Cu grijă, Nay' se lăsă pe marginea fote ..ului şi îl privi cu uir re pe Eric, care reapăruse cu un platou mare de mezeluri, pastă de fasole, chifle şi pâine feliată, pateuri cu spanac care înfloreau ca trandafi i, ardei umpluţi şi vinete coapte aranjate ca nişte frunze. Observă braţele lui Eric, înroşite de parcă ar fi fost frecate cu apă şi săpun până la coate.

Eric îşi turnă ceva de băut, se aşeză pe fotoliul de vizavi şi, fără formalităţ îl invită pe Nayir să mănânce.

Nayir era nesigur în privinţa mâncării. Deşi refuzul ar fi fost nepotriv şi lipsit de ma ere, într-o oarecare măsură ar fi vrut să o facă, doar ca să vadă reacţia lui Eric. Dar se forţă să îmbuce puţin.

- Eu cred întotdeauna în tratarea oaspeţilor ca şi cum ar fi regi, spuse Eric, vocea lui cântată fiind îngroşată de mâncarea din gură. E unul dintre lucrur : care îmi plac la ţara asta.

- Sunteţi arheolog?

Nu. Sunt analist în cercetarea petrolului. Colegul meu de cameră e arheologul.

Făcu semn spre cărţ

- Este o combinaţie udată.

- Ei bine, avem deşertul în comun.

- Şi unde lucraţi, mai exact? întrebă Na r.

- în munţi, în principal. Scutul Arab. Sunt câteva şantiere diferiUl

Nayir îşi aminti că harta beduină indicase un posibil şantier de foraj nu foarte departe de valea seacă.

- Aş vrea să ştiu locaţia precisă, dacă nu vă deranjează

Eric ezită.

- De ce?

- Nouf a fost găsită în deşert, nu departe de un şantier de cercetare a petrolului.

- Credeţi că am avut ceva de-a face cu asta?

- Aţi avut?

- Bineînţeles că nu!

Nayir îi studie chipul şi i anse la concluzia ti nc ¿narea lui era autentică.

De unde îi cunoaşteţi pe ce lin neamul Shraw [1] întrebă.

Au finanţat în trecut munca de cercetare a colegulu meu de cameră. Sunt donatori foarte generoşi

- Aşa a cunoscut-o pe Nouf?

Dacă întrebarea îl alarma cumva pe Eric, doar o uşoară stânjeneală de pe faţa lui arăta asta.

Nu o cunoşteam atât de ne.

Ştiu din surse sigure că o a.] itaţi în planur : e de a fug la New York.

Eric îşi puse felia de pâine pe masă îşi ţuguie buzele, într-o ati tudine înţepată.

- Nu am habar la ce vă refei .ţi.

- Am înţeles că vă întâlneaţi cu Nouf în Corniche ca să aranjaţi condiţiile învoielii.

Eric se îndreptă sfidător de spate, dar Nayir observă că î tremurau mâinile.

- Ascultaţi, domnule... Sharqi, nu- aşa? Lucraţi la poliţie?

- Fac asta pentru familie.

Da, bine. Atunci, în semn de politeţe faţă de familie, am să vă spun următoarele. Nu am obice' 1 să curtez fete bogate din familii influente. Dacă socoti că moartea ei dă de bănuit, atunci vă sugerez să cercetaţi viaţa ei, în special viaţa ei de familie, pentru că asta era probabil tot ce cunoştea.

- Conform surselor mele, se întâlnea cu dumneavoastră în diferite locuri d oraş ca să-ţ aranjeze un vi or la New York. Dumneavoastră urma să o ajutaţi să obţină o viză, un apartament, poate admiterea la o un versitate - tot ce avea nevoie.

- Şi dovada dumneavoastră pentru asta e...?

Nayir băgă mâna în buzunar ş ¡coase barza c gami.

- Aţi mai văzut asta?

Am văzut o mulţime.

Nayir puse barza pe masă.

Dumneavoastră i-a ţ dat-o lui Nouf.

Eric pufn' larcastic.

Bănuie sc că o pute: dovedi.

Fără ezitare, Nayir băgă ¡n nou mâna în buzunar ş scoase chf-a pe care i-o dăduse Muhammad.

Şi asta? \ se pare cunoscută?

Eric se albi la faţă.

E o cheie de la apartamentul dumneavoastră < i New York. I-aţi dat şi cheia asta lui Nouf. I-aţi spus că putea sta acolo o vreme, până când era gata casa ei.

Eric tăcea, aşa că Na, J continuă.

Eu consider că o utaţ Avea nevoie de cineva care să îi aranjeze noua viaţă, şi avea nev e de un american. Probabil că vă plăcea 'eea de a o sprijini. Ieşeau ş >ani din asta. Probabil o grămadă de bani. Cine ştie, poate chiar o plăceaţi? Era tânără şi drăguţă. Era planul perfect până când aţi descoperit că era însăi nată.

E' c bolborosi ceva nedesluşit, exprimându-şi consternarea, dar Nayir ignoră intervenţia.

Asta era cam problematic pentru dumneavoastră, nu-i aşa? Chiar şi în America. I ntr-odată, fata nu mai era : Ţură, şi trebuia să scăpaţi de ea.

- N-am făcut aşa ceva! Eric se ridică. Cred că am terrr nat discuţia!

- Dacă ţ eţi la finanţarea colegului dumneavoastră de cameră, mârâi Nayir, vă veri aşeza.

Fără nici o tragere d< mă, Eric se lăsă să cadă în fotoliu îşi încrucişă braţele la piept şi rămase în aşteptare.

Nouf a fost probabil răpită ş dusă în deşert. Aş r' ca să presupun că unul dintre şantierele dumneavoastră de for; j nu e prea departe de locul unde au găsit-o, ceea ce vă face suspectul perfect.

Ei.c nu răspunse.

Puteţi fie să îmi spuneţi adevărul acum, având încredere că voi fi discret, fie să mă determinaţi să prezint toată chestiunea familie spuse Nayir. Sunt şur că ei vor fi interesaţi să ştie toate amănuntele, chiar dacă

asta le-ar distruge relaţia cu... colegul dumneavoastră de cameră, parcă aşa aţi formulat, nu?

- 1 regulă. Eric răsuflă adânc, şovăieli O ajutam. Nu avea pe nimeni... eu eram singura ei legătură cu libertatea. Dar nu am avut absolut nimic de a face cu moartea ei. De ce să o omor? Era pe cale de a-mi plăti aproape j'imătate de milion de riali. Bărbatul se încruntă spre oaspetele său şi adăugă: Acum nu am m, .

- Deci v-aţi dat atâta silinţă să o a utaţi şi ea nu v-a oferit nimic? Nici măcar un avans?

- Nu... ba da, da, r ..-a dat ceva bani pentru apartament şi pentru însc erea la un ersitate. Dar nu a fost aşa de mult.

- Un milion de riali, spuse Nayir. Asta nu vi se pare foarte mult?

Muhammad afirmase că era vorba despre un milion de riali. Nayir era dispus să accepte că cifra putea fi exagerată, dar Eric părea ruşinat.

- V-a plătit, spuse Nayir. Nu îmătate de mihvn. Un milion. E o sumă frumuşică, dar, chiar şi aşa stând lucrurii tot vă pune într-o încurcătură. Spuneţ Tii, s-a răzgândit cumva ţ a cerut banii înapoi?

E c râse batjocoritor.

- Bineînţeles că nu aţi fi fost nevoit să i-i daţi înapoi, con - nuă Nayir, întrucât probabil nu aveau un contract scris, şi nimeni în afara escortei lui Nouf nu ştia despre plan. Dar fata ar fi putut ameninţa că avea să le spună fraţilor t despre

dumneavoastră. Ar fi putut inventa o poveste despre cum i-aţi furat bai . Ar fi fost cuvântul ei împoti 'a cuvântului dumneavoastră, un ame can, şi pe cine ar fi crezut ei pe Nouf sau pe dumneavoastră?

O accentuare neplăcută a lui „dumneavoastră" avu efectul de a-1 lipsi ş n; mult de vlagă pe Eric. Făcea eforturi să arate mândru, dar, când vorbi, vocea ii tremura.

îmi pare. îmi pare rău, dar asta nu s-a întâmplat. E adevărat că ea ar fi putut dezvălui planul, dar nu îşi dorea aşa ceva.

Nay__ . cercetă oc'ui. căutând semne de înşelăciune. El părea să nutrească teama de a nu

fi prins, dar era greu de spus dacă din cauza lacomelor sale ntrigi financi. re sau din pricina c^mei.

- Cu cât v-a plătit? întrebă Nayir.

- Cu jumătate de milion.

-Cum?

6an: lichizi. Dar mai ales aur. Ca majoritatea femeilor din ţara asta, aşa prefera ea să î păstreze averea personală. Legată în lanţuri, ca să zic aşa.

- Şi cum face o fată încă neieşită ' .n adolescenţă rost de atâţia bani?

- Ei, ha lefi. fam ia este bogată! Cineva - nu ştiu cine - i-a dat o sumă mare pentru nuntă, şi restul era probabil al ei.

Nay'r se întreba cine să-i fi dat bani şi dacă persoana aceea descopei se că nu fuseseră cheltuiţi pentru nuntă.

- Când al /ăzut-o ultima dată? întrebă.

- Cu două z le înainte de a spărea. Şi vă jur că nu am atins-o. N" i măcar nu ştiam că era însăr nată.

™ Ce s-a întâmplat la ultima dumneavoastră întâlnire?

- Nimic. Vocea lui Eric nu mai şovăia. Am trecut din nou în revistă detaliile. I-am dat cheia.

- Deci e mergea înainte cu planul?

Da. Totul era în regulă.

Nay" se luptă să îş, alunge o senzaţie acută de repulsie faţă de acest bărbat, dar asta nu însemna că omul era vinovat, îşi şterse mâin^e pe un şervet

- .Unde vă aflaţi în ziua în care a c^părut?

- Eram aici, în Jeddah.

- Eraţi la lucru?

Mai mult ca sigur.

Poate să confirme cineva?

-Da.

Atunci voi avea nevoie de numărul dumneavoastră de la birou şi de toate informaţiile legate de şan' erul dumneavoas tră de foraj. Dar, mai întâi, dacă sunteţi atât de ne inovat precum susţineţi a fi, am convingerea că nu vă va deranja să îm daţi o probă de ADN.

Nu putu determina imediat efectul cererii sale. Eric stătea neclintit în fotoliul său, fixându-1 cu curiozitate.

Bineînţeles că puteţi avea ADN-ul meu, spuse el în cele din urmă.

Nayir reuşi să păstreze o expresie degajată, dar disconfortul său se adânci. încerca să înţeleagă de ce : displăcea Eric atât de mult. Era o fudulie în felul lui de a fi, şi totodată un snobism. Eric reprezenta într-un fel americanul cel rău, bărbatul lacom care vine în Arai i Saudită şi face orice pentru bani, dând iama în societate în cazul acesta, printre j gine inocente -, şi totuşi, nepărând a avea habar că distruge yieţi. Nayir nutrea impresia că, în situaţia în care Eric chiar ar fi ucis-o pe Nouf cu propriile mâir , ar fi putut simţ eamă de a nu fi pr îs, dar nu şi regret pentru faptele sale.

Eric îi oferi un zâmbet stânjen tor.

Aşadar, cum îl vreţi?

Un fir de păr, mormăi Nayir, scormonind în buzunar după o punguţă.

Eric îşii smulse câteva fire de păr din cap.

- Şi barza? întrebă Nayir, luând obiectul de pe măsuţă şi arătându -1.

- Eu i-am dat-o, spuse Eric. Era contractul nostru.

O barză?

O promisiune pentru un viitor fertil. Eric flutură o mână obosită prin aer, de parcă ar fi ştiut că nu exista vreun viitor fertil. După cum aţi spus, nu puteam semna un contract adevărat - exista pei colul să cadă în m; ini grei e.

Desigur, răspunse Nayir.

Fluturatul blazat al m? iii lui Eric îl tulburase; sugera că Nouf era o negh iahă crezând că visele ei aveau să se împlinească vreodată.

Cum aţi cunoscut-o? întrebă Nayir. Nu cred că familia v- ar fi făcut cunoşti" ţă cu fiica lor.

Nu, nu au fâcut-o. Er nu păru jignit de cuvintele lui Nayir. A fost o întâmplare, de fapt. Eu şi colegul meu de cameră eram în vizită la famii i Shraw ntr-o după-amiază. Am pornit la o plimbare pe plajă, şi cine venea călare pe un schi-iet galben aprins, dacă nu o tânără frumoasă? Era decentă, bineînţeles, şi, când ne-a văzut,

si-a aruncat un batic pe cap şi 1-a înfăşurat în iurul feţei. Ken aşa-1 cheamă pe colegul meu de cameră a spus ceva politii, DS. Ea părea tulburată că vorbea cu n dar ne-a întrebat dacă suntem ame cani şi noi am confirmat. Apoi, brusc, a plecat. Noi ne-arr maginat că ne considerase nişte necredincioşi murdari, dar, pe când părăseam casa, un servitor tânăr a venit după n< şi ne-a cerut numărul de telefon. S-a dovedit că era escorta ei şi că fata îl trm >ese să ne prindă din urmă într-un moment de lipsă de vigilenţă a fraţilor ei.

Şi -ai dat numărul?

De ce nu? Nu aveam habar ce urmărea, dar... Eri îşi cântări urmatoarele cuvir.te cu gi ă. Aveam convingerea că nu era o... cum să spun? O chest .ne imorală.

Nai : avu ripres' i că primul gând al 1' E c fusese tocmai acela că intenţiile lui Nouf erau imorale. Cu un sentiment răutăcios, ş nagină pe amer an dezamăt să descopere că ea vo ceva mai pract:' de la el. Nayir îşi dădu seama că era cam aspru în judecăţi.

încă un lucru, spuse. Când a ţi fost în casa Shrawilor, aţi mers vreodată d' icolo de camerele de zi? In dormitoarele bărbaţilor, poate?

Nu, replică gră iit Eric.

Se simţea jignit, mărturie stând figura lui, care devenise rigidă. O roşeaţa aprinsă îi apăru pe gât. Reacţia îl nedumer pe Nayir, până când îşi dădu seama că întrebarea ar fi putut avea trimiter exuale.

Ceea ce vreau să spun... Avea de gând să îl întrebe despre hanoracul dispărut al lui Othman, dar, sirr tindu-se confuz, decise să renunţe. Se ridică stingherit. N-are importanţă, zise.

Eric păru uşurat că oaspetele său pleca. Nayir î mulţum şi ieşi.

Aerul de afară era răcoros ca noaptea în deşert. Răsuflă adânc şi îşi puse trenciul pe el, care încă purta mirosul acelei case. Ii mulţumise lui Eric pentru mâncare, dar î mulţum mai fierbinte lui AII ah pentru libertatea străzii pentru dreptul de a pleca.

Era încă seara devreme când ajunse la locuinţa lui Muhammad. Escorta era acasă şi îi dădu de bunăvoie o probă de păr. Nayir puse firele într-o punguţă şi se duse direct 1; ni,- tutui de medicină legală. Nu îşi bătu capul

să o găsească pe dom - şoara Hijaz lăsă pur şi s iplu probele într-o sacoşă de hârtie, la recepţie. Paznicul pronv' e să i le dea. Când fu întrebat dacă voia să lase un mesaj, Nay.r răspunse că nu.

Făcea ceea ce făcea întotdeauna când avea nevoie să îş odihnească mintea şi să scape de vârtejul gândurilor. Conducea. In cerc. Existau destul de puţine alternative. Saudiţii nu aveau deloc baru , cluburi le noapte, discoteci sau inemato- grafe. Existau localuri underground, bineînţeles, în casele elitelor şi ale anum 3r membri ai familiei regale, unde un bărbat putea cumpăra un pahar de vin sau o duşcă de whisky. Existau chiar şi bordeluri, reşedinţe private unde bărbaţii puteau găsi prostituate toate, femei nemusulmane, deoarece era *haraam,* intei is, să te culci cu o târfă musulmană. Dar Nayir nu era iteresat de bordelul şi de baruri decât d perspectiva atributului lor de a şoca, a tune :ând se gândea la ce trebuia să se întâmple în asemenea locu : orice caz, un lucru exista c 1 p n: întrucât benzina avea preţul de incizec şi doi de ceni galonul, putea să conducă or.<_ ât voia. Aşa că o făcea, împreună cu o armată de alţi bărbaţi plictisiţi. Traficul era atât de prost, încât se vedea obl at să conducă în cercuri tot mai Iar;

Oraşul nu avea intersecţii majore, doar sensuri giratorii. Se -amificau în zece, în douăzeci de direcţii. Sculpturi în aer ber stăteau în centrul fiecăruia, distrăgând în mod convena- b . atei ţia oricăru conducător auto cu formele lor enorme, uneori jenante. C gantii e cafetiere beduine. Maşini zburătoare fixate într-un bloc de beton. Părţi ale corpului un pumn, un picior imens. Dar ma iritatea celor patru sute de sculpturi din Jeddah variau de la abstract la faptic stupid fără a arăta ilueta umană.

Ca mu' locuitori, Nayir petrecea mare parte din timpul de condus căutând sensu g^atorii şi dând sculpturilor de acolo nume peiorative. Era un obicei pe care îl deprinsese de la Azim Ai TI, care plecase în Palestina la funeraliile unei mătuşi cu şapte săptămâr în urmă ş de care nu se mai auzise de atunci. Nayir pătrunse în primul sens giratoriu de lângă Şoseaua

Medina, cu Bicicleta Enormă proptită în centru, având ghidonul de trei ori mai înalt decât un stat de om CEI o numi „Made n China".) Se învârti de două ori şi o apucă spre est, ţâşr.. îd prin sensul b.ratoriu care conţinea primul a[1] ion cu reacţ' saudit din toate timpurile („Dumnezeu să b: necuvânteze America pentru tehnologia păgână ^ până când ajunse la benzile înfundate din jurul Instrumentelor de Matematică - un compas şi un teu încălecat de un echer de măumea unui Boe-'ng răsturnat. încercui apatic, studiind scuip tura din toate unghiurile, dar nu î: trecea nici un nume deştept prin minte. „Invenţii arabe"? „Ce obişnuiam să facem pe vremea când obişnuiam să facem ceva important"? Dar ce făceau, la urma urmei? Uitase.
Avântul creator i se dusese, dar descoperi că era imposibil să părăsească sensul girate .u. Era împresurat de prea multe maşini. Străbătut de un val ciudat de panică, se imagină mergând pe veci de j' r împrej ir Cu d sperare, îşi croi drum la dreapta şi, după câteva runde de claxonări, se desprinse din meleu ş ie îndepărtă

.Cuprins de un impuls brusc de a evada d i oraş, îs con- centr; toată atenţia în a ajunge în Corn he. Acolo aveau să i se deschidă dinainte optzeci de kilometri le "bertate. Avea să facă o plimbare de-a lungul coaste: scăpând de oraş ş: putând să se uite la stele. Poate avea să se culce pe plajă. Uneori se gândea să se mute din oraş, să Intuiască într-o căsuţă ma aproape de deşert, dar oraşul era locul în care se aflau toate legăturile lui, unde găsea clien., noi şi păstra relaţii cu *ee* vec ... Nu-: putea părăsi unchiul, mai ales acum că Samir îmbătrânea. In plus, locuind pe barcă, era aproape ca : cum ar fi locuit în pustietate, dacă naviga suficient de des.

Decise să iasă de pe şosea şi să găsească un loc linişti Doar ideea de a fi aproape de deşert, complet singur, i' iniş- tea gândurile, si, brusc înv rat, deschise radioul. Căută frecvenţa postului Radio Jeddah şi ascultă cum un imam vorbea pe ton de lamentare despre comportamentul adecvat faţă de femei. De obicei nu îi plăcea genul ăsta de discurs strident ş mânios, dar în seara asta era, în mod e'udat, alinător.

Atingerea, mâr imamul. *Este păcatul mâinii. Nu aveţi voie să vă uitaţi la femei* na-mehram *nu vă vitaţi! i* nici o *femeie care nu este din familia voastră, pentru că acesta este păcatul ochiului..*

Se gândi la domnişoara 1 lija amintindu-şi p__.nbarea lor prin complexul american. Intr-un moment stingher or, când simţise o furnicătură îngrozitoare în stomac, zărise ceva în ochii ei - oare admirau e? Ce mo v ar avea ea să îl admire? Şi-l imagina pe Othman vorbindu-i despre el, zugrăvind un tablou al... ce anume? Al unui musulman vi tuos? Al unui bărbat care se ruga de c nci ori pe :i făcea anual un *hajj,* îş plătea *zakat-u*| cantabil şi se purta cu decenţă în toate? Se îndoia că toate acestea ar .mprc'ona o femeie ca ea. Sau poate că era ghidul eroic pentru deşert. Un bărbat capabil să împuşte un şacal.

Trecu de Blackpool fcigbts, stâlpii de ilum iat de epocă victoriană importa$_r$i [J] 'n Anglia şi producând o impresie absolut contrastantă în n ¡locul palmierilor al dunelor. Atenţia lui se întoarse spre clădiri, spre moscheile în formă de fagure care se perindau pun dreptul geamului maşinii şi la rachetele
Patiiot împrăştiate printre ele, ca nii :e "iesoi ameninţătoare. Dintr-odată, peisa deveni clin nou placid - câmpuri lungi, pustii, întrerupte de complexe de loc inţe urâte care păreau abandonate în amurg ii gândw le i se îndreptară către Eric. Ce farmec avea un asemenea bărbat pentru o femeie precum Juliet? Era prea bătrân pentru ea, prea arogant. Oare se culcaseră împreună? Nayir fu zdruncinat de brusca amintire a lui Nouf, dar scutură din cap pentru a risipi imaginea.

De ce ar ajuta Eri~ o fată ca Nouf? Pentru favoruri sexuale? D < cauza conv igerilor sale? Na r suspecta că adevăratul motiv i .nea de lăcomie. Eric părea să o ducă bine, locuind într-o asemenea casă. Totuş Nayir îş putea ii tiagina nesiguranţa Eii - statea în casa colegului de cameră; Eric era într-un fel oaspete. I păstra un apartament în complexul american. Poate că înţelegerea Iu cu Nouf reprezenta o modalitate de a se asigura în eventualitatea în care colegul lui de cameră se dec 'dea vreodată să îl dea afară.

Şi rhiar vocea! Radioul îi întrerupse gândurile. *Contururi le ei, subtile pot comite păcatul buzelor; al dinţilor, al aceleiaşi ispirati pe care o folosim pentru a-l preamăi te Allah!*

Na r se întrebă cum fusese vocea lui Nouf. îşi punea oare, ca unele fem^i, monede în gură pentru a înăbuşi suavitatea sunetului ei? Vorbise printr-o *burqa,* sau era suficient de modernă pentru a-i arăta lui Erii faţa? Eric era american, şi amer ar aveau obiceiul de a ar.il' a regulile; când vorbeai cu unul, era uneori ţWfl t să te porţi cum se purtau ei. Nayir observase asta el însuşi în prezenţa lui Juliet, din felul în care se uitase direct la

chipul ei. Nouf, care era suficient de rebelă pentru a-şi abandona logod, cui, probab. că îşi arătase faţa lui E: j. i strânsese probabi mâna şi se i ' :ase direct în ochii h , voind să dovedească faptul că şi ea putea fi ame .cancă.

Vocea imamului miorii ă şi mesei aă, îl distrăgea de la condus, aşa că închise radioul şi coborî geamul din dreptul său, lăsând vâiâitul curentului să vorbească urechilor sale. încercă să îşi amintească vocea domnişoarei Hijazi. Pentru o femeie atât de sfidătoare, vorbea cu o blândeţe surpi îzătoare. El suspectase că ea încerca să îşi îndulcească vorbele pentru a apărea cuviincioasă, când în realitate nu era. Vocea ei nu fusese deosebit de melod asă sau suavă, şi el ajunse la concluzia că nu era nici o ruşine că o au: >e.

Un gând mai important stătea la pândă într-un ungher al minţii, cr >indu-şi drum spre lumină. Eric probabil habar nu avea de hanoracul ÎL Othman, şi, chiar dacă ar fi ştiut, de ce să îl fure? Era o idee rid olă; avea fără înd ială propr 1 sistem GPS hăi „. Nayir se simţea ridicol până şi că îl întrebase. Realiza acum că sperase să evite faptul că cineva de pe proprietate o răp ie pe Nouf. Nutrise gândul de la bun început. Samir o spusese; toate dovezile noi indicau asta; totuşi, el încă îl ignora.

Ce avea să se întâmple în continuare? Domnişoara H azi urma să proceseze probele de ADN, dar avea oare să îl sune? Sau avea să facă lucrul cuviincios şi să vorbească întâi cu Othman? Dacă se întâmpla asta şi dacă probele dezvăluiau identitatea tatălui copilului, atunci probabil că nu avea să o mai revadă pe domnişoara Hijazi Ar fi fost o uşurare să nu mai trebuiască să îşi facă griji pentru comportamentul său, dar în realitate nu se mţea uşurat.

Reîntorcându-se în lume, se pomer încercuind o sculptură căreia nu acordase mare atenţie până atunci. Era o abstracţiune brută, un stâlp înalt de oţel crestat ca o şiră a sţ tării. Era frânt la jumătate, partea de sus atârnând deasupra străzii, în mod clar din itenţie

artistică. Trei cuvinte îi răsăriră în minte înainte de a le putea opri: „Viagra, vă rog". Cu o smuci- tură frenetică a volanului, o tăie pi i trafic şi intră vi' :Ups pe o alee întunecată, unde opri cu un scrâşnet de caur'ucui

Ajunsese într-o fundătură. 18

Era Se ul cel mai rău de amiază, suprastrălucitoare, înăbuşitoare şi pâ j oliţă de un soare care se extinsese până la a umple fiecare bucăţică de cer. Un aer aburit şi pătrunzător, fără vânt, se revărsa ca lava :hidă pe fiecare suprafaţă, stârnind valuri de căldură, scânteie! tăioase de lumină şi aseme nea n ;aje, că păreau în stare să amăgească o armată întreagă, atrăgând-o spre partea cea mai fierbinte a iadului. Katya îl aştepta pe Ahmad în locul ei obişnuit, în spatele clădirii institutului de medicină legală, dar, în cele cinci minute de când stătea acolo, tălpile sandalelor ei noi se to^A seră, lipindu-se ca o gumă caldă de caldarâm.

Când Toyota trase pe dreapta, Ahmad o văzu dansând pe vârfurile picioarelor ca un yoghin care încerca să traverseze un strat de tăciuni aprinşi. Cobori în grabă n maşină, rupse fâşii din ziarul său îndrăgit ş e puse jos una câte una, testân- du-le cu propriul picior gol pentru a se asigura că erau suficient de groase ca ea să păşească în siguranţă spre maşină. Era un stră . în apropiere, un bărbat yemenit purtând o robă gri lungă şi un sacou deasupra. Veni în grabă să ajute, rupân- du-propriul ar şi blestemând căldura suficient de aspru pentru a aduce un zâmbet atât de rar pe faţa lui Ahmad. Era o prietenie în gestu 'le străinului care o făcu pe Katya să simtă că era în regulă să îi mulţumească diiect, şi, atunci când îşi împlini intenţia, el zâmb arg şi făcu o plecăciune generoasă.

Ahmad păstra o mănuşă de bucătărie în torpedou pentru ile precum aceasta, când atingerea portiere ir fi cauzat o ar sură de gradul trei, când mânuirea volanulu ;erea o fermitate extraordinară. Avea mănuşa în buzunar era mare şi albastră, dintr-un material plastic termoizolant, modelat după ceva creat de programul

spaţial rusesc şi, scoţând-o, o folosi pentru a-i deschide Katye' precaut portiera, avertizând-o să nu atingă rama uşii sau geamul.

Bărbatul yemenit râse la vederea mănuşii.

Arată precum ceva ce-ai folosi pentru moşitul oilor!

Ahmad zâmbi cu delicateţe.

A fost a soţiei mele, spuse. Mă tem că a gătit doar oaie
cu ea.

Ah... Yemenitul ridică sprâncenele, înţelegând. Mă scuzaţi, spuse.

Katya avu deodată senza a că schimbul de cuvinte se petrecuse pe o lume îndepărtată. Nu era ciudat că o asemenea conversaţie întâmplătoare dusese < ˉect la problema fertilităţii unei femei, dar ea se întreba câte astfel de conversaţii auzise de-a lungul an or şi nu reu&.ie să îşi dea seama de semnificaţia lor.

Urcă în Toyota, \hmad lăsase motorul pornit şi aerul condi, onat era dat la maximum. în zile deosebit de calde el ţinea şi o grămadă de prosoape într-o cutie frigorifică plină de gheaţă, ¿1 unul dintre ele era acum întins de-a lungul banchete din spate. Dar, în ciuda acestor luxuri, în cele cinci minuteJ în care stătuse-«ă îl aştepte, căldura reuşise să îi pătrundă întreg corpul, şi relal a răcoare a maşinii nu opri revărsarea de transpiraţie, c. păru doar să stabilizeze situaţia.

Op ' "ă la p mul magazin de încălţăminte pe care îl găsiră. Ahmad coborî să îi cumpere o pereche de sandale şi se întoarse de două oi să întrebe de preţ şi de mărime Sandalele pe care le-cumpără erau joase j masive, cu curele cu scai poate cele m; i urâte încălţări pe care ea le purtase vreodată ţ dar Katya bănuit, că aveau să reziste până şi unei călătorii spre soare. Recunoscătoare, şi le puse în picioare.

Autostră; ''e erau aglomerate. Era ora prânzului şi toată lumea plecase de la muncă, dar nimeni nu avea de gând să părăsească confortul răcoros al unei maşini. Lui

Ahmad şi Katyi ' le luă aproape o oră să ÎL_ croiască drum afară din

oraş, şi, când ajunseră în sfar: pe şoseaua spre proprietate, Katya se lăsă pe spate pe banchetă şi închise ocl

Munca fusese extenuantă. In fiecare z. difl acea săptămână, mersese cât ma devreme la laborator, dar Salwa era de fiecare dată acolo, dându-i tot felul de sarcini, astfel căf ducându-se mai ievreme Katya nu reuş' e decât să îşi asigure un volum mai mare de lucru. In prezent trebuia să analizeze probe pentru un caz de violenţă conjugală. O soţie îş icisese soţul, dându-i foc la pat. Katya ştia puţine despre sctie, dar bănui? că ş acest caz era unul tip de abuz din partea soţu- lu : fem ia se temuse pentru viaţa ei.

îş dorea să poată fi mai implicată în investigaţie - cel puţ.n, să afle ceva ma: nulte amănunte despre crimă -, dar treaba ei era să analizeze dove ,ile, nu să descopere indici în majoritatea cazurilor se putea considera norocoasă dacă găsea vreo motivaţie a ucigaşilor. Departamentul tot promitea că într-o zi avea să t ;tă femei să conducă inves ;ga tk . La urma urmei, existau femei suspecte, şi nu ar fi trebuit ca alte femei să le iterogheze? Dar se găseau întotdeauna scuze pentru a ţine fem le izolate. Departamentul nu avea fondu . Guvernul nu ar da aprobare. Mai nou, toată lumea stătea cu ochii pe noua echipă de femei agenţi de poliţie, trim ă de curând pentru prima dată pe teren. Nu erau poliţişti remarca bili, dar ce se putea aştepta de la un grup de femei care nu puteau conduce maşini sau merge cu bicicleta ş :are nu avea nici măcar puterea de a op un bărbat pe stradă?

în maşina se simţi o izbitură uşoară şi Katya deschise ochii. La dreapta, Marea Roşie sclipea de un albastru strălucitor, şi ea avu impulsul subit, înăbuşitor de a opri maş ..a şi de a străbate în fugă plaja, aruncându-se în apă, cu *abaaya* cu tot.

E vreo şansă să putem opri un minut?

întrebă ea. Ahmad ridică din umeri neliniştit.

Am o altă întâlnire în oraş la ora două. Katya îşi p vi ceasul. Nu aveau suficient t îp. „Aşteaptă", se gândi. Şi apoi: „Ce anume să aştept?" O zi liberă. O zi în care temperatura să fie sub 40 de grade. O zi în care tatăl ei să fie într-o dispoziţie îndeajuns de bună încât să o ducă pe

plajă. In a. ite de a-1 întâlni pe Othman, aşteptase ani de zile un soţ. El avea să fie cel care să o ducă pe plajă. Avea să o conducă la serviciu şi să o escorteze la cumpărături. Şi acum, o întorsătură nouă a s naţiei: avea un logodnic, dar aştepta căsătoria. Tot nu fixaseră noua dată pentru nuntă.

Ahmad deschise răcitorul de sub scaunul de lângă şofer şi scoase o sticlă de apă rece ca gheaţa. I-o întinse în spate Ea îşi ■dică *burqa,* dezvăl nd un zâmbet.

Mulţumesc, Ahmad!

- Ai aflat ceva nou despre moartea acelei fete din neamul Shrawi? întrebă el.

Ea aruncă op re spre ochii lu;, reflecta în oglinda retrovizoare, ş încercă să aprecieze dacă nu cumva tatăl ei îi dădu se indicat ' lui Ahmad legat de direcţia asta de chesl jnare.

- Un lucru sau două. Nimii dec: siv.

Mă întrebam doar dacă aduci vreo veste familiei.

- Nu, asta e doar o vizită.

Ea ştia că el se întreba de ce nu aşteptase până după serviciu, dar până seara aveau să se întoarcă şi bărbaţii de la lucru, . era probabil ca femei) i să fie ocupate.

- Nu i-am văzut de la funeral , spuse ea. Vreau doar să mă asigur că sunt în regulă.

Ahmad încm nţă am cap, aparent mulţumit, ş Katya se blestemă pentru că minţis;. Voia să le vadă de ferne-, bineînţeles, dar o altă misiune, m; importantă, se profila în nuntea

în cursul ultimelor câteva zile putuse stabili că ADN-ul de pe j elea găsită sub unghiil; lui Nouf era acelaşi cu ADN-ul tatălui copilului. Dec <oufîl văzuse pe tată înainte de a muri Poate că se dusese la el cu vestea despre sarcina ei şi el fusese îngrozit. Urmase o luptă...

Dar de acolo povestea se ramifica într-o mulţime de direct . Se luptaseră pentru că lui îi era ruşine de sarcuiă? Pentru că era căsătc t şi nu *vou.* să accepte o a doua soţie? Sau pentru că şt a că ea era logodită cu un alt bărbat? Nouf nu ar fi avut nevoie să îi ceară să o ia în căsătorie. Avea să fie cu Qaz destul de curând. Ar fi putut pretinde că era copilul lui Qazi dacă, b ueînţeles, copilul nu aparţinea alte rase
Blond, poate. Negru sau ai c. Şi dacă ea nu voia să se mărite cu Qazi? Dacă voia să se mărite cu tatăl copilului, iar el spusese nu? Asta ar fi putut p cinui suficientă suferinţă ca să o împ ingă să plece. O luptă ar explica pielea de sub unghiile ei i tăieturile defensive de pe braţe, dar nu explica rana de la cap. Nu asta o omorâse, dar fusese de ajuns pentru a o doborî. Se putea oare ch'ar să fi fugit după ce fusese astfel lovită?

Dacă era Qa: *A* tatăl? Oare ar fi devenit furios? Probabil că nu. Urmau să se căsătorească... Ce importanţă ar fi avut?

In ciuda eforturilor Katyei de a fi imparţială, o situaţie potenţială se profila ma nsistent decât altele. Dacă Nouf îi povestise tatălui copilului despre planurile ei de a se muta în Amei a şi tatăl copilului încercase să o oprească? Asta ar fi înfuriat orice bărbat, inclusiv pe Qa :i. Să îi fi povestit ea oare aşa ceva?

Katya oftă de frustrare. Nu o cunoscuse bine pe Nouf. De cele mai multe ori se întâlniseră în camera de zi a femeilor, care era un spaţiu publ şi uşor formal. Vorbise în câteva ocazii în particular cu Nouf, suficient pentru a-: da seama că era mai vivace decât majoritatea surorilor Shrawi. Râsese uşor ş vorbise cu entuziasm despre câinii ei rasa saluki. Intr-o zi î încredinţase secretul că iubea

animalele mai mult decât copiii şi că, dacă ar fi putut, ar fi vrut să aibă o familie de câini.

Dar, ca şi celelalte femei din fan , Nouf avea o reţinere ciudată şi devenea brusc tăcută în mijlocul unei conversaţii, adesea chiar în momentul în care începea să se deschidă. Katya nu ştia nic dată ce să priceapă n momentele acelea de obicei prefaţau un rămas-bun politicos, Nouf zicând că avea ceva de făcut. Katya se i nţea de fiecare dată părăsită, cumva. Fusese atrasă de Nouf, poate pentru că era favoi :a lui Othman. Katya nu avusese ciodată o soră, şi tânjea să facă parte din vi i ţa de zi cu z i lui Nouf, să i se permită *si* ntre în dormitorul ei, măcar o dată, să vadă cărţile pe care le citea, bijuteriile ei, obiectele ei| de artă sau animalele ei de pluş preferate. Era neglijentă? Ordonată? în ce fel de pat dormea? Ce culoare avea camera? Avea servitoare proprie? Katya avea impresia că Nouf ar fi fost mai relaxată în dormitorul ei, şi spera că, odată ce se căsătorea cu Othman, urmau să cadă bar rele de j~nă şi de bună-cuviinţă şi i s-ar fi permis să o cunoască ma . ie.

Când o cotiră pe podul care ducea spre proprietate, simţi un nod în gât. De la început fusese dornică să discute cu femele, să le întrebe ce ştiau despre viaţa lui Nouf. Dar, din dim" îeaţa aceea îngrozitoare în care identificase trupul la morgă, fusese incapabilă să deschidă subiectul fără să întâm pine un z._ de tăcere şi de lacrimi. Nădăjduia că acum trecuse suficient timp.

Ahmad coborî geamurile din faţă, lăsând să intre o boare ceva mai răcoroasă. Erau deasupra apei acum, şi proprietatea tocm?' se ivea în zare. încă o mai emoţiona să vadă zidurile albe ale clădirii ridicându-se în depărtare I să îşi imagineze că într-o bună zi ea avea să locuiască acolo. Adică, dacă nu stătea astăzi în vizită mai mult decât se cuvenea.

Petrecuse suf ~ent np cu femeile pentru a înţelege că ele trăiau în camera de i i. Nu găteau, nu spălau vase

sau rufe, nu se ocupau de nimic altceva decât de vizitatorii lor din înalta societate, de rugăciuni.; lor şi de confortul lor. Copiii mai mic ie ucau în camere îndepărtate cu două bone filipineze, în timp ce mamele şi copiii mai mari îşi petreceau o însemnată parte a vieţii lor în camera de zi dotată cu aer condiţionat, un spaţiu alb, bine luminat, cu canapele cu perne, ferestre ecranate, un televizor şi citate din Coran atârnând pe pereţi. In partea îndepărtată a încăperi un şir de ferestre aveau vedere la moscheea familiei. Pe partea cealaltă a camerei, uşi duble duceau spre o grăd ă interioară cu ziduri înalte. Spa ul exterior era înviorat de o fântână care părea să fi crescut din peretele stâncos. Viţe atârnau pe o pergolă deasupra scaunelor ş băncilor cu perne, şi un şir ordonat de lămâi în ghivece dădeau aerului o m easmă însufleţită, dai în ciuda fântâna şi a umbre era adesea prea cald pentru a se sta acolo, aşa că femeile rămâneau înăuntru.Nusra era în continuă n ¡care, intrând mereu cu vizitatori şi fugind din nou afară pentru a se ocupa de detaliile gospodăr i :i. Soţiile 1 'or ei populau cel mai adesea camera, cu verişoarele sau prietenele lor. Când trăia Nouf, ea şi sora e mai 11 iică, Abir, îşi petrecuseră a cea mai mare parte a timpului. Servitoarele nu plecau ni„odată pentru multă vreme; se întorceau mereu pentru a reumple cafetierele, a lua ceştii ; sau a le înlocui cu altele noi. Abir le chinuia pe fetele în casă, instalându-se la măsuţa de cafea şi îcându-se cu mâncarea în timp ce fetele în casă stăteau alături, încercând să decidă dacă să intervină sau nu.

Katyei îi trebuise o vreme pentru a se familiariza cu numele rudelor ei prin alianţă, dar era de ajutor faptul că stăteau mereu în acelaşi loc. Erau patru canapele, aşezate într-un pătrat. Cumnatele ocupau canapelele laterale, soţi- lui Fahad. Zahra, în stânga, şi de obicei sora e: Fatimah lângă ea, fie pieptănându-şi părul, fie nspectându-şi unghiile sau ci nd o carte. Canapeaua din dreapta era rezervată pentru Nusra şi fiicele ei mai mici.

Muruj, sora cea mai mare a lui Nouf, stătea cu spatele la uşă, în timp ce soţia li Tahsin, Fad ih, stătea vizavi de ea, ocupând singură canapeaua centrală.

Intrând în cameră în această după-amiază, Katya îşi ridică *burqa* şi întoarse multiplele salutări care veniră spre ea. După tăcerea ce domnea, îş dădu seama că sosise între conversaţii. Când to[1] ochi se întoarseră să o privească, se imagină poticnindu-se în tivul robe sau împiedicându-se de Abir, înainte de a putea ajunge în riguranţa un' sofale. Mişcându-se cu grijă, reuşi să se aşeze lângă Zahra. Se servea cafea, şt ea era recunoscătoare pentru asta; îi dădea ceva de făcut cu mâinile Se uită împrejur şi observă că, întocmai ca de obicei, televizorul d'n colţ era aprins, transn iţând imagini mute cu Mecca.

- Nu lucrezi astă ? întrebă Zahra.

Mi-am luat după-amiaza 1 eră, spuse Katya.

Ai să îţi iei mult mai multe, odată ce te căsătoreşti, rej - că Zahra, f ;ându-i cu ochiul.

Katya schiţă un zâmbet blând, dar nimeni nu vorbi. Nu îşi putea da seama dacă erau stân'enite de comentai îl Zahrei sau dacă ea ar fi trebuit să spună ceva amuzant ca răspuns. Nu găsea nimic de spus.

Deci, Domnişoară-V toare-Soţie-a-Micuţului-Othman, spuse Fadilah, ai ales deja o rocb ;?

Katya o privi pe viitoarea sa cumnată. Fadi. ih semăna atât de mult cu soţul ei la statură ş a felul de a fi, încât părea o imitaţie parodică a lui. Aveau aceleaşi figuri rotunde, guşate şi cu buze cărnoase, ace şi och languroşi. Amândo purtau robe impecabile, bine croite şi stăteau într-un fel vigilent şi poruncitor, privindu-şi compania de parcă erau curteni.

întreba de o rochie de nuntă, şi Katya n i măcar nu se apropiase de aşa ceva. Adevărul era că toate rochi : care se pot: /eau s ilului e)ăreau fie prea plicds >are, fie prea ieftine. Des era nunta e mţea o nevoi: profundă să îşi mulţumească viitoarele rude prin alianţă, sau cel puţin să

nu le dezguste Cu câteva săptămâni în urmă, Nusra aranjase să vină acasă o cr toreasă profesionistă, şi fcme: sosise cu douăzeci de roch fiecare dintre ele ţipătoare x la preţ exage rat, împopoţonate cu paiete şi cu broderie bizantină, lame auriu ş: Dompoane, straturi grele de satin şi dantelă. Unele aveau corsete din oase adevărate, altele aveau crinoline mon struoase, care o făceau să se imtă ca o statuie de sens giratoriu, ceva la care să te holbezi. Cel mai rău, culorile erau îngrozitoare - nuanţe de muştar şi de roz aprins, verde fosforescent şi un portocaliu dureros de temerar. Ar fi vrut să îi explice Nusrei cât de ţipătoare erau rochiile, dar nu voia să o jignească sau să pară nerecunoscătoare. Katya ar fi preferat un maro-roşcat cur nte, sau roşul simplu al unei pături de beduin.

Când Katya respinsese rochiile, Nusra se scuzase formal. „Cu certitudi e nu sunt cea m pot vită persoană care să recomande o croitoreasă", glumise ea, făcând semn spre ochii ei orbi. Katya îş ceruse ;rtare, spunând că avea nevoie de ceva vreme pentru a decide ce vi a cu adevărat.

- Tot nu m-am hotărât, îi răspunse lui Fadilah. Speram să găsesc ceva simplu şi elegant.

Fadilah se foi stingherită pe canapea, echivalentul nonverbal al unui dres de glas.

Sora mea e croitoreasă, spuse. Spune-mi ce culoare îţi place, ş im să . cer să îţi facă o rochi e.

Katya nu L, putea imaj na nimi mai rău decât să fie obligată să poarte o rocii' făcută de sora lui Fadilah, o femeie pe care nu o întâlnise niciodată. Dar ceva din felul în care se uitau celelalte femei la ea denota că Fadilah nu făcea în fiecare zi o asemenea ofertă şi cu certitudine nu era de refuzat.

Mulţumesc, spuse Katya. De fapt, am o croitoreasă care vine în weekendul acesta. E o prietenă veche a mame'. Dar am să reţin oferta ta.

Fadilah avea o expresie nesigură poate simţea că era o minciună . dar încuviinţă din cap cu gra. e si conversaţia se încheie.

Pe măsură ce încordarea se domolea într-una din tăcerile prelung specifice încăperii, Katya se simţea din ce în ce mai mult ca o ratată. Nu era suficient de iteresantă pentru a stârni vreun fel de entuziasm la femeile acestea. Se gândea cu disperare la un mod de a sparge gheaţa, de a aduce subiectul legat de Nouf, fără a părea necuv icioasă sau nepol icoasă, dar mintea i se blocase. Lucruri, e se înrăutăţiră atunc' când se deschise din nou uşa şi îtră tânăra Huda. Era o venşoară Snrawi care venise din Dhahran să-şi îndep rească Aay-ul. In cei doi ani de când sosise, făcuse *hajj* de vreo zece ori. Departe de a se sătura de vizita ei interminabilă, femeile Shrax ' vorbeau despre ea la superlativ, numind-o cel m: mare peregrin de pe pământ şi mâna dreaptă a lui \llah, în timp ce Huda, mereu modestă, nu înceta niciodată să le mulţumească pentru că î ăcuseră Mecca accesibilă.

Sosirea lui Huda provocă agitaţie, Muri : sărind în picioare să o întâmpine. Huda schiţă un zâmbet ii anunţă că era ora de rugăciuni exact în clipa în care chemarea la rugăc. ine umplu încăperea. Trâmbiţa dinspre fereastra îndepărtată, care oferea o perspectivă asupra unui perete abrupt de piatră ce domina moscheea fam ei. Difuzoarele erau situate peste tot pe insulă, dar două dintre cele mai ma. erau îndreptate direct în sus, spre camera de z i femeilor, astfel încât de cine ori pe zi încăperea se umplea de o atât de binecuvântată cântare, încât era mposibil să vorbeşti. Atât Huda, cât şi Muruj merseră în baia învec ată pentru a-: efectua spălările rituale, în .mp ce celelalte fem stătură lin itite, fără să se uite una la cealaltă, uşor stingherite că fuseseră lăsate deopar te ş: totuş lefăcând nici un efort de a se alătura rugăciunii.

Ş:' Katya rămase în aşteptare. Mai fusese în situaţia asta Dacă ar fi fost prezentă Nusra, sau dacă ar fi fost

vizitatori în cameră care nu erau din familie, atunci toată lumea s-ar fi rugat, dar, când erau doar femeile mai tinere, făceau după cum considerau.

Katya le studie pe femei în tăcere. Mult din disconfortul pe care-1 resimţea în pre; ytia lor se datora r 'dităţii pe care o observa în chiar acel moment. Deocamdată, toată relaţia sa cu ele fusese un elegant dans al prefăcătoriei, al replicilor „mulţumesc" şi „a fost plăcerea mea" de complezenţă, al *al- hamdu* ÎM-urilor formale prin care aduceau laudă Domnului. Dar avea să petreacă o mulţime de timp cu femeile acestea, fără ca Othman să fie în preajmă. Nu crezuse niciodată în căsători cu un bărbat datoi ă mamei sau a surorilor ei, deşi prietenele c; o făceau tot timpul. Soţul nu conta atât de mult. Oricum nu era n iodată acasă, iar dacă gospodăria era destul de mare, nu îl vedeau nic în momentele în care era acasă. Nu, atunci când te măritai, te măi ai cu o soacră, cu cumna te, cu nepoate. Ş iCatya îş. tot spunea în sinea ei că aveau să ajungă să se aprecieze, că reia ile aveau să devină mai calde sau, măcar, mai tolerabile. Totuşi, avea atât de puţine în comun cu femeile acestea. Nu era deloc ca în familia ei, unde Abu petrecea toată ziua în bucătărie, gătind, fumând, citind ziare şi ui ându-se la televizor. Familia asta nu gătea niciodată, nici nu citea ziare; servitorii o făceau pentru ei. Othman îi promisese un apartament în oraş, dar tot ar fi urmat să meargă des în vizită la familie. Avea să îi petreacă vacanţele aici, să îl aducă pe tatăl e . cL, ir ş pe copiii ei, într-o bună zi. Ii era men: să vadă camera asta mai mult decât îşi putuse .magma vreodată

.Se întreba ce părere avusese Nouf despre ele. Nouf, care îşi donse să trăiască printre c; inij să se mute în America, să meargă la facultate şi să facă sex înainte de căsătorie; cum coabitase ea cu femei ca Huda ca Muru Trebuie să îi fi fost greu să accepte că Huda se mutase la ei era cu un an mai r.iică decât Nouf, dar de zece ori ma: rvlavioasă, copilul pe care şi l-ar fi dorit orice mamă p.oasă. Sau prezenţa Hudei fusese mai degrabă o 1 lecuvântare — o distragere a atenţiei care îi jermitea lui Nouf să îşi ducă mai departe planurile?

Vizavi de Katya, Ab stătea pe podea, cu picioarele încrucişate sub ea şi cu o expresie rece pe faţă. Semăna atât de mult cu Nouf, încât ar fi putut fi gemene. Roba e᾽ de casă era una neagră, simplă; îşi ţinea mâi ile împreunate în poală într-o atitudine inconştientă de decenţă. Avea o mină iritată pe care Nouf nu o avusese, sau poate reuşise mai b e să o ascundă. Abir era foarte asemănătoare cu Nouf, nu neapărat la temperament, < ca situaţie. Tânără. De măritat. Familia se uita la aceste fete cu un anumit grad de tensiune: Cum aveau să se comporte? Cu cine aveau să se mărite?

Dar, pe când femeile o trataseră pe Nouf ca pe o adultă, Abir încă mai era fata a cărei mamă o pedepsea aspru pentru că se deda la DCUI CU tava de mâncare. In acel moment, se aita ciudat de ns'tent înspre b e, poate întrucât si nţea presiunea de a li se alătura surorii şi verişoarei e' sau poate dispreţuindu-le în tăcere pentru motive mai cri >t ce.

Când Muruj şi Huda reapărură se duseră la fereastra din colţ, derulară două covoraşe de rugăv.uni care erau stivui ; acolo şi îi începură rugăciun le. Katya le urmărea din spate, gândindu-se cât de caraghios era că Huda venise în v tă ş nu mai plecase. Famili o adoptase practic, exact aşa cum îl adoptaseră pe Othman cu ani în urmă, deşi povestea lui era cu mult mai dramat_,_ă decât cea a lui Huda. Era, îşi aminti Katya, unul din chiar primele lucruri pe care i-1 povestise despre el.

Cei din neamul Shrawi nu îl cunoscuseră cu adevărat pe tatăl lui Othman, dar ştiau că numele lui era Hussein şi că era un munciior stră: , venit din sudul Irakului. Se alia înjeddah de numai şase luni, când firma de construci care îl angaiase încetase să îi plătească salariul. Fără sprijinul firme nu îşi putea reînnoi permisul de şedere, şi nu avea bani pentru a se întoarce în Irak. După o lună, se apucase să cerşească pe străzile Jeddahului cu fiul său de şase am.

Intr-o zi, în drum spre servic , Abu Tahsin îi văzuse de la geamul limuzinei şi îi ceruse şoferului să oprească maşina. Ii dusese pe Hussein şi pe fiul său la unul din căminele de caritate ale familiei, unde se îngij se să fie hrăniţi şi să plinească haine noi. II trimisese pe Othman la şcoala p mară locală şi aranjase chiar să fie reînnoit permisul de lucru al Iu Hussein. Le dăduse bani suficienţi să se descurce câteva zile şi apoi îi lăsase în voia sor .

Dar, după două zile, pe când Hussc .1 umbla prin oraş să îşi caute de lucru, suferise o criză fatală de insolaţie. Murise în noaptea aceea.

Lui Abu Tahsin i se făcuse aşa de milă de băiat, încât aranjase de îndată actele pentru adop e. Katya se întreba adesea ce îl îndemnase să ia o astfel de decizie Nu era vorba despre precipitare procesul de adopţie durase un an i jumătate dar nu era genul de măsură care putea fi revocată mai târziu; îl lega pe Othman de familie pe toată - 'aţa. Ce văzuse Abu Tahsin în băiat care să îi răpească inima? De ce era Othman altfel decât oricare alt copil fără adăpost? In orice caz, cugeta Katya, era de fapt o poveste despre Abu Tahsin ş despre cât de rar găses ti pe lume asemenea pasiune spontană însoţită de asemenea generozitate de lungă durată a spiritului.

După ce se terminară rugăciunile şi fetele se întoarseră la locurile lor, Muruj sugeră să mănânce : iişte fructe, iar femeile îşi făcură de lucru. Zahra luă telefonul ş le chemă pe sei vi- toare. Huda stivui cafetiera goală şi ceştiie pe tavă. Abir culegea leneş scame de pe canapea. Katya se întreba în ce fel le afectase moartea lui Nouf. Păreau la fel de netulburate ca întotdeauna.

Zahra termină convorbirea şi se întoarse spre Katya.

Pari obosită, spuse.

Celelalte femei sporovăia u, şi Katya se sim . în siguranţă să dea un răspuns onest.

Chiar sunt obosită, zise. E trist să fim aici fără Nouf.

Pomenirea li ' Nouf făcu să înceteze celelalte conversaţii. Până şi Abir îşi reveni din reverie.

- E ti ;t, spuse Zahra cu o voce domoală.

Conversaţiile fură reluate, dar fără entuziasm de-

acum.

Mă întrebam, continuă Zahra, ai să-ţi abandonezi servi Ciul după nuntă?

Urmă un alt moment de acalmie a discuţiilor şi toate femeile se întoarseră spre Katya, curioase să audă răspunsul ei. Ea înălţă din umeri.

N-am discutat asta cu Othman,

spuse. Dar veţi dori desigur să aveţi

copii. Da. Ne dorim.

Roşi; nu putu să evite această reacţie. Ştia ce urma, ce ar fi spus Zahra, dacă nu s-ar fi găsit într-o cameră de zi atât de formală: „Ai face bine să începi cât mai curând, înainte de a fi prea bătrână. S-ar putea de pe-acum să fie prea târziu să ma ămâi însărcinată! Ce este un serviciu comparat cu valoarea copiilor?"

In loc de asta, Zahra se mulţumi să zâmbească, încuviinţând din cap.

- Fie să aveţi la fel de mulţi copii precum Um

Tahsin! Mulţumesc, răspunse Katya, cântărind în

minte dacă

următoarea ei întrebare avea să fie de prost gust sau nu. Cum îi merge Nusrei? îmi închipui că este cumplit să pierzi un copt

Cel mai îngrozitor lucru din lume, aprobă Zahra. Urmă un răstimp de tăcere respectuoasă. Katya îşi dorea din tot sufletul să dea glas întrebării ce o frământa: „Credeţi că a fugit?" Dar vocea blândă a Hudei fu cea care rupse tăcerea.

- \llah să (erte. Ar fi trebu să aibă mai multă minte.

Nimeni nu avu puterea să o contrazică. Katya se

uită la

femeile din încăpere, care, cu toatele, îşi priveau mâinile.

E ciudat, spuse ea. Am crezut foarte multă vreme că a fost răpită.

Muruj pufr zgomotos se îndreptă de spate pe canapea.

Nu. Se uită direct la Katya, cu ochi plini de dispreţ. spun eu ce s-a întâmplat. Sora mea avea un cap plin de fante zii. De când era copil!

Vocea ei atinse o stridenţă apăsătoare. Celelalte femei se arătau de acord. Fadilah încuviinţă discret din cap, iar Aoir răsuflă tăios, ca pentru a spune: „Păi, bineînţeles că ştiam asta!"

- A fug^t di cel mai ruşinos motiv, spuse Muruj. Pentru un bărbat! Probab un băiat pe care 1-a întâlnit la mall sau, Allah ajută-ne pe toţi, prin şoferul ei. S-a îndrăgostit, sau *a crezut* că s-a îndrăgostit, şi, când a fugit să se întâlnească cu el, el n-a apărut. A lăsat-o acolo, în deşert, să moară.

Fadilah îi aruncă o privire aspră Katyei, p n care-reproşa că deschisese subiectul.

- Şoferul ăla ar trebui concediat! se răsti Muruj.

Dacă aveţi dovezi în priv' ţa asta, spuse Katya cu glas domol, atunci nu ar trebui familia să încerce să afle cine era băiatul?

Oricum priveşti lucrurile, îşi continuă Muruj ideea, e aceeaşi veche poveste. El a vătămat-o şi apoi a abandonat-o. Cu asta te aleg dacă nu ai un contract de căsătorie. Nouf nu ar fi prima biată fată care a învăţat lecţia asta dureroasă!

- Da, murmură Zahra. ncercăm să aflăm cine a fost Tahain nu...?

Se uită la Fadilah, care ridică o mână pentru a arăta că nici ea nu vo . să vorbească despre asta şi era dezgustată de felul în care se desfăşura întreaga conversaţie.

în faţa dispreţului manifestat atât de Fadilah, cât şi de Muruj, Katya trebui să îşi adune cele m£ profunde rezerve de curai pentru a pune următoarea întrebare.

- Nimeni nu are nici o lee cine a fost?

Nu i se răspunse de îndată, dar Huda şi Muri: schimbară o privire plină de semnificaţii, care o făcu pe Huda să închidă och şi să se cufunde într-o serie de rugăci" şoptite.

Oricine i-a făcut asta surorii mele îşi va găsi judecata în cer, afirmă Muri cu hotărâre

.Şi, cu asta, tot dispreţul dispăru din expresia feţei sale şi femi.ia se lăsă pe spate pe canapea, cu un aer învins, trist, paralizat care părea cumva mai cinstit decât toată fanfaronada care îl precedase.

Doar Al r rămăsese cu ochii pironiţi pe Katya, dar, când Katya îi întâlni privirea, se auzi un ciocănit la uşă şi Abir sări să răspundă. Trei femei străine intrară în cameră.

Katya s »iţea o frustrare cumplită; nu exista nici o speranţă de a continua o conversaţie privată. Noile sosite erau evident nişte oaspeţi. Când îşi lăsară să cadă vălurile de pe chip, nimeni nu le recunoscu, şi ele salutară stângaci societatea. Una di itre femei se prezentă, explicând că soţul ei venise să facă o donaţie. Celelalte ferr „i rămaseră cu bucurie anonime, dar Katya intu . că şi soţii lor vi. tau casa. Erau un grup bine îmbrăcat; în mod clar, so 1 lor erau bogaţi. Gentile femeilor erau Gucci, pantofii lor cu toc înalt dezvăluiau o porţiune îndrăzneaţă de gleznă , cel mai grăitor, mantiile lor erau din mătase ş cro,:e astfel încât să sugereze eleganţa formelor de sub ele. Una dn tre femei purta chiar unghii false, date cu o c'ă roşu aprins. Comparate cu aceste modele de perfecţiune ale modei, femeile neamului Shrawi arătau de parcă tocmi ar fi îtrat în treacăt, venind din deşert. Nu purtau fard, man i de mătase sau tocuri înalte, şi cu certitudine nu îsi vopseau niciodată ungi ile. Abi se uita lung la mâinile femi ilor, dar expresia ei era de nepătruns. Era ofensată? Dezgustată? Invidioasă? In£.„ite ca uşa să se înch ă din nou, Ab se strecură afară din cameră.

Muruj inv; ă feme:le să se aşeze, iar Katya se ridică, ofe- indu- locul şi respingând politicos protestele. Profită de ocazie pentru a se scuza, spunând că trebuia să se întoarcă la lucru. Faailah se uită ciudat la ea, şi doar după ce ieşi, aflân- du-se d a la umătatea holului, îşi dădu Katya seama de motiv: apucase să spună mai

I

devreme că îşi luase liber în acea după-amiază. Roşi la gândul m .ui i sfruntate.

La capătul holului, ajunse la un coridor. La stânga era ieşirea, folo tă exclusiv de femei, şi la dreapta se întindea tărâmul neexplorat al părţ de casă a femeilor dorn toarele lor, băile, bucătă iile şi camerele de cusut. Katya fusese acolo o dată, într-un tur scurt cu Nusra, dar nu îl mz văzuse de la prima sa vizită în casă. Abir o apucase probabil pe aici.

Nime i nu era acum acolo. Katya o luă la dreapta ş merse în vârful picioarelor de-a lungul coridorului, (ulind urechea după posibile zgomote de activitate adolescentină. Avea să audă zgâriatul unei pen e pe hârtie, ce însoţea făcutul temelor? Tonuri vagi de muzică rock izvorând din căş':? Oare avea măcar mu; că? Doar la asta se putea gândi Katya - la propria sa viaţă ca adolescentă, mai puţin tehnologia.

Trecu pe lângă o uşă deschisă şi văzu o baie goală. La câţiva meti mai încolo, în hol se forma un complex de arcade. Optă pentru prima şi se pomei într-un foaie, o încăpere stranie şi austeră, cu o măsuţă pătrată în colţ. Pe măsuţă era un exemplar al Sfântului Coran.

Bătu uşor la uşă. Nu veni nici un răspuns, aşa că o împinse şi aruncă o priv e înăuntru. P mul lucru pe care îl văzu fură nişte ii ere albastre din lemn, care alcăt au cuvântul „NOUF" pe perete. Uitându-se înspre coi dor pentru a se asigura că nu o văzuse | meni, se fur şă înăuntru.

Era un dorm. ir spat. DS. Podeaua era acoperită cu o carpetă azurie, ca o mare masivă pe care diferitele piese de mobilier fuseseră purtate în derivă. Un pat alb cu baldachin plutea între două comode asortate. Pereţii erau netezi şi albi, fără alte decoraţi in n afara "erelor de lemn. Pe o comodă, însă, erau câteva fotografii le ʳamilie în rame aurii, cu ornamente Doi palmi ri în ghivece de lângă uşa băii păreau destul de autentici. Ca resturile plutitoare dintr-un port, toate lucrurile mai nici in cameră pantofii . ătăciţi, şi animalele de pluş, şi cutiile de b iterii se abătuseră într-un colţ.

Nu e: ista vreo fereastră, dar lur inz ntra prin două mie i lucarne. O lampă se afla lângă pat, lângă o măsuţă de citit cu o revistă ı ndu-se din sertar. Katya se apropie

de pat. Un model de " brodat pe perne şi moliciunea aşternutului alb de bumbac erau emoţie nant de irt îale. Plasa de ţânţari de deasupra sporea senzaţia că acest pat aparţinuse cuiva inocent i drăgălaş ş având nevoie de protecţie. Atunci când trase sertarul măsuţei de c tit şi scoase revista, aceasta era deschisă la un articol in :ulat „Cele şaptezeci şi şapte de cuvinte pentru dragoste".

Instinctiv, Katya întoarse privirea spre intrare. Nu era mmeni acolo. Existau uşi de fiecare parte a camer ; toate erau închise. Katya se duse la fiecare şi studie clanţele, dar mei una nu avea înc. etoare. Cineva ar fi putut intra în orice moment, din orice d^ecţie. Nouf trebuia să se fi simţit expusă aici şi totuş" fusese suficient de în largul ei pentru a lăsa un ai ticol ca acesta să stea la vedere. Părinţii ei probabil că nu ar fi fost de acord decât dacă ar fi fost intitulat „Cele şaptezeci şi şapte de cu nte pentru Allah". Katya se aşeză pe pat şi se uită la articol. Poate că, având o mamă oarbă, o adolescentă putea face ce voia.

Se auzi un zgomot şi una dintre uşi se deschise. Katya se ridică iute, vârând revista în geantă dintr-un impuls idiot al .istinctului. Regretă instantaneu: acum era o hoaţă.

In cadrul uşii stătea Abir.

Ce faci aici?

- Eu, ăăă... scuze. Te căutam pe tine, de fapt, şi am dat peste asta în schimb.

Arătă în jurul său, spre cameră.

Abir coborî privirea şi văzu revista îndesată stângaci în geanta Katyei.

De ce mă căutai?

— Păi, m-am plictisit în camera de zi, şi te-am văzut plecând, aşa că m-am gândit...

înălţă c 1 umeri.

A[L] r o cerceta în felul în care cercetează fiecare adolescentă un adult ce pare să o înţeleagă, nesigură dacă înţelegerea era auten :ă, dar temându-se că nu avea să fie, şi simţindu-se respingătoare în ambele situaţ Katya îi întâlni privirea, Purta un batic - trebuie să se fi rugat - şi ţinea un exemplar al Coranulu deschis şi strâns la piept. Abir era de aceeaşi vârstă cu Huda.

Ce sură citeşt întrebă Katya.

Abir lăsă cartea în jos, o închise şi) puse pe nopt' ră. Anev os, se aşeză pe pat.

De fapt, doar încercam să citesc.

Katya simţi o stare de tristeţe furişându-se în încăpere. Aruncă o privire spre fotografi : £.nniate pe comodă şi observă că Abir nu se afla în r> :i una dintre ele. Erau patru rame; două conţineau poze cu Abu Tahsir şi cu Nusra; una era o fotografie a lui Nouf la petrecerea de z a de naştere a unei surori ina> m: , t'ind tortul: râzând fei ;ită. Ultima fotografie înfăuf a do ;âin asa salu J, dând voioşi din coadă îmi pare rău de sora ta, spuse.

Ah:r nu răspunse. Probabil c-ati rost

apropiate, o îmboldi Katya.

Ab,r strecură tulburată palmele sub coapse.

- Tu i-ai văzut cadavrul, nu- işa?

încet, Katya se aşeză pe pat lângă ea.

- Da, l-am văzut.

Deci ştii cum a murit?

- Da, răspunse Katya, privindu-şi mâ ii!Intuia încotro se îndrepta discut'i. S-a înecat, preciză.

Abir îşi duse o palmă la gură, îngrozită.

-Vai!

- îmi pare foarte rău.

Katya observă că fata nu ştiuse. Li se păruse oare pănn ţilor Li că era prea tânără pentru a i se spune adevărul? Ce ruşine era într-un înec, când poziţia trupului lui Nouf la fune ralii fusese practic o trâmbiţare despre crima mai cumplită a păcatului trupesc? Sau Abir nu băgase de seamă? Totuşi, m- ţea un fel de uşurare aflând că nu era singura vict lă a secretelor din familie.

Mâinile lui Abir tremurau, şi fata părea să se lupte să nu plângă.

- Nu vor să ne spună nimic. Eu ştiu că a fug , S-a pierdut în deşert =' a murit, dar nu ?" u detaliile. trebuie să le ştiu! îmi tot fac griji... Abir îşi strânse mâinile, întruc pand pumni micuţi, pe care-i îndesă în poală. Mă tot gândesc că ea... dacă ea... dacă nu a fost un ac dent? Dacă a fugit şi nu a ma vrut să se întoarcă? Poate voia să...

Vrei să spui, dacă s-a sinucis? o ajută Katya să exprirthis gândul.

Abir încuviinţă şi lacrimile îi alunecară pe obraji.

Nu vreau să mă gândesc că sufletul ei e în iad. Era sora
mea.

La aceste vorbe, vocea prinse să îi tremure şi începu să plângă mai tare. Katya îşi stăpâni ipulsul de a-şi petrece braţul pe după urne- " ʳete; cumva, mţea că n-ar fi fost un gest potr /it.

Nu ştiu exact ce s-a întâmplat, spuse ea, dar sunt destul de sigură că nu s-a si nu s.

Abir înghiţi un nod c i se pusese în gât ş se uită la ea.

A fost lovită la cap, continuă Katya. Nu asta a omorât-o, dar e posibil să o fi lăsal nconştientă, aşa că, atunci când a venit vJtura, ea a fost lip; ă de apărare.

Abir se albi la faţă.

- Dar nu înţeleg... Cine a lovit-o? Era cineva cu ea?

Nu ştiu. Katya şovăi, apoi întrebă: Ascultă, Abir, î poţi nagina vreun motiv pentru care ea să fi fugi [1]

Abir clătină din cap.

Ştiu că era neliniştită din pricina nunţii.

De ce?

Fata înălţă din umc .

Nu îl cunoştea pe Qazi aşa de bine.

A vorbit vreodată despre fugă?

Nu. Numai câteodată, în glumă. Abir îşi şterse din nou lacrimile din ochi. *Chirr* a fugit?

Katya ezită înainte să răspundă.

Nu ştiu.

Abir părea să îşi fi recăpătat stăpânirea de sine. Se îndreptă de spate şi umerii încetară să îi tremure. îşi şterse nasul cu mâneca.

Urmă o tăcere încărcată de jenă, şi Katya bâjbâi după o continuare a discuţiei.

îmi pare rău că ţi-am pus atâtea întrebări despre Nouf. Nu vreau să te tulbur. Ştiu că nu o va aduce înapoi.

A bir încuv iţă îndurerată din cap.

îmi doresc să fi avut ocazia să o cunosc mai bine, spuse Katya.

Cu mişcări ţepene, Ab se ridică şi merse spre o uşă aflată într-un colţ. O deschise, aprmse lumina şi ii făcu semn Katyei să intre.

Era o debara enormă, îndesată cu îmbrăcăminte - pe cadre spe :iale, pe umeraşe, veşminte îngrămădite în sertare de plastic, haine în cufere şi acoperind rafturile de deasupra capului. Pantofare man erau pline cu încălţări Totul era curat şi călcat. Katya pătrunse uimită în debara. Uau, şop Era atât de organizată?

- Nu, nu. După funeralii, mama a aranjat ca totul să arata frumos.

Katya se temea să atingă ceva, dar Abir începu să scoată hainele de la locul lor, examinându-le. Era o adunătură pestriţă de veşminte. Un blazer în dungi fme stătea alături de un neglijeu staco i-vampă. Fata mai etală o rochie de bal cu paiete, strânsă pe corp, un pulover roz pufos de mohair cu model împlel şi o pereche de pantaloni de piele roz. Şorturile ş: tricouri ; erau stivuite pe un raft, şi lenjeria intimă părea absurd dflndrăzneaţă, chiloţei cu şnur şi sutiene transparente. Pentru prima dată, Katya simţea că vedea ceva din personalitatea pe care sperase să o întâlnească în dormitorul lui Nouf. Debaraua aceasta îmbelşugată haine care valorau probabil sute de mii ie riali - era o lume a fanteziei unde Nouf putea să poarte un sacou bărbătesc sau o pereche de pantaloni scurl Existau şi jeanşi, bineînţeles7"Şi zeci de fuste negre şi cămăşi albastre cu guler cu nasture, uniforme de şcoală privată, după cum arătau. Dar cl ar lângă ele se afla o colosală haină albă, până la pământ, din cea mai fină blană.

Katya îşi opri privirea asupra hainei, izbită de dorinţa fulgerătoare de a avea parte de un veşmânt ca ăsta şi de un univers în care să îl poarte. Era ceva ce ar fi purtat eponimul ei. Pe umeraşul de lângă haină erau două mănuşi, un fular gros, o eşarfă şi o pălăr mare de blană. îşi îngropâ degetele în puful pălăriei. Era rece şi fină, iar pentru o scurtă clipă Katya se prefăcu în Nouf, stând în debara, întinzându-se dincolo de prăpastia timpului şi spaţiului pentru a atinge un lac limpede de gheaţă sau chiar culmea un-" gheţar.

Intorcându-se, o văzu pe Al 9 ridicând o rochi' de gală, de un roz aprins. Fusta era sufla nt de largă şi materialul, suficient de rezistent pentru ca rochia, odată aşezată, să poată sta vertical fără vreun sprijin. Katya îşi dădu seama ce era.

- Rochia ei de nuntă?

-Da.

E extravagantă. Katya se uită înjur. Stai o clipă... câte dm astea sunt trusoul ei?

- Totul de pe partea asta, şi cam o treime din aia.

Abir făcu semn spre tot ce era interesant în debara. Katya se uită din nou la haina de blană şi simţi un fior de dezamăgire. Nu Nouf cumpărase hainele acelea; Qazi le cumpărase. Din posesiunile iniţiale ale lui Nouf rămâneau un şir de mantii, o pereche de jeanşi, câteva tricouri şi o duzină de rochii de casă.

Katya făcu semn spre trusou.

- Credeam că ea a ales tot ce e : :i.

Abir clătină din cap.

- Lui Nouf nu-i plăcea rozul.

Qazi, desigur, nu va fi avut habar. Oare cumpărase hainele socotind că rozul place tuturor femeilor? Sau asta voia el: o femeie care să se potrivească în veşrr ite roz? Katya se gândi la trusoul ei. Othman încă aduna articole, dar ea spera că el avea să evite genul ăsta de îmbrăcăi nte, obiecte ispititoare al căror unic scop funcţional era să mbolizeze ceea ce purtătoarea nu avea să fie niciodată.

Când se uită din nou la Abir, văzu că fata se pregătea să iasă. Katya o urmă în dormitor. Expresia lu XLir era acum rece şi formală. îşi luă Coranul.

- Aş face mai bine să plec, zise.

- Da, desigur.

Se aşternu un moment de tăcere stânjenită, apoi Abir se întoarse, pregătindu-se si* iasă.

ni pare rău, repetă Katya.

Abir se uită peste umăr ş clătină 'in cap, ca pentru a spune. „Nu este vina ta". Cu un foşnet blând de mantii, pâri încăperea.

19

Katya furişă o privire în laborator. Era ora prânzului, şi se alăturase celorlalte feme in camera de recreere dedicată lor pentru i ncisprezece minute, înainte de a pretinde că trebuia să meargă la toaletă. Strecurându-se

înapoi pe coridoare în drum spre laborator, reuşise să treacă neobservată. Bărbaţii părăseau de ob; ei clădirea la prânz, şi locul era pustiu.

In laborator, se aşeză la puoitrul de lucru. In decursul ultimelor două z. :, pregătise pe furiş probele de ADN, extrăgând ADN-ul valabil şi amestecându-1 cu o soluţie tamponată de polimerază si primer Iar în acea dimineaţă pusese probele în termociclor. Aparatul necesita întotdeauna câteva ore pentru a procesa probele, şi Katya trebi i să fie acolo atunci când se încheia procedura, ca să nu le scoată altcineva din greşeală.

Erau două probe, una de la Eric Scarberry şi cealaltă de la escorta lu Nouf, Muhammad. Pt. vi aparatul zbârnâind în faza finală a operaţiui î ş când termină, aruncă o privire spre uşă.

Avu exact suficie nt mp pentru a pune în geantă profilurile scoase la imprimantă şi a ascunde semnele muncii ei, înair ■ te ca Maddax ' să se întoarcă în laborator, urmată de Bassma. Femefe se aşezară pentru a-şi relua lucrul, fără a le fi atras atenţia faptul că ea era d a acolo. Păreau bucuroase şi îşi con „muară pălăvrăgeala din timpul prânzului.

Uşurată, Katya se apucă să lucreze la probele de sânge de la un caz pe care îl pregătise de dimineaţă. Aruncă o privire spre geantă. Nu avusese vreme să se uite pe rezultatele scoase la mprimantă, şi acum o zgândărea curiozitatea. Se poti ea oare vreunul din ADN-uri cu cel al co^lului lui No uf? Trebuia să aştepte până când ajungea acasă pentru a afla.

In seara aceea era cu gândurile departe. Abu observă că ceva nu era în regulă, dar, când o întrebă, ea îl minţi, spunân- du-i că o încerca o răceală. In tot cuprinsul cinei ;e gândi la Othman, întrebându-se cum să îi spună ce descope: se.

După cină îl sună pe Ahmad. Jumătate de oră mai târziu, acesta era la uşă. Abu îl invită să intre şi cei doi bărbaţi discutară în timp ce Katya se duse în camera ei, îşi puse mantia şi baticul i făcu mici ajustări la *burqa.* Nu îi spusese tatălui ei că pleca, dar, dacă îi lăsa pe bărbaţi să vorbească suficient de mult, până la urmă avea să îi spună Ahmad. In felul acesta, lui Abu îi era mai greu să refuze.

După o vreme, Abu bătu la uşa dormitorului.

- Katya!

Părea supărat.

Ea apăru în prag, complet acoperită.

- Ies un p :.

Ştiu. Mi-a spus Ahmad. Unde te duci?

- Trebuie să mă întâlnesc puţin cu Othman. E legat de sora lui.

Abu o privi suspicios.

Şi de ce nu îl poţi suna?

Nu e ceva ce aş dori să îi spun la telefon.

Se ui :a rugător la tatăl ei, dar încruntarea lu leve. şil ma adâncă, şi ar fi putut-o împieo.ja să plece, dacă nu ar fi apărut Ahmad în capătul holului.

Gata? întrebă Ahmad. Hai s-o rezolvăm rapid!

Katyei îi venea să îl sărute. Ahmad ştia întotdeauna să spună cuvintele poH te.

Abu se întoarse spre pi tenul său.

Ai mare grijă de ea, rosti morocănos.

Katya în spinare arsura privirii tot drumul de-a
lungul holului.

Ahmad încuviinţă din cap , cu expresia sa cea mai seve ră, o conduse la maşina care aştepta lângă trotuar.

în timp ce treceau prin oraşul vechi, Katya se uita absent pe geam la pieţele de tarabe care se închideau pentru noapte si la clădirile construite din coral extras din re< ifele din Marea Roşie. Avea impulsul de a în nde mâna pe geam şi de a atinge una, simţindu-i textura aspră sub degete, ceva care să o smulgă din gândurile ei nesfârşite despre oameni. Abu. Nouf. Nayir. Salwa şi Abdul-Aziz. Othman.

Când traseră în parcarea parcului de dHstracţii pentru copii, văzu că Othman era de:a acolo. Venise cu Porsche-ul argintiu şi capota era coborâtă. Purta o cămaşă albastră cu nasturi de sus până os, ş: părul lu: bogat, câinonţat şi negru, era mai scurt decât înainte. Dar vederea profilului său, a lungimii braţelor vânoase şi ceva din felul în care mâna lui odil nea peste volan fură cele care ' i puseră un nod în gât.

în spatele lui, parcul de distracţii se închidea odată cu căderea nopţii, şi, una câte una, comedii'': se

întunecau mai întâi roata uriaşă, *apr* montagne russe-ul, apoi caruselele ma mici. Katya îl rugă pe Ahmad să aştepte până când se stingeau luminile complet în; inte de a merge cu automobilul până în dreptul maşinii lui Othman. Erau mai puţ'ue şanse să fie observaţi în întuneric - şi situa„a arăta deja suspect, două vehicule într-o parcare goală, schimbând o pasageră. Pe t lupul nopţii, patrulele poliţie, rel ase erau rare, dar Katya nu se simţea în largul ei.

Tatăl dumneavoastră ş ar dori ca el să ţină capota lăsată, spuse Ahmad. Desigur, nu ş: Iacă mergeţi pe autostradă, unde e curent.

Ea îi zâmbi ş :oborî din maşină

Când Katya urcă în Porsche, Othman apăsă un buton care le aduse capota deasupra creştetelor. Ochii lui erau umezi, de parcă ar fi plâns, dar ea bănuia că era doar obosit, îşi ridică *burqa.* El îi luă mâna şi o sărută.

- Mă bucur să te văd!

Ea simţi un nod în stomac.

Mi-a fost dor de tine, spuse Katya, facându-şi curai să se aplece peste scaun şi să îl sărute pe obraz.

Era întotdeauna jenant. „Va fi mai confortabil, îşi spunea ea, când nu se va ma uita Ahmad."

El acceptă sărutul : îi cuprinse chipul în palmă.

Eşti jine? întrebă ea, trecându-şi degetele prin părul lui

-Da.

îi i place tunsoarea.

El zâmbi.

Vrei să facem o plimbare cu maşina?

-Da.

Sărutând-o pe frunte, Othman îi dădu drumul mâinii şi porni maşina. Ieşiră din parcare. Othman arunca din când în când o privire în oglinda retrovizoare, pentru a se asigura că Ahmad îi urma, ş merseră fără să vorbească, lăsând huruitul motorului maşin să domine îngustul spaţiu interior. Acum, fiind în prezenţa lu ea se rimţea cuprinsă de afecţiune. Nu îşi putea aduce aminte de ce se îndoise de el şi bănuia că fusese doar din cauza stresului său şi a zilelor de tăcere dintre ei, oricât de nc iten .onate vor fi fost. O teamă se isca înlăuntrul Katyei, legată de fragii atea loialităţii ei* ţinută acum la distanţă

de pr ,iri dese înspre mâinile lui ferme şi înspre och lui melancolici, de prezenţa mângâietoare a mirosului său de mosc.

Douăzeci de minute mai târziu, el trase în dreptul unei plaje întunecate tim sudul oraşului. Aici existau o serie de plaje picate. Ca şi elelalte, aceasta avea ziduri înalte de piatră pe tr i latu şj o poartă m ă de metal în colţ. Merseră pe plajă şi încl seră poarta după ei. Prin grilajul de fier al porţii îl zăreau pe Ahmad în maşină, cu faţa evidenţiată discret de lumina pâlpâ oare a DVD-playerului său portabil.

- La ce se uită? întrebă Othman.

La copu clandestine după *Hour el Ayn.*

- Ce- lia?

Ea era n rată într-o oarecarr măsură că el nu auzise m odată de *Frumoasele vhgine.*

- E o dramă de televiz une despre recentele atacuri militare asupra complexului american.

Şi se numeşte *Hour el Ayn*

?Spune Doveşt : oamen n care au murit şi ale atacatorilor. Bănuiesc că sunt şi nişte rgine pe acolo.

Othman zâmbi ş :lă nă din cap, minunându-se, pe când o conducea de-a curmez .ui plajei. Era o ca' nă de sc tiimb în apropierea ape având un lanţ cu lacăt la uşă.

Asta e plaja familiei tale? întrebă ea.

- Da, dar n-am mai fost aici de ani de zile. Acum avem plaje pe insulă.

- E minunată!

Ea mai fusese pe plaj e pi 'ate, dar z lui e protectoare se extindeau întotdeauna atât de departe în apă, încât cei care făceau bl de soare în aprop re nu puteau ajunge la capătul lor fără să înoate. Zidu~'e de pe plaja asta se ternii, au la doar câţiva meti depărtare de marpinea ape deţ Katya nu auzea nici un zgomot de ai dvitate dinspre enclavele învecinate, luna lumina puternic apa ea nu se simţea suficient de confortabil pentru a-şi lepăda *abaaya.* Othman propuse să se aşeze pe nisip.

Stăteau sufic lent de aproape ca picioarele lor să se î f''ngă. Lăsându-şi braţele să atârne pe genunchi, el se uita în larg, cu o exprese pe care ea o recunoscu drept dor de a intra în apă. Când el o surprinse privindu-1, Katya îşi lăsă capul în jos.

- Vre să înoţir întrebă ea.

- Nu. Nu, sunt extenuat.

Nu te reţine din cauza mea.

El oftă.

E în regulă. Sunt cu adevărat obosit. Am avut parte de şedinţe toată .iua. Mereu, numai şedinţe! Aş vrea să pot scăpa de ele.

Nu-ţi poţi lua o zi liberă?

Nu săptămâna asta. Cum tata încă e în spital, lucrăm cu toţii de două ori mai mult. Clătină din cap. Nu ştiu ce vom face când... Allah iartă-mă... când va veni ziua în care se va sfârşi.

Pomenirea tatălui aduse gândurile Katye înapoi la Nouf la probele de ADN. Nu voia să intre brusc în subiect, aşa că îl lăsă pe Othman să vorbească. Era mai bine să asculte o vreme, ca să poată aprecia starea lui sufletească. Othman continuă despre serviciu, despre unul ¿intre donatori, care îş făcuse obiceiul să pună sub semnul întrebării fiecare donaţie pe care o făcea familia, indiferent cât de mică. Katya asculta, râzând la momentele potrivite, dar în mintea ei se învălmăşea propriul discurs. „Discuţia despre Nouf îl întristează întotdeauna. Mi-e teamă să nu-1 supăr. Dar n-ar trebui să-mi fie teamă! Dacă vrem să meargă căsnicia asta, e musai să vorbim deschis. El ar trebui să îş: lea seama că ăsta e un lucru important. Insă îi înţeleg durerea..."

Pari cu gândurile departe, zise el într-un final.

Nu era o acuzaţie, ci o observaţie imparţială. Ea sim un val de uşurare.

- lartă-mă! Im ăceam şi eu g ' 'egate de serviciu.

Katya observă că el se uita la mâna ei. Alene, Othman o
luă în palma lui ş începu să îi mângâie degetele.

Am văzut-o pe sora ta Abir ieri.

El zâmbi.

Da, n s-a spus.

Degetul lui închipuia spirale şi trăsături de pensulă în palma ei. Fu nevoie de câteva secunde ca ea să îşi dea seama că el scria un mesa Katya îl desluşi:^V-R-E-I S-A T-E M-A- R-I-Ţ-I C-U-R-A-N-D?" Ea zâmbi şi îi luă palma pentru a sc e mesajul de răspuns. „D-A."

El îi strânse mâna.

- Deci despre ce îţi fac jriji la servii 1?

- Ei, şefa mea. Ca de obicei, zise Katya. De fapt, azi am lucrat ceva la cazul lui Nouf.

Postura lui deveni rigidă, dar atât de discret, încât ea aproape că nu sesiză.

- Aha...

- îmi pare rău că a durat atât de mult până când am luat din nou legătura. Doar că... a treb, t să fac mare parte dii lucru în afara programului.

- Nu îţi periclitezi sli ia, sper, zi : el încruntându-se.

- Nu tocmai. Ea observă că el nu o credea. Am fost rapidă

Urmă o tăcere stânjenitoare. El lăsă mâna d: tr-a sa ş oftă adânc, trecându-şi legetele prin păr.

Ta Allah. Nu m-am gândit niciodată la asta.

- Nu, zis; ea, nu-ţi face griji!

- 6a nu, ar trebui să-mi cer scuze! Iartă-mă! Nici nu mi-a trecut j -in cap că tu va trcbu ă... nu ştiu, să te furişezi şi să ascunzi lucruri. Asta faci, nu-i aşa?

Ea nu putea să nege.

Sunt aşa un idiot! Katya... Ii uă din nou mâna, mai hotărât acum. Scuză-mă!

- Nu te scuza. Vreau să o fac. Ea îi strânse mâna cor „- nuă: Ascultă, nu e nici o problemă. încercam doar să determin ADN-ul tatăh cop ilui, spuse ea cu blândeţe. Speram să găsesc o potrivire cu cel al escortei.

Strănsoarea lui slăbi.

- Şi s-a potriv.;?

-Nu.

Ea ar fi vrut să îi povestească despre Eric, dar părea a fi prea mult de exp cat. Dintr-odată, avu certitudinea că el nu ştia despre Er-c. Cum i-ar fi putut spune ceea ce îi povestise Nayir? Că Nouf iş. făcea planur ă se mute la New York. Că se întâlnea cu un american. Era un lucru periculos de dezvă luit, me ales dacă Eric încă avea relaţii cu familia. „Nu-i pot spune în seara asta."

- Ai vreun alt suspect? întrebă el.

Ea scrâşn din dinţi.

- Nu, aşteaptă, rosti Othman repezit. Nu trebuie să răspunzi. în cer iertare! De fapt, nici măcar nu e treaba ta. Mă îimt un egoist că te-am împovărat cu asta.

- Nu, te rog, nu te scuza!

Katya. Dintr-odată, vocea lui era tăioasă. Oricât de mult aş aprecia dedicarea ta faţă de lămurirea morţi sure i mele, cred că ar trebui să iei în consideraţie întâi slujba ta.

Ea se simţi ruşinată.

- Adică, nu or: ; femeie are curajul să lucreze, continuă el. Ştiu că 1 am m spus asta, dar sunt cu adevărat mândru de tine. Sincer, nu vreau să faci nimic care să-ţi pună serviciul în primejdie.

- Ai încredere în mine, z e ea. Sunt foarte prudentă.

După o nouă pauză stânjenitoare, Othman dădu din cap
în semn de încuviinţare, dar ea simţi că el se retrăsese în sine Era o expresie în ochii lui care îi amintea de Nouf, în clipele când şi ea se retrăgea în sine.

Se aşternu alt moment de tăcere. El îşi cuprinse picioarele cu m ..le. Tăcerea şi retragerea lui dădeau senzaţia unui reproş. Katya îşi spuse că nu era i nic personal, că Othman era îndurerat şi aşi elea el, dar dispoziţia era atât de întunecată, încât otrăvea aerul din jur, şi ea simţi că nu aveau să îşi revină niciodată din asta.

Iartă-mă, zise ea.

El păru să se smulgă dintr-o reverie.

- Nu-ţi ceri ertare! Dar ascultă-mă. Iţi sunt recunoscător pentru ceea ce ai făcut şi pentru cât de mult îţi pasă de Nouf. Mi-ai dovedit asta. *Ştiu* că î pasă. Dar mortul de la groapă nu se mai întoarce. Gândeşte-te la cât te-ar putea costa angajamentul ăsta. Nu o pe ţii aduce înapoi. Othman o privi pe Katya şi adăugă: Cred că asta ar trebui să înceteze.

Ea era atât de luată prin surp .idere, încât nu ştiu ce să spună.

- Ce ar trebui să înceteze? reuşi să îngaime.

- Asta... toată treaba asta pe care o faci. Apreciez. Şi eu vreau să aflu ce s-a întâmplat cu ea. Dar e periculos. Şi... şi chestiunea asta legată de copilul ei cred că are să pricinuiască doar mai multă durere Ce se va întâmpla, dacă vei afla cine e tatăl cop îlui? N< nu vrem să pedepsim pe nimeni... nu vrem mai multă sufe*. iţă.

Katya avu impresia că el era pe cale să izbucnească în plâns, ş 10. dădu seama cât de greu îi venea lui să îşi stăpânească tot t. ipul sentimentele.

- Ştiu că a fost greu, spuse ea după o vreme. Nu vreau să vă pricinuiesc mai multă durere. Dar mă gândeam că tatăl acelui copi. oricine ar fi, ar putea avea de a face cu dispariţia ei.

E pos ii, spuse el, înfigându-şi degetele în i lip, şi apoi ce se va întâmpla? Cineva va fi pedep t pentru că s-a îndrăgostit? Pentru că a încălcat regulile?

Vocea lui crescuse în intensitate. Ea aşteptă câteva clipe, lăsând tăcerea să îl calmeze.

Uite ce-i, în momentele astea fisrrilia mea se luptă să accepte povara sari iii ei. O :e altă veste ar putea fi devastatoare. Iar între timp, tu î pe iditezi slujba.

îmi pare rău, spuse ea. Poate că-s inH'scretă...

Nu eşti indiscretă.

Dar tatăl copuuit ar fi putut-o răni, şi iu ar fi m; bine dacă ai şti cine a fost?

Dacă familia mea trebuie să creadă că moartea lui Nouf a fost accidentală, atunci aşa trebuie să fie, deocamdată Othman ridică o mână pentru a stăvili protestul ei. *Deocamdată,* am spus. Dacă eşti prinsă făcând asta, nu te voi ierta pentru că ţ: pe clitat cariera.

Ea îşi întoarse pri rea, luptând cu tumultul sentimentelor. Ar fi vrut sz i spună că se purta suspect - că, dacă ştia cine era tatăl, dacă proHa pe cineva, atunci s-ar fi cuvenit să îi zică.

- Te rog, nu-ţi distruge viaţa! Othman îi prinse bărbia şi i îndreptă încet ch' iul spre al 1 . . O privi în adâncul ochiior. Nouf e moartă, spuse, dar tu nu eşti.

Ea încuviinţă d i cap, înţelegând, dacă nu toate afirmaţiile lui, cel puţin iten le din spatele lor. El o sărută uşor şi îş frecă nasul de obrazul ei, dar, în loc să se retragă ape continuă să o sărute cu pasiune crescândă. Ea simţi fiori de plăcere când mâna lui lunecă în jurul taliei ei, dar auziră un zgomot în spatele lor — ca şi cum Ahmad ar fi coborât geamul maşii ; sonorul DVD-playerului se auzi brusc mai distinct - şi amândoi p cepură că era un avertisment: „Ajunge". Othman îşi retrase mâna şi se îndreptă de spate.

Cuvintele lui o frământau. Oare el chiar avea impresia că ea se ocupa de investigaţia asta ca să îi demonstreze lui ceva? Şi de ce era atât de preocupatră 64 şuu-pttic.t picnic •.inii» > *Ea* ar fi trebuit să fie prelnitiŞtitii. Î^'^dyparCB ge iiăSăttireau. ea decidea să îşi părăsească s&Vîcîul![1] Prqbahilr.Ofţîşi va dori copii într-o bună z Ar ierta-o el pentru că îşi dădea demisia? Ar înţelege? Conştif ntizarea subită a faptului că nu discutaseră despre copii — cel pi ^n, nu de ajuns pentru a o satisfaci îi aduse o stare cumplită de nelinişte.

Simţea totodată o bănuială strecurându-i-se în suflet. O uimea că el se arătase atât de insistent şi de ferm în legătură cu slujba ei. Lui nu îi plăcea să vorbească despre Nouf, ea ştia asta devenea întotdeauna retras în astfel de situaţii. Judecând după standardele precedente, seara asta fusese practic o adevărată descărcare pentru el. Ceva o cauzase, dar ea nu voia să se lanseze în speculaţii privind motivul. Era târziu şi se simţea sătulă de luat pe ghicite.[20]

El era întins sub ea. Părul ei lung şi întunecat cădea peste pieptul şi faţa lui, gâdilându-i obrajii. Era răcoare în cameră, dar, acolo unde pielea ei o atingea pe a lui, simţea o căldură plăcută. O visase pe această femeie de zec de c , dar nu îi vedea niciodată faţa. Părul ei, căzând în cascade, lung şi negru, ascundea totul, dar, pe când el ridica mâna să îl înlăture, ea se trăgea înapoi. Părea ca ş ;um rid ir ea mâ ar fi fost de fapt o îndepărtare, ş·, cu cât el îşi încorda mai mult puterea, cu atât c' .părea mai repede feme i. învăţă din vi că singurul mod de a o prinde era să înceteze să o dorească, să înceteze să încerce şi să lase pletele ei să îl îmbrace în întunec. ■ me, să lase trupul __ să îl înfăşoare într-o vrajă a senzaţiilor. Intr-o bună zi avea să îi vadă faţa, dar până atunci putea savura apăsarea trupului e mătasea p' i ei.

Deschizând ochii, Nayir avi -mpresia că se afla tot în vi\ Mădularul îi zvâcnea şi ceva îi gâdila obri^ J dar barca se legăna cu el şi îşi dădu seama că **Cineva** era pe punte. Se auz un zăngănit la intrare. Aruncând cearşaful de pe el, să în picioare şi o văzu pe domnişoara Hijazi în vârful scării, ţinâr du-şi ti tml **man** :i înfăşurat în pumn.

- 6Jayiei strigă ea. Esti acolo?

El se împletit spre baie.

- Nayir? Iartă-mă! Trebuie să vorbesc cu tine. Am încercat să te sun pe celular, dar era închis.

Urmă o tăcere stingheritoare.

- Pot si ntru o c.ipă?

El închise uşa de la bai i îşi frecă faţa. Trecuseră câteva zile de când o văzuse ultima dată pe domnişoara Hijazi. încercase să nu se gândească la ea.

- Cobor, spuse ea.

Navi" avu senzaţia că se strecurase o şovăială în vocea ei. întredeschise uşa băi ş aruncă o pr'vire, văzând-o cum cobo ra scara. îi zâii fugar glezna şi inel ie din nou uşa.

- Scuze că dau buzna, îi strigă femeia. Vecinul tău se uita insistent.

- Aşa că aţi venit *înăuntru?* întrebă el.

I-am spus că sunt sora ta.

Vai de capul meu!

- N-am avut de ales. Ascultă, Nayir, am încercat să te sun De ce nu îţ lesei celularul?

- Sunt ocupat. Othman ştie că sunteţi aici?

- E ceva important. Am rezultatele de la probele de ADN pe care n,. le-ai lăsat. Am reuş în sfârşit să le analizez Şi reie se că r ci Ei c, nici Muhammad nu au conceput copilul.

Deraniat şi ncapabil să p :eapă pe moment ce spusese ea, Nayir deschide ro netul. Apa era călduţă • murdară. Aruncă o privire în oglindă, arăta epurat. La ce oră adormi se? Stătuse treaz toată noaptea stuc nd hărţi ale deşertului, căutând şantierul de cercetare al lui Eric.

M-ai auzit, Nayn"? Feme: părea că i se tăiase răsuflarea. Altcineva era tatăl!

Adunându- 1 curajul, luă un halat de pe uşă şi îl îmbrăcă. Descl iând uşa doar atât cât să se poată strecura afară, ţâşni în dormitor ş nchise uşa după el. Cu coada oct ilui observase în goana lui că ea stătea cu spatele spre el, şi îi era recunoscător pentru asta. îşi lepădă halatul, culese o pereche de pantaloni de pe podea şi găsi o cămaşă pe pat; amândouă erau mototolite. Cu toate acestea, le îmbrăcă.

- înseamnă că trebuie să fie un al treilea bărbat, strigă ea

Câteva clipe m târziu el ie: din dormitor şi o găsi stând
în micul spaţiu de luat masa.

- Ei bine, n-am fost eu, îi replică.

Ei îi scăpă un chiot de râs şi duse repede o mână la gura ascunsă dincolo de *burqa.*

El se încruntă.

- îmi cer iertare, spuse ea.

- N-ar trebui să fiţi aici, rosti el scurt. E o infracţiune *zina,* ştiţi bine. I-aţi spus lui Othman că veniţi încoace?

- Nu, dar...

Şi de ce nu sunteţi la serviciu? Credeam că aveţi o sluj Dă.

Mi-am luat liber în dimineaţa asta. Uite ce-i, îmi pare rău că deranjez.

O rosti de parcă credea în ce spunea. El îşi întoarse privirea. Deşi femeia purta o *burqa,* lui tot nu îi plăcea să se uite în ochii ei.

- Am nevoie de ajutorul tău într-o privinţă, continuă ea.

- în ce pi dnţă?

Vreau să investighez un loc care ar putea avea legătură cu moartea lui Nouf.

- Şi pentru ce aveţi nevoie de mine? Aveţi un şofer. Şi un logodnic.

Femeia nu răspunse. Se întoarse spre hublou, îş ncrucişă braţele şi îşi prinse coatele în palme. Nayir aştepta, devenind cu fiecare secundă mai încordat.

- Othman nu m : vrea ca eu să continui, zise ea cu voce tremurătoare. Am discutat despre asta, şi el a spus că îm

sc slujba.

încet, Nayir se aşeză pe canapea şi se uită împrejur după pantofi.

- Şi riscaţi?

- Nu tocmai... poate un pic. Dar sunt foarte prudentă, şi, în plus, e vorba despre Nouf. E vorba despre *sora* lui. Ar fi de presupus c-ar trebui să accepte orice ajutor i i-ar oferi.

Nayir se frământa. Ar fi vrut să îi spună că nu avea rost să i se plângă lui de Othman; el era prieten cu Othman şi asta nu avea să se schimbe. Nu îi putea vedea faţa după *burqa,* dar ochi femeii erau suficient de expres: i pentru a-i mărturi tulburarea. Prieten sau nu cu Othman, el I nţi un fior de compasiune.

- Ştiu că Othman vrea să descopere ce s-a întâmplat cu Nouf, spuse el cu grijă, evitând următorul său gând: „Poate că pur şi simplu nu vrea ca dumneata să fii implicată".

Poate că Othman devenea în cele din urmă derar at de faptul că ea avea o sli'ibă, de îndrăzneala i' în priV nţa acestu caz. Nayir se întreba dacă fem a i spusese lui Othman că merseseră la apartament şi la optician.

De ce credeţi că v-a rugat să încetaţi să lucraţi la caz? întrebă el.

Ea oftă.

- Nu ştiu. Părea stânjenit de asta.

- I-aţ' spus că am mers cu dumneavoastră la apartamentul lui Eric?

- I-am s că am făcut ceva investigaţii împreună, răspun se ea. Dar i-am spus asta cu zile în urmă. Doar aseară a părut tulburat. întotdeauna se tulbură când vorbesc despre Nouf. Aseară i-am explicat despre ADN. Cred că îl deranjează în special să vorbească despre sarcina e şi de data asta s-a supă rat. Spunea că e îngrijorat pentru mine. I-am zis că nu trebu ie să se îngrijoreze, dar el a insistat să încetez. A spus că, dacă nu o fac, nu avea să mă ierte niciodată pentru că mi-am periclitat cariera.

Acest aspect îl uimi pe Nayir, pentru că, deşi înţelegea re cenţa li Othman, asta era ca dent ma mult decât reticenţă. Era o reacţie suspectă. Si mai era ceva în neregulă. Othman îş ăcea gr că ea avea să îşi piardă slujba Oare chiar îi păsa? *Voia* ca ea să lucreze?

Ea părea să aştepte răspunsul lu Cu toate că îl măgulea, Nayir se fei de consec.nţele exprimării op îiei sale. Se ridică, deschise dulapul şi îşi scoase trendul.

- Nu pot exp'ica purtarea lu' Othman, spuse el.

- Dar nu ţi se pare ciudată?

El nu rep.. ;ă. Poate că Othman ştia ceva despre dispariţia lu Nouf ri nu vo. ca domnişoara Hijazi să afle. Nu însemna că era vinovat.

Te gândeşti că nu are încredere în mine, spuse ea.

- N-am zis aşa ceva!

- Chipul vorbeşte în numele tău.

Deşi se simţea jenat, era .npresionat că ea îi observase expresia feţei fără să se uite i .rect la el. Braţele ei rămăseseră încrucişate sfidător, şi el îş ypintj de tăcerea ei încăpăţânată din sala de la morgă. „Nu are să renunţe la nvestiga e, se gândi el. Nici măcar de dragul lu: Dthman." Ş simţi acelaş amestec de inc[1]' jnare de respect ursuz pe care îl avusese atunci. Ea era sfidătoare, dar el nu putea dezaproba motivele ei.

Am să vorbesc cu el, spuse Na; r. Asta vreţi, nu-i aşa?

Ea se întoarse să îl p vească în ochi, însă el îşi fe ' grăbit ch⁻Dul.

- Da, dacă poţi. Dar, mai mult decât asta... Domnişoara Hijazi se întoarse "n nou spre hublou. Aş vrea să ştiu dacă rr__i esti dispus să te implici.

El ezită înainte de a răspunde.

Vreau să ştiu ce s-a întâmplat cu fata. Şi cred că ş Othman vrea asta, indiferent dacă îţ dă seama acum sau nu.

Ea părea uşurată, sau recunoscătoare, şi îşi lăsă braţele pe lângă trup, abandonând atitudinea sfidătoare.

- Atunci n-a /rea să vi: ;u m ie c ar acum? E important. Am nevoie de experienţa ta.

El şovă lin nou.

Dej istare, spuse ea, de parcă asta explica totul.

După o pauză, el încux nţă din cap.

- Lăsaţi-mi însă timp pentru rugăciunile de imineaţă.

Domnişoara H azi î ipuse că mergeau la o grăd" ă zoologică abandonată. Cu o seară înainte deschisese : arul la întâmplare şi găsise un articol ''„Maimuţăreli"") despre vânzarea ilegală de < mpanzei ca animale de companie în regat, o practică ce fusese inter să, dar care prosperase în ciuda interdicţiei. Articolul sublinia de asemenea condiţi.le deplorabili în care trăiau an nalele din grădinile zoolo«⁻ ce mai mi d Jed- dah. In timp ce stu a imaginile cu ci._ipanz~ cu blana năpârlită, slabi

de le ieşeau oasele prin ■] ʼele, se pomenise revenind cu gândul la bălegarul de pe încheietura mâinii lui Nouf şi la descoperirea unchiului lui Nayir că, indiferent de la ce animal prevenise, acesta fusese probah ' otrăvit. Ea nu descoperise încă sursa bălegarului, dar ce loc mai bun pentru a începe căutarea, decât grădina zoolog.că?

Aşa că, urmandu-i din nou Toyota, Nayir ieşi de pe autostradă i conduse spre intei ·irul continentului, de-a lungul unei fă pustii de şosea care intersecta un câmp de nisip cenuşiu. Cu fiecare kilometru parcurs, se adâncea sen -.nentul de 'novăţie Acum chiar că se fundau pe la spatele lui Othman. îşi zise că Othman ar fi de acord cu raţiunile pentru care e făceau asta, în pofida celor spuse domnişoarei Hijazi în noaptea precedentă, dar în adâncul sufletului cunoştea adevărul: când ea îl rugase să vină la grădina zoologică, el îşi dorise să fie în compa-·a ei.

Gândurile i se tot întorceau la faptul că ea îi spusese lui Othman că merseseră la apartamentul lui îric şi că Othman nu fusese supărat. Bineînţeles că nu ar fi trebuit să fie avea încredere în Na r în asemenea chestiuni Dar îl rănea să înţeleagă că era acelaşi tip de încredere pe care un reg" o are într-un eunuc. El era mai ău decât un eunuc; lui nu psea o anum ă parte anatomică, îi 1 isea altceva, un sâmbure ascuns care îl făcea bărbat. Şi-1 aminti pe Othman râzând la bazarul ci jachete; râsese pentru că Nayir era ultima persoană de pe pământ care ar fi trebuit să vadă trupul unei femei. Era ca şi cum femeia 1 s-ar fi expus unui ayatollah. Cu cât se eândea mai mult la asta, cu atât se simţea mai dezgustat de s.ue pentru că avea astfel de gându .

începu un urcuş pe un deal întins, abrupt. Praful se în- vârtejea prin dreptul geamurilor, împiedicându-i vizibilitatea, dar, când ajunse în vârf, panorama se deschise. Sub ei vreo zece case văruite-n alb se-mpră .au pe coasta văii şi, deasupra, colaci desfăşuraţi de sârmă gl mpată ruginită formau per metrul vestic al grădinii zoologice abandonate spre care se îndreptau.

Nayir lăsă jos geamul şi inspiră adânc. Nu era balegă de cămilă; mirosul acela îl cunoştea. Acesta era categoric iz de grăi tină zoologică. Treb a să adm. t că domnişoara Hijazi se doved se inteligentă gândindu-se să vină aici. Dacă Nouf se dusese într-adevăr la o grădină

zoolog :ă funcţ nală, ar fi avut o duzină din care să aleagă, dar, dacă se întâlnea în secret cu cineva, ar fi venit aici.

Opriră maşinile într-o parcare pustie de lângă un teren de joacă pentru cop care arăta de parcă nu m ; fusese folosit de un deceniu. Na) r cobori d eep 1 o văzu pe domnişoara Hijazi scoţând cu oarecare dificultate ^in portbagajul Toyotei ceva ce părea a fi o cutie de scule. Escorta ei o asista învârt - du-se în jurul ei, luând-o înaintea femeii în îndeplinirea unor sar ,mi mărunte, mai întâi manevrând cu i de scule, apo închizând portbagajul.

Mulţumesc, Ahmad, spuse ea părând puţin agasată N-ar trebu ă dureze mult.

I se alătură 1 Nayir şi se apropiară de vechea ntrare, o gheretă metalică de bilete ascunsă în umbra unui paln er. Lângă ghereta de bilete era o plăcuţă de alamă pe care scria: „COPIII POT FI ÎNSOŢIŢI FIE DE MAMA, FIE DE TATĂL LOR, DAR NU DE AMBII PĂRINŢI. BĂIEŢII PESTE 10 ANI SUNT CONSIDERAŢI ADULŢI". Lângă plăcuţă era ataşat un orar pentru bărbaţi, femei, co] ii şi grupuri şcolare, astfel încât diferitele specii de oameni să nu se suprapună.

Nay.r se uită înspre şofer ş. văzu că se retrăsese în maşina dotată cu aer conc iţiunat. Felul lui prea nepăsător de a o lăsa pe domnişoara I <azi să se îndepărteze cu un bărbat care nu era din familie îl zgândărea pe Nayir, deşi i se mai întâmplase. Şi Ahmad probabil considera că el nu prezenta nici un pe[r] icol. Era de încredere, dar asta nu constituia o consolare.

Turni heţii pentru controlul accesului erau blocaţi, aşa că Nayir se căţără peste şi se întoarse să o ajute, dar ea îi întinse cutie de scule şi escaladă prin propriile puteri.

S ii aş putea să mă descurc şi singur, spuse el.

Domnişoara H"azi îl săgetă cu pi ivi'rea. El ro: Apoi, grăbit, ea îi luă cutia de scule din mână.

Apucând-o pe o alee străjuită de palrr :ri, observară că drumul trecea pe lângă clădiri şi cuşti goale, fântâni pline de mize [1] i bănc -upte.

- Nouf avea bălegar la încheietura m?: iii, spuse ea.

—Ş escorta ei avea bălegar pe pantofi, răspunse Nayir, amintindu-şi de i irosul pantofilor lui Muhammad.

Serios? Amănuntul ăsta nu mi l-ai spus. Văzând că nu avea de gând să răspundă, con inuă: Dacă ai fi Muhammad ş ai ver i la grădina zoologică, de ce ai face-o? Ai căuta pe cineva? Te-ai întâii cu c leva?

Ajunseră în umbra un< clăd lin apro ere.

- întrebarea potrivită, spuse Na' r, e următoarea: dacă a fi *Nouj* şi; .1 veni *h* grădina zoolo'4că, de ce ; . face-o?

Ea aruncă o pr v ire frământată.

Poate că te-a: întâlni cu un bărbat.

O răcoare bine-venită îi învălui atunci când se abătură sub un şir de palmi care dominau o fostă expoziţie având ca tem; tică Parcul Serengeti din Africa. Câteva oase de animale zăceau în baz ele adânc dintre cuşt ;i platformele pen tru privitor - poate vertebre dintr-un gât de firata, craniul unei feline mari. Leii, regii junglei, erau debilii deşertului. Căldura îi omorâse pe toţi.

Ba nu, îşi *7* e Nayir, *arabii saudiţi* îi omorâseră pe toţi, cu aml fia lor de a construi o gră< nă zoolog ă în aer liber în ci' natul cel mai neospitalier din lume. Importaseră animale, dar lumea nu ve se. Şi de ce ar fi venit? Cine ar vrea să se preumble într-o căldură înăbuşitoare pentru a vedea nişte sălbăticiuni suferinde? Cu certitudine, nu arabii saudiţi, renumiţi pentru dispreţul nutrit faţă de orice se găsea mai jos în lanţul trofic decât ei.

O briză firavă trecu pe sub trenciul lui când intrară în casa rept ^lor. Aici, osemintele erau mai interesante. Văzu fragmente lungi de şiră a spinării p> itre rămăşiţe mai ma , de parcă un şarpe ţ '-ar fi mâncat tovarăşul de celulă, înghiţin- du-1 întreg înainte de a muri. Oare ar fi supravieţuit şerpii dacă îngrijite.'' ar fi sinchisit să îi ... bereze? Se zvonea că ar fi mutat spec'i e nofeni ve într-un magaz 1 local de ai riale de compani şi le-ar fi lăsat pe cele periculoase să moară.

Nayir ş domnişoara H az eş.ăi n nou în alee, trecând pe lângă cuşti de crocodili şi aviare veci acoperite cu viţe uscate. In depărtare se vedea vârful

unui munte, < imitaţie de Matterhorn[1], Iară înd uală populat odinioară de capre sălbatice.

Hai să controlăm acolo, spuse ea.

El mormi un răspuns.

Matterhorn-ul era tăcut ca un mormânt, ş. :i se apropiará de el cu băgare de seamă. Nu era atât de înalt cum părea de la distanţă - avea în jur de zece metri. Poalele îi erau presărate cu plante cu flori.

- Cred că ăsta e leandru, spuse el.

Da, zise ea. Ciudat că creşte aici, unde l-ar putea mânca animalele.

Merseră printre tufişuri, păşiră peste gărduleţul jos care înconjura muntele şi traversară un câmp îngust de iarbă, acum uscată scrum, cu şanţuri pline de nisip. Domm„oara Hijazi îşi puse jos cutia de scule şi o deschise. Se dovedi i conţine echipament specific medicinii legale. Scoţând o punguţă de plastic de acolo, femeia luă o probă dintr-un leandru şi din solul d n iur.

In timp ce ea îşi vedea de lucru. Nayir dădu ocol munteh . înv-lişul era făcut din ghips verde şi maro, vârful Bi id vops't alb ca să arate ca zăpada. La li .a de 'os descoperi o intrare împingând uşor, întredeschis'* uşa şi aruncă o pn ; înăuntru.

Interiorul era gol. Prin dife te crăpătur ain pereţ de ghips, lui 'na se revărsa înăuntru, dezvăluind o podea de pământ, pereţi albi şi o pătură făcută sul într-un colţ. Aerul era umed şi greu. Nayir cercetă solul. Imediat c icolo de ntrare, văzu urme albe în pământ, ca şl ;um ar fi măturat c.neva acolo recent. Urmele se .aipeau înspre exterior, j ;rzându-se în iarba din apropiere. Nu existau amprente de tălpi.

- Ai găsit ceva? întrebă ea.

Un ascunziş, spuse el.

Domnişoara Hijazi pătrunse în încăpere

- Miroase a... pri i şovăielnic spre Nayii ... sex.

- Ştiu, spuse el, apoi ceru în sinea sa iertare pentru minciuna rost ă.

Masiv muntos ain Alpi, situat la graniţa dintre Italia şi Elveţia (n.red.)

Păşi înăuntru şi îşi duse o mânecă la nas. O serie de alarme se declanşară concomitent în capul lui: De unde să ştie ea asta? Poate că ţinea de slujba ei să ştie, dar

cum se *preda* asa ceva? O altă alarmă se declanşă, anunţându-1 că ocupau un spaţ.j foarte mic, p vat. Care rr ˉosea a sex. Nayir se ʳetrase din acel spj u.

Ea ieşi aducând pătura. O desfăcu cu grijă, o ridică şi îi stud⁚î suprafaţa.

S-ar putea să pot obţine ceva din asta.

Intorcându-se în intei irul muntelu el îşi aprinse mica lan ternă ce-1 însoţea mereu şi plimbă fasciculul luminos peste su prafaţa solului, oprindu-se câteva secunde pe o bucată mică de prundiş, apoi trecând ma leparte. Ea îşi vâri capul înăuntru

- Ai mai gă "t ceva? întrebă.

El clătină din cap.

- Podeaua e destul de curată, având în vedere ce se întâmpla ai '. Cineva a făcut ordine.

Se i tă împrejur pentru o ultimă dată şi, stabilind că nu mai era nimic altceva acolo, părăsi nter rul muntelui.

Am să iau pătura asta, spuse ea. Dacă am noroc, am să găsesc 1 iste celule de piele.

Nayir închise uşa din latura Matterhorn-ului.

- S-ar putea să nu aibă nici o legătură cu cazul nostru. Nayir surpn îse un zâmbet in privirea ei. Ce s-a întâmplat?

- Ai spus „cazul nostru".

- Ba am spus „cazul *vosti*

Amuzată, ea se întoarse la cutia de scule, unde găsi un săculeţ suficient de mare pentru pătură. Petrecură încă o jumă- tare de oră cutreierând arba din jurul muntelui, dar căutarea lor nu avu nici un rezultat. Când terminară, se îndepărtară de zona de expoziţie alpină, trecând pe lângă un şir lung de coli- vi şi apoi apucând-o de-a lungul unei ărări înguste de ţărână, care ducea spre gardul ce înconjura pr imetrul. Gardul avea în vârf sârmă ghimpată, dar poarta era descuiată. Ieşind din grădina zoolog ;ă, urmară o potecă în josul unc coaste abrupte, înspre valea din partea sudică a grădinii zoologice Aerul se încălzea rapid şi amândoi începeau să transpire.

- Trebuie să ştiu tot ce ai descoperit până acum, spuse ea E ceva ce nu mi-ai spus? Are să fie mai uşor dacă am cunoaşte amândoi toate datele.

Vorbeam serios înainte... ăsta e cazul dumneavoastră

Bine. E ceva ce nu mi-ai spus?

V-am spus de semnele de pe piciorul cămile

- Nu, zis i ea.

Cu ceva stinghereală, el explică situaţia cămilei. Ea mergea în faţa lui, poticnindu-se din când în când, atunci când coasta devenea prea abruptă.

întotdeauna am socotit c" idată, spuse ea, ideea de a deochia pe cineva. Personal, cred că e ridicol.

El nu răspunse.

- Şi mai cred că Nouf ar fi fost de acord cu mine, adăugă domnişoara Hijazi. Nu o cunoşteam atât de bine, dar, în cele câteva dăţi când am vorbit cu ea, părea o fire foarte practică. Nu consider că ea credea în spirite şi *djinm* oate celelalte.

Deci cine credeţi că a făcut semnul pe cămi.ă?

Femeia înălţă din umeri.

- Cine a fost cu ea în deşert? Cine *putea* fi cu ea? Toţi au câte un alibi. întreaga ei familie era acasă. Othman îmi spune că escorta ei era la cumpăratul cu soţ lui. Cum e cu Eric?

Alibiul lui se confirm? - am dat câteva telefoane aseară A fost la lucru toată ziua.

Ea se opri la poalele dealului.

După cum văd eu lucrurile, trebuie să fie un al tri lea bărbat, cineva despre care nu ştim încă.

Ajunseseră la un pe ti circular de pământ, marcând sfârşitul unei căi de acces care, presupunea el, ducea înapoi la şoseaua principală. Primul lucru pe care îl observă fu culoarea portocaliu-închis a terenului. Râcâind solul cu degetele,: imţ duritatea argilei.

- Ştiţi că unchiul meu a efectuat o analiză a probei de sol din rana lui Nouf de la cap, spuse. Cred că pământul ăsta e la fel.

Katya luă o mostră într-o punguţă de plastic.

- Deci e posibil să fi fost lovită aici.

Naţ r se întoarse spre un şir mărunt de palmieri, cu frun ziş sufic :nt de des pentru a ofei un p : de umbră. In spatele copac lor era un desi; de tufe, crescute sălbatic şi încurcate Era un loc trist, părăsit; vântul nici măcar nu mişca frunzele Insă pe ţărâna de sub palmieri ;e

zăreau semne de activitate Nayir merse până la mar nea Iun nişului şi studie urmele de cauciucuri.

Să nu calci pe ţărână, spuse el.

Ea aşeză cutia de scule lângă tufişuri ii se uită împrejur. Nayir urmărea o serie de amprente de încălţă de-a lungul drumului. încerca să le vadă cu ochii lui Mutlaq, dar erau o mulţime de urme ş el nu le putea distinge. Se părea că maşini şi camioane veneau frecvent de-a lungul că- de acces. Urme de picior duceau de la dârele de cauciucuri în toate direcţiile, dar el nu putea spune care urme de picior aparţineau căror dâre de cauciucuri.

O seri- de dâre de cauciucuri se oprea în mijlocul luminişului. Atent să nu le strice, Na) urmări dârele până la marginea căii de acces, unde se părea că maşina făcuse manevre de întoarcere şi se îndreptase înapoi, trecând de grădina zoologică. Şil acolo, la cea mai depărtată marg- ie a luminişului, observă o licări e metalică în tufişu. . Apropundu-se, găsi o cutie goală de conserve, îngropată pe jumătate în pământ. O ridică dezamăgit.

Na*" r? Vocea domn oarei Hijazi suna ciudat. Femeia stătea în genunchi pe pământ, împungând uşor ceva. Cred că ar trebui să v încoace.

Aruncând cutia de conserve, el se apropie de ea şi văzu că dăduse la o parte n pul de pe un obiect roz, contorsionat. Era un pantof. Un pantof cu toc cui, turtit de cauciucul unei maşini.

E celălalt pantof al fetei, spuse el, îngenunchind şi ajutând-o pe domnişoara Hijazi să îl smulgă din pământ. Trebuie să îi ti căzut.

- Dar nu ar fi observat dacă i-ar fi căzut? Nu s-ar fi întors după el?

Nayir dădu din cap în semn de aprobare. Nouf îl păstrase pe celălalt chiar şi în deşert, unde era complet inutil.

Nu cred că l-ar fi lăsat aici intenf)nat.

-Doar dacă nu cumva încerca să lase în urmă un indi. u... şopti domn **Dara** f azi. Trebuie să fi fost răpită.

Fiorul unei potenţiale descoperiri îi străbătu pe amândoi. Nayir ar fi vrut să accentueze momentul, povestindu-i unde găsiseră trapul li Nouf despre

hanoracul care lipsea, al lui Othman, ceea ce mplica pe cineva de pe proprietate, dar nu se putu decide să o spună, pentru că îl implica în primul rând pe Othman.

Se uită la pământul din jur.

Vedei' vreo urmă de sânge? întrebă. A fost lovită la ca] trebu să fi fost mult sânge.

Nu neapărat, răspunse domnişoara *V'iazi.* Cea ma mare parte se poate să fi fost pe faţa pe mantia e Dar aici - con nuă femeia, făcând semn spre o porţiune a drumului - arată ca şi cum neva ar fi curăţat pământul. Dacă a fost sânge, poate că s-a încercat curăţarea lui.

Alea arată ca . şte urme lăsate de târârea unui corp, spuse el. Dacă a fost lovită a Ar fi căzut. Răpitorul. ar fi trebuit să o ridice sau să o tragă la maşină. Nayir merse după urmele de târâre până la dârele de cauciucul i. In cazul ăsta, nu ar fi ceva sănge de-a lungul cărăi ăsteia?

-Nu văd nim c, spuse domnişoara H azi, dar am să iau câteva probe şi am să ver'ic dacă sunt urme de sânge. Se u - că ş se întoarse la cutia de scule. Cu mare grijă, aşeză pantoful într-o pungă de plai ac, dar, în loc să îl puna in cutie, îl ' nu o cl ă, p rindu-1.

E **c** iudat că purta cu ea pantofii, spuse.

Da, este. De ce nu i-a lăsat pur ş implu în camionetă?

Poate credea că s-ar dete ora de la căldură.

-Oamenii a Coranuri pe bord, spuse el. Şi, în orice caz, ar fi putut parca la umbră.

Nayir coi» nua să înconjoare urmele de târâre, uitându-se după pete de sânge.

Poate chiar i-a lăsat în camionetă, spuse domnişoara H az Se poate să o fi tras afară cineva din camionetă şi pantoful să fi căzut.

El îşi ridică privirea.

Celălalt pantof... cum l-au găsit?

- Cum adică?

A văzut dacă îl purtase într-o plasă?

Nu. Nu era nici o plasă.

- Atunci trebuie să fi fost în buzunarul ei, spuse Nayir. Altfel nu l-ar fi găsit nici dată împreună cu trupul. Viitura a fost suficient de puternică pentru a-i smulge din picioare pantofii pe care î iurta.

Da, zise ea gânditoare. Puse pantoful în cutia de scule şi îşi şterse praful de pe veşmânt. Hai ă zicem că Nouf a venit la grădina zoologică să se întâlnească cu cineva în care avea suficientă încredere pentru a-1 întâi singură. Cum a ajuns aici? Cu camioneta. A condus până aici şi a aşteptat.

Dar de ce să nu o lase în parcare? întrebă el.

Probabil că a parcat aici din prudenţă. Era femeie, aşa că, chiar dacă purta o robă bărbătească, cineva ar fi putut observa conturul trupului e Persoana cu care urma să se întâlnească a sosit cu propria maşină, şi amândoi au coborât din automobile. Aici. In "că spre amprentele de tălpi din jurul dârelor de cauciucuri. Toate urmele astea de p^ ir sunt destul de mici. Se pare că persoana cu care se întâlnea era reiat scundă.

Dom: ·şoara Hijazi scoase o ruletă din cutie şi măsură urmele.

Nayir se plii ibă prin zonă, cercetând terenul.

Ştiţ' ar putea fi toate aceleaşi urme.

Nu au toate aceeaşi formă, dar seamănă. Ea ridică privirea. Toate sunt mărimea treizeci şi şase. Ş irată ca nişte pantofi bărbăteşti.

Nayir îi întinse pantoful cu toc cui pe care tocmai îl găsiseră ş ;a îl măsură, i :ându-se ape la el cu jale.

- Tot treizec: i şase.

Dacă avea de gând să schimbe pantofii de nuntă, probabil că nu îi veneau bine.

- Poate minţea, spuse domnişoara Hijazi.

— Eu am pantoful pe care îl purta în deşert, spuse Nayir. E pe barca mea. Am să-1 măsor di leară. Dar cum rămâne cu cămila? Am impresia că răpitorul trebuie să o fi adus...

Se opri, simţind că restul era evident: că, dacă răpitorul adusese căr ila, atunci fusese la prop etate, şi cunoştea destule despre terenuri' t din jurul casei pentru a şti cum să fure o cămilă şi o camionetă.

Domi şoara H izi nu părea în largul ei.

Ei)ine, nu şt 1 dacă a fost aici cămila.

—Mă îndo. sc că cineva ar răpi-o pe Nouf şi ap< _ s-ai întoarce la prop: ;tate ca să fure cămila având trupul fetei în maţ nă.

B e. Domnişoara H izi apucă o mână de flacoane c'in cutia de scule şi se întoarse la urmele de târâre. Adevărul e că nu ştim ce fel de relaţie avea Nouf cu răpitorul. Ar fi putut aduce ea cămila, ca parte dintr-un fel de... aranjament pe care îl aveau. Cine şt e? (Părea să i se fi tăiat răsuflarea. îngenunchind pe pământ, scob, două probe şi si: lă flacoanele.) Poate *chiar* fugea şi cineva încerca să o oprească. Dacă a fost lovită aici, tot era posibil să fugă i îgură după luptă. Se poate să se fi putut mişca, fi nd însă dezorientată. S-ar explica astfel chiar ş pierderea pantofului, ş: ulterior a cămilei.

E posibil, spuse el, dar nu ar explica lipsa camionetei. Tot nu au găsit-o. Dacă ar fi condus singură până în deşert, camioneta ar fi trebuit să fie lângă valea seacă.

Cir ieva poate c-a furat camioneta în deşert.

Nayir se abţinu de la a preciza că un asemenea lucru era extrem de neobişnuit. Cel mz.. ine era să nu se contrazică deloc în legătură cu camioneta, deoarece nu aveau nici o dovadă. O privi ducând probele de sol la cuua de scule.

—Dacă altcineva s-a întâln L cu ea ; . ş. a doborât-o, atunci o maş: ă ar fi trebuit să rămână pe loc. Unde e? întrebă el.

— Poate răpitorul a lăsat-o aici, spuse femeia, şi s-a întors mai târziu pentru a scăpa de ea.

Explicaţia suna superficial, dar el nu luă în seamă acest aspect.

Cum anume ştia despre locul ăsta?

Să fi ştiut escorta c N-a pomenit nimic despre grădina zoologică, nu-i aşa?

Nu, zise Nayir.

„Dar mirosea a bălegar^ Se mai plimbă puţin împrejur, studiind urmele.

Domnişoara Hijazi îşi închise cutia de scule.

Există dovezi că aii aameni au fost aici, spuse ea, dar nu au neapărat legătură cu Nouf. Cred că ar trebui să te întorci la Muhammad. El ar putea să ne spună de unde ştia fata despre locul ăsta şi dacă a venit aici în mai multe ocazii. Ne-ar putea explica şi chestiunea pantofilor.

L-am întrebat deja despre asta.

Dar gândeşte-te... Nouf a păstrat pantofii. Poate chiar avea de gând să îi sc .imbe. Ar fi avut nevoie de Muhammad pentru a o face, şi poate de-asta a adus pantofii încoace. Se întâlnea cu Muhammad. Femeia se uită prudent la Nayir. Trebuie să vorbeşt lin nou cu el. Am să vin cu tine.

- Nu, spuse el.

Ba da.

Nu. D' 1 p ivirea e; Navir îşi dădu seama că doar înrăutăţea lucrurile contraz^ându-se astfel. Ar fi mai bine dacă aş merge singur, continuă el, cu vocea îmblânzită. Are încredere în ruine, am impresia că se va deschide din nou, ceea ce nu ar face dacă aţi fi dumneavoastră acolo.

Fără nici o tragere de inimă, femeia consimţi. O vreme stătură uitându-se unul la celălalt, prea moleşiţi de căldură sau prea obo«'*' pentru a vorbi. Soarele îşi năpustea fierbinţeala peste creştetele lor, şi aerul era îngreunat de praf. în depărtare, au ră căitiitul supărat al unei păsări. Nayir îşi dădu seama că se lita lung la *burqa* ei. Dar nu îi venea să îi evite privirea în acel moment. Simţea că era în regulă să îi tudieze ochii, să îi urmărească gesturile mâinilor şi să îi observe conturul trupului prin mantie. Materialul era subţire şi, în lumina soarelui, aproape că putea vedea prin el. Avea braţe bine proporţionale şi o talie îngustă. Preţ de o clipă, el se lăsă în voia imaginaţiei, găsindu-se într-o lume în care ea nu era logodnica lui
Othman, ci doar o femeie pe care o întâlnise. Se întrebă dacă ea îşi înch- juia lucruri legate de el, şi se uită la oc ii iemeii în căutarea vreunui indiciu, dar ea îi studia faţa cu o expresie suspicioasă.

- Va trebui să îi povestesc lui Othman despre asta, spuse ea.

Nayir resimţi un junghi neplăcut.

- Poftim?

- Despre pantof.

£1 aproape că explodă de uşurare. „Allah, iartă-mă pentru gândurile mele păcătoase!"

- Nu e un lucru pe care l-am putea ascunde, adăugă ea.

- Am să î ¡pun eu, dacă vre .

Ea se întoarse şi îşi n >cl i în lumina soarelui.

S-ar putea să fie mai bine. De ce nu spui pur şi <<mplu că a fost ideea ta? De fapt, nu mă pomeni deloc pe mine.

- Nu pot face asta.

Femeia se întoarse din nou spre el.

- Nu, ai dreptate. Nu vreau să fi nevoit să minţi. Iş irecă fruntea. Apreciez că ai venit airi cu mine. Sper că asta nu va produce o situaţie stânjenitoare între tine şi Othman. Nu îmi doresc să pricinuiesc vreo neplăcere între voi.

„Prea târziu", se gândi el.

- Nu vă faceţ' griji, îi ăspunse.

Să ştii că vorbeşte mult despre i ine. Eşti un fel de erou pentru el.

El nu ştiu ce să spună la auzul acestor cuvinte.

Poate ar fi .ie, continuă ea, dacă i-am spune îm preună lui Othman ce am găsi astăzi ai . S-ar putea să reac- ioneze diferit dacă aude asta ş. de la t e.

El încuviiţă din cap. Cu un oftat obosit, domnişoara F az închise cutia de scule, se ridică şi se întoarse spre deal.

- Mai am o oră şi jumătate până tru la serviciu. Ar trebui să vorbim despre ce avem să spunem. Ahmad e nevoit să plece în curând. N-ai vrea să mă escortezi la prânz?

-

El îşi putea mag ia zece motive pentru a spune nu, dar nu putu învinge dorinţa care creştea în pieptul său. Cu toate acestea, c i principiu, se încruntă.

- Nu văd cum ar fi asta posibil.

Ştiu eu un loc, spuse ea. Urmează-mă numai

I

!21

Nayir cobori din jeep, pomenindu-se într-o căldură care părea periculoasă. Aerul umed îl sufoca, cu duhoarea lui industrială. îşi lăsaseră maşinile pe ultimele două locu disponibile dintr-o parcare mică aflată în aprop re de al-Balad, centrul istoric. Parcarea, înconjurată de clădiri înalte de apartamente, era pe jumătate cufundată în umbră, dar nu se simţea nici o diferenţă. Soarele după-amiezii învăluia totul ca un miraj al deşertului maşinile, caldarâmul, reclamele atârnate. O fântână fără apă, stând singura :ă la capătul unei alei, părea a picura cu valuri de căldură. Doar clădiri': erau imune, structuri robuste de calcar, grele de înveli^r ari şi de paravane cu zăbrele care împiedi au căldura.

O femeie trecu în viteză, traversând grăbit parcarea până la începutul unei al ui ându-se îi jur ca să se asigure că nu o urmărea nimeni. Nayir simţi o fan iliară tresă, 'c de panică la vederea unei femei singure pe stradă. Cum reuşeau asta, se întreba să meargă atât de repede cu feţele acoperite? Ea se furişă pe alee şi îşi încetini pasul. Poate se grăbea doar din pricina căldurii.

Traversă parcarea îndreptându-se spre maşina domnişoarei Hijazi, şi, atunci când ajunse la ea, cămaşa îi era ud' leoarcă şi crăcii pantalonilor i se lipeau de glezne. îşi dorea să fi purtat o robă.

Ea tocmai scotea cutia de scule din portbaga şi îşi lua rămas-bun de la Ahmad. Şoferul îi aruncă lui Nayir o privire severă înainte de a se urca din nou în automobil. P rirea era pe jumătate un avertisment să o trateze cu respect, pe ʾumăta- te o confirmare a solidarităţi

Duc eu asta, spuse N a) ' | arătând spre cutia de scule.

^ Mă descurc.

Ea o porni cu pas iute, înaintând pe alee. El o urmă stân gaci. Faptul că mergea în spatele ei îl făcea să se

simtă ca un copil, dar ea ştia direcţia, aşa că nu se prea putea să meargă el în faţă. Ar fi trebuit să păşească alături de ea, deş ni i asta nu s-ar fi cuvenit. Şi-1 imagina pe Othman văzându- împreună. Nici măcar soţul şi soţia nu mergeau unul lângă celălalt; femeia mergea în urmă în semn de respect.

Se apropie de ea în momentul în care părăseau aleea. Ea o luă la dreapta şi înceţii , uitându-se împrej' r, rotindu-ş capul la fiecare întoarcere deoarece *burqa* .1 limita vederea.

- E pe aci, pe undeva, spuse dom şoara Hijazi.
- Unde mergem?

E unul oin bufetele acelea pentru familii în care poţi duce o femeie nemăr ată la prânz.

El auzise de asemenea locur - cafenele unde femeile şi bărbaţii puteau mânca împreună fără să fie închişi în compartimente pentru farm Chiar dacă era un restaurant de fami- . s, femeilor nu li se cerea să îş ascundă feţele, doar părul. Lucru şi mai surprinzător, femeile puteau lua masa singure dar puteau intra ş bărbaţi, atâta timp cât aveau companie fem;- lă. Nayir auzi..: că bărbaţi angajau fete filipineze cu u: cui scop de < , ajuta să obţină acces în aceste cafenele. Odată intraţi puteau flirta cu orice femeie de acolo. Practic, erau nişte localuri de agăţat, ş :1 îşi punea nădejdea în Allah că ăsta nu era unul dintre ele. Cum i-ar explica vreodată asta lu Othman?

Pe când treceau pe lângă vitrine care prezentau parfumuri ş podoabe false, palmele !H începură să transpire. Se simţea aicol căutând o cafenea pe care autorităţile probabil că o închi seseră de îndată ce se deschisese. Dar, după alţi câţiva paşi, reperară o firmă metal'că ce atârna deasupra unui intrând: **„MARELE AMESTEC 7AMILIIILE BINE-VENITE!"**

- Asta e, spuse ea înăbuş ndu-şi entuziasmul.

El se opri locului.

- Nu cred că e...
- Nu-ţi face griji, zise ea, părând uşor amuzată. Nu e ce ere si. îainte ca el să apuce să răspundă, ea pătrunse in acel

intrând şi începu să urce nişte trepte înguste de lemn. El o urmă, întrebându-se dacă nu cumva îl conducea într-o capcană. îşi imagină planul: ea ajunsese la concluzia că

el era un singuratic, nepriceput în a cunoaşte femei, bătut de nenorocul de a nu avea o fan ilie care să îi aranjeze o căsătorie. Aşa că ticluise planul de a-1 târî aici, sperând să se api îdă o scânte . Dacă la asta se gândea domnişoara F az nu ştia cât de nechibzuită era.

La capătul scărilor, intrară într-o sală de aşteptare cu pereţi de sticlă.

- O prietenă de-a mea a mai fost aic: zise ea. Mi-a spus că mâncarea e excelentă.

Un şef de sală îi întâmpină ş: i îndrumă în sala de mese.

Încăperea era un atriu enorm, cu cupolă de sticlă şi având în centru o fântână arteziană care azvârlea trombe de apă. Filtrată prin ferestre înalte, lumina soarelui puncta covoarele albastre şi mesele cu tăblie de sticlă din mijlocul încăperii. Dincolo de acestea, o scară regală ducea la o zonă de separeuri, unde alte mese, mari şi mici, erau plasate intim, fiecare fiind protejată de palm ri în ghivece. Şeful de sală le spuse că puteau să se aşeze unde voiau, aşa că domnişoara H iz îl conduse pe Nayir în capătul încăperii, unde o masă pentru două persoane părea să îi aştepte exact pe ei. Na r aruncă o privire rapida în jur. Erau prezenţi câţiva bărbaţi, dar se găseau destul de departe, fiind ocup?ti cu mâncatul.

Domnişoara Hijazi puse cutia de scule pe podea, se aşeză la masă şi îşi ridică *burqa.* Neavând alternativă, el se aşeză v zavi şi se întrebă cum avea să supravieţuiască întreg prânzul având chipul ei expus din.' ite. Dar ea nu se nta la el; privea mulţimea: bărbaţi, cop j femei cu feţele dezvăluite.

Aproape că nu îr v ne să cred, spuse ea. Am vrut să vin aici de foarte multă vreme, doar ca să văd dacă e adevărat!

Şi Nayir observa cele din jur, evitând în mod scrupulos feţele feminine expuse, uitându-se în schimb la bărbaţi. Nu părea să fie nu . măcar un burlac în mulţime; toţi bărbaţii stăteau cu nevestele fi copiii. Arătau fericiţi şi relaxaţi, nicidecum îngi oraţ că feţele soţiilor lor erau expuse în public Indrăzi id o p vire la una sau două femei, Nayir văzu că se comportau decent. Majoritatea purtau mantii şi baticuri şi îşi păstrau atent i concentrată asupra familiilor lor. EI simţea o uşurare amestecată cu

uimire că un restaurant aşa de modern precum acela era plin cu oamen suni, care se comportau adecvat.

Cu coada oc ului, sesiză că domnişoara Hijazi zâmbea. Se uitase cu uimire la argintărie şi admirase candelabrul, şi el constată cu încântare că, în ciuda independenţei sale, era în anumite privinţe tot o temeie adăpostită de ochii lumii.

Apoi îşi dădu seama că asta era prima ocazie în care se găsea cu o ferm e într-un restaurant. Era cumva o piatră de hotar, dar se mţea prea încărcat de vină pentru a o aprecia din plin. Iş strecură o mână în buzunar şi atinse *misyar*-ul, li cenţa falsă de căsătorie. Se impunea să treacă numele domnişoarei Hijazi in căsuţa aferentă, pentru eventualitatea că erau pi îşi, dar chiar \ asta îi dădea sentimentul unui gest vinovat.

Ce părere £.i? întrebă ea.

El î retrase mâna din buzunar.

- E un loc drăguţ.

Şi e şi răcoros, spuse domi ¡oara Hijazi. Nu rece, ca multe magay ne în care intri. Şi acum vine partea cea m. bună, adăugă. idicându-se de la masă. Iţ pov lua singur mâncarea.

- Vin şi eu imediat.

Ea aruncă o privire ciudată, dar se îndreptă spre bufet. Odată ce domn' oara H ja. se îndepărtă, el scoase *misyar*-|*A* şi căută un pix în buzunar. I recu prin minte că avea *misyar*-ul de ani de zile, anticipase folosirea Iui drept o ocazie spectaculoasă, iar acum se întâmpla pe nepregătite şi cu o femeie care ii era complet inaccesibilă. Trecerea numelui în căsuţă îi dădea senzaţia unu: >ăcat. Nu asta îşi dorea.împături *misyar*-|*i*|, îl puse înapoi în buzunar şi se duse la bufet.

Petrecu douăze de minute explorând selecţia ameţitoare de fructe şi de produse de patis». e, sendnşuri calde, cărnur pe frigărui, legume, orez. Iaurturi şi îngheţate. Zece feluri de ceai. Cafea, neagră sau în : '1 amei :an. Ciocolată caldă. Cic colată rece Gheaţă - gheaţă! cu găleţile, în fiecare v trină. Când se întoarseră în stârcit la masă, domnişoara Hijazi era nău cită de entuziasm.

Aş putea veni aici în fiecare zi, spuse ea, fluturându-şi şervetul ca să-1 despăturească şi luându-şi furculiţa.

Nayir încerca să ş D imagineze acolo cu Othman. Era atât de fericită, încât _,spozi ia ei putea să îl contamineze şi pe el. i i poate că asta plăcea la ea latura asta lipsită de griji, care să îi destindă stările lui mohorâte. Nayir şi-i imagină venind acolo a întregi pe vi)r, cu cop i lor n ;i stând la masă în jurul lor, şi se întrebă dacă ea ar mai fi feric .1 atunci.

îndrăzni o privire la faţa domnişoarei Hijazi şi observă o exaltare de cop în ocl ¡ ei. El Î! ima" na că o asemenea bucurie putea să dureze. Femeia zâmbi, nu tocma ui, ci ca răspuns la atenţia lui, şi, cumva, el îngădui viitorul să devină al său. Stătea la masă cu ea, înconjurat de copiii lui, beneficiarul acelui zâmbet generos fiind chiar el. îl fascina şi îl înăbuşea totodată. „Allah, iartă-mă! Sunt un om păcătos, egoist. Nu s-ar întâmpla asta dacă aş avea o soţie."

- Cred că putem deduce cu temei că a fost ră] :ă, spuse domr '.oara 1 zi, întorcându-se la sub ctul Nouf.

- Poate.

Dar cine a făcut-o? Ea luă o îmbucătură. Poate c-ar trebui să ne gândim în felul următor: Care e cel mai cumplit lucru făcut de Nouf ? A rămas însărcinată. Pe c ,e ar tulbura asta cel mai mult?

- Familia ei, dacă ştiau.

- Să zicem că ştiau, spuse ea. Qazi ar fi aflat in noaptea nunţi :ă nu era virgină. Ar fi divorţat de ea. Dec poate că familia ei a dus-o în deşert doar ca să se scutească de ruşinea descoperirii publive a stă i ei.

- E improbabil, z'se Nayir.

- Nu e tocmai o c.imă de onoare, continuă domr .oara Hijaz E o răpi e de onoare, cu excepţia faptului că ei nu îşi iau vina asupra lor. Dacă fac să arate ca şi cum fata ar fi fugit, atunci e numai vina ei, şi oamenii vor spune că *ea* încerca să evite nunta.

Se cufundă în tăcere, mestecând gânditoare.

- Dar cum puteau face asta fără să o omoare? întrebă el, Exista riscul ca ea să găsească drumul înapoi, şi atunci ce se întâmpla?

Ai dreptate.

Speculz a ei îl stânjenea. Ea păru să fi observat, pentru că mâncă în nişte o vreme. Nayir se gândise la teoria răp: ii din onoare când se găsea în deşert şi apoi din nou în discuţia cu unchiul Samir, dar, de fiecare dată când încerca să şi-o îa- gineze, părea rid olă, o piesă de teatru com: în care câţiva domni cizelaţi din înalta societate încercau să aburce o cămilă în partea din spate a unei can onete fără să îşi murdărească cizmele scumpe de deşert, în care reuşeau să o pocnească pe sora lor în cap cu o ţeavă şi să o târască în deşert fără să îşi păteze cu sânge cămăşile de designer. El nu credea că erau în stare să Li ucidă sora, şi în ci un caz dintr-un motiv precum „onoarea".

- Nayir, zise ea, ce ere: cu adevărat despre situaţie?

Luat pe nepregătite, nu era sigur ce să răspundă.

E , haide! Nu te deranjează nimic?

Păi, ba da. Ii trebuiră câteva secunde pentru a-şi pune în ordi e gândurile, apoi continuă: Nouf avea de gând să se mărite cu Qazi doar ca să părăsească ţara. Asta mă deranjează. Avea dr gând să îl abandoneze în luna lor de miere.

Zâmbetul ei se st .se.

Ştiu că e îngrozitor. Cred că trebu să fi fost disperată.

- Vă puteţi nagina ce s-ar fi întâmplat dacă fata *chiar* ar fi reuşit să se debaraseze de soţul ei şi să fugă cu vreun ' 3 american? Farr .ia ei ir fi înnebun t. Cine stie ce -ar fi făcut lui Muhammad? Şi-ar fi pierdut sluiba, iar ăsta ar fi fost răul cel mai mic. Familia ar fi trimis probab:l pe cineva să o găsească pe Nouf şi să o aducă acasă. Nu credeţi că el ştia asta? Nu crede ui di Nouf ştia asta?

Domnişoara Huazi dădu din cap în semn de încuviinţare

- Se pare că escort ' îi păsa mai mult de Nouf decât de s.ne.

Sau se alegea cu ceva din asta.

- Dacă îi părea doar rău de ea?

De ce să-i pară? întrebă Nayir. Fata avea de toate. Familia ei o lăsa să se plimbe cu schi-jetul. I-au dat o escortă ca să poată merge la cumpărătu: Şi ştiu că ea avea prop: ;

Expresia femeii arăta cât de puţină importanţă acorda aprecierii lui.

Dar nu putea face singurul lucru pe care i-1 dorea! Nu le plăcea ideea de a o trimite la şcoală, şi mă îndoiesc că ar fi fost de acord ca ea să aibă o carieră mai ales una în care să lucreze cu animalele. Tu chiar nu habar, nu-i aşa? Nouf avea tot ce *o lăsa* tatăl ei să aibă.

El îşi şterse colţurile buzelor cu şervetul.

Majoritatea oamenilor ar fi bucuroşi să aibă jumătate din asta.

- Nu. Majoritatea oamenilor nu ar fi fericiţi.

Ea vorbea domol, şi el recunoscu schimbarea în adresarea ei: cu cât mai calmă vocea, cu atât mai puternică afirmaţia. El îşi adună forţele pentru a întâmpina cuvintele ei.

• — Imaginează-ţi că nu ai putea merge în deşert, spuse ea. Nu ai putea nici măcar ie din casă fără permisiunea c[1] va. Ai avea bani şi o mulţii ie de lucruri, dar, dacă a /rea să *faci* ceva, nu ţi s-ar permite. Singurul lucru care ţ s-ar îngăd"' ar fi să te căsătoreşti şi să faci cop .

Nayir ar fi vrut să îi replice că ăsta era lucrul pe care el şi-1 dorea cu adevărat, dar era irelevant în cadrul discuţii i.

- Nu cred că ar fi forţat-o să se mărite, spuse el, încercând să nu devină înfierbântat. Fata a ales să accepte pregătiri e de nuntă.

- Dar asta nu contează, răspunse dom"ˀşoara Hijazi. Dacă nu s-ar fi măritat, tot nu ar fi fost în stare să-şi împlinească visele. I se permitea să împlinească doar visele pe care le avea familia ei pentru ea... de a fi o fiică sau o soţie bună.

- Şi asta a mâniat-o suficient încât să fugă?

Dom .şoara Hijazi încetase să mănânce şi învârtea cu furculiţa prin farfurie.

- Eu cred că probabil aşa s-a întâmplat.

- Atunci e deose t de răzbunător faptul că plănuia să îşi abandoneze logodnicul. Presupun că era felul ei de a scuipa obrazul părinţilor.

Ea nu răspunse.

In loc să plece pur ş nplu din ţară, continuă el, fata avea de gând să îl târască pe logodnicul ei în toată harababura asta. Nu îi păsa dacă îi frângea inima. Nu îi păsa dacă îşi dezamăgea părinţii Ştiţi, ar fi putut părăsi ţara singuri avea destui bani Ar fi putut plăti pe eˀneva să o treacă ilegal în Efeipt. Ar fi durat mai pv n de o zi. El îşi dădu seama că lăsa si se vadă supărarea şi se opri puţin, răsuflând adânc. Ce plănuia ea pare crud, înch<_ e apoi.

Cu privirea plecată, domnişoara Hijazi încuviiţă din cap.

Ai dreptate. Ar fi putut pleca în alt mod.

Femeia îş pr ea paharul de apă. Tăcură o vreme, şi muţenia ei îl frustra pe Na > ir. Se minuna de felul în care asta părea să arunce un văl mohorât asupra întregii încăperi.

încet, reîncepură să mănânce. Atenţia lui se abătu asupra mâinilor vi ş avu brusc maginea lor mângâind obrazul lui Othman. S iţi un tremur profund de ruşine.

Se uită împrejur, la ceilalţi meseni, bărbaţi ca el. Oamenii se purtau decent doar în exterior; pe dˀnăuntru, erau probabil tc i exact ca el, tânjind după lucruri care nu li s-ar cuveni. Se ruşina de si ne pentru că îi admira mâinile. Se dovedea pur şi simplu că bărbaţii şi fem le nu erau meniţi pentru prietenie. Nu asta era i ieea d n spatele tuturor regulilor şi legilor? Că bărbaţii şi femeile

aveau locuri diferite în lume? Nu era ceva ce dnea de om, era mesa-ul lui Dumnezeu şi fundamentul sistemelor filosofice şi de drept. Cine era el să o respingă? Vreun necredincios.

Domnişoara Hijazi păru să sesizeze sch îbarea în di ■ poziţia lui; och: ei licăr im "˒ştit, pr- idu-1.

— Dar nu-ţi pare ni i un pic rău de Nouf? întrebă ea.

El încuviinţă.

Ba în ■ pare rău. Dar nu cred că asta îndreaptă în vreun fel ceea ce plănuia. *Dumneavoastră* aţi face asta vreodată? Să vă căsătoriţi cu un bărbat doar ca să primiţi o viză de ieşire?

- Nu şt .

Haideţi... să faci toate aranjamentele alea elaborate... pentru ce? Ca să meri la şcoală? Există ş lici şcoli pentru femei, ştiţi bine.

Ea rosti următoarele sale cu\ .nte după o luptă lăuntrică.

M-aş căsători cu un bărbat dacă ar însemna că aş putea beneficia astfel de toată libertatea pe care aş dori-o. în locul lui Nouf, bănuiesc că aş fi făcut ceea ce avea şi ea de gând.

Nayir se întrebă dacă asta era ceea ce făcea ea: se căsătorea cu Othman ca să poată avea libertăţile pe care le avusese Nouf, bani oi escorte şi partide generoase de cumpărături. Se întrebă şi dacă avea să sfârşească asemenea lui Nouf, nemulţumită de bogăţia ei, înfometată de libertă şi mai mari, nepă- sându-i de familia sau de soţul ei, doar de 5 ie de poftele sale lacome. Asta erau, îşi dădea el acum seama: *poftele* lu Nouf.

A iuţea să te înşeli, spuse ea. Poate că Nouf chiar jbea pe r˙neva. Poate că îl iubea pe tatăl copilului e şi încerca să fie cu el.

Dumneavoastră aşa credeţi?

Să ştii că mersul în America înseamnă doar că voi? să fie ca fetele americane. Nu înseamnă că era o târfa.

Dar... El se pot. ni, rostind bolborosit. Era însărcinată.

Poate cu un bărbat pe care î ubea cu adevărat.

în regulă, poate că era îndrăgostită, spuse el,: poate că nu fugea ca să meargă la şcoală, dar, dacă asta este adevărat, atunci nu era atât de oprimată cum vă place să crede Poate că, la urma urmei, îşi dorea să fie soţie şi mamă.

După expresia de pe faţa ei, el pricepu că ideea asta o uimea, sau poate o n -a propria inconsistenţă în gândire.

J

Ei bine, spuse domnişoara Hijazi, doar pentru că o femeie îşi doreşte să fie soţie şi mamă nu înseamnă că renunţă la visul unei cariere.

Se ită la el cu o căutătură lipsită de ezitare. Preţ de o clipă, pri e li se întâlniră, dar el văzu un apel la înţelegere pe chipul ei, şi dintr-odată at tudinea ei sfidătoare îi păru o acoperire stângace pentru o vulnerabilitate pe care nu o observase până atunci. Când înţelese asta, resimţi instinctul subit de a o prot" a.

Asta e ceea ce vă dorii dumneavoastră? întrebă Nayir, întorcându-şi p ivirea. Să fiţi soţi^p şi să aveţi o carieră?

Da, zise ea. Asta îmi doresc.

Şi daca soţul dumneavoastră nu vrea să lucraţi? întrebă el.

Vreau un soţ care să respecte servi ul meu.

El şovăi înc-nte de a pune următoarea întrebare.

- Şi dacă nu o va face? Dacă vă spune că îi place şi apoi, odată ce sunteţi căsătoriţi, se răzgândeşte? Dacă vă va spune că vrea să staţi acasă şi să aveţi grijă de copii?

Ea ■ aruncă o privire precaută.

- Poate ş :u aş vrea acelaşi lucru, odată ce aş avea copii. Dar îm loresc să am posibil atea de a alege.

Dommşoara Hijazi nu părea deranjată că el vorbea despre Othman. Reîncepu să mănânce, iar Nayir se cufundă în tăcere, p: 'rdut în gânduri urâte. Othman proceda exact ca fiecare mire: îi promitea logodnicei orice voia ea O haină. O slujbă O casă scumpă. Nay ni măcar nu-şi mai amintea numărul oca: lor în care bărbaţii pe care îi cunoştea descrise- seră amăgirile pe care le plănuiseră pentru soţiile lor: micile rr iciu: ., i 'tele, scuzele, 'ustiiicâi le. II enerva felul în care vorbeau. „Vaca bătrână, nu-şi ţine niciodată fleanca." Şi: „Am SE torn pur şi simplu încă un copil, asta are să o ţină ocupată". Saui^ţAm să aduc acasă o a doua soţi , atunci să văd ce -*ice!" Dacă vei iunea priite lor lu lespre femei era corectă, a tune: acestea nu făceau decât să se plângă toată ziua. Se simţeau ferecate în casă şi asta le transforma în nişte făpturi plic iitoare g înspăimântătoare. Când veneau acasă soţii lor, femeile îi atacau cu tot arsenalul: cereri şi rugăminţi stăruitoare,

mese cocioase, promisiunea favorurilor sexuale pentru o călătorie cu m£_7_na, pentru nişte ba iţ pentru cumpărături, picnicuri, eş: în oraş. Unele sop au se văicăreau, erau fericite cu vieţile lor, dar existau o mulţime de căsnicii rele, şi uneori se părea că şansele lui de a £ unge într-una erau ladmisibil de mari Totuşi, observase că bărbaţii care se plângeau cel mai vehement nu erau oameni pe care îi adn ra. Toate riinciunile şi manevrele lor cu certitudine schimbau în rău impresia lui iespre e . Se hotărî să nu se poarte nic jdată în felul acela cu o soţ1'-.

Nu îl mira că se gândea la faptul că poate nu voia să se căsătorească, că poate celibatul lu reprezenta la urma urmei o opţiune. Ceea ce îl mira era descoperirea neaşteptată că o privire către chipul domnişoare Hiiazi î r' <ea tulburarea lăuntrică. Ea mesteca înainte, animată de vreo reflecte te- ·oară. El res nţi impulsul de a o întreba la ce cugeta, de a o cerceta şi mai adânc, pe când un nou atac de inovăţie încerca să îl descurajeze. „Allah, ar fi frumos să o pot întreba. Doar de data asta, şi să nu trebuiască să îmi fac gri legat de ce înseamnă. Vreau opţ; mea asta."

Opţiun z.se el, uii t că rostea cu voce tare.

Da, opţiuni, răspunse ea, aruncându-i an zâmbet recunoscător. Cred că asta von ş Nouf.

Credea că America avea să î rfere m£ i multe opţiuni?

Ea că din ume Lui Nayir îi trecu prin cap că ar fi putut specula amândoi, în cotioane ascunse ale mii ai lor, până mureau, fără să se apropie de adevăr. II întrista gândul că poate nu ştia n ie ... Dacă tatăl copilului ei nu c ubea, dacă nu ştia că era însărcinată sau dacă pur ş implu nu îi păsa?

- Nu mi-aţi spus niciodată dacă era vreo dovadă de forţare... pe corp, vreau să spun.

Ea se opri din mâncat.

- Nu, nu era nici un semn de \')1.

De ce n-aţi spus asta în sala de examinare a morg 1

M-am gânt__: că o vei judeca, răspunse ea, aruncându-i o privire agitată.

El încuvi ţă din cap, mit că avusese dreptate în legătură cu intenţiile ei.

Mai ; ceva ce nu mi-aţi spus pentru că aţi crezut că s-ar putea să nu aprob?

Ea ezită uşor.

Nimic care să îmi treacă acum prin minte.

E starea aceea îl durea. Ea îl socotea sever şi aspru, dar el era un om raţional, serios şi cuviincios. Dacă părea moralizator, asta se datora doar unei încrederi în valorile tradiţiei. II durea de asemenea că, atun< când se uita la faţa lui, ea părea să bată în retragere.

- Credeţi că sunt mora iator, zise el, dar să nu-mi spuneţi că nu aveţi deloc încredere în sistemul ăsta. Eu cred că aveţi. E desuiiat să *protejeze* femeile. Toate recomandările de modestie şi de purtare a vălului, de comportament decent şi de abstinenţă înaintea căsătoriei... nu are drept obiectiv tocmai să împiedice de la a se întâmpla exact genul ăsta de lucru?

Da, răspunse ea. In teorie, sunt de acord. Dar trebuie să recunoşti că exact aceleaşi prescrieri pot cauza uneori degradarea de care oamenii se tem cel mai mult.

Devenise agitată. Părea să nu-şi poată potoli mâinile, aşa că 5 e împreună stânjenită şi le lăsă în poală.

Asta e, cred, ce s-a întâmplat cu Nouf, adăugă ea.

Nayir pricepu cu uimire că domnişoara Hijazi nu îl dis- preţui , aşa cum crezuse. Se temea de judecata lui. însemna cumva că î jăsa de ce credea el. Fu străbătut de un nou val de I 'novăţie, de alt soi. de astă dată, şi ar fi vrut să-şi ceară iertare, să îşi retragă nu atât cuv ntele, cât severitatea şi răceala cu care le ros ¡e.

îmi cer scuze, spuse.

Ea îşi ridică privirea.

Aveţi dreptate, adăugă el. Nimic nu e perfect... nici sistemul, ni ci regulile.

Ea nu replică. încuviinţă numai cu o înclinare a capului. El simţea că ea îi înţelegea scuzele. Dar, o clipă mai târziu, domnişoara Hij zi îl privi.

- Dar tu? Ma e ceva ce nu mi-ai spus despre caz?

Numaidecât, Nayir se gând: a hanoracul h i Othman şi ezită, nefiind sigur că o putea spune iără a-1 face pe Othman să pară vinovat sau fără să o tulbure.

Mai e ceva, începu el, sesizând deja nervozitatea din vocea sa. Ar putea fi important.

Luptând cu disconfortul său, îi povesti despre valea seacă şi despre hanoracul lui Othman care lipsea. Domnişoara Hijazi ascultă cu o expresie calmă a feţi , dar, când termină, ea se încruntă.

De cât timp ş i asta?

Ei, zise el, tulburat, de câteva zile? Nu-mi aduc aminte
exact.

Femeia îl cercetă o clipă şi apoi îi întoarse privirea, evident rănită. El se simţea îngro; :or.

Nu trebuie să-mi ascunzi lucruri, spuse ea. Fac asta pentru că eu consider că mă descurc cu adevărul. E important pentru mine să îl ştiu.

Nayir îşi dădu seama că avea dreptate. Dovedea amui e în căutarea sa, şi nu o făcea pentru sine. Se împotrivea dorinţelor lui Othman, periclitându-şi poate slujba şi luându-ş angajamente de timp şi nerp-e pentru care nu exista altă compensaţie decât adevărul. Nayir se simţea inadm: bil de stupid şi îi veni brusc în minte ideea că oameni atât de stupizi nu ar trebui să fie investigatori.

Terminară de mâncat în tăcere. Ea părea preocupată de gândurile ei, iar el ar fi vrut să le ştie, chiar dacă cerea totodată îndurarea lui Allah pentru păcat. „Iartă-mă pentru asta! M se îngăduie păcatele, nu-i aşa? Dar astea sunt păcate periculoase. Iartă-mă!"

După ce plăti prânzul, el o conduse la clădirea institutului de medicină legală, unde îşi luară un rămas-bun stânjenit. Doar după ce se despărţise de ea îşi dădu Nayir seama că nu vorbiseră despre ce aveau să îi spună lui Othman.

22

De îndată ce Ahmad ajunse pe insulă, Katya se simţi cuprinsă de epuizarea zilei. Ahmad opri la intrarea în casă, dar ea nu se mişcă de pe banchetă.

N-a vrea să te duc mai bine acasă? o întrebă.

Nu era doar efectul acelei zile, îşi dădea ea seama, c: a sumă a u) "melor două săptămâni. De când dispăruse Nouf, se purtase frene ic, încercând să îşi vadă de viaţa de zi cu zi de parcă nu s-ar fi schimoat nimic, deşi totul se schimbase. Sentimentele ei faţă de familie se transformaseră într-un ghem întunecat de suspiciune, generând un şuvoi constant de îndoieli şi de gr care era, observa acum, o sursă de distragere a atei ţi ii. Dacă Nouf nu fusese o mireasă fugară, atunci cineva din famil' ştia exact ce se întâmplase. Gându le Katyei se îndreptau spre singura persoană pe care o cunoştea suficient de bine pentru a o judeca: Othman, care se părea că o cunoscuse cel mai bine dintre fraţi pe sora lui. Spectrul posibilităţilor se desfăşura prin mintea ei: el o răp.se pe Nouf, o ademenise în deşert şi ape se np. case într-o muşamalizare elaborată. Ang: uase pe cineva să o răpească. Descoperi >e că era însărcinată ii conspirase cu ea să o facă să dispară pentru o vreme. Dovezile? Oricare dintre ele ar fi putut fi plasată intenţionat, ca să

inducă în eroare - noro 1 uscat, hanoracul dispărut, pantoful. Dacă Othman ar fi orchestrat răpirea, s-ar fi gândit la toate. Dar singura dovadă care nu putea minţi era chiar la îndemâna ei.

Kati?

- Scuze... Nu vreau să merg încă acasă. Trebuie să iau ceva, dar n-ar trebui să dureze mult.

Deschise portiera şi cobori. Ahmad cobori şi el, pentru a scoate cutia de scule din portbagaj şi a-i oferi una din privirii s lui imens de înţelegătoare.

- Mulţumesc, Ahmad! Luă câteva punguţe şi tampoane din cutia de scule şi lăsă restul în portbag^i. Mă întorc mediat.

O soră mai mică a lui Nouf, Jannah, o întâmp ă la uşă. Zâmbi cu sfială şi o conduse pe Katya în camera de zi a femeilor, unde Nusra lua cez il cu un grup de feme Katya le recunoscu pe câteva drept mătuş le lui Othman, dar Zahra şi Fadilah nu erau prezente.

- Katya!

Nusra zâmbi şi se ridică să o salute. Uşor tulburată de faptul că Nusra o recunoscuse imediat şi de ochi ei sticloşi, Katya o salută stângaci şi se strădui să-şi găsească un loc pentru mâini. Femeile se uitau la ea cu indulgenţă, îaginându-ş fără îndoială ce nătărău era Othman dacă se căsătorea cu o femeie aşa de bătrână. Avea douăzeci şi opt de ani, doar cu câţiva ani mai mică decât cea mai tânără dmtre ele, dar nu arăta nici pe departe aşa de ruinată ca ele. Erau cărunte şi ridate, obeze, majoritatea, stând leneş pe canapele. Grăsimea le atârna în straturi în talie şi de pe braţe; arătau ele însele ca nişte canapele. Katya îşi plecă p: /irea, jenată de gândurile ei

Nusra o conduse în cercul femeilor şi îi ofei ceai, pe care ea nu-1 putu refuza. Stătu discret pe marginea une canapele până când una d tre ferm ' se întoarse spre ea.

- Deci, Katya, eşti incitată în legătură cu nunta?

Pentru un straniu moment, întrebarea prezentă posib,,. -
tăţi rău prevestitoare: Dacă zicea nu? La ce se referea prin termenul „incitată"? Incitată de perspectiva banilor? A sexului? Sau se referea la nunta în sine, la mâncare, la fastul aferent? Ar fi fost scandalizate dacă le-ar fi mărturi: t adevărul: că iertarea fusese înăbuşită

de moartea lui Nouf şi de reacua lu Othman la ea. începea să se îndoiască de faptul că mariajul avea să se producă în următoarele câteva luni. Othman avea nevoie de timp pentru a jeli; nu trebuia forţat să sărbătorească acum. Dar nu putea spune asta; ar fi socotit-o nebună. O femeie de vârsta ei trebuia să profite de orice oportunitate.

- Da, răspunse Katya. Sunt foarte icitată.

Trebuie să fie greu pentru vc acum, după tragedie, nu?

- Ei bine... Katya se uită la feţele femeilor, toate cu expre- i sceptice Moartea lui Nouf a împovărat lucrurile. A fost

greu pentru toată lumea.

- Nu te mai gând: a asta, spuse Nusra. A trecut acum. Vei avea destul ti îp să jeleşti când vc fi mai bătrână. Acum viaţa ţi se deschide. Femeia îşi desfăcu mâinile precum bobocul une lo F fe cită pentru asta.

Katya zâmbi şi se trezi roşind.

- Mulţumesc!

încet, primirile femeilor se întoarseră dinspre ea, înapoi spri fWTzil "'ui centru al cercului, şi îşi reluară conversaţiile întrerupte de apariţia ei, despre copiii şi nepoţii lor şi despre lanţul nesfârşit de fleacuri şi de probleme care păreau să chi- nuie toate grupurile de mame. Katya se lăsă pe spătarul canapele s niţ ndu-se de parcă ar fi supravieţuit un**' ncercări teri vile. In timp ce femeile continuau să flecărească, n atea ei se întoarse la ş ul de întrebăi fără răspuns, şi ea începu să înţeleagă că lucrurile care o preocupau - dovez' locuri ale cr nc motivai difi. .1 de elu< lat probabil că nu aveau să le preocupe vreodată pe femeile acestea, iar ceea ce le interesa pe ele era po: ")il să nu o intereseze pe ea niciodată.

Se gândi la prânzul e cu Nayir ş ia modul grijuliu în care se purtase cu ea, minunându-se de felul cum suferise o schimbare opinia i despre el In locul unui ayatollah porunc or, exagerat de zi rtuos, el părea acum unul d tre ac :i bărbaţi care, conştienţi de proţ ,a forţă fiz: 1, dezvoltă un fel de graţie masculină care, cel puţin în cazul lu: \ay.r, devenise totodată o graţie a personalităţii. Acum înţelegea de ce îl plăcea Othman. Nu era arogant; dimpoti ză, era cumsecade, atent,

iteligent şi de nădejde. Iar în prezent era îgura persoană în care avea încredere în privinţa informaţiilor despre cazul lui Nouf.

O ser toare intră aducând o tavă cu prăjituri cu curmale şi, gustându-le, una din mătuşi râse încântată.

Mă uimeşti, Nusra... sunt delicioase! rosti cu glas afectat.

Fusese o vreme în care Katya socotisc nteresant st. îl de viaţă al acestei fan.ıı , dar, cu cât ."'ungea să cunoască mai bine femeile, cu atât mai mult îşi dădea seama că nu voia să dev ă ca ele: o făptură 1: . ată şi plictisitoare, mistuită de detaliile neimportante vi rid' ole ale unei \ jţi uşoare. Deocamdată, ele păreau să accepte faptul că ea lucra, ş ana dintre mătuşi întrebase ch'ar de sli'ibâ ei, deş îs; p rduse ite interesul şi schimbase subiectul, reîntorcându-se la coj ii Katya încercă să se gândească la Othman; el hrănea şi susţinea alegerile ei. Ea îşi imagina că o plăcea tocmai pentru că nu era deloc ca femeile din fan lia lui.

- Nu arăţ >rea bine, îi spuse una din mătuşili: ma "n vârstă.

Ba nu, mă simt bine. Katya se îndreptă de spate. Sunt
doar obosită.

- Sper că nu sunt nervii, zise alt(leva.

Nu, deloc! îşi aşeză ceaşca de ceai pe masă şi se întoarse spre Nusra. îmi pare rău că am vei t într-un moment când nu am deloc enere'Voiam doar să văd cum vă merge.

Nusra, de obicu o expertă în replici politicoase, îşi ţuguie buzele şi dădu din cap cu severitate.

- îmi pare atât de rău, spuse Katya, simţ d povara unei gaf" îngrczitoare, chiar dacă nu era s ură în ce consta aceasta.

- Nu sunt ofensată de faptul că stai atât de puţin, zise Nusra, dar nu vreau să te ret m în lume atât de epuizată cum pa . De ce nu te odihneşl aici pt n? Pot cere unei servitoare să te ducă într-un dorn tor liber.

- O, nu, e prea mare deranjul...

- Deloc

Nusra se ridică şi 1 pocni din degete spre o fată în casă care aştepta lângă uşă.

- Vă rog, nu vă deranjaţi, spuse Katya.

Prosti»: Aaliyah, du-o pe Katya într-unui din dormit)a- rele Mbere şi ai grijă să aibă tot ce i. trebuie.

- Am înţeles, *sayeeda!*

Katya oftă.

Mulţumesc, Um Tahsin.

- Desigur.

Nusra li strânse mâna şi o îndreptă spre uşă.

Recunoscătoare, Katya o urmă pe fată în hol ş nchisc uşa în urma ei.

Ascultă, spuse, aş vrea să îmi atârn mantia, dacă se poate.

- Da, o duc eu.

Fata îni îse mâna.

- Nu, nu! Lasă-mă pe mi ie să o fac. In felul ăsta, voi şti unde e când am să vreau să plec.

- Am înţeles, e chiar pe aici.

Fata în casă o conduse de-a lungul coridorului, spre intrare. Chiar la ieşirea din foaier, o uşă mică dădea într-un vestiar. Fata aprinse lumina, dezvăluind o mulţime de mantii şi de b*í* curi, aranjate pe umeraşe. Se întoarse să o ajute pe Katya să îşi coată mantia.

De fapt, spuse Katya, pot face asta singură. Aş vrea însă să îmi aduci un pahar cu apă. Se apropie de fată şi îi şopti: Trebui; să iau o aspirină.

- Aha. Da, des ur!

fata zâmbi :u delicateţe, se înclină abia schiţat şi părăsi încăperea.

De îndată ce ieşi servitoarea, Katya închise uşa şi o încuie, îş puse mari a pe podea ş: ie uită împrejur. Mantiile bărbaţilor atârnau într-o parte a încăperii, cele ale fem .dor, în cealaltă. Se duse în partea de vestiar a bărbat' >r. Lăsându-se în patru labe, cercetă atent podeaua căutând fire de păr. Găsi o mulţime şi le puse repede în punguţe. Nu conta ale cui erau firele; voia doar o colecţie de probe de la toţi bărbaţii care erau în casă sau care fuseseră acolo recenl, inclusiv servitorii.

N ci Muhammad, ni< Eric nu zămisliseră copilul lui Nouf. Nu existau alte piste. Colecţia de fire de păr de pe podeaua vestiarului reprezenta singura speranţă că avea să descopere ceva. Nu i-ar fi oferit un nume sau un chip, dar ar fi dovedit că bărbatul fusese în casă şi, dacă putea demonstra asta, i se înfăţişa posibilitatea să-1 întrebe pe

Othman despre vizitatorii familiei din ultimele câteva lur-

Ridicându-se, se apropie de mantiile atârnate. Până acum evitase sârguincios orice insinuare că vreunul dintre fraţi ar fi lăsat-o gravidă pe Nouf. Era îngrozitor să se gândească la aşa ceva, dar i se părea la fel de greşit să- respingă suspiciunile cele mai sumbre doar pentru că nu îi plăceau.

Nu ştia ce purtau bărbaţii familiei acasă, dar cunoştea baticurile şi mantiile lor din vedere. Tahsm avea o mantie de un alb desăvârşit, cu o bordură aur e pompoasă; Fahad purta o chestie veche ponosită, iar mantia li Othman avea o nuanţă vagă de albastru. Le găsi pe primele două şi le studie cu grijă, uitându-se după fire de păr. Luă probe de pe fiecare şi le puse în câte o punguţă. Când ajunse la mantia lui Othman, o sfială puternică o sili să ez>*e. Era asta oare o trădare a loialităţii ei faţă de el, sau însemna doar că se temea de implicarea lui? „Ar trebui să fie mplu", se gând ADN-ul avea să demonstreze că era nevinovat. Găsi trei fire de păr pe mantia lui şi le strecură într-o punguţă.

După ce sortă şi etichetă totul în grabă, îşi luă mar a de pe jos şi descuie uşa. Holul era pustiu. Hotărându-se să nu îş facă griji legat de consecinţe, se îndreptă spre ie rea principală.

- Katya?

Oprindu-se brusc în loc, se întoarse ri o văzu pe Nusra stând lângă uşa ve: arului. Katya, ce faci; ci?

Preţ de o clipă, Katya intenţionă să se prefacă a fi altcineva. Dar nu i-ar fi mers cu Nusra.

Da, Um Tahsin, îmi pare rău. M-am rătă it puţi n.

- Unde e Aaliyah? Trebuia să te ducă într-un dormitor.

Vocea ei era blândă şi întrebătoare.

Katya se simţi obligată să se j istifice. îmi cer iertare. Voiam doar să scap un pi: de camera de zi. Uneori mă simt foarte intimidată acolo.

După un moment de tăcere, Nusra se apropie şi întinse un braţ.

iţeleg, spuse. Trebuii să fie greu pentru tine. Dar nu ai nici un motiv să te îngi arezi. Noi nu te idecăm.

Katya simţi o uşurar imensă. Dar, în chiar acel moment, se deschise uşa principală r se au ră voc de

bărbaţi. Katya scoase repede colţul ba .iculu de sub guler şi îl ţinu peste faţă, lăsându-ş doar ochii expuşi. Intră (Jtnman, însoţit de un alt bărbat. O privi scurt pe Katya, apoi se întoarse spre mama sa

— Ay, umn, iî

Nusra zâmbi ş deschise braţele spre el. El o sărută pe frunte g îl prezentă pe prietenul său. Katya stătea într-o postură 1 .gidă. Ii trecu încet pr. minte, .r când se petrecu, cu un impact teribil, că Ochman nu o recunoscuse şi o confundase probabil cu o servitoare. îl p vi intens ş: ispru, şură că nu avea să îndrăznească să se uite la ochii e nu de faţă cu mama sa. Oare nu recunoscuse oc' sau mâna care ţinea baticul, sau ch.ar geanta de pe umărul ei? El nu îi aruncă o a doua privi e. Ea şi-ar fi don. să se simtă încântată, ştiind că el nu era genul de bărbat care să se uite la o femeie străină, dar inima îi stătuse în piept ş ie iita de parcă l-ar fi văzut pentru prima dată. Era mai scump, mai blând, mai copilăros în prezenţa mamei 'ui. Vădea o deschidere pe care nu o arătase niciodată faţă de ea, şi asta o rănea profund. Ş Nusra era transformată. Vocea ei era ma naltă, ci ipul, ridicat. Cel mai izbitor lucru din toate erau gesturile ei, stângace şi bâjbâitoa re, de parcă ar fi fost oarbă doar de o zi şi s-ar fi 1 suit pe fiul ei pentru a o gl ia.

Katya aştepta ca Nusra să spună ceva de genul „Uite, e Katya aici!" sau „Nu îţi recunoşti logodnica?". î schimb, ea se îndepărtă alături le Othman şi de prietenul lui, însoţindu-i în camera de z I bărbaţilor şi lăsând-o pe Katya încremeni t în hol, cu ir na desp ată Işi zăcând la pământ, cu mintea sfâş'ată, întrebându-se :ine era mai orb: Nusra sau fiul ei?

Dispăruseră din vedere. Ea se întoarse cu un gest brusc şi păş ipăsat spre uşă, sperând cu disperare ca nimeni să nu o vadă plecând. Se simţea ameţită, n ntea parcă-i plutea, dar trupul şi—1 resimţea greu ca o nicovală. Un sentiment de nepătruns dospea în ea groază, tristeţe mpulsul de a râde până izbucnea în lacrimi. De îndată ce unse la maşină, plânsul o podidi cu toată înverşunarea.

Ahmad sări afară, o cuprinse cu braţul şi o susţinu, lăsând-o să hohotească pe umărul b în timp ce el îi respecta obişnuita tăcere. Când isprăvi, el îşi folo:

shumagh-|*i*| pentru a-i şterge lacrimile şi o ajută să urce în maşină.

Măsuţa de cafea era suficient de mare pentru a cuprinde toate dovezile, şi ea le întinse în rânduri ordonate: probele de noroi uscat de la încheietura mâii lui Nouf şi de la grădina zoologică, aşchiile de cedru şi pământul de la rana de la cap a lui Nouf, celule de mele de pe pătura pe care o găsiseră la grădina zoologică, probe ADN de la toţi şi toate rezultatele ana' zelor chimice şi de substanţe indicatoare corespunzătoare, scoase la imprimantă pe hârtie albă. înainte de a se aşeza, se schimbă în roba ei de casă favorită, îş ăcu o ceaşcă de cafea tare şi îşi ridică părul. Era gata de lucru. înarmată cu un creion şi cu o coală de hârtie, începu să catalogheze dovezile, încercând să dezvolte o nouă perspect ă asupra evenimentelor n jurul morţii lui Nouf.

Pământul de la grădina zoologică se potrivea cu pământul de pe braţul lui Nouf; amândouă probele purtau urme de toxine de leandru. Nu ex :au urme de sânge amestecat cu pământul, dar prezenţa bălegarului era sufL entă pentru a demonstra că Nouf - nu doar pantoful ci usese la grădina zoolo&.că îna ite de a lispărea.

Pătura pe care o găsiseră la grădina zoologică era mai interesantă. Pe ea găsise celule provei ind de la două persoane: de la Nouf şi de la tatăl copilulu O potrivii e perfectă. Aşadar, Nouf făcea sex la grădina zoologică, dar nu cu Muhammad, nici cu E c.

Se întoarse spre probele de ADN pe care le culesese la proprietatea neamului Shrawi. Cu un sentiment al zorului şi al unei uşoare nechibz nţe, le prelucrase la grămadă la serviciu. Salwa şi alte câteva angajate erau acasă, având temperatură, aşa că îi trebuise doar o zi şi jumătate pentru a termina toate probele. In după-amiaza asta îndesase ultima şarjă în geantă înainte de a apuca să se u e la ele. Iar mai târziu, mergând cu maşina în compania pli nă de susţinere a lui Ahmad şi întorcându-se într-o casă goală Abu ieşise să joace cărţi cu prieten: săi pentru a mânca o cină tacticoasă, nu fusese în stare să îşi adune energia pentru a studia rezultatele. Acum le re. mţea atât de fierbin încât ardeau măsuţa pe care se aflau.

Punând jos ceaşca de cafea, se întinse şi luă un teanc de hârtii. Zece fire de păr difer s e n vestiarul Shrawilor, şapte provenind de la bărbaţ Cu siguranţă, ceva din această ultima şarjă avea să îi dea răspunsul pe care îl căuta.

23

Nay : se trezi în zgomotele unei zile dedicate navigaţie.. Bocăi tul paşilor pe chei. Bărc :urându .,1 motoarele pentru a părăsi bazinele de staţionare. Voci de sfârşit de săptămână strigând ordine, sticle zdrăngănind în gheaţa răcitoarelor meta li ce. In rarele răstimpuri de tăcere auzea freamătul fam ar al pânze izl .nd catargul de pe *Fatimah,* semnificând un vânt vajnic şi promisiunea une :ile perfecte pe mare.

Resimţind vagi intenţii de a o porni pe apă, se ridică şi făcu cafea, rezemându-se absent de aragaz şi p în jurul său. In cabină domnea harababura. Rezervorul de apă era pe teri 'nate, iar av ui lunar de taxă de închiriere a doculu era depăşit cu două zile. Ştia ţ iară să fie nev^'e să verifice că nu mai avea deloc h. ne curate. Ş n plus de toate, gânduril : sale se găseau într-un asemenea stadiu de dezord ie, încât nu îşi putea aminti de ce trebuia să vorbească Jin nou cu escorta lu Nouf sau ce descoperiseră mai exact el ş: lomnişoara Hiiazi la grădina zoolog ă. Pânza fluturândă de deasupra capului său începu să sune ca bătaia de tobă a disciplinei militare. 1" tând de cafea, îşi efectuă spălările rituale la chiuveta din bucătări", îşi luă covoraşul de rugăciuni şi urcă pe punte să se roage.

îşi petrecu dimineaţa dereticând prin cabină, spălând rufe şi ach .tându-şi datoria. Aerul rece făcea posibil să se bucure de acea claustrare, şi, în timp ce îşi făcea ord'ne în spaţiul de locuit, mintea sa găsi un prinţ iiu propr. de organizare. Dovezile pe care le adunase pe parcursul ultimei săptămân începeau să capete noimă. O singură întrebare nu dădea însă pace: de ce îşi pusese Nouf pantofii cu toc cui în buzunare?

Pentru a răspunde la asta, îşi dădu seama că mai întâi tre buia să lămurească momentul în care fata se schimbase în roba albă. Se întâmplase pe când era încă pe insulă? Probabil se schimbase înainte de a urca în camionetă. Intr-o mantie neagră, erau prea mari riscuri)-: să fie oprită pe autostradă. Dar, dacă părăs se îsula în camionetă, purtând o robă albă, atunc de ce nu pusese pantofii pur şi simplu pe scaunul de lângă ea? De ce în buzunare?

Poate că trebuise să se furişeze pe jos pe nsulă, în roba albă, Y nu vi a să fie văzută purtând pantofii. Na r scoase lucruri e ;i din plasa de plastic ş e întinse pe canapea. Roba albă avea buzunare, şi era posibil să îndese pantofii înăuntru, deşi tocul ieşea uşor în afară iar mater iul era atât de subţire, încât rozul api ins al încălţărilor se vedea prin el Era probabil mai bine decât să poarte în mână, dar de ce să nu îi pună într-o pungă de plastic?

Ii pusese oare în buzunare şi apoi uitase de ei? I n propria experienţă recentă, ştia că era greu să uiţi de existenţa unt pantof cu toc cui le cincisprezece centimetri pe care-1 aveai în buzunar. Chiar dacă fata ar fi uitat pe moment de ei, atunci de ce nu îi scosese când ajunsese la grădina zoologică sau în timp ce conducea? Probabil era deranjant. Ca să o dovedească, Nay işi pusese câte un pantof în fiecare buzunar al robe' "ale de casă ş se aşezase pe canapea, dar trebuise să se ri e repede pentru a evita vreo vânătaie.

Chesi inea încălţărilor nu avea sens. Mai mult decât orice, pleda pentru fuga e: nu îi putea imagina un răpitor dându-şi osteneala să îi îndese pantofi roz în buzunare.

In ziua aceea, Nayir se duse cu maşina înapoi în cartierul Kilo Şapte. Când trase pe aleea i ti faţa casei lui Muhammad, văzu vânzătoarele sudaneze desfăcându-şi păturile. După ce îş 3arcă jeepul într-un loc umbros, se dădu jos şi se uită la propria umbră conturată pe asfalt. Era scurtă, îndreptată spre sud-vest. Rugă unile Zuhr aveau să înceapă în curând. Se îndreptă grăbit spre casa lui Muhammad, sperând să îl găsească acasă.

Muhammad răspunse la uşă de parcă ar fi stat chiar în spatele ei, pregătindu-se să plece. Purta pantaloni netez- cump şi o cămaşă albastră de satin. Când întâlni

privirea Iu Nay' , se ruşină. Timiditatea devei pietate, j :tatea, căinţă, până când tânărul păru să apai nă unei costumaţii complet diferite.

- *Marhaba,* Muhammad.

- Tocma: nă pregăteam să ies.

Nu este deschis nimic în afara moscheii. Eşti un om re - gios, nu i aşa?

Da. Muhammad îng'~'ţi cu greu. I îeînţeles.

- Atunci, hai să ne rugăm, de acord?

Nayir o porni pe stradă. Fără nici o tragere de inimă, Muhammad închise uşa şi îl urmă.

- L-am găsit pe Eri^, spuse Nayir.

Şi ce a >?

L-am scos din cercul de suspecţi deocamdată.

înţeleg.

Muhammad părea tensionat. Chemarea muezinului răzbătea prin aer, Nayir urmă sunetul, conducându-şi 'ova- răşul printr-o serie de alei înguste, unde vânzător: coborau gratiile de metal si stingeau lui n le în prăvăl:

Găsiră moscheea, înghesuită între o fr erie şi o clădire de locuinţe dărăpănată, ambele părând să fi adorr t în urmă cu multă vreme. Bărbaţi pătrundeau în moschee într-o tăcere apăsătoare, ştergându-şi trans 'raţia de pe frunte de parcă ar fi fost sânge. Descălţându-se, Nayir şi Muhammad intrară la rândul lor. îşi croiră drum prin mulţime pentru a ajunge la fântână, murmurându-şi versiur **e** propri ie *nivvak*[1]. n jurul fântânii era aglomeraţie aşa că treb • ră să aştepte.

Când ajunseră în sfârşit la apă, Muhammad îi făcu semn lui Nayir să îşi înmoaie primul mâinii; poate într-un gest de respect, dar nu putea fi sigur. Alţi bărbaţi erau în apropiv re,

Evocare în sufletul credinciosului musulman a unei inter de a real i ceva în numele lui Allah evocare ce trebuie să preceadă rugă jnea, desemnată prin termenul *salah.* **(n.red.)** cufundaţi !n gânduri lor. Când termină cu curăţatul ţaţei, Na' r spuse:

Am fost la grădina zoologică.

Muhammad con nuă să se clătească, dar Nayir sesiză o şovăială.

Am găsit acolo al doilea pantot roz, continuă.

Muhammad tot nu avea nimic de spus. Nayir îşi înmuie degetele în apă şi [f]şi şterse urechile.

Am găsit şi încăperea din interiorul muntelui.

Se îndreptă de spate ţi văzu că mâinile lui Muhammad tremurau. Cuv tele sale îş tăceau efectul; când intrară în sala de rugă' iur' chipul lui Muhammad era palid.

Rugă^unile nu putură 1 ti gândurile lui Nayir. Se .simţea vinovat pentru că făcea ceva aflat doar în puterea lui Allah, sabotând astfel r îalul. Dar nu conta, îşi spuse, întrucât Domnul avea să înţeleagă. Lângă el, vocea lui Muhammad părea stridentă în declamare.

-lartă-mă cu iertarea ta şi îndură-te de mine. Fără îndoială, tu eşti Iertătorul, Cel Plin de durare.

Când îşi spuseră ui ma parte a *salah*-ului şi se ridicară să plece, Muhammad aşteptă din nou ca Nayir să meargă în faţă. Se întoarseră la fântâna din an, cameră, unde diverşi bărbaţi stăteau adunaţi discutând. Muhammad părea să creadă că Nay r avea să îl conducă afară, dar, nedorind să părăsească moscheea, Nayir se îndreptă spre o firidă din spatele fântânii, unde se aşezară pe o bancă de piatră săpată în zid. In apropi re se găseau : alţi bărbaţi, dar susurul apei le înăbuşea conversaţiile.

Cineva se întâlnea cu Nouf la grădina zoologică, spuse Nayi", eu cred că tu erai acela. Am mirosit asta pe hainele tale ultima dată când ne-am întâlnit.

Muhammad se albi la faţă. Nayir ştia că nu era el tatăl copilului testele ADN dovediseră asta -, dar voia să îl strângă cu uşa.

Şt i că ob'snuia să meargă acolo, murmură Muhammad.

Pentru a se întâlni cu tine.

- Ba nu, şopti tânărul.

Cineva făcea sex cu Nouf la grăi na zoologică, spuse Nai • ma apăsat. Acolo a rămas probabil însărcinată.

Jur că nu am fost...

Din câte şt ·u, eşti singura persoană care are habar de grădina zoologică.

- Nu e ce crezi! se răsti Muhammad.

Doi bărbaţi se uitară înspre ei şi ânărul îşi cobori vocea, străduindu-se să se .işească.

Bine. Obişnuiam să o întâlnesc acolo, dar numa' pentru că voia să fac cor)ane pentru ea.

- Nu tu o duceai acolo?

-Nu. Muhammad îşi încrucişă braţele la piept. Mergea ingură.

Nayir simţi o surescitare rumpi de puternică zvâcnin- du-' *n măruntaie.

- Şi-atunci, cum lungea acolo?

- Avea o motocicletă. Ştia să o conducă. Obişnuia să meargă cu sora ei toată ziua în urul proprietă i.

- Şi pleca de acasă pur şi simplu, în văzul tuturor?

- Nu, ţinea o motocicletă pe pk ja de pe continent. Pleca cu schi-ietul de pe insulă, trăgea la ţărm şi folosea moto~:cleta de acolo. Muhammad se uită agitat la Navir Voia să aibă parte de libertatea de a umbla cu motoi :leta... altfel, aş fi dus-o cu maşina.

De unde ştiai când avea să vină la grăi na zoologică?

Muhammad oftă adânc.

- Mă suna dimineaţa şi îmi spunea când să o întâlnesc. De obicei avea nevoie de mine pentru un: i . Dacă î. spunea mamei ei că mergea la cumpărături, atunci eu trebuia să apar la grădina zoologică aducând câteva plase de cumpărături pline cu diverse. Nu îi păsa ce con «neau. Nu era o materia'is- tă. îşi dorea să meargă cu motocicleta mai mult decât îş dorea haine no

Na; " aproba calm cm cap. Cel puţin, asta exj .ica de ce Nouf luase pantofii la grăd ia zoolog că.

- Lirma să-ţi dea pantofii roz, spuse. Tu ar fi trebv să îi schimb >entru ea.

Muhammad dădu posac din cap în semn de încuviinţare.

- Deci ai văzut-o în ziua în care a dispărut.

— Ba nu, n-am văzut-o! rosti .erat Muhammad, uitându-se agitat la bărbaţii care stăteau în aprop re. M-a sunat în dimineaţa aia şi mi-a spus să ne întâlnim la grădina zoologică, dar, când am uns, ea nu era acolo.

Cât era ceasul?

Trebuia să ne întâln n la unsprezece. Am ajuns puţin mai târziu, şi ea nu se zărea pe n ăieri.

Dar, dacă nu a ntâlnit-o, atunci de ce era m; DSUI grădinii zoologice ipregnat în h; nele tale?

Muhammad se cutremură.

De când a dispărut, m-am dus la grădina zoologică de câteva or ;ă văd dacă găsesc ceva care să mă a te să înţeleg ce s-a întâmplat cu ea.

Nay» • se lăsă pe spate şi îşi încrucişă braţele la piept.

Şi a jăsit ceva?

Nu. Cu palmele împreunate în poală şi cu pri rea în pământ, Muhammad arăta ca un băiat care fusese pedepsit şi făcut de ruşine, N-am găsit nici măcar pantoful...

Era pe drumul de acces d 1 spatele grădinii zoologice, îngropat în pământ.

Dar m-am uitat acolo! şopti tânărul.

Nayir trebui să îşi reamintească faptul că Muhammad nu era tatăl copilului lui Nouf. Totuş ştia despre escapadele lu Nouf la grădina zoologică; o întâlnise acolo în secret; n xinţise familia luni bune, poate ani, şi când Nouf dispăruse nu spusese r Imănui adevărul. Nici că putea fi ma zinovat. In apartamentul său, Muhammad lăsase o npresie subtilă de virtute; con dera că păstrase secretul lui Nouf ca să o protejeze. Dar nu putea în n un caz să se socoată virtuos, având în vedere că ştia toate astea. Trebui i să se fi ales cu ceva. Cu prilejul de a împărtăşi un secret cu o femeie frumoasă. Cu prile il de a se răzvrăt 'mpotriva Shrawilor, pe care nu îi plăcea. Sau poate era ceva mai practic de atât: dacă Nouf nu avea nevoie de el, nu trebuia să apară la lucru

.Nayir se uita ţintă la fântână, cugetând îşi dădu dirtr-o- dată seama de ce ţinuse Nouf pantofii în buzunare. Mersese cu un schi-jet şi cu o moto ;letă. Probabil că nu exista vreun compartiment de depozitat lucruri pe schi ' ;t, şi era ma ligur să ţină pantofii ascunşi decât să aibă o plasă atârnată la încheietura mâinii.

— Ş cum rămâne cu motocicleta? întrebă Na r. Unde o r.nea?

Muhammad clătină 1 n cap.

Asta era secretul ei. Am mers să mă uit o dată sau de două ori, dar ea tot schimba locul.

Ştergându-şi transj 'aţi,' de pe bărbie, tânărul căzu într-o tăcere tulburată.

Dar cum a dus motocicleta pe ţărm?

Allah să mă ierte. Muhammad închise ochii. Habar nu am. Uite ce ■>, nu ştiu unde o ţinea, nu şl i cât de des schimba ascunzătoarea. Fai i a de, ie multe prop etăţi pe plajă, asta e tot ce ştiu. Am întrebat-o despre ascunzătoare, dar nu a vrut să îmi spună. Pur ş: "nplu nu a vrut. Spunea că o singură altă persoană ştia despre asta. Probabil unul dintre fraţii e Adică, cum altfel ar fi făcut rost de cheie?

De cheie?

Pentru plaia privată.

în regulă. Ţi-a spus cine i-a dat cht a?

Nu. Muhammad se încruntă. Dar cred că a fost Othman.

- De ce?

Nu ştiu. M-a preocupat treaba asta. M-am gândit săptă- ma . întregi: trebuie să fi fost Othman. El era singurul frate cu care ea vorbea vreodată.

Nayir îş± frecă gânditor bărbia.

Nouf purta cumva robă bărbătească atunci când ieşea cu motoc leta?

Da. Ş o cască, asa că nimeni nu îi redea fata. Si mă
- .. . ' nuşi, ca să-şi ascundă mâi e.

N-a observat-o nimeni părăsind proprietatea îmbrăcată ca un bărbat?

- Nu. Părăsea casa întotdeauna în mantia ei neagră. Doar pe ţărm se schimba în robă. Asculta' am avut discuţii despre asta. I-am spus că era periculos, dar ea susţinea că o făcea doar din când în când, de distracţie. Şi, oricum, ea nu asculta n: lodată de mine.

- Iar tu nu ai spus familiei.

Muhammad îşi încrv .şă braţele Ia piept şi îşi strânse ferm buzele. Nayir şt: i deja răspunsul: Muhammad nu ar fi povestit familiei despre înţelegerea cu Nouf, după cum nu ar fi povestit nici poliţiei. Totuşi, tăcerea lui îl mânia pe Na) . Slujba unei escorte era să păzească o femeie, nu să o răsfeţe. I veni în minte o zicală preferată a unchiului său: „Dacă nu îţi pot" întări inima, nu poţi creşte copii".

- De ce nu le-ai spus? întrebă Nay[1] cu răceală.

Muhammad îşi şterse sudoarea de pe frunte.

Când am a ns la gră^. na zoologică în ziua aceea, motocicleta ei nu era acolo. Am aşteptat la intrarea de serviciu o oră, apoi am intrat în grăd ia zoolot că prop* u-zisă, dar n-am văzut-o nici acolo. Aşa că am plecat. Am crezut că se răzgândise $ mi-am imaginat că urma să sune dacă avea nevoie de mine.

Da, dar mai târziu, când j ai dat seama că dispăruse... nu consideri că familia ar fi dor. să ştie unde ar fi trebuit să fie fata, cniar dacă tu nu credeai că fusese acolo?

Muhammad roşi.

- Uite ce am controlat toată grădina zoologică... nu era acolo, şi nu e sta nici un semn că ar fi fost acolo. Nu vedeam cum ar fi putut fi de folos... Vocea i se frânse, trădându regretul. Sincer, nu credeam că reuşi, e să ajungă acolo în ziua u.»a.

Navir îşi reţinu cu greu frustrarea faţă de egoismul şi de prostia dovedite de Muhammad.

Dar ce o făcea să meargă la grădina zoologică? întrebă el.

- Ii plăcea să se i te la exponatele vech: Ţi am spus de;a că îi plăceau animalele. Glasul tânărului tremura. Jur că nu am văzut-o în ziua aia! Jur în faţa lui Allah!

Nayir de-abia îşi putu înăbuşi un fornăit dispreţuitor. Oamenii erau înclinaţi să jure o mulţime de lucruri în faţa lui
Allah, majoritatea cu sinceritate, dar acest jurământ părea cumva murdar. Muhammad era singura persoană în care Nouf avusese încredere, şi "otus el nu făcuse nimic să o găsească. Dacă ar fi povestit familiei despre drumurile ei la grădina zoologică, poate că ei ar fi putut pune mai repede lucrurile cap la cap. Ar fi putut ex:-ta şansa de a o găsi în viaţă.

Ea avea încredere în tine, zi e Nayir. Trebui : să îţi fi spus cu cine se întâlnea în ziua respect ă.

îmbujorarea lui Muhammad fu înceată, dar puternică; î aprinse o dungă de-a curmezişul gâtului.

Cu Eric, mă gândeam.

încerca să pară calm, dar vocea îi tremura de supărare. Semnificaţia ace' ei supărări îl izbi pe Nayir în moalele capului. Muhammad nu era doar preocupat de s ;uranţa fetei; era gelos, şi se temea că ea şi americanul aveau o reiaţi'; sexuală.

Deci poate că se întâlnea într-adevăr cu E c atunci când nu erai cu ochii pe ea.

Muhammad părea furios. Nay îşi aminti de frumoasa lui soţie, de copilul lor, de aparenta fericire domestică. Nu şi-1 putea imapina pe Muhammad culcându-se cu Nouf, dar acum ştia că Muhammad o iub. 2, sau cel puţin credea că o iubise. Cu certitudine o ridica în slăvi şi se lăsa mânuit de ea, asistând-o în tot felul de acţiuni potenţial periculoase: fuga de acasă, condusul motocicletei, întâlnirea în locuri îndepărtate cu bărbaţi străini. Nu mai constituia un şoc faptul că Muhammad minţea în pi .nţa secretelor lui Nouf; ceea ce îl 1 nea pe Na; " era poses "vitatea li Muhammad. Cum se putea aştepta la sii ce tate din partea h Nouf, când el îşi r. nţea într-un fel soţia?

D itr-odată, Nayir se -imţi ru nat pentru că purtase genul acesta de conversaţie într-o moschee Se ridică brusc de pe banca df piatră.

mi pare rău, zise escorta. Trebuia să-ţi fi spus toate astea în linte.

- Nu eu sunt judecătorul tău.

Nayir îi făcu semn să se ridice. Muhammad se supuse şi îl urmă spre ieşi.e.

Când ; unseră în stradă, gândul e i se învârtejeau lui Nayir prin minte în aşa măsură, încât de-abia se putea con centra. Se forţă să se întoarcă la Muhammad.

Soţi.. ta ş i despre sentimentele tale pentru Nouf?

Grimasa ruşinată a escorte ofer ăspunsul.

înţeleg, spuse Nayir. *Ma'salaama.*

Parcursese jumătate de stradă când îş: iminti un ultim lucru. Se întoarse să îl caute pe Muhammad, care stătea tot lângă moschee, cu o mină îndurerată.

De ce să fi vrut Nouf să cumpere o pereche de ochelar fără reţetă? întrebă Nayir.

Pri' .-ea ruşinată a lui Muhammad se transformă într-una de dezgust faţă de sine.

Pentru costumul ei, murmură tânărul. Avea o valijoară de haine pe care urma să le poarte când aj mgea la New York. Avea de gând să îl părăsească pe Qazi la o bibliotecă, aşa că *u a* cumpărat un costum care să o facă să arate precum o bibliotecară.

Ce mai era în va'"oară?

O perucă, un costum maro, nişte pantofi cu toc. Urma să poarte şi ochelarii.

Na- r î: iruncă o u .imă privire dezgustată şi se întoarse la :epul său.

Nayir ieşi din oraş şi conduse spre sud, îndreptându-se spre proprietatea neamului Shrawi. Soarele băşica asfaltul şi, la dreapta li , oceanul părea să trândăvească în căldură. Urmărind autostrada de-coastă, trecu de şoseaua ce urca pe pod până când ajunse la o plajă albă şi luxoasă, foarte populară în rândul surferilor. Se găsea la sud de proprietate. Cu ambarcaţiunea 1 , în cursul excurs lor de vară de-a lungul coast"', trecuse pe lângă ea de multe ori, dar prezenţa atât de multor bărci mie a surferilor îl împiedicase de fiecare dată să arunce o privire ma itentă.

Parcă jeepul la marginea plajei, lângă un pâlc de palmie ,i. Apa era molcomă; nimeni nu făcea surf în acel moment, i stânga lui, nisipul se înt „dea cât vedeai cu och dar în dreapta era o stranie zonă stâncoasă, < încolo de care se găsea o serie de enclave private, fiecare despărtită de : idu înalte de piatră. Zidurile se întindeau

cale de zece metri în mare. Fam ile veneau aici în căutarea intimităi) pentru ca femei le lor să se poată bucura de apă. Nu existau case prin apropi re; plajele aveau porţi groase de metal i lacăte.

Părea logic ca, dacă Nouf sosea cu schi-jetul de pe i îsulă, să fi venit încoace. Nu numai că favorizau curenţi asta, dar era cel mai iprop'at loc de pe ţărm pentru acostare. Restul coastei din apropiere era stâncos. Părea totodată .nprobabil ca ea să fi tras sch j^tul oin apă: era mult mai uşor să il fi lăsat într-un loc ini şt±t, dincolo de grani ele l durilor de piatră ale unei plaje private.

Pentru a accesa zonele de nrtate de zidi , Nay trebu să traverseze partea stâncoasă a ţărmului. Ii trebuiră c'nci- sprezece minute bune de mers împleti 't pentru a-oi croi drum peste terenul de pietre negre, ascuţite. P trele erau în mod ej dent importate, deşi nu iş iuţea imagina cu ce scop. Poate că proprietarii avu de plaie sperau să zădărnicească un asalt al surferilor. Când ? junse în sfârsit la primul d de piatră, gâfaia c..n greu, avea o mulţime de zgârietur ...nţea o aşa furie, încât îi venea să îşi abandoneze jeepul li să înoate până la barca lui, fără să-i pese că avea trendul pe el.

Zidul era într-un stadiu de uşoară degradare. Pietre mari lipseau pe alocuri, iar un amestec de nis,¡ , praf şi gi naţ capitona jumătatea supei oară. Intâ merse în susul pla'ei ş inspectă poarta. Era încuiată şi impenetrabilă, o ditamai placa de fier. Se întoarse spre ţărm mergând de-a lungul zidului, căutând o gaură suficient de largă pentru a se strecura prin ea. Nu găsi nim': potri t ş pe deasupra, strecuratul prin spaţii strâmte nu fusese r.,.:iodată punctul lui forte. Trebuia să recurgă la un asalt vertical.

Datorită construcţie neregulate a z: 'ului, căţărarea se dovedi mai uşoară decât se aşteptase. Când ajunse în vârf, se aşeză pe culmea zidului ş se 1 ită împrt ir. O sen * de zidur similare se întindeau în fata lui, fiecare secţionând i uros o port' rne de plaj i lată de zece metri. Direct sub el se găsea o enclavă p vată.

Grozăvia sarcinii sale : deveni rapid evidentă. I-ar fi trebuit o săptămână întreagă pentru a investiga fiecare plajă, căţărându-se pe fiecare 5 id, coborând pe partea cealaltă, uitându-se pe furiş în căutarea a... ce anume? A

unei barăci? A uni i rmci dane? Se prea putea ca fiecare plajă să aibă una sau alta din acestea. Şij chiar dacă avea o săptămână întreagă de irc t, se înd"ʾa că putea să escaladeze aşa de multe ziduri.

Cobori de pe zid în prima enclavă. Plai a era pustie, totuşi el se u ă împrc j ur. Nouf ar fi putut alege enclava asta. Era la un capăt. Spre nord, celălalt capăt în; -ita spre şoseaua ce străbătea podul, ducând pe insulă. Nu ar fi tras la ţărm acolo; era prea aproape de casă Ar fi trebuit să folosească şoseaua principală pentru a ajunge la autostradă, şi asta ar fi fost riscant. O cine conducea spre proprietate ar fi putut să o vadă. Ea ar fi ales capătul ăsta de plajă. Cel puţ: n, aic ir fi venit el, dacă ar fi fost în locul lui Nouf.

Negăsind nim c în enclavă, escaladă următorul zid şi se uită în jos. O luntre mică, arătând de parcă nu ar fi fost atinsă de deceni era legată de un cârlig metal- bătut în ; i. Lângă cârlig, proptită de acelar zid, era o baracă veche, uzată de trecerea vremii ş :umva cu un aspect prietenos. El începu să simtă o stare de surescitare. Vedea cu och m iţii supla si' le- tă neagră a lui Nouf, subţ ică şi concentrată, tăind valurile pe un scj .-jet galben şi oprind la plaja asta. Coborî zidul.

Inspectând nisipul, gă: o harababură de urme de picior, unele sufic nt de n :i pentru a fi fost făcute de o femeie. Scoase din buzunar pantoful roz aflat în bună stare. O comparativ rudimentară dovedi că cel puţin trei perechi de urme ar fi putut fi de mărimea lui Nouf. Multe dintre urme se ter- rr iau la gura barăcii.

Uşa era închi=ă h'ue, cu un lacăt cu cifru pe o balama de metal. Nayir merse în jurul barăci: căutând o intrare alternativă, dar nu erau nici măcar ferestre, aşa că se întoarse la uşă. Lacătul era îndărătnic, dar, când îl smuci, se auzi un trosnet de lemn şi întreaga placă de metal, cu balama cu tot, i căzu în mână, uşa zvâcnind, e .,oerată.

O întredeschise încet şi aruncă o privire înăuntru. Ceea ce văzu îl făcu să scoată un fluierat de încântare. în centrul încăperii se găsea o motocicletă neagră şi lucioasă, sprijinită elegant pe cric.

Lângă uşă găsi un felinar de camping, pe care îl folos pentru a propti uşa deschisă mai larg. Lumina soarelui

se revărsă în spaţiul strâmt, spartan orgai 'zat ş orăfi :, mirosind vag a loţiune pentru plajă. Un coş atârna de un cui p~ns în perete, şi în el găsi un ruj, nişte pudră, loţiune şi o cutie mică de pernuţe gumate cu gust de nucşoară. Lângă coş, o robă albă atârna într-un cârlig, iar lângă ea, în alt cârlig, atârna o cască având o pereche de mănuşi băgate înăuntru. Pe podea, pe jumătate ascunsă sub tivul robei, se afla o hartă veche a oraşului. O ridică şi citi scrisul de mână de pe margi ie. Era un scris graţios, o mână de feme e. „A doua la dreapta după semafor" şi „chiar pe primul drum de pământ după aceea". Cineva încercuise grădina zoologică.

Nouf. El îşi frecă ceafa, cuprins fiind de un pătrunzător fior rece. Şi-o imaginase de multe ori pe fată, dar nu mai avusese niciodată o astfel de senzaţie, de parcă în orice moment ea ar fi putut păşi în încăpere. Ieşi d'-> baracă şi se uită împrejur, aşteptându-se întru câtva să fie cineva acolo. Plaja era goală, dar senzaţia misterioasă a prezenţ. ei ' tăru

îşi trecu o mână peste faţă şi se întoarse înăuntru. Motocicleta era suplă şi elegantă. îi dădu ocol: „ în umbra din spatele ei, talpa lui dădu peste un loc moale; cu o altă trosnitură puternică, scândura din podea se crăpă şi piciorul îi căzu în nisipul de dedesubt. îşi scoase piciorul ş: ibservă o margine neagră sub un văl subţire de nisip. Aplecându-se şi scoţând scândura ruptă, găsi un loc scobit, aproape un compartiment, în spaţiul acela era un caieţel negru, nu m, mare decât palma lui. Era atât de uimit, încât la început nu îl atinse; se uită lung la el, de parcă ar fi aşteptat să nu-1 mai înşele ochi şi să devină o cărămidă veche sau o lespede putredă de lemn. Dar nu, era un caiet toi it, îmbrăcat în piele. Cu gesturi grijulii, îndepărtă nisipul de pe suprafaţa sa şi îl scoase din ascunzătoare.

In compartirientul gol, zăi o urmă de lumină venind din stânga i, lipindu-ş ibrazul de podea, observă că acel spaţiu secret era la o lungime de braţ depărtare de lumina soarelui. Cineva strecurase probabil aici caietul de afară.

Deschizând coperta cantului, descoperi ur urnal, la fel de dens înţesat cu text precum un comentariu al

Coranului text scris, în cazul acesta, cu aceea: caligrafie elegantă pe care o văzuse pe hartă.

Allah, iartă-mă, zise Nayir. Deschizând la o pag nâ la întâmplare, începu să citească.

In numele lu Ulah, atotîndurătorul, atotştiutorul, astăzi aproape că m-am «-'-ucis, dar mi-a fost prea teamă să o fac. Nu am avut curajul să-mi văd propriul sânge. Aşa că mi-am luat schi-jetul şi am mers cu el ca o nebună, am tot mers până când mi s-a terminat benzina şi m-am trezit singură în mijlocul mării. Mai nuteam vedea ţărmul, dar se întuneca şi m-am gândit că aveam să mor atunci accidental, pentru că ATUNCI mi-am dat seama că nu voiam să mor cu adevărat, voiam doar să scap. Am fost atât de fericită înţelegând asta, şi atât, atât de speriată să realizez că AŞ PUTEA muri, din prostie. Dar atunci, ca un mesager al unui înger, a apărut el cu o barcă. A venit cu reflectorul şi cu sirena şi cu încă cineva, şi m-a scos din apă. Allah, iartă-mă, m-am ţinut de el şi am plâns ? nu i-am dat drumul până acasă. Şi nici nu am întrebat măcar cum de m-a găsit.

Nayi • răsfoi următoarele pagini şi citi un alt pasaj Ia întâmplare.

Allah, te -og, iartă-mă, ştiu că e greşit să îl iubesc, ştiu că m-ar încătuşa Ş m-ar face nefericită pentru tot restul vieţii, dar tot trupul meu tânjeşte după el. Nu pot să mi-1 alung din minte. îmi ar ntesc de lecare lucru pe care îl face, indiferent cât de mărunt, ni doresc să pot vedea mereu zâmbetul lui,

să îi aud vocea, atât de blândă, atât de sigură si de inteligentă.

Tânjesc după atingerea lui şi el ŞTIE asta, dar nu acţionează.

Nu poate. Nici eu nu pot. Ar duce la atâta durere, la atâta

primejdie pentru mine... şi pentru el de asemenea, ştiu asta.

Nayir îşi îndepărtă privirea de la c iei. Despre cine sena? Cineva cu o barcă, sau având acces la una - dar putea fi orie. ne. Plimbarea cu barca era o distracţie extrem de populară, mai ales în serile de vară, când a fi pe apă reprezenta : ngura modalitate de răcorire. Ce fel de bărbat ar fi urmărit-o pe mare?

Domnişoara Hijazi avea dreptate; trebuia să existe un al treilea bărbat. Nayir mai răsfoi câteva pagini, dar nu gasi nici o pomenire a unui nume, doar o revărsare de dor zădărnicii. Decise să citească jurnalul mai târziu, când ar fi avut i lintea mai clară. II vârî în buzunar.

Apoi se apucă să inspecteze motocicleta. Era acoperită cu un strat fin de nisip. Torpedoul era descuiat, dar gol, \ mult prea mic pentru a încăpea acolo o pereche de pantofi. Aruncă o privire asupra ghidonului, a pedalelor, a şe: orice loc pe care ea l-ar fi putut atinge, doar ca să fie sigur că explorase toate elementele. Un înveliş gros de nisip acoperea cauciucurile, întărit în profilurile anvelopelor. îşi vârî degetul într-una din caneluri şi frecă nisipul în palmă. Era de granulaţie fină, de bejul cel mai pal. Mai mult ca sigur că provenea din deşert.

Când se ridică, privirea i se opri pe emblema cromată de pe rezervorul de benzină. O emblemă Honda. Degetele sale urmăriră modelul cunoscut: o pasăre cu o mgură aripă întins; în lateral. Fiecare pană era adânc brazdată. Apoi observă.

Allah, ce nătărău sunt!

Atinse din nou emblema. Cinci pene, la fel de prec.s trasa te ca dungile de pe piciorul cărr ei. 4 "itându-se mai atent, văzu o urmă de sânge şi fire de păr pe emblemă. Probabil proveneau de la cămnă.

Năvalnic, toate se adunară cap la cap. Deci *aşa* se întorsese ucigaşul din deşert. Nouf ajunsese la grădina zoologică pe motocicletă. Ucigaşul se întâlnise cu ea acolo, o doborâse si o pusese în camionetă. Aşezase motocicleta în spatele camionetei îndesând-o alături de cămilă, apoi condusese până în valea seacă. Căldura trebuie să fi încins emblema meta că precum un fier roşi - de ai urmele de pe p orul cămilei. Odată ce ucigaşul o abandonase pe Nouf, împreună cu cămila şi cu

camioneta, în deşert, sărise pe motocicletă ş. ;e înapoiase aici.

Na; 'r părăsi baraca şi cercetă : 'pul. Vreo sută de perecl de urme duceau în ')s, spre apă, şf ilte cincizeci duceau în sus, spre poartă. Un lucru, cel puţin, era e ident: după ce se descotorosise de motocicletă, ucigaşul ar fi putut pleca în 01 :e lirecţie.

Scoase un *miswak* din buzunar şi începu să mestece. Deşi ucigaşul nu lăsase urme evidente în nisip, lăsase un soi de amprentă cu 'oasă: faptul că pusese la loc motocicleta. In mod clar, o cunoştea pe Nouf îndeajuns de bine pentru a şti despre acea plajă ş lespre baraca de acolo, suficient de mare pentru a ascunde o motocicletă. Era ceva ce ar şti o persoana dacă o urmările cu barca pe mare. Dar, odată ce pusese la loc motocicleta, încotro se îndreptase?

Nayir merse de-a lungul ţărmul . Nu era nici un schi-jet acolo, doar acea luntre. Se uită împrejur după o pereche de vâsle, dar nu văzu vreuna. Muhammad specificase că Nouf folosea un schi-jet pentru a aiunge la plajă. Conform spuselor lui Othman, servitorii găsiseră schi-jetul ei în docul de pe insulă în după-amiaza în care dispăruse. Aşadar, persoana care adusese înapoi motoc :leta aici trebi ʟ să fi luat schi ;tul pentru a ajunge pe insulă. O făcuse oare pentru a se descotorosi de dovada că Nouf fusese pe plaja? Sau o făcuse pentru că era singura modalitate de a ajunge acasă?

Na; ir pri vâltoarea de urme şi decise că era timpul să îl sune pe Mutiaq.

Ceva mai ârziu în după-am iza aceea, cei doi bărbaţi se căţărară peste 7'd. Când Mutiaq văzu nisipul, slobozi un fluierat încet.

- Straşnică grămadă de activitate, spuse, frecându-şi mâinile de plăcere.Nayir îl urmă de jur împrejur, ascultând fiecare murmur di:i gâtiej şi încercând să intuiască înţelesul său pe ci pul lui Mutlaq, dar prietenul lui avea o expresi I de concentrare intensă.

Tu ai fost aici, observă Mutlaq. De asemenea, prietenul tău Othman. Dar nu în acelaşi timp.

Nayir se strădui să înţeleagă de unde ştia Mutlaq asta, apoi îşi aminti că urmele lui Othman fuseseră şi în locul de tabără din deşert.

El a fost aici înaintea ta, spuse Mutlaq. Acestea sunt urmele lui... tot foarte recente.

Urmele erau adânci şi, odată ce Nayir le izolase I " n mulţimea celorlalte, observă un nou amănunt.

- A ver i aici cu cineva?

- Cu o femeie, cred. Mutiaq arătă spre celelalte urme, care erau mai mici, dar tot adânci. E un lucru ciudat că, noaptea, oamenii lasă urme mai adânci în anumite tipuri de nisip.

Nayir se gândi că Othman probabil venise aici cu Katya, deşi poate că venise cu una a ître surorile lui.

Deci crezi că au fost aici seara?

- Aş spune că era destul de întuneri c.

- Mai recunoşti şi alte urme din deşert? întrebă Nayir.

- Da. Othman nu a venit aici cu fata din deşert. Dar ea a venit înaintea lui. Uite.

Urmări un set de amprente de talpă care duceau de la ponton spre baracă, şi un alt set, de la baracă la poartă. In afara măsurii de pantof, cele două seturi de amprente nu arătau deloc la fel. Când Nayir sublinie asta, Mutlaq se mulţum să înalţe i n umeri.

- înseamnă că şi-a schimbat pantofii în baracă. De la baracă la poartă, mergea pe lângă o motocicletă aici sunt urmele de cauciucuri. Probai J avea nevoie de pantofi ma' solizi pentru condusul motocicletei.

Nayir nu ştia ce să spună. Avea încredere în Mutlaq.

- în orice caz, adăugă Mutlaq, arătând spre amprentele de lângă dârele de cauciucuri, astea sunt aceleaşi urme pe care le-am găsit in deşert.

Să zicem că Nouf a plecat de aici cu motocicleta, spuse Nayir. Cine a adus-o înapoi? In momentul ăsta e în baracă.

Mutlaq se plimba de colo-colo. Putea să izoleze întoarcerea motocicletei, dar urmele de tălpi de lângă ea fuseseră acoperite de altele ma- recente. Exista o singură amprentă clar di- ;ernat. ă, şi aceea îi aparţinea lui Nouf.

Mutlaq se învârti în jurul amprentei, studiind-o cu atenţie din diverse unghiuri. Apoi îngenunche şi se apropie foarte mult de ea. îşi apăsă eh 'ar obrazul pe nisip şi o inspectă dintr-o parte. Când se ridică c i nou, ştergându-şi obrazul, spuse:

- E urma lui Nouf. Ea a adus motocicleta înapoi.

Nayir era stupefiat.

- Eşti igur?

-Da.

- Vezi vreo dovadă că ar fi fost răpită aici?

Nu. încă nimic.

Mutlaq continuă să inspecteze nisipul, ghemuindu-se pe alocuri, urmărind contururi cu degetul, atingând urmele de tocuri, de vârfuri, pipăind după soliditate. Nayir îl privea admirativ. Era ca un membru al unei echipe de căutare-şi-sal- vare care cunoaşte un teren suficient de bine pentru a-i şti secretele, doar că terenul lui Mutiaq era un peisaj în miniatură, dealun e ş vă ; unei borduri de urmă de picior. „în faptul că Allah trim e jos sprijin din Cer, şi face să renască Pământul după moartea sa, |î în schimbarea Vânturilor, există semne pentru cei care sunt înţelepţi." Allah putea fi cunoscut prin semnele Lui, ş peisajul lumii era unul dintre cele mai mai dar şi peisajul lui Mutlaq, mai mic şi făcut de om, deţinea secretele sale divine.

Mutlaq nu făcu alte descoperiri, dar putu să reafirme ceea ce Nayir aflase deja: că Nouf nu fusese răpită aici şi că ea era uiuma persoană care adusese motocicleta înapoi în baracă.

Nayir simţea o năruire deznădăjduită, îngrozitoare a speranţei si se strădt să se gândească la teorii alternative.

E po: .oii ca ea să se fi întâlnit cu cineva aici? întrebă. Poate că a adus înapoi motocicleta şi apoi s-a urcat cu cineva într-o maşină.

- Nu ei ci un semn de aşa ceva. De fapt, urmele ei cele mai proaspete duc direct spre apă. Cred că s-a urcat într-o barcă.

Nayir se întoarse cu gândul la scurtul fragment din jurnal pe care-1 citise. Nouf cunoscuse un bărbat n.isterios cu o barcă. Era posibil ca răpitorul ei să fi venit cu ambarcat'- neaf dar, dacă aşa se petrecuseră lucrurile, atunci unde se afla schi-jetul pe care îl folos : ea pentru a ajunge pe plajă? Scăpase răpitorul de el? Sau ea se întorsese de fapt pe insulă?

Totul devenea neclar, şi s gura lui 'eorie cu temei că Nouf fusese răpită la grădina zoologică era pe punctul de a se prăbuşi sub povara noii evidenţe. Mutlaq observă tulburarea lui. De îndată ce Na, ir î ;xplică ; tuaţia, Mutlaq se ofer să îl însoţească la grădina zoolog ă pentru a arunca o pr'vire. Recunoscător, Na) .r fu de acord.

24

In ziua următoare, Nayi: ntra cu jeepul pe insula neamului Shra\ înarmat cu o cutie de curmale din piaţa Balad, unde încă le mai încolăceau cu mâna, le aşezau în straturi în forme geometi :e şi le împachetau în folie decorativă aurie. Parcă în faţa casei şi ridică g uliu curmalele de pe scaunul de lângă el. Cutia era grea şi caldă, şi el ar fi vrut să o păstreze, nu din pricina vreun . pofte subite de curmale sau pentru ambalajul strălucitor, ci pentru că m . mea lui de astăzi nu era deloc una

generoasă, iar dăruirea unui cadou atât de fin şi de simplu mirosea a amăgire.

O femeie îl întâmpină la uşă. Purta o rochie neagră de casă şi o *burqa* neagră prin care el îi vedea doar ochii. Uitân- du-se la mâinile ei, observă că unghiile erau modest de scurte şi că un şirag de mătănii înconjura încheietura. Ea îşi înclină repede capul, îş» vârî mâ nilc în mâneci şi îl salută pe Nayir cu un *„Ahlan wa'Sahlan".* El îşi întoarse privirea.

- Iertaţi-mă, spuse ea, cu glasul scăzut şi umil. Vă pot duce în camera de zi.

Nu, nu. Fiţi, vă rog, amabilă să spuneţi unuia dintre fraţi că Nayir ash-Sharqi aşteaptă la uşă.

Agitată, ea făcu un pas înap< şi şopti:

Vă rog, *Ahlan wa'Sahlan.* Faceţi-vă comod. Dacă ştiţi drumul spre camera de zi, sunteţi bine-venit să mergeţi singur într-acolo.

De parcă ar fi fosl enată de propria îndrăzneală, se întoarse 'Ute pe călcâie şi porni grabnic de-a lungul holului.

El o urmări îndepărtându-se. Odată ce dispăru din vedere, intră în hol şi închise uşa. Pe când străbătea culoarul în vârful picioarelor, se întreba dacă ea avea să fie suficient de politicoasă pentru a-i informa pe bărbaţi despre sosirea lui.

Zece minute mai târziu, o femeie cu văl şi mantie apăru în cadrul uş: ducând un serv" iu de cafea. Femeia părea agitată, şovăind la uşă, strângând cu mâini tremurătoare marginea tăvii. In loc să o lase lângă uşă, intră în cameră şi încercă să i-o ducă lui Nayir, dar ea era scundă şi tava era grea, înclinân- du-se sub greutatea ceştilor de st elă, a uni castron cu curmale şi a unei cafetiere de alamă. Colac peste pupăză, erau împrăştiate perne de >ur împrejur şi cineva lăsase pe podea o carte, un alt serviciu de cafea şi un set de cărţi de joc. Nayir sări în { ăoare şi se repezi spre ea, dar nu o putu împiedica să calce pe o pernă.

— *Ya 'rub!* str gă, împiec :ându-se.

El prinse două ceşti înainte să alunece de pe tavă.

Văzând mâin le care ţineau serviciul de cafea, îş:' dădu seama că era aceea fată care îl întâmpinase la uşă. Ea întinse tava spre Nayir şi el o luă, lăsându-i timp să

îşi ridice *burqa.* Când fu înlăturat vălul negru, Na; I se trase un pas în spate.

Era leit chipul sure n :i, Nouf.

Imbujorându-se intens, fata luă înapoi ser al de cafea şi îşi înclină capul. Nayir clipi de câteva ori şi şi întoarse privirea,[1] dar ochii erau atraş in mod irezistibil spre faţa ei. Văzuse numai o fotografie cu Nouf, dar amintirea din sala de examinare a institutul] de medicină legală era destul de clară.

- Mă scuzaţi. Sunteţ . o Shrawi.

— Da. Numele meu este Abir.

- Sora lui Nouf.

„Cea de pe schi-jet", se gândi el. Avea npresia că era aceeaşi fată, dar nu putea fi sigur. Era s. gura soră apropiată de vârsta lui Nouf. Ochii lui refuzau să-1 asculte; nu şi-i putea lua de la chipul ei şi, cu cât se uita mai mult, cu atât devenea mai uşor să îşi păstreze priv ea acolo, urmărindu curba tâmplelor, a bărbiei, a maxilarului, scrutând în căutarea unui aspect care să demonstreze că nu era Nouf. Cel puţin, asta îş;
spunea în sinea sa. Deşi era absurd, avea impresia că o cunoştea şi că, într-un fel, şi ea trebi .a să îl cunoască.

După câteva clipe, fata îşi adună curajul, lovi perna cu piciorul, dând-o la o parte, şi puse servi"'ul de cafea într-o zonă liberă de podea. Ingenunche si îi turnă o ceaşcă de cafea. Când o înmână, roş.. El îşi dădu seama că se uita nsiscent.

Ea îşi împreună mâinile în poală.

Tata a spus că sunteţi un om cinstit.

' îtreaga sa fiinţă striga: „Chiar sunt un om cinstit!"

Un om al deşertult i, adăugă ea, aruncând repede: o pri- v ire la faţa lui.

Dnitr-odată, lui Nayir i ¡e strânse inima. Da, poate că era exact ca Nouf, o femeie care s-ar căsători cu un bărbat cin: .i t ca să se poată debarasa de el pentru o ilui ie. Gândul îl dezmetic şi luă ceaşca de cafea, recunoscător că putea face ceva cu mâinile. In' ferent de cum arăta şi de cum era ea, el ştia că prezenţa fetei îi jferea oca a de a afla ceva despre Nouf, dar nu h trecu pr n ite nit măcar o întrebare bună; cele care îi veneau în ninte păreau toate groaznic de nepotri' te. Când o prii" iarăşi zăr eamă în ocl ; ei.

Ierta] mă, şopti ea. Nu abordez nic .udată aşa bărbaţii. Vă rog să mă credeţi, fac asta doar pentru că e necesar. Viaţa noastră s-a schimbat atât de mult de la moartea lui Nouf... Am fost închise pe nsulă... nu ma putem merge pe ţărm. Fraţii noştri se 'em că vom sfârşi ca Nouf. Ei asta spun, dar de fapt se tem să nu aflăm ceva ce n-ar trebui.

In vocea ei se imţea panica, şi asta stârni istinctele lu protectoare.

- Ce este?

îmi :er scuze, doar că... am auzit că investigaţi ce s-a întâmplat cu ea. Altfel nu v-aş ruga, şi îmi pare rău că aduc vorba de asta, dar ...

Nu, continua , domnişoară... Shrawi.

Ea insp.iă adânc.

Domnişoara F azi a fost aici şi a pus întrebăi despre Nouf. Am vrut să îi spun ce ştiu, dar nu am putut.
Fata cobori privirea, uitându-se la mâini)'" sale

.El ar fi dorit să ştie de ce ascunsesc nformaţii faţă de domnişoara Hijazi şi alegea în scmmb să le dezvălu': li 1, dai se temea să nu rupă vr; i. întrucât tăcerea se prelungea, începu să îl cuprindă ni iştea, aşa că întrebă cu blândeţe: Ce ştiţi?

Ochii fetei zvâcniră dinspre serviciul de cafea înspre genunchiul lui Na r, de parcă se străduia să stăpânească o groază care creştea înlăuntru.

în : ua în care Nouf a c părut, spuse ea, s-a certat cu fratele meu.

El simţi un nod în stomac.

- Cu care dintre eii Cu Othman.

Na; i>- încerca să păstreze o mină calmă, dar „na ii bătea puter"꞉c în p--pt.

- A fost o încăierare zdravănă, continuă fata. Erau în bucătărie, certându-se pentru ceva. N-am au: pentru ce, i indcă la început şopteau. -Urmau să iasă să pi- ibe câin dar dintr-o- dată au început să ape. Pentru mine nu avea nici un înţeles ceea ce spuneau. Nouf a fugit în camera ei. Othman a rămas locului. Părea năucit. Apoi a urmat-o.

Ce s-a întâmplat după aceea?

Cu mâini tremurânde, fata aruncă o privire spre uşă. A început liniştit - se certau tot în şoaptă , dar apoi a devenit mai tare. Ea ţipa, şi nu ştiu ce făcea el. Eu stăteam afară, în dreptul uşi', aşa că nu i-am văzut, doai -am auz Şi ce spuneau? întrebă Nayir.

Ceva despre, nu prea înţeleg. Ceva despre a nu lăsa asta să se întâmple. Ea i-a spus ceva şi asta 1-a înfiHat. Aveam impresia că ea v< 'a să facă ceva şi Othman nu voia ca ea să facă lucrul ăla. Nu ştiu ce anume. Era fu"os. Iar Nouf părea speriată.

Şi c-e s-a întâmplat? Cum s-a terminat? Nouf a ieşit fugind din cameră şi apoi a ieşit Othman, urmarind-o. Ea... Domnişoara Shrawi şovăi ' apăsă palma peste gură. Avea sânge pe braţ. A fugit din casă - pe uşa din

bucătărie. Cred că a coborât pe plajă cu câinii. Pe urmă a
itrat mama şi voia să şt: ce se petrecea. Othman i-a spus că nu era nim' , că Nouf era agitată în legătură cu nunta. Şi ea 1-a crezut.

— Şi dumneavoastră nu i-aţi spus adevărul?

N-ar fi ascultat. Nu când e cuvântul meu împotriva celui al lui Othman.

Nari [1] se lăsă pe spate, lovit de o năuceală rece. Othman nu îi pomenis: nimic despre asta, şi era greu să şi—1 ima neze pe j rietenul lui atât de fum >s. Trebu ; să fi avut un motiv sc os. Ce anume îi spusese Nouf? Ii mărtui sise despre sarcină? Despre planul ei de a pleca la New York? De ce ar fi făcut-o?

înţeleg de ce nu aţi vrut să îi povestiţi aceste lucruri dom nj«oarei Hijaz , spuse el. A fost o dovadă de prudenţă lin partea dumneavoastră.

Fata încuviinţă din cap, tulburată. Auz ă o bufi :ură în hol şi ea se ri că iute, dar nu intră nimeni.

Pot să vă mai întreb ceva? spuse Nayir.

Ea se uită îngri jrată spre uşă.

Da.

- Aţi văzut-o vreodată pe Nouf intrând în camera lui Othman? Mă interesează mai ales dacă a vorbit ea vreodată despre ^chetele lui.

Fata clipi derutată.

Nu. Nu îmi am iţesc. De ce?

L-oseşte un hanorac de-al lui Othman.

Ea ..A miji ochi: cugetând.

Dacă stau să mă gândesc mai bine, în aduc aminte că el îl căuta. Una dintre servitoare ne-a întrebat dacă nu-1 zăriserăm. Eu n-am văzut-o niciodată pe Nouf intrând în dormitorul lui, dar e udat... ea a pomenit o dată de haina lui înainte de a pleca. Vorbeam despre trusoul ei. Era nerăbdătoare să vadă jachetele pe care le alesese Qazi pentru ea. A spus ceva de genul „Sper să primesc un hanorac de deşert ca al lui Othman". La momentul respectiv am crezut că era doar încântată în legătură cu hainele ei. Voia câte una din fiecare, cl iar dacă nu le-ar fi purtat niciodată pe n ana, dar acum c ar pare ciudat.

Nayir se lăsă mai în faţă. Mai lipsea ceva în afară de hanorac şi de cămilă?

- Da. Fata se uită spre faţa lui, dar îşi întoarse repede privirea. Şi-a luat aurul. De-asta m-am gândit că fug ¡e.

- Cât lipsea?

Ea şovăi.

- Fraţii mei nu ştiu nimic despre asta.

- N-am să spun nici un cuvânt.

Ea încuviinţă.

- Piese în valoare de aproape două m oane de riali, inclusiv pietrele preţioase.

Nayir încremer , surprins de sumă. Două mii oane de riali erau bani suficienţi pentru a tr^i neva confortabil an ntrep\ De ce nu le-ai spus frai _or tăi?

- Mă gândeam că Nouf le-a luat, şi nu am vrut să înrăutăţesc lucrurile pentru ea. Mi-era teamă că ar da-o cumva de gol. Apoi, mai târziu, când am aflat că mu se... Fata înghit nodul ce i se pusese în gât şi se reculese preţ de-o clipă. Mi- a fost teamă să le spun fraţilor me Dentru că am început să mă gândesc: Dar dacă nu a fugit? Dacă a răpit-o cineva şi i-a furat banii? Mi-a fost teamă să-i spun chiar ş name: pentru că, dacă ea le spunea fraţilor mt .. ,-i dacă Oth... dacă el ştia ce se întâmplase cu Nouf? Ştiu că sună nebunesc. I îndreptă umerii şi şopti: Nu puteţi spune *nimănui* aceste lucruri.

- N-am s-o fac, o asigură Nayir. Dar aş dori să vă ma întreb ceva. Cum să aibă Othman acces la seiful ei?

Fata tremura din toate mădularele, nemaifi id în stare să vorbească. El privi îngrozit cum începură să-i curgă lacn ffl e pe obraji. Se căută prin buzunare după un şerveţel, deşi ştia că nu avea nimic să I ofere.

în acel moment se auziră paşi în hol. Domnişoara Shraw îşi lăsă repede *burqa* jos, pe când se deschidea uşa.

Intră Tahsin, cu Fahad în urma lui. Na- r încerca să se adune, dar nimeni nu observă starea lui de tulburare. Tahsin arăta de parcă tocmai ar fi mâncat copios şi era pregătit pentru un pui de somn. Se uită la dezordinea din încăpere, dar. când îl văzu pe Nayir, faţa i se lumină uşor.

- Frate, cum îţi merge?

Traversă camera, aruncând o priv e fugară spre sora sa. Ea o porni spre uşă, dar Fahad o apucă de braţ.

- Hei! se răsti bărbatul.

Tahsin se întoarse.

- Cine e?

- Sora ta! Fahad o ţinea de braţ cu hotărâre. Ce cauţi aici?

- Servesc cafeaua, murmură ea.

Sunt o sută de servitori în casa asta ş. u serveşti cafeaua?

Fahad întinse mâna înspre *burqa* < i, dar fata se eliberă şi ieşi în fugă. Fahad se duse după ea. Vocile lor răsunară în hol.

I-oj arătat faţa?

- Doar serveam cafea şi curmale!

Ce alte lucru: dulc i-ai pus în braţe?

Tahsi.. se întoarse spre Na-'ir.

îmi pare foarte rău... te rog, ia loc.

- Mulţumesc.

Fă-te comod!

Nayir luă cu'" i cu curmale de pe masă şi i-o înmână lui Tahsin, care o acceptă cu o uşoară plecăciune.

Şi 1 ce mult îţi plac cele glasate, spuse Nayir. Dar astea sunt noi. Ai piers'ci înăuntru.

Mulţumesc. Te rog, ia loc! Tahs i î: pungi gura şi deschide cutia. Arată magnific! Te rog, încearcă una!

Nayir luă o curmală : mestecă mecanic, cu mintea zvâcnind de povara gându~⁏lor. Fahad se întoarse în încăpere şi mâncă la rându-i câteva curmale ar Nayir află că Othman nu era aşteptat acasă decât peste câteva ore. Brusc, se ˀmţea recunoscător pentru că putea să îl e>' e. Restul conversaţiei fu de complezenţă şi, de îndată ce se ivi prileiul, îşi luă rămas-bun. 25

„Incredibi' i e r ntea unei fete." împinse la o parte caietul şi se ridică de la măsuţa din nr i sufrageri : a cabin' , frecân- du-şi och , Junalul era poate mai lung decât comentariile coranice ;i hotărât obsedat de dragoste şi de idei romantice despre .itorul ei. îl ci'i' c cu prop: i il interes obsesiv, rapid şi în amănunt, sperând să termi ie cât de grabnic putea, pentru că î iădea senzaţia unei itru ur⁚ a une incălcăr ntimi- tă ii c va răposat.

O văzuse doar fragmentar până atunci; trecuse prin mintea lui ca o femeie pe stradă. Acum îi auzea în sfârşit vocea şi putea să şi-c imagineze mişcându-se şi gândind. O vedea scundă şi vânoasă, îşi imau na că gesturile ei vor fi fost fine, dar hotărâte. îi plăceau bomboanele cu mentă, fundele negre pentru păr, şi nu o deranja să se murdărească. Iubea animalele toate felun'dar ma iles câinii e Shams şi" Thalj, pe care i ţinea la grajduri şi îi pl îba în fiecare zi Dir când în când era pre oasă: făcea desene cu câini şi le eticheta părţile trupului cu un scris

elegant. De asemenea, lua notiţe ample despre comportamentul lor, un stu¡U ştiinţific cu care Samir s-ar fi mândrit.

Cea mai mare parte a sci turii ei era despre un bărbat misterios care o salvase pe mare cu barca lui, dar nu'existau suficiente indicii pentru a dezvălui dentitatea lui Deşi ea fusese atentă să nu pomenească numele bărbatulv' reuşise să îl descri" Era provocator, discret, inteligent. Se purtase prac- c precum un supererou atunci când o salvase cu barca. To- tur-, nu era cineva faţă de care făcea confidenţe, mai degrabă o persoană faţă de care păstra secrete şi pe care o vedea rareori. Nu părea a fi Muhammad. Nayir avea impresia că Nouf vorbea cu Muhammad, că se simţeau bine împreună şi se cunoşteau teme .ne. Bărbatul din "irnal era un străin romantic

In ciuda revărsărilor de poftă trupească şi de frustrare, totuş ceva lipsea, acel ceva care transformase fanteziile ei adolescent e în necugetare concretă. în privinţa multor lucrur sentimentele ei, întâi*- ri'e secrete, planurile ei de viitor - era mult prea încrezătoare. Il plătise pe Eric, dar nu era mu j meni iune a vreunui contract, doar „prietenie" şi „încredere", şi îi dăduse umătate n ban n avans, plus mici suplimente ic-colo. De ce reprezenta fuga la New York singura soluţie? Nu ar fi putut găsi un mod mai bun de a-şi împlini visurile, mai aproape de casă, într-un loc mai sigur? Era doar o romantică i icurabiiă? Sau ţinea de faptul că acasă nu era în siguranţă?

Nu pomenea r ;ăieri de convorbi le ei telefonice secrete cu Qazi, ceea ce era bizar, având în vedere că nota toate deta- l.ile aven ti ei il- te Dacă iubitul ei era Qazi, atunci discuţiile la celular ar fi fost cele mai mărunte dintre păcatele ei. Doar dacă nu cumva r nţea Q_a / şi nu existase nici o convorbi. doar întâln i ecrete. Dar nstinctul îi spunea lui Nayir că nu Qa i era iubitul fete: **lingura** menţionare a lui venea în jumătatea a doua a caietul_.i: „Am acceptat astăzi propunerea lui Qazi de căsătorie E înspăimântător gândul de a mă mărita cu el, dar e singura cale".

Singura cale pentru ce anume? Pentru a părăsi ţara, presupunea el. Şi de ce? Deoarece Qazi era suficient de inocent pentru a nu suspecta manevrele aii, suficient de

demn de încredere pentru a-şi ţine promi unea de a o duce la New York.

Era derutant să vezi asemenea calcul în mijlocul unui romantirm atât de siropos Totuşi, exista un lucru la acel jur nai pe-care Navir îl găsea amuzant. în susul unei pagini, Nouf scrisese: „Cele 77 de cuvinte pentru dragoste" şi, cu caligrafia ei elegantă, ■ istase cuvintele odată cu toate explicaţiile lor. Era *hubb,* care însemna dragoste, şi totodată sămânţă; *'ishq,* încurcătură, dar şi o deră care strangulează un copac; *hawa,* simpatie, dar şi *eroare-, jitna,* dorinţă pătimaşă, dar şi haos; *kayam,* rătăcire însetată prin deşert; *sakan,* calm; şi *izaz,* dragoste demnă. Apoi lista devenea mai sumbră, de la captivare la confuz si năpastă, până la depresie, mâhnire şi necaz, culminând cu *fanaa,* nonexistenţă. Pagina se evidenţi, ca o operă de artă, cu înflorituri în colţuri şi un „In numele li i Allah, cel mai drept, cel mai îndurător" sc.is deasupra. Fiecare cuvânt fusese co" at cu o dibăc : perfectă, fiecare semn diacr . stătea în locul său cuvenit. Era ciudat că pagina aceasta con tea singu-ra referinţă deschisă la Islam din jurnal şi, de asemenea, si n- gura privire filosofică asupra dragost i. Dec Nouf nu era complet învăl tă în vise adolescentine.

Ceea ce îl frapa cel mai tare era tiuul. Deşi existau ceva dispute dacă toate cele şaptezeci şi şapte de cuvirte puteau fi numite cuvinte pentru „dragoste", ele puteau cu ceratud: ie descrie condiţia îndrăgostiţilor. Şi o asemenea bogăţie de vocabular nu făcea decât să-i întărească proprii senzaţie de sărăc" romantică. Cum de puteau ex'",ta atât de multe feluri di iubire, : totuşi un bărbat putea muri fără să cunoască i. "umătate din ele? După ce contemplase pagina câteva minute, ajunsese să creadă că asta era ceea ce voi e Nouf: să cunoască toate felurile de iubii e, deşi pe unele era mai bine să le laşi în pace.

Acum stătea în bucătărie, aşteptând să fiarbă cafeaua. In timpul pauzelor de la lectura jurnalului şezuse la măsuţa din sufragerie înconjurat de hărţile sale de navigat , de hărţile deşertului şi cele maritime. Adesea, când se plictisea sau era pur şi simplu prea obosit pentru a face altceva, se uita la hărţile sale şi găsea amintiri bune acolo, precum şi o anumită linişte a minţi pe care numai o asemenea pustietate o putea

inspira. Dar în seara asta adunase hărţile pentru a-1 ajuta să vizualizeze călătoria lu Nouf în deşert, de parcă, dacă ar fi trasat pe hartă punctul ei de plecare şi locul mor , unir d spaţiile intermediare, ar fi putut găsi p^sa psă a acelui m ;ter.

Ajunsese la concluzi[-3]. că ea ar fi putut părăsi proprietatea mergând cu schi-jetul în jurul părţii ves*' :c a isulei. In felul acesta, nu ar fi trecut prin dreptul camere de zi a femeilor şi ele nu i-ar fi auzit vir :tul motorului. Trăsese la ţărm Şi îşi schimbase h< iele, scoţându-şi pantol ¡¡j j buzunarele mantiei negre ş transferândi i în buzunarele robei albe. Apoi se dusese la grădina zoolopică cu motoc cleta, dezlănţuirea e fe cită de libertate.

Excursia lu Mutlaq la grădina zoologică încurcase totul. Găsise urmele lui Nouf pe drumul de acces, i erau semne ale une sbater dar haosu mpregnat în pământ făcuse nripo^ibil să spui dacă existase un atacator. Părea ca Nouf să fi căzut în apropierea tufişurilor atunci işi pierduse probabil pantoful roz. Urmele de târâre nu păreau a avea legătură cu Nouf, pentru că, la un moment dat, ea se rid ase în picioare şi se dusese la camionetă. Suferise oare vreun fel de atac de leşin - poate de la sar< îă? încă şi ina derutant, Mudaq găsise urme de motocicletă pe drumul de acces chiar lângă cele ale camionetei, făcute de acelaşi model de motocicletă precum aceea din baracă.

Mutlaq găsi. | de asemenea urmele lui Othman la gră na zoologică, dar nu se aflau pe drumul de acces. Erau în preajma Matterhorn-ului. Existau ş armele unui alt bărbat acolo, dar Mutlaq nu le recunoscu.

De< Othman fusese la grădina zoologică, dar Mutlaq nu putuse să precizeze dacă era acolo când fusese răpită Nouf. Terenul de lângă Matterhorn era uscat şi prăfos, nu atât de uşor de c t precum pământul de pe drumul de acces. Poate că Othman ştia despre escapadele 1 ii Nouf la gră' 'na zoologică şi se dusese să nvestigheze. Nu avea obligaţia să îi împărtăşească acest aspect lui Nayir, deşi ar fi putut fi folositor. A explica mo /ul pentru care Nouf fusese la grădina zoologică ar fi putut duce la întrebăi incomode despre activităţi e , ş Othman vc i să o protc eze. Era de înţeles, în orice caz.

Dar i mic altceva nu era. Judecând după urme, Nouf se dusese cu motocicleta la grădina zoologică. Dar apoi se întorsese cu ea la baracă. De acolo, mersese probabil cu scb tul până pi insulă. Părea tot ma irobab . că ea furase camioneta de acasă. După care, se dusese din nou la grăd a zoolog :ă. Mudaq era conv' s că urmele de camionetă şi de motocicletă fuseseră făcute în aceeaşi .... De ce să se fi întors la gră^rna zoologică? Căuta pantoful pierdut? Nayir dedusese d n jurnaJ că Nouf mergea des la grădina zoologică, singură, pentru a ci .1 tăbliţele care desenau animalele şi aţa lor. Poate că se dusese acolo pentru a gă: i limitate sau alinare.

Totodată, era locul unde se întâlnea cu iubitul ei.

Ducându-şi cafeaua la măsuţă, se t ă din nou la hartă. Se opr isupra văi ¡eci şi se gânc la toate lucrurile care lipseau de la locul crimei. Valijoara lui Nouf cu hainele de hi jlioteca- ră încă se aflau la Muhammad. Ochelarii, pe care nu ridicase de la optician. Cheia de la apartamentul din New York. Dacă fugea de acasă, Nayir ar fi trebuit să descopere vreunul din lucrurile acelea undeva în apropiere de cadavru. In schimb, găsise pantoful roz cu toc cri, alib.il ei pentru plecatul de acasă. Plecase de < ineaţă cu pantofi. - apoi se întorsese acasă, furase camioneta şi cămila, după care condusese înapoi la grădina zoologică, purtând cu ea în tot acest timp un singur pantof.

De ce pantoful şi nu celelalte lucruri?

Nayir se duse la baie ş işi clăi ochii. Se : mţea de parcă i-ar fi frecat cineva cu nisip; erau injectau ş vedea ca prin ceaţă. „Poate că ar trebui să îi fac o vizită doctorului ălt a nebun", se gândi.

Se aşeză din nou la măsuţă şi luă rnalul. Ultima treime din el cuprindea în principal observaţi despre comportamen tul câinilor ei nici o vorbă despre planurile < de a fugi în America, nici o pomenire a vreunui nume. De pasajele romantice deve liseră tot mai dureroase, erau mai puţin confuze Părea sătulă de dragostea ei neîmpărtăşită. îşi întorsese în schimb atenţia spre animale, găsind alinare în misterele lor. Din când în când pomenea din nou dragostea. „L-am văzut astăzi, si felul

în care se uita la mine m-a trimis în cele mai întunecate tărâmur ile iadului. Ştiu că voi mu dacă va cor nua asta."

Dacă va continua ce anume? se întreba Nayir. Flitul acela apăsător? Cu *cine?*

Trecu la ul na panină a jurnalului. Erau doar două paragrafe. Scrisul de mână era m; dezordonat decât înainte, aproape frenetic.

Nu mai sunt o fată. Am făcut-o, NOI am fâcut-o, şi cel mai ciudat lucru dintre toate e că nu regret. Mă simt atât de ridicolă când mă gândesc la toată teama pe care am avu t-o. Allah, am comis aproape cel mai mare păcat, aproape că m-am sinucis! îmi dau seama că toate lucrurile de care mă temeam sunt doar începutul a ceva frumos. Mă simt vie pentru p _ma dată. Şi chestia nebună e că nu ştiam că avea să se întâmple. Credeam că totul se terminase între noi. Mă evita şi, când îl vedeam, n' i măcar nu se uita la mine. Credeam că renunţase. Dar, când am ajuns la grădina zoologică, aştepta lângă muntele unde ol ' ;m iu să ţină caprele sălbatice. Am fost şocată! L-am întrebat cum mă găsise. Nu povestesc niciodată nimănui! A zis că şi-a dat singur seama, dar nu a spus cum. Eram şi tulburată, dar el m-a îmbrăţişat. Aproape că am leşinat de uimire, şi apoi m-a sărutat!! Am încercat să spun nu, dar el a zis: „Inima îmi spune că nu crezi în vorbele astea".

Mi-a spus că nu va înceta niciodată să mă iubească, indiferent unde voi merge, indiferent cu cine mă voi căsători. Am început să plâng, iar el m-a luat în braţe şi m-a dus în centrul muntelui. Era răcoare yi întuneric. Se scuza întruna, pentru că nu era luxos sau romantic, dar el ştia că eu ador locul ăsta şi nimic nu ar fi fost mai bun.

încet, Nayi închise cantul şi îl puse pe masă. îşi ferecă ochii cuprinşi de usturime şi o lacrimă amăgitoare i se premise de-a lungul nasului. Deşi murise tânără, cel puţin învăţase unul dintre cuvintele pentru dragoste

O mişcare bruscă a bărcii anunţă sosirea cuiva pe punte. El clipi, tresăr.nd, şi ies din t ica sufragerie pentru a arunca o privire în susul scării. O siluetă neagră se

profilă în golul tam- buchiului, şi el ştiu, înainte de a o vedea proptiu-zis, că era domr ፧ oara Hi

Na> '? strigă ea.Vocea îi suna gâtuit.

EI îşi privi ceasul; era nouă şi umătate - nu prea târziu pentru o vizită, totuşi era o oră neob__nuită Urcă treptele şi zări ocl e , ro i şi nlăc maţi în strălucirea lui. nii ;e izvora din cabină.

Ce-aţi păţit? o întrebă.

Ea se împiedi ă şi Na;' i întinse braţul pentru a o ţi ie să nu cadă

- Ce s-a întâmplat?

Putem vorbi?

Da, intraţi.

El coborî primul, stând aproape de ea, în caz că se împiedica din nou. Spre surprinderea lui, inima îi bătea mai să-i spargă pieptul.

Domn şoara H zi itră în cabină şi păru să se prăbuşească. El reuşi să o cupi udă pe după umeri şi să o conducă spre canapea, unde ea căzu cu o violenţă la care el nu s-ar li aştep tat din partea um femei atât de fragile. Cocârjându-se de durere, feme' a. îşi îngropă faţa în palme.

El îşi muşca buzele şi se uita împrejur. Trebuia să o consoleze, dar cum? Mergând în bucătărie, se gândi să mai facă nişte cafea, dar până la urmă optă pentru eeai. Puse ibricul pe aragaz. In spatele 1 i- ea se făcuse ghem ridicase genunchii, îşi petrecuse braţele în jurai pi cioarelor, chipul şi-1 adâncise în mantie. Suspina încetişor. Când ceaiul fu gata, Nayir luă o ceaşcă i o puse pe masă.

Beţi ceva, spuse, aşezându-se pe canapea lângă domnişoara L azi.

Ea răsuflă adânc şi înălţă capul. După câteva secunde îşi cobori picioarele de pe canapea, îşi netezi cutele veşmântului şi se îndreptă de spate. îşi ridică *burqa* şi luă ceaşca plină cu ceai.

Nayir îşi întoarse privirea pentru a nu o stânjeni.

L-am găsit pe tatăl copilului, spuse ea.

El nu se putu stăpân ¡i se uită spre ea. Expresia chi >ului fem ii spunea totul. *Othman*

Nu era tocmai fratele ', zise domnişoara ttijăzi cu un râs sec. Dar nu m-am gândit nic dată...

Nayir era prea perplex pentru a putea articula vreo vorbă.

Am găsit totodată celulele lui de piele şi sângele lui sub unghiile ei. îţi aminteşti de ră. le acelea defensive pe care le avea? Era sângele altcuiva.

Al lui?

Ea dădu din cap în semn de încuv nţare şi izbucni din nou în lacrimi. Nayir îi luă ceaşca < intre palme şi o puse pe masă. îl uimea propriul calm. Cu blândeţe, ;şi petrecu un braţ pe după umerii ei, aşteptându-se oarecum ca femeia să tresară sau să se tragă inapt, , dar ea se răsuci şi se ghem. în el ca un copi .

Othman se culca cu sora li se tângui ea.

Nayir ridică şi celălalt braţ, cup*-' izând-o. Nu era atât de jenant cum crezuse că avea să fie. Ea suspina fără a se arăta ruşinată, iar el aştepta, întrebându-se dacă nu cumva mirosea a usturoi, dacă n-ar fi trebuit să spună altceva, întrebându-se cum avea să^e termine totul. Se minuna de sine. Nu era în stare să îşi amintească de cs-fusese atât de sever cu ea înainte, căci aşa apărea acum situaţia»s6veiitatea lu nu a i. Ea tremura şi el o legăna ca pe un prunc, şop indu-i la ureche *„Ism'aUah, ism'allah".* în clipa aceea orbitoare când ea izbucnesc în lacrimi, toate barierele dintre e 3e frânseseră.

în cele din urmă ea se opr din plâns : încet, foarte încet, se trase înapoi.

Îmi pare atât de rău, zi'! femeia.

Să nu vă pară.

El îşi retrase braţele şi o privi dezlegându-şi partea de jos a baticului şi folosind-o pentru a-şi şterge nasul.

- Ştii ce obişnuia să spună mama mea? mai rise ea. Când vezi o femeiyştergându-şi nasul cu vălul, divorţează de ea.

El schiţă un zâmbet strâmb.

Ştii ce epudat? continuă domnişoara FT azi. Tata nu voia să mă mărit cu Othman. îşi şterse nasul şi îş 'ârî baticul înapoi în guler. Cred că avea dreptate. Am fost

salvată ch ar la timp. Dacă m-aş fi căsătorit cu el, nu m-ar fi iubit. Poate că m-ar fi ucis şi pe mine!

Nu înseamnă cSa ucis-o.(

- Cum îţi ;xplici pielea 1 sub unghiile ei?

Poate că s-au certat înainte de a fi fost răpită.

Şi altcineva a răpit-o? Haida-de! Avea motive rebu'î să ascundă sarcina. Era gelos pentru că ea se mărita cu altcineva. Pariez că a aflat de Eric, de planul ei de a fugi, şi asta 1-a înnebunit. Ştia sufic' ;nt de multe despre ea pentru a o răpi şi a face să arate ca şi cum ar fi fugit, i ştia suficient de multe despre deşert pentru a şti unde să o ducă, pentru că a fost prea laş pentru a o uci^e direct. Voia ca deşertul să o ucidă, pentru ca el să nu s. ntă *vina.*

Li Na r îi era greueă şi-1 imagineze pe Othman răpind-o pe Nouf, Iov îd-o la cap, ducând-o cu maşina în deşert. Dar Katya avea dreptate: el avea motivul şi ocazia.-Totuşi, dacă Othman o răpise, de ce era atât de dorni; să îl găsească pe răpitorul fetei?

Aţi voru.t deia cu el? întrebă.

Nu, răspunse ea trăgându-şi nasul. Am să o fac mâine, după ce mă voi calma

Nayir dădu din cap în semn de încuviinţare.

îmi pare rău că am venit aici şi că am deşertat povara asta asupra ta, spuse ea.

Aş fi aflat c cum.

Se întoarse cu gândul la jurnal şi înţelese de ce nu scrisese Nouf numele bărbatului oamenii care foarte prohab,, ar fi c: it jurnalul la un moment dat ar fi fost scandalizaţi dacă ar fi aflat. De fapt, cea mai mare parte a jurnalului i-ar fi tulburat, dar Nouf protejase identit iţea lui Othman.

I se făcea pielea găinii când se gândea la asta.

Aruncă o privire spn jurnalul aflat pe masă. Ar fi vrut să îi povestească dom şoare htijazi ce ;itise, dar nu îşi dorea ca ea să citească. Nu în acea seară; poate că nicicând. E iieându se, îş strânse hărţile şi fchiţeli^şi strecură caieţelul printre ele. Le luă pe toate ş' 'e puse pe biroul căp. anulu lin bucătărioară.

Katya îşi ridică iarăşi pi rioarele pe canapea şi şi cuprinse genunchii cu braţele. Părea să se fi instalat pentru o vreme. Na :ir găsi o cutie cu şerveţele în baie şi o puse pe masă. Aduse o pernă din dorr tor. **EP** mulţum ii strânse perna la piept

.El intră în bucătărioară şi petrecu ceva timp acolo, pregătind pe îndelete nişte*:eai. Când se întoarse cu jricul, ea se forţă să zâmbească.

- Mulţumesc, Nayr! îmi dau seama că trebuie să fie stânjenitor pentru tine.

' e el. Nu e deloc stânjenitor.

Se aşeză şi turnă cea

După o oră, el urcă treptele până pe punte. Jos, Katya dormea adânc pe canapea. Adormise_şi el hotărâse că era cel ma)ine să nu o trezească. Adusese câteva pături vechi de jos, şi acum le întindea pe punte, făcându^i o pernă dintr-o vestă da salvare jerpelită. Barca se legăna ritmiuşi, în afară de plescăitul încet al apei 'ovind corpul nav i, lumea era incredibil de tăcută şi de calmă. Totul luneca acum în urma lui Nouf, Othman, copilul nenăscut. Singurul lucru la care se putea gândi era Katya

.26

Zece minute mai târziu, şoferul Katyei apăru tropăind de-a lungul cheiului, strigând-o pe nume. Aproape concomitent ea se căţără împleticit pe punte, cu o mână dusă la gură.

Sunt în regulă, Ahmad! îmi pare foarte rău... pot să-ţi explic!

Nayir se ridică şi privi spre bărcile vec:uilor. Nimeni nu era la vedere, ş: :1 se detestă pentru sent- lentul de uşurare pe care-1 încerca.

Kat| se răsti Ahmad, de-abia reu: md să-şi stăpânească idignarea. Am tot încercat să te sun!

Ea se st .i pe chi.i.

Ir.11 pare foarte rău...

Ai zis că îţi lai celularul deschis: Tatăl tău e groaznic de îngrijorat. E bine că nu a sunat la poliţie!

Wallahi.

Ea îşi scoase grabnr telefonul şi îşi sună îndată tatăl.

Nayir o privea vorbind la telefon şi încerca să ni ia în seamă privir ;a muşcătoare a şoferului.

Nu s-a întâmplat nimic, .se el în cele 'in urmă, dacă la asta vă gândiţi.

Eu nu mă gândesc, îl repezi şoferul.

Eu n-aş face i mi ..

Şoferul pufi sarcast ic şi o porni cu pa ' mai înspre capă-tul cheiului

.Odată ce plecase Katya, el îşi dădu seama că avea să-i fie inposioil să doarmă, aşa că făcu cafea şi se aşeză la măsuţa din sufrage~2, simţindu-se stingheritor de singur în compania gândur : sale. Imaginea lui Othman făcând dragoste cu Nouf îl cutremura, umplându-1 de dezgust. Şi-i închipuia întâinin- du-se întâmplător în colţurile retrase ale proprietăţii Shrawi, îngroziţi, j maţi, îndepărtându-se grabnic unul de celălalt de parcă puternica forţă a atracţiei lor ar fi fost inversată. Vedea capitularea în faţa poftelor, cei doi întâlnindu-se la grădina zoologică, murdz.ii de pământ, de sudoare şi de sex, o săvârşire a ceva jinduit. Şi apoi întorsătura finală: descoperirea de către Othman a planurilor ei de evadare, propriile lui planuri disperate de a le zădărnici pe ale ei o lovitură în cap, abandonarea în deşert. In cel mai bun caz, minţise şi înşelase. In cel mai rău, o ucisese. Şi totuşi, cu toată groaza pe care-o resimţea, faptul îi adusese lui Nayir o uşurare neplăcută Katya cu siguranţă nu avea să se căsătorească acum cu el.

„Iartă-mă pentru gândurile astea păcătoase!" închise ochii şi încercă să îşi imagineze totul ca pe o întâmplare izolată, nu o întunecime mai profundă a lui Othman, ci mai degrabă o u: ică greşeală care s-ar fi putut întâmpla oricărui bărbat. Othman era într-o situaţie dificilă. Când un bărbat se îndrăgosteşte de o soră, e ferecat în viaţa ei. Nu poate evita să o cunoască; nu îşi poate întoarce privirea atât de uşor. Ar cere o doză de autocontrol pe care până şi Nayir ar găsi-o copleşitoare. O cunoscuse pe Katya doar de scurtă vreme, dar avea deja gându

licenţioase despre ea. Dacă ar fi trebuit să trăiască în aceeaşi casă cu ea, ştiind că nu îi era soră după sânge, ar fi fost pos;l iii ca ş' :1 să cadă în păcat.

Totuşi, Othman fusese un model de decenţă, atât de modest în ciuda averii sale nicidecum modeste, încât dezamăgirea lui Nayi era cumplită. Se găsea oare bunătatea doar la supra faţa unui om acea parte oferită ochilor lumii? Era oare inima întotdeauna păcătoasă? Până şi ce mai cuviincioşi oameni se aflau mereu în pragul pierderii controlului. Iar Katya... avea el încredere în ea doar pentru că voia asta, pentru că trupul lui îl îndemna? Dacă nu putea avea încredere într-un bărbat ca Othman, cum s-ar fi putut încrede într-o femeie?

II izbi gândul că ea plecase, poate pentru totdeauna. Ar fi fost nepotr it să o contacteze acum. Tocmai în momentul eliberării de Othman, era mai puţin disponibilă decât fusese vreodată.

O noapte nedormită fu urmată de o zi searbădă. Se mţea prea obosit pentru a-ş)ărăsi barca, dar la prânz merse până în parcare cumpără o shaorma de la vânzătorul dni port. Reuşi să evjte să dea ochii cu Majid, dar întoarcerea discretă la barcă ş izolarea înăbuşitoare care îl în tâmp nă acolo făcură ca ziua să se întindă î m" pus 2 decât în nte. Nu se simţise niciodată atât de ״psit de ţel şi mohorât, şi îi fu necesară o vreme până când să realizeze că tr; .a groaza vastă, apăsătoare, înţepenit oare de a şti că treb a să stea de vorbă cu Othman, de i considera preferabil să se azvârle în mare. Totuşi, înainte de a-1 vedea pe Othman, nu avea de gând să săvârşească n .nic altceva.

Ceva mai târziu în după-amiaza aceea merse la proprietate. Un majordom îl întâm >ină la uşă i îl conduse în camera de zi, unde Tahsin stătea cu mare pompă alături de Qazi, care părea agitat. Era bizar că se găsea Qa i acolo. Era oare un apropiat al fraţilor? Ii spusese lui Na) că venise la proprietate doar o dată în decursul curţi făcute lui Nouf. Othman nu vorbea r dată despre el, de fapt nu îl pomenise niciodată înaintea ispariţiei lui Nouf.

Aşezat vizavi de corpul mătăhălos al lui Tahsin, Qazi arăta ca un b eţel mlădios. Ţinea o ceaşcă de ceai tremurân- dă în poală, dar era prea suresc'tat pentru a bea şi fruntea îi lucea de transpiraţie. Când îl văzu pe Nayir, pe chip i se citi lesne uşurarea. Poate că venise să ofere condoleanţe familie în nume personal.

Tahsin îl salută pe Na; r M îl invuă să intre. Nayir scutură mâna lui Qa: i s e aşeză lângă el, întrebându-se care era motivul suferinţei sale.

Tocmai discutam despre viitor, zise Tal in.

Qazi zâmbi iervos, vărsând ceai în farfurioară din pi na tremurului mâinilor. Nay era înciinat să creadă ceea ce spusese el despre motivele pentru care o iubea pe Nouf lipsa ei de îgiditate sau de formai im. In acea cameră de : , părea in locul total nepotrr :.

Dar putem cor nua di. v.uţia mai târz „, adăugă Tahsin cv jumătate de gură.

In acel moment se deschise uşa : apăru Othman împreună cu Fahad, c. doi susu.iându-1 de câte un braţ pe tatăl lor, Abu Tahsin.

Tahsin se rioică să strângă pernele de pe podea. Cu pasi înceţi precum mi îutarul unui ceas, cei trei bărbaţi intrară târşâindu-şi picioarele. Slăbiciunea lui Abu Tahsin era dureros de observat. In decursul câtorva săptămâni, bărbatul acesta spnnten şi soc.; >L>il se veştejise ca o prună uscată. Pieptul ş braţele ' se împuţinaseră, şi o mulţime de duri no: i împânzeau faţa. De-abia se putea ţine singur pe oicioare şi, cu fiecare pas, expresia lui devenea mai încordată. Nu îşi observă oaspetele până când nu se găsi pract: 3 lângă el.

E Nayiiş tată, spuse Tahsin. Nayir ash-Sharqi.

Vocea lui Abu Tahsin urcă o 1 străfundurile gâtlejului.

Ahhmm.

Nayir era şocat.

Abu Tahsi.i, sunt la ordinele tale.

Hahhhmmm.

Na; ir se trase în spate pentru a-i îngădui să treacă. îi era dragă o aminre cu Abu Tahsin stând pe culmea văiijawwah de lângă Abu Ar h, cu ochii scânteind, ntind cu puşca spre un stol de berze albe. Era după-an iza târziu, şi soarele cădea pe el într-o negură aurie, adâni id culoarea cafenie a pielii sale. Nayir îş imi.itea pocnetul brusc al împuşcături . jătul ascuţit, nepământesc al

berzelor, pulberea plutind în aer ca n._ :e fire de mătase albă. Abu Tahsin se întorsese spre el si spusese, cu vocea profundă ca un zvon: „Păsările în cer nu pot fi numărate, şi totuşi, fiecare dintre ele urmează un model Crezi că ăsta e un semn pentru oamerm prudenţi?"

Nayir răspunsese că da, era probabil un semn. La acea vreme se gândea doar la sensul exddent, aşa cum se spune în Coran: că existenţa lui Allah poate fi aflată prin semnele Lui, structurile misterioase ale universului. Dar aici, în camera de zi, era un alt fel de semn: slăb iunea vârste: întunecată ş predictibilă ca noaptea.

Othman se uită spre Na/ir cu o expresi de nepătruns şi şop ■ în treacăt:

Doctorul spune că trebu să se pl nbe prin casă de trei ori pe z împiedică sângele să se coaguleze.

Nayir încuviinţă întristat din cap. Sp itul acelui bărbat dispăruse.

Tahsin îi făcu semn lui Fahad să îi dea drumul lui Abu Tahsin şi luă el braţul tatălui. Cei doi fraţi îl conduseră spre terasă.

Puţin mai târziu, Othman se înapoi Toată lumea se întoarse spre uşă, aşteptându-se poate ca Abu Tah;' 1 să vină în urma iui. Othman îi pri\ stânienit şiş ca să abată atenţia de la stinghereala lor evidentă, îi rugă să se aşeze. Gestul de ospitalitate al lui Othman părea prea formal. II neliniştea pe Nayir, şi el îşi dădu seama că - cel puţin în ceea ce-1 privea prietenia lor dispărea, înlocuită fiind de bună-cuviinţa rece şi înspăimântătoare specifică acelei camere de zi. Şi Othman părea să fi sesizat asta. Evită p virea lui Nayir, şi toată lumea se aşeză.

Nayir încercă să nu se uite insistent, dar nu se putea abţine. Othman nu se răsese; hainele îi erau şifonate, pielea, mată de la lipsa de somn. Fahad îl întrebă pe Qa; despre afacerea tatălui său şi Qazi începu să vorbească despre pantofi, registre contabile, angajaţi şi comerţ exterior. Nayir aştepta, devenind tot mai lipsit de răbdare pe măsură ce treceau minutele. Se simţea ridicol de inferior, incapabil să participe la conversaţie sau măcar să o înţeleagă. Trebuia să îş repete întruna în minte că Othman era escrocul, cel care r nţise, cel căruia se cuvenea să îi fie ruşine de -ie.

Brusc, Othman se aplecă în faţă, luă o cut:: cu curmale ş: 1-0 întinse 1 îi Nayir.

Te rog, serveşte o

curmală! Nu, mulţumesc.

Nayir îşi atinse stomacul, sugerând un disconfort.

Nu, te rog! Doar una.

Nayir ridică o mână.

Sincer, mai bine nu.

Lângă el, Qazi şi Fahad erau absorbiţi într-o conversaţie privată.

Arăţi palid, spuse Othman.

Nayir îşi trase de partea din faţă a cămăşii, ce i se lipise de piept.

Trebvr e să fie căldura de vină.

Iţi vine să crezi că, pe aşa o căldură, mi-am găsit haina?

Unde era?

In fundul dulapului.

Controlaseşi acolo înainte? întrebă Nayir.

Aveam impresia că da. Othman păru să îşi piardă interesul legat de acel subiect. Luă o mână de curmale şi se ridică gemând uşor. Oricum, - e ţi-e cald. Facem o plimbare?

Ingro^t de nechibzi iţa de a fi recunoscut că lui, Nayir ash-Sharqi, ghiu special pentru excursii în deşert, îi era prea cald, mormăi un vag protest în t Tip ce îl urma pe Othman în hol. In tăcere, traversară coridoare întunecate şi o luară prin camere maj , goale, până când ajunseră la o uşă ce dădea spre terasă. Othman îl conduse într-o logie îngustă, oferind o perspectivă asupra mării. Nay r resimţ: mpactul dezorientării. Nu mai fusese niciodată în acea parte a casei Terenul se înclina pn îejdios spre stâncă. Doar un zid de piatră aflat la marginea teraseiîi proteja de o prăbuşire de o sută de metri până pe plaja accidentată de dedesubt.

Othman îl îndrumă de-a lungul logie şi apoi printr-o arcadă îngustă.

Ai . la scări.

Coborâră pe nişte trepte metalice şi umede, printr-o casă a scăi atât de-nghesuită, încât umerii li ' Nayir de-abia încăpeau. In aer se simţea o duhoare industrială, cleioasă. în cele din urmă, treptele deveniră lucioase, de si clă, şi o lumină albastră se strecura de dedesubtul lor. Nayir păşea atent, încercând să-5 ■ înfrângă groaza. Dintr-odată, sesiză mişcare sub picioarele sale, tmurile

unduitoare ale algelor şi ale actiniilor, licăritul brusc al unui >eştc intens colorat. La capătul de ¡os al scărilor, pătrunseră într-un acvariu.

Stăteau în centrul unei caverne enorme de sticlă, ce părea la fel de mare precum clădirea de deasupra şi care lucea într-o aureolă fosforescentă de lumină, i toate părţile, oceanul zvâcnea de făptu: străluci :oare cufundate într-o tristă izolare. Era mai răcoare aici, dar Nay. încă-şi simţea trupul ⁱ:picios, şi presiunea subacvatică părea să îi apese pieptul. Avea senzaţia că atrase într-o carceră subterană.

E impresionant, murmură. Familia ta a construit asta?"

Othman clătină din cap în semn că nu şi începu să meargă. Se plimbară în tăcere, stud îd vasta varietate de peşti. Nayir recunoscu un peşte-fluture dungat. Othman îi atrase atenţia asupra unei pisici-de-mare cu pete albastre. El urmări politicos plutirea vietăţii, dar gândurile i se întoarseră la o imagine a lui Othman din jurnalul lui Nouf, in care o salva pe mare. Apoi făcu trecerea la imag opuse: Othman apucând-o de încheieturi, lovind-o în cap, azvârlindu-i trupul pe fundul unei văi seci. Era îngrozitor şi, în chip eg(¡t, Nayir se ¡simţea trădat. Nimeni nu-şi cunoaşte un prieten până nu cunoaşte mâ.xia acestuia.

Ar fi putut oare Othman, cu simţul lui strict pentru tradiţie şi onoare famihilă, să facă aşa ceva? Să păcătuiască trupeşte, să răpească, poate să şi uc: iă? Bărbatul care stătea în acel acvariu arăta ca cum fusese el însuşi răpit.

Ia loc.

Othman făcu semn spre o bancă de metal îndreptată spre cel mai lat perete de sticlă. Se aşezară amândoi. Un banc de peşti lethrinus cu pete negre se ag a în lum na sclipitoare. Othman îi privea, dar părea să se fi retras în sil ie, cugetând.

^^iayir îşi încrucişă braţele la piept pentru a-şi ascunde mâinile tremurătoare.

- Credeam că numai regele are un acvariu subteran.

Asta a fost o casă regală.

Ah, da, îmi amintesc...

Nayir îşi netezi cămaşa. Simţea că urma o confesiune.

Frate, îm sare rău că te-am implicat în toate astea, zise Othman. Părea sincer, dar ceva din tonul său îl făcu pe Nayir să îşi ferească privirea. Am vorbit cu Katya az dimineaţă. Mi-a spus...

Na; iţ şovă

Im cer iertare. Aveam de gând să-ţi spun că m-am întâlm cu ea.

Othman se uită la el cu o expresie stranie.

Am luat prânzul, con nuă Nayv cu greu, dar şi mai dificilă fu următoarea mărtur s e: Ş im fost la grădina zoologică.

Ah! Grăd ia zoologică...

îmi dau seama că trebr'a să- fi spus mai devreme.

Othman scoase un râset trist.

Nu-mi datore; nici o scuză. Păcatele mele sunt mult ma: mari decât ale tale.

Nayir consimţea, şi totuşi simţi impulsul de a-1 consola.

Un păcat e un păcat.

Apreciez tot ce ai făcut, Nayir.

Cuvintele sunau străine, goale, de parcă el ar fi fost profund obosit de formalitate. Nayir simţea că ceva era pe cale de a se frânge, ca ar fi fost necesar un singur ghiont pentru a sfărâma zidul de reţinere.

Othman nu îsi lua och de la vietăţile mării.

Obişnuiam să vin ai^' cu Nouf. îşi duse o palmă 'a gură şi pentru o vreme păru încărcat de regrete, dar, când îşi luă mâna, expresia feţei tuil era amară*i închisă. înainte de a se logoi ■

Och i' ji Na) ' se contractară.

Frebuie să fi fost greu pentru tine.

Celălalt nu răspunse; poate că îl considera un lucru evident. In cele lin urmă, Othman îş idică bărbia.

Ii plăcea nespus când îi povesteam despre diferiţi peşti. Era un peşte a' i, îl vedeam tot timpul. Un soi de biban, şi chestia cu bibani, e că toţi se nasc femele şi, când cresc, unii devin mascul Othman scoase un chicot sec. Era înnebunită după treaba asta! Spunea că voia să fie exact ca bibanii, pentru ca, atunci când creştea, să se poată purta ca un bărbat.

Nayir resimţi aceeaşi tristeţe pătrunzătoare pe care o simţise în baraca de pe plajă. Rămas» nemişcat, aşteptând.

Şi chiar ;-am spus tatei despre asta, conţi' uă Othman, râzând sec. Ce greşeală! I-am spus că voiam să mă căsătoresc cu Nouf. La început a crezut că glumeam, aşa că am intrat în jocul ăsta, dar cred că a început să bănuiască la un moment dat că era adevărat, şi era dezgustat. Atât de dezgustat. încât, atunci când a apărut Katya, tatei ni -a păsat că fam a t. nu era ca noi, nu i-a păsat că era mai în vârstă. V a doar ca eu să mă căsătoresc. Aşa că am făcut aranjamentele. Dar cu Katya am făcut Bea m i mare greşeală dintre toate. Othman se opri, luptându-se să rostească următoarele sale cuvinte. Mi-a fost prietenă ar eu nu i-am spus ce era cu adevărat în sufletul meu.

Faptul că nu o iubeai?

Othman clătină din cap.

- Nu aşa cum o iubeam pe Nouf.

Nayir încerca un ameă^ﬀ otrăvit de uşurare, vină şi fui e paralizantă. Ideea că Othman era îndrăgostit de sora lui nu mai era atât de dezgustătoare; pălea în comparaţi'' cu comportamentul lui Othman faţă de Katya. Se folorse de ea - în primul rând, pentru a menţir e aparenţele faţă de famma lui şi, în al doilea rând, profitând de ea ca de o prezenţă mângâietoare, cineva care să i consoleze inima sfăş tă, neţinând cont că el avea să îi frângă *ei* inima. Poate că o folosise şi pentru a o pedepsi pe Nouf, care îndrăznise să se logodească cu altcineva. Lui Nayir îi fulgeră prin minte imaginea bazaruk de jachete şi a mormanului de haine de nuntă goale, triste, destinate vreunu iulap uitat de pe undeva.

Aşadar tatăl tău şt: de sen mentele tale pentru ea, zise Nayir.

Intr-un fel. Nu i-am spus totul.

- Ştia că erai tatăl copilului ei?

Cred că bănuia.

Nayir îşi dădea seama că următoarele cuvinte-ale lui Othman aveau să răspundă întrebării ma profunde care îl tulbura - dacă Othman o răpise de fapt. îi era teamă să întrebe, dar trebuia să afle.

De asta ai angajat un invesi îgator particular? Ca să le dovedeşti că nu tu ai rapit-o?

Lângă el, Othman şedea nen işcat, de parcă ar fi fost catatonic. Na^ir ş a că trebuia să rostească asta.

Ai -âp-.-o.

Othman închise ochii. Lacrimii^ prinseră să-i curgă şiroaie de-a lungul obrajilor. Nayir îşi întoarse privirea.

Iartă-mă, spuse Othman. Ş iu ce crezi. După un dureros răst np, în care până : peştii părură a înct ni în lumea lor, îş nălţă capul. E adevărat că o iubeam, dar, frate, crede-mă, nu ! ..u ce s-a întâmplat. Am fost înnebunit, *înnebunit* încercând să înţeleg! Nu am ajuns nici :ri. N-am găsit pinii ... Vocea i se îneca şi Jthman se opri. Continuă după ce îşi /eni puţin în fire: L-am angajat pe investigator pentru că nu ştiam ce se întâmplase, şi ăsta e adevărul.

Nouf avea vânăti la încheieturi.

Othman clătină din cap.

Nu am răpit-o eu.

Noi am găsit celulele tale în jurul vânătăiior.

El păru încurcat. Poate din pnuna cuvântului „noi'[1]. Dar, dacă îi cauza vreo durere, nu o arăta.

M-am certat cu Nouf c ar înainte de a fi fost răpită. Bărbatul înghit- cu greu şi adăugă: Mi-a spus că avea de gând să fugă la New York. Nu-mi venea să cred.

Aşa că ai înşfăcat-o pe braţ?

Nu, eram încântat. I-am spus că vi iiam să-mi durez o viaţă alături de ea. I-am spus că ne puteam muta la New York împreună. Că »i voi ofei totul, că o voi lăsa să facă orice îş dorea, însă... Othman şovăi. Ea nu voia. Voia să o ia de la capăt cu totul.

Şi cum i a'uns să o apuci de încheieturi?

Am implorat-o: *„Te rog,* te rog nu pleca!" îmi sfâşia sufletul. Plângea şi ea. A început să mă lovească. Am prins-o de m; ii ca să o fac să înceteze, dar era greu.

îşi descheie nasturele de la o mânecă ş o suflecă, expunând o ser ie de vagi decolorăi ale nielii, de la înche:"tură şi până la cot. Ar fi putut proveni de la zgârieturi provocate cu două săptămâni în urmă.

Ş :a m-a căptuşit. A trebu să o opresc. îşi] arduse controlul. Nu r -am dat^fama că o rănisem.

De ce era atât de supărată?

Cu o mană sigură, Othman oi coborî mâneca.

Când mi-am dat seama că spunea adevărul, că nu voia ca eu să merg cu ea, am spus ceva ce nu ar fi trebvit. I-am spus că aveam să o împiedic. Nu mă refeream la faptul că aveam de gând să o răpesc... ci doar că intenţionam să-i povestesc tatei despre planurile ei. Bărbatul îş: icoperi faţa cu palmele şi ch'tină din cap. Mi-am cerut scuze. I-am zis că nu vorbisem serios şi cb: ir *nu* vorbis ;m serios. Voiam doar să nu plece.

Na> • dădu d cap a încu\ nţare, nefiind sigur ce să creadă, dar simţindu-se mişcat de sinceritatea cuvintelor lui ,/thman.

- De<' te întâlneai cu ea la grădina zoologică.

Da, ne întâlneam acolo. Nu ne derai L|a nimeni, plăcea locul ăla.

Cât de des vă întâlneai acolo?

Othman ezită înainte de a răspunde.

O dată pe săptămână.

Nouf s-a dus la grădina zoologică în ziua în care a dispărut, spuse Nayir.

Othman se uită la el.

Eşti sigur?

Da. I-am găsit pantoful şi urmele de picior pe un drum de acces din spatele grădinii zoologi 2. Am găsit dovezi şi pe cadavrul i. Pământul din rana de la cap se potrivea cu cel de pe drumul de acces. E..istau de asemenea urme de bălegar pe încheietura ei. Dar e ceva ce nu înţeleg. S-a luptat cu tine în dimineaţa an şi ape s-a dus la grădina zoologică. De ce să fi născocit o minciună despre faptul că trebuia să îşi schimbe pantofii de nuntă, după care să se ducă la grădina zoologică, ştiind că tu nu aveai să ii acolo?

Na; r aşteptă un răspuns, dar Othman stătea într-o postură rig ă, uitându-se la peşti

Nu şt», şopti după o vreme.

-E posibi să se E dus acolo pentru a se întâlni cu altcineva? întrebă Na; r.

-Nu, asta-i absurd! Probabil s-a dus să... Nu ştiu, poate locul ăla îi amirtea de noi. Othman îşi apăsă degetele peste pleoape. Poate că s-a dus acolo pentru a-şi lua rămas-bun.

Dar cirie altcineva să fi şi at de grădina zoologică?

Othman oftă.

Nu ştiul Poate i-a zis lui Muhammad. Ii povestea totul.

Dar cuiva dirl familie?

N-a spus nimănu îin casă... era prea riscant.

Avea vreo prietenă?

Bărbatul clătină uin cap.

Avea p:ri ;tene, dar nu era genul de persoană care să încredinţeze cuiva aşa ceva. Se simţea m; în larerul ei cu câinii.

Din câte dovezi deţinem, tu eşt; igura persoană care ştia unde ar fi putut merge în ziua aia.

Na; iii încerca să nu lase să îi transpară în voce judecata, dar gândurile i se înlănţuiau de la "ine. Părea limpede acum. Othman nu numa că era singurul care ştia despre grădina zoolop"că, era şi: iiigurul cu un motiv să o urmărească în ziua respectivă. Tocmai se certaseră; ea ieşise vije >os din casă. El se dusese probab'[1] după ea pentru a îndrepta lucrurile sau pentru a o împiedica să plece la New York.

- Unde te-ai dus după ceartă? întrebă Nayir.

Othman îşi încrucişă braţele strâns la piept.

Eram prea tulburat pentru a rămâne aici, răspunse. M-am pi.mbat cu maşina. Când m-am întors în după-arr ~.za lia. ea d:spăruse.

Ai fost singur în maşină?

Da.

înţeleg.

Şti' i, spuse Othman. Aş vrea să îi pot oferi vreo dovadaţ dar nu pot. Şi surprinderea ta legată de încurcătura asta... şi eu am simţit-o, încă o simt Dar nu m-am uitat ni( )dată efectiv la *lucrul în*

îş idunase laolaltă degetele fiecărei mâini şi împungea ritm; i aerul, punctându-şi fiecare cuvânt. Nayir sesiza ruş .ea şi mâi a din acest gest.

N-am avut nii odată curajul, continuă Othman. Nu imi îngăduia niciodată să văd ce era în sufletul fe Am petrecut luni întregi încercând să o fac să se deschidă faţă de mine, încercând să o fac fericită, să o fac să aibă *încredere* în mine. Bărbatul îşi muşcă buzele şi adăugă: Iar după ce î-am spus că o iubesc, m-a îndepărtat mai ab

ir. Şi, fir-ar să fie... Vocea i se înecă o clioă. Eu tot o iubeam.

Se întoarse dinspre Nayir, ştergându-şi supărat lacrimile de pe obraji.

Nay~" se uită la peretele acvariului. Un peşte-clovn trecu în viteză, grăbit şi paranoic Undeva deasupra lor se opri un generator şi se lăsă tăcerea. Simţindu-se omul nepotr' cu care să se poarte discuţii despre chestiuni ale inirr Nay' se cufundă în gânduri. Aştepta ca Othman să vorbească.

N-aş fi rănit-o ni. odată, spuse acesta în cele din urmă. Oricât de dezgustător ţi s-ar părea, o iubeam şi ea purta în pântece co] ilul meu.

Nayir se înapoi: la jeepul său. Simţea neajutorarea cer- nându-se în el precum şipul într-o clepsidră, umplându-1, împovărându-1, s nu-şi dorea mm - mai mult decât să se întoarcă la barca lu şi să plece pe mare. poate până într-un loc liniştit de pe lângă coastă. Să lase ancora. Să pescuiască. Da, avea să pescuiască, s >ă stea înti. îs la soare, şi să se uite la surferi şi la pescăruşi şi la vasele care treceau. De atât avea nevoie. De câţiva peşti şi de un ioc liniştit în care să uite de acel lucru care îl frământa: Othman nu întrebase ce altceva descoperise despre caz. Erau prea multe întrebări care persistau. De ce găsiseră trupul atât de aproape de vechea tabără? De ce atât cămila, cât şi motocicleta fuseseră puse în spatele camionetei? Ar fi putut Nouf să reuşească singură aşa ceva? Unde era camioneta? Dacă Othman era cu adevărat măcinat de misterul răp iii i , nu ar fi vrut el răspunsuri la întrebările astea?

Pe când urca în maşină, Nayir întrezări ;eva negru şi, îndreptându-şi atenţia într-acolo, văzu o femeie ieşind dintr-o Toyota parcată în apropiere. Era Katya. Fu frapat de curajul pe care-1 dovedea, venind să stea faţă-n faţă cu Othman atât de curând. Când îl observă, ea roşi ;i îşi întoarse privirea.

Bună, zise femeia.

El o salută la rându-i, dar ea părea a nu îşi găs ;u' iţele şi o tăcere stânjenitoare umb spa'ul dintre ei.

Mulţumesc pentru aseară, rost ;a după o vreme.

Cu plăcere.

Nayir s iţea npulsul de a mai spune ceva orice j dar nirr. ; nu părea potr Se simţea insuportabil de stângaci. Nestiird ce altceva să facă, î; luă rămas-bun <■' se întoarse la eepul său. Ea se răsu . la fel de i' te pe călcâi i o pom spre casă

.27

Barca se legăna liniştit pe valuri. Nayir stătea pe punte cu undiţa în mână, uitându-se la îm iderea mării. Din stânga auzi un vâjâit, un schi-ie<pfără îndoială,˙ ş-, cum era de aşteptat, o clipă mai târziu apăru o femeie, săgetând apa. Purta un costum de baie sare aducea cu nişte rămăşiţe culese de pe podeaua unui croito^ceva ce s-ar fi rupt dacă ar fi stranutat. In vreme ce cu o mână ţinea gl donul sch etului, vi rând dezinvolt, cu cealaltă apăsa butoanele unui telefon celular. Sfidător, el nu îşi întoarse privirea. Aştepta să vadă ce se întâmpla. Cât timp avea să îi trebuiască pentru a-şi da seama că el se uita insistent? Dar ea nu observă. Era absorbită de convor birea telefonică. Coapsele eii netede şi cafen ii nu izbutiră să îl stârnească. Nu se putea gândi decât la peştii pe care ferm ia îi speria.

Două zile petrecute pe apă reuş'seră să pună ceva d: anţă între el şi even' nentele ultimelor câteva săptămâni. In acea dtmineaţă reuşise în sfârşit să se gândească la conversat'a lui cu Othman. Părea absurd de falsă privită la rece. Era e vident că Othman o lovise pe Nouf în cap, o târâse în deşert o. o lăsase acolo. Şi ce dacăenu găsiseră urmele Itii pe drumul de pământ de la grădina zoologică? Ar fi putut fi şterse în decursul luptei lor. Chiar şi Mutlaq ar fi admis asta.

Dar de ce făcuse Othman aşa ceva? Avusese nevoie să îş descarce furia? De ce nu vreun alt fel de descărcare o ai tare, o luare de la capăt? „Cei care cred, şi îndură exilul, şi se luptă cu toată forţa în sluiba h Allah, cu bunuril persoanele lor, au rangul cel mai înalt în ochii lui Allah." Acesta era adevăratul jihad, renunţarea la bunuri, Ia speranţe, la dorinţe, atunci când viaţa o cerea, când persistenţa ar fi dus la greşeală. Dar Othman nu renunţase, şi devenise un m' icinos. Dragostea lui pentru Nouf oare era $ iceea o m ciunâ?

De-acum singura întrebare era ce să facă în privinţa asta. In teorie, Nayir trebuia să meargă la poliţie, la

judecători sau la moschee, la oamei i însăr naţi cu legea, dar, întrucât in sti- tutul de medicină legală închisese deja cazul decisese, de fapt, că nu era nici un caz de închis -, ce speranţe avea să obţină dreptatea d n partea unui sistem atât de uşor de corupt de către cei Dogaţi? C? ar şi cu probele pe care el şi Katya le stânseseră, nu e: istau dovezi suficiente că Othman o răpise într-adevăr pe sora lui sau că îi dăduse acea ultimă lovitură, cea care o lăsase ^conştientă şi îi adusese moartea prin înec în valea seacă. Totuş Nayir recunoştea în ».nea sa că se putea înşela în priv' iţa lui Othman, ş mintea lui se reîntorcea necontenit la această speranţă.

Era po^bil, des jur, ca Othman să fie iidecat pentru păcat *zina* - în mod specific, pentru sex în afara căsătoriei. Dar ar cădea în sarcina fam ei să dea pedeapsa, ceea ce ar fi m'ar probabil cu lipsa vreunei pedepse sau poate cu o pedeapsă pentru toţi. Nay: îşi putea imagina cxprt. 'a pe faţa lu Nusra, dacă avea să descopere vreodată că Othman avusese relaţii sexuale cu Nouf. Personal, spera să o cruţe de vestea asta. Era posibil ca Othman să fie judecat pentru incest, dar n i asta nu părea drept. Nu era tocmai incest deoarece el nu era rudă de sânge cu fata şi, chiar dacă un tribunal stabilea că era fratele ei prin lege ş *mehram* cu ea, Nayir nu considera uman să pedepse:. <1 un bărbat pentru că fusese îndrăgostit sau pentru că crezuse că era îndrăgostit, dacă despre asta era vorba.

Nu putea face nimic altceva decât să se angajeze în pro- piid pracn ;ă aj. iadului: să renunţe la piiete.ua sa cu Othman, un protest tăcut, dar poate puternic resimţit, la adresa comportamentului pri :tenului său.

„Iertarea este obligatorie pentru Allah", stă scris în Coran, dar numai atunc :ând un bărbat comite un păcat din neştiinţă şi se căieşte imediat. Iertarea nu este obligatorie pentru cei care continuă să comită aceleaşi pacate până când moartea le pune capăt.

Şi totuşi, în Coran stă scris de asemenea că A Hal iartă toate păcatele şi J adesea milostiv.

Schi-jetul dispăruse din vedere şi el auzi un ţârâit de sub punte. Era telefonul lui celular. Deranjat de intruziune, se mişcă încet, punând alene und.'a pe punte, coborând molcom scara şi pescuind apoi prin nimicurile împrăi late pe măsuţă până găsi obiectul blestemat.

Acesta continuă să sune până când îl deschise şi auzi un pârâit.

Nayir? Sunt Katya!

- Bună.

Scuză-mă că te deranjez, dar m-am tot gândit la întrebarea ta. Ştii, cea pe care mi-ai adresat-o la restaurant dacă aş înşela un soţ aşa cum avea de gând să o facă Nouf? în ziua aia ţi-am spus că probabil aş face-o, şi încă mai cred că aş face-o, dacă aş fi suficient de disperată, numai că nu sunt. Asta e chestia: nu cred că am să fiu vreodată.

El nu prea ştia ce să răspundă.

Ea oftă.

Iartă-mă că te-am sunat aşa. Probabil mă socoti nebună. Dar mă frământă. Consider că trebuie să fii disperat pentru a înşela pe cineva. Nouf îl înşela pe Othman. Nu -a spus nimic despre Eric sau despre planurile ei de a pleca la New York până în absolut ultima clipă. S asta 1-a înfurie t, că îi ascunsese. Dar aici rthesf " cred că pleca *din cauza* lui pentru că îi era ruşine de sentimentele ei. Ar fi putut avea . aţa aia aici... tot ce voia. Dar aici ar fi fost ş' Othman^i, indiferent cu cine se căsătorea, indiferent ce făcea, ar fi trebv : să îl vadă tot timpul.

Nayir îşi aminti de pasajul din jurnal. Scormonind prin hârtiile de pe birou, găsi jurnalul, îl deschise si îl răsfo Era un pasaj scurt, simplu, care nu avusese multă nc nă pentru el până atunci: „Nu mai pot sta aici. Nu pot suporta. Va fi întotdeauna aici, sentimentul ăsta. N-am să scap niciodată de el, nu a icii^

Când îl citise pentru pr ia dată, crezuse că se referea la un sens general de oprimare, dar Katya avea dreptate. Era probabil în mod specific legat de sentimentele i pentru Othman.

Ce vr<.i să spu mai exact? întrebăriayir.

Nouf era suficient de disperată încât să fugă la New York, dar asta era doar o recunoaştere a faptului că îl ibea cu adevărat. O spe ia de moarte.

Aşa.

Era suficient de disperată pentru a fugi, dar nu cred că Othman era sufir :nt de disperat pentru a o ucide.

Nayir închise caietul Şi se aşeză. Avea în minte imaginea Katyei, stând undeva la un l rou, exact aşa cum stătea el acum, amândoi cugetând asupra unei căi de a-1 absolvi de vină pe Othman. El ştia la ce se gândea ea - ce anume spera, ce anume cerea: ca Othman să o iubească pe ea, iar nu pe Nouf. Era trist. 1 părea rău de ea mai mult decât de sine, pentru că el, cel pu .1, reurise să admită posibilitatea unui adevăr cumplit.

Ea slobozi un râset sec.

Othman nu era suficient de animalic. Are noimă asta pentru tine?

El nu răspunse.

Crede-mă, nu este, insistă Katya.

El îşi dădu seama că nu îi pusese încă despre jurnal. Şi nu o putea face acum. In jurnal Othman nu era înfăţişat tocmai ca un animal dar cuvintele h i Nouf prezentau o imagine a uni bărbat c ;perat, cineva care umbla după ea pe mare. pe la grădina zoolog.că. O tăcere enată se aşternuse la telefon. Iar el nu putea găsi r..v m cuvânt pentru a o rupe.

Nayir.

Da.

Te rog, spune-mi ce crez

El e ita.

Ex_stă lucruri care pot face bărbaţii să se transforme în nişte animale, spuse, chiar dacă de felul lor nu sunt animale.

O altă pauză, părând a dura la nesfârşit

.Crez' că eu doar încerc să îl scuz, spuse Katya după un timp. Nu fac asta. Gândeşte-te puţin. El a fost cel care a angajat investigatorul particular. El te-a trimis s-o cauţi în deşert.

Dar tot el a fost cel care a încercat să te oprească să faci analizele de ADN.

Păi tocmai asta e, zise ea. Nu voia ca eu să aflu că era tatăl copilulu din motive evidente. Dar v a să afle ce s-a întâmplat cu Nouf în deşert, pentru că asta *nu ştia.*

Nayir trebuia să adimtă că reprezenta o explicaţie pentru contradicţie.

S-ar putea să dreptate, spuse el, luptându-se cu un amestec ciudat de surescitare şi de dezamăgire.

Poate că, la urma urme-, nu Othman era [1] inovatul.

Atunci cine a ucis-o? întrebă Nayir.

- Nu ştiu. Cine era suficient de disperat?

El avea senzaţia că trecuse peste toate acestea de prea multe ori până atunci. Cine voia să o reducă pe Nouf la tăcere? Cine avea un motiv? Wu exista nici o dovadă care să îi îndrume gândurile. încă o dată, se găsea în derivă pe marea propriei imaginaţii, plutind tot mai departe de înţelesul lucrurilor.

Am vorb' cu Othman, spuse ea, cu o ezitare în voce. Şi-a cerut iertare. Şi cred că vorbea serios.

îmi imaginez.

Dar ne-am hotărât să anulăm nunta.

L Nayir i se ridică stomacul până-n gât.

îmi pare rău să aud asta.

Da, e' 'line

Ea scoase un oftat resemnat, menit să i dea forţă, dar care reuşi doar să exprime cât de pierdută se imţea cu adevărat. Sau cel puţi i aşa i se părea lui.

Restul conversaţ 'u stingher. Schimbară câteva cuvinte despre pescuit şi despre vremea pe mare. El îi iove ,ti că găsise motocicleta în baracă şi îi vorbi despre dovezile inconsistente ale urmelor pe care le

descoperiseră la grăd a zoologică. Dar, pe când îi dădea înainte, avea mpresia că de fapt ar fi trebuit să vorbească despre Othman. Poate că nu izbutea să pună anuir'te întrebări, să pătrundă fără teamă în acele te torii ale inimii pe care nu le înţelegea. Dar dezvăluirea acelei gnorante îl îngrozea; era bucuros că™ea se interesa de soarta peşt'lor. Abu. după ce încMse î trecu prin minte că poate nici ea nu *ioia să vorbească despre Othman şi că pălăvrăgeala lor despre vreme oferise sufic =ntă mângâiere. Cel puţi. , asta spera el.

In noaptea aceea se întinse pe puntei, legănat uşor de valuri Gândindu-se la Fatimah. ÎŞ' iădu seama că lucrul care îi displăcea cel ma mult era că ea învăluise adevărul, că nu reuşise să îi spună că primea al ti bărbaţi în timp ce îl curta pe el. M iciuni'e prin om ine ale lu Othman nu erau chiar atât de personale, dar răneau în telul lor îngro' tor, şi Nayir se întreba dacă nu cumva o făcea şi el, dacă nu cumva şi el îi minţea pe ceilalţi. Ce anume *nu* le spunea celor de care îi păsa? Jihadul lui împotriva lui Othman părea acum unul laş Stătea împodobit într-o tăcere lipsită de onoare, umflat şi împăunat cu falsă p'etate. li veni în minte un pasaj din Coran: „V-am dat veşminte atât ca să vă acoperiţi ruşinea, cât şi ca să vă împodobiţi, dar veşmântul virtuţii e cel m; i bun". Se spunea că Allah a creat omul fără de răutate

şi de ruşine, dar, odată ce omul a fost atins de păcat, gânduri'e şi faptele sale au devenit veşminte care l-au acope: t şi l-au dezvăluit, arătându-1 aşa cum era. Nayir ştia că, dacă era un om cinstit, avea să înceteze să se învăluiască pentru a ascunde ruşinea păcatului gol al lui Othman; trebuia să îl confrunte.28

Stând în faţa proprietăţi' ~elor din neamul Shrav într-o curte de marmură albă clătită în roz-portoca, ul amurgului, Nayir privea cum pântecul roşu al apusului de soare cuprindea lumea. Faţada casei era cea m frumoasă în acest moment, când un purpuriu pal dunga no i şi marea strălucea în culoarea numelui . i. El se minună de detai' le pe care le trecuse cu vederea până acum: curbele elegante ale ţiglelor de pe acopc ş, complexitatea zidului stâncos, granulaua fină a marmurei de sub tălpile tei.

O briză flutură tivul robei lui albastru pal, stâri id mirosul de bălegar de la grajdurile de jos. Era un m os mângâietor. O rugăv.une îi răsări în minte, ş şi-o şopti.

în numele cerului şi-al vizitatorului nocturn!
Fi m să cunoşti acest dator nocturn!
E steaua de pătrunzătoare strălucire.
Pentru fiece suflet ex^tă un protector care îl veghează.

Spera şi el să aibă un protector.

Intorcându-se pe călcâi^, traversă curtea prin faţa intrări principale şi se strecură pe lângă ferestre până când găs Ararea care ducea la grtjdi; il Vo.a să vadă încă o dată cămila. „Iar asta, se gânc ar putea fi ultima dată." Era mai întuneric decât se aşteptase, dar avea lanterna, care era suficientă pentru a-1 călăuz n : girantă îr osul treptelor.

Curtea de la n elul inferior era pustie De sus, lum' iile casei ofereau suficientă vizibilitate, aşa că Nayir stinse lanterna şi traversă curtea, îndreptându-se spre uşa

grajdului. Era deschisă; se strecură înăuntru. După câteva secunde lanterna se aprinse din nou, e data asta în mâna Iu făcută căuş. Nimic nu se mişca. îşi croi drum pe lângă boxe până când ajunse la ultima de pe stânga. Uitându-se printr-o crăpătură a lemnului, văzu cămila lui Nouf dormind. In acel moment ezită, nesigur dacă să o trezească sau nu. S-ar fi putut speria, deştep- tându-le şi pe celelalte. Au ʳi însă un freamăt domol în spatele ur:. îşi apăsă buzele pe crăpătură şi suflă uşor. Foarte uşor. U itându-se din nou înăuntru, văzu că animalul se mişcase.

In chiar aceeaş lipă, se auzi un foşnet în spatele său. Se răsuc îndreptă lanterna de-a lungul culoarulu dar nu se clintea nimK. Aşteptă un timp. Nemaiaus.ind alt zgomot, ne- mai m nd altă prezenţă, se întoarse la boxă.

Cămila era trează. Tip ti', Nayir descnise uşa şi păi înăuntru, întinzând mâna să îi mângâ _ urechile. Ea îşi trecă botul de braţul lui şi el îşi plimbă palma de-a lungul gâtului şi spinării ei. în cele din urmă degetele sale găsiră semnul de arsură de pe picorul cămilei şi Nayir îl cercetă din nou, pipăindu-i forma. Era într-adevăr emblema firmei Honda.

Continuă să mângâie animalul, care mârâia fericit de atenţia acordată. Din exterior, se auzi din nou foşnetul. Semăna cu fâsâitul materialului unei robe Curios, Nayir se strecură afară din boxă şi închise uşa. Foşnetul se auzi nou. Când el se opr sunetul se opii odată cu el. Acum "'mţea o prezenţă. Cineva stătea în pa' le aşternute pe culoar, intre el şi uşa grajdulînchise repede lanterna pentru a îngădui ochilor să se deprindă cu obscur.tatea, făcu un pas şovăitor, apoi încă unul; foşnetul continuă. Păşi spre sursa acelv zgomot, ţinându-se cât putea de aproape de uşile boxelor. Intrusul se apropia. De îndată ce sirm aura caldă a trupulu îşi aprinse iute lanterna i o îndreptă direct asupra chipului unei fem .

Ea tresări , i se trase înapoi. El o recunoscu pe fiica îngrijitorului de cămile; vânătaia cea mare de deasupra unu Dchi se atenuase, dar era încă vizibilă. Deri capul îi era acoperit cu un batir, faţa îi era complet descope. iţă. Fata nu se întoarse, ci rămase răbdătoare loculu in timp ce el se uita ţintă la ea. Ap< Nayir fu cuprins de bună-cuviinţă o. coborî lum ia, dar ochii săi nu părăi-vă chipul fetei

.- De unde ai vânătaia asta? o întrebă.

Faţa ei se încorda, străbătută de ceea ce el socoti a fi teamă. Fata ridică un deget tremurător şi i făcu semn să se apropie. El o p vi surprins, dar ea începu să meargă de-a-n- dăratelea, gesticulând. „A7;no, urmează-mă!"

El se supuse, atras de curiozitate. Pe la mmătatea culoarului, ea se opri la uşa un boxe j puse mâna pe zăvor. Aşteptă să se apropie Nayir cu lanterna.

Descl se apoi uşa boxei, Nayir stând de o parte şi ea, de cealaltă. El fu lăsat să privească într-un spat 1 gol, în mp ce ea aştepta în partea cealaltă a uşii, patru degete ale fete fiind zibile pe mar: ' nea lemnului.

Ce... Nayir îş irese glasul. Ce vrei să fac?

Avu senzaţ: _ că se auzise un oftat puun exasperat.

Caută înăuntru, şopti ăta.

Inroşindu-se jenat, el intră în boxă. Lumină pereţi ;u lanterna. In partea d a spate a boxei atârna o prelată cenuşie, groasă, dat altminteri nu era nin c acolo.

Pe podea, spuse ea.

Lut ina lui surp nse o licărire meta. :ă pe ios. Era un mâner, o trapă. Aplecându-se, dădu fânul la o parte. Zăvorul se deschise cu un scârţâi uşor ş idi că încet trapa, dezvăluind un mu comparnment. Lum.uă interiorul şi găs. > trăistuţă de catiiea neagră, de mărimea unei poşete de damă. O ridică şi îi slăbi şnurul de la gură.

Trăistuţa era pl; îă cu aur. Se găseau acolo nele şi brăţări, cercei şi coliere, toate de 24 de carate. Rubine şi tiamante 'Măreau în lumina lanternei Majoritatea ol' :ctelor de aur aveau stanţată lit ;ra J\i. El închise gura trăistuţei şi ies in boxă.

Degetele fetei încă strângeau uşa. Deşi el ar fi vrut să r vadă faţa, se gândi că era cel mai bine să ţină uşa între ei.

Cine a pus asta aic întrebă.

Ea nu răspunse.

Spune-mi! Cine ti-a făcut vânătă .' Ts- '-Li'W-je- ziua in care a dispărut No

Tăcere. El fu ca uPraaiiWpvtîg'S ii'şa apoi, dar nu; voia să o sperie.

Cine a fost? într"jpă^el bli..trt

Nu şti", şopti ea.

Dar ai încredere în mine.

Ea nu răspunse.

Ai avut suficientă încredere în mine pentru a-mi arăta asta, aşa că, ai şi acum.

Degetele ei se desprinseră de pe marginea uşii: el o auzi mergând înspre ieşirea grajdului.

Pe aleea din faţa casc Nusra ash-Shrawi stătea în penumbra di tre noapte şi lumina cc izvora din foaierul dinăuntru. Când aui. pa ii apropiindu-se pe poteca lăturalnică, se întoarse spre _,recţ zgomotului.

- Nayir, spuse femeia.

El ţinea trăistuţa de catifea li tă de corp şi spera ca Nusra să nu audă cf chetul fin al bijuteriilor.

Bună seara, Um Tahsin!

Unde ELI fost? întrebă femeia. Am au; : jeepul tău, dar nu ntrat în casă.

Nayir se opri lângă ea.

M-am dus să văd întâi cămilele.

Ea chicoti înce şor, bâib; după braţul lui şi îl conduse spre casă.

N-oi fi tu beduin pr sânge, zise ea, bătându-1 uşurel peste piept, dar eşti n suflet.

Mulţumesc, murmură el.

Te vc duce în camera de zi.

El intră cuprins de tulburare. Dacă Um Tahsin ştia că era aici, Ci ie altcineva observase?

înăuntru, feme dădu drumul la braţ şi îi făcu semn să o urmeze, dar, în loc de drumul cunoscut spre camera de zi, ea îl conduse mai adânc în măruntaiele clădiri , de-a lungul unor coridoare la fel de întunecate ca orbirea ei. Nayir fu obligat să încetinească ri să îşi d ască drumul. Voia să întrebe unde îl ducea, dar nu avu curajul să întrerupă tăcerea şi, preţ de o cumplită clipă, se întrebă dacă nu cumva îl atrăgea într-o capcană.

Brusc, pătrunseră într-o curte inte' oară, cu ziduri înalte, deasupra cărora cl zea lumina stelelor. Aerul era umed de lastro ni fântânilor

arteziene de acolo. Nusra îl îndemnă să treacă printr-o altă uşă, străbătând ap un hol îngust şi o galer e cuprinzătoare care părea să nu aibă alt scop decât acela de a fi un spaţiu vast, aproape deşertic, pe care să îl traverseze servitorii. Cu o iuţeală care îl sperie, ea se opi locului.

îl luă de braţ; strânsoarea ei era hotărâtă.

N-oi putea eu vedea, spuse femeia, dar cunosc ce se-n tâmplă prin gospodăria mea mai bine decât majoritatea. Se trase mai aproape, atât de aproape, încât el îi simţea căldura trupului. Şt'- m că erai în grajdul căr ·lelor.

El nu se clinti. Lucirea un lumânări din aproj :re arunca

I umbre lungi pe obrajii ei, adâncindu-i căutătura încruntată.

Fe-am auzit coborând acolo, iar acum o miios pe hi nele tale, rosti printre dinţi, întărindu-şi strânsoarea. Numele ei este Asiya. Şi dacă ai de gând să o distrugi, ai face mai bine să te căsătoreşti cu ea.

Nayi , care îşi ţinuse răsuflarea cât vorbise ea, scoase un oftat imperceptibn

Te rog frumos, Um Tahsin. Sunt un bărbat cinstit!

Ea îşi ridică bărbia cu severitate, iar el îşi simţi obraji roş id.

Oricum e 'impui să te căsătoreşti.

El nu putu scoate nic un cuvânt. După o aşteptare lungă, dureroasă, ea îi eliberă braţul şi se dădu înapoi, îndreptându-se de spate şi restabilindu-şi demr-'atea obişnuită.

Că tot a venit vorba de căsătorie, spuse femeia, ţ: a zis Othman noutatea?

Nu, care e?

Ea se întoarse şi o porni m departe, urmată de Nazir.

Fiica noastră Abir se va mărita luna vi jare.

Felicitări!

Se mărită cu vărul ei Qazi, tânărul care trebuia să o ia în căsători'- pe Nouf.

Aha. E convenabil.

De asta trebuie să fi fost Qazi în casă în ziua aceea. Nayir se gândi la chipul băiatului, atât de tânăr şi de stânjenit.

Da, şi chibzuit totodată. Femeia se opri în dreptul uşii camerei de zi. Abir va fi potr ită pentru el

.Cuvintele ei atârnau ameninţător în aer. Să însemne că Ab? eram? poL.v-i.ă decât No uf? Um Tal n deschis ■ uşa şi îi făcu semn să ître.

— Nu cred că Othman s-a întors încă acasă, dar am să verific. Intre mp, am să pun o servitoare să aducă ceai.

Fără vreun alt cuvânt, plecă.

Na^; r se uită în cupru-sul camer i. Două dintre obloanele de la geamuri dispăruseră şi un grup de lumânări albe pâlpâ iau pe pervazu ile ferestrelor, aruncând o lumină aurie. Luă loc pe canapea ş aşteptă neliniştit, imaginându-şi sc rea lui Othman, a căr \ penibilitate ştia că avea să îi copleşească pe amândoi. Tot ce plănuise să spună părea prea dur acum. „Ştiu că ţi-ai ucis sora. Ai iov, o, ai dus-o în deşert ai abandonat-o. *A* vrut ca ea să moară." Nu era această s'guranţă a discursu- li i în absenţa dovezii, doar un alt sc ie trufie păcătoasă?

Scotocind în buzunarul larg al trendului, Nayir scoase trăistuţa cu aur care îi aparţinuse lui Nouf. Era posibil ca Othman să fi furat aurul şi să îl fi ascuns pentru a o împiedica pe Nouf să plece. Dar cum obţinuse combinaţia seifului unde era păstrat aurul?

„AIIah, am nevoie de ajutorul tău. Călăuzeşte-mi gândurile." Mintea lui Na^ir se întoarse la locurile descoperirilor sale: grădina zoologică, apartamentul lui Ei :c, baraca de pe plajă. Omisese ceva? Un mir detal i care, discret, era nelalocul lui? „Ajută-mă, Allah! Ajută-mă să văd detaliul." închise ochii şi încercă să îşi limpezească mintea, dar gândurile i se învârteau pr.._ cap. Dacă nu exista nici un astfel de detaiiu? Poate că ucigaşul nu lăsase n i > urmă, nim - care să ducă la el.

O imagine perrista în mintea lui Nayir: o hartă, harta ora- şuh i, pe care o găsise în acea baracă, pe jumătate ascunsă sub vul un „1 robe. „Ce e cu ea?" se gânc' Nu era nimic neobişnuit la hartă. Nouf o folosise pentru a localiza grădina zoologică. Băgă mâna în buzunar ş îşi atLse mătăiii'le. închizând ochii, con- .,nuă să se roage,

o rugăciune lungă care se descolăcea precum un vis fermecător şi care îşi găsea refrenul într-o strofă simplă:

0, Allah, Luv ina mea,
Călăuza mea, Arată-ni miezul adevărului
Dă-m lima unu
'eu Ş chiul unui
şoim.

Era la a cincea rept ţ. când uşa se descbrie scârţâind şi ntră o femeie Ochii lui Nayi se deschi eră. Uimit, se n ¿ă la roba neagră, la acoperământul de faţă în final la mâinile care îi aparţineau Ic Abir. Se ridică.

De data asta, ea aşeză servii îl de cafea pe masă. Păstrân- du-şi vălul coborât, turnă o ceaşcă şi i-o înmână lui Nayir, vărsând doar o mică picătură. El era uimit de noua ei stăpânire în mişcări

~ Am exersat, spuse fata. Vă rog să fi i atent - e fierbinte.

El luă ceaşca, se reaşeză şi se pomeni u:*ăndu-se lung la mâneca robei ei. Dmtr-odată, gânduri) : î;' găsiră locul şi se potriviră. Nu era vorba despre hartă; harta nu însemna nimic. Era vorba despre roba care ascundea harta.

O robă albă de bărbat atârna într-un cârlig în baraca de
pe

ii' acel moment i se păruse firesc. Nouf purta roba când ieşea cu motocicleta; trebuia să se îmbrace ca un bărbat. Dar Muhammad spusese că Nouf purta o mar e neagră când părăsea insula, sc 'mbându-se în roba albă când ajungea pe plajă. Purta roba albă când murise, deci unde era mantia neagră? Şi de ce se găsea o altă robă albă în baracă?

Cine altcineva ar purta o robă albă ş:' ar lăsa-o apoi pe plajă?

Nayir era năucit de descoperire, care ii dădea puter în chiar acel moment, în care se minuna de ignoranţa sa. îşi idică privirea spre Abir, întrebându-se, brusc, de ce venise. Voia ' n- formaţii, sau se temea că el avea să îi spună ceva lu' Othman? Cred că ştiu ce s-a întâmplat cu sora ta, rosti el calm.

Abir se trase în spate şi îşi cuprinse protector cu braţele zona pieptului, dar el observă o încruntare în pri -'.rea ei. >i cred că s-ar putea să şt şi tu, adăugă Nay' .

Ea îşi înclină capul, un gest pe care el îl recunoştea acum drent o simulare a modestiei.

— De unde să ştiu eu? Am găsit asta.

Nayir aşeză ti stuţa pe masă.

Abir se uită la ea n nâncl descumpănirea, apoi încercă să lase lumina dumir să se strecoare încet în ochii ei, dar rezultatul era o căutătură de scheci copilăresc.

- E trăistuţa cu bijuterii a lu: Nouf? întrebă fata, vocea fimdu-i o şoaptă răguşită.

Coborând braţele, îngenunche grăb. ă lângă masă, îşi ridică *burqa* ş' leschise trăistuţa. Văzând conţinutul, îşi holbă ocb'i şi scoase un murmur care reuşi să se apropie de o mâhnire autentică.

De ce să o fi lăsat acasă? întrebă ea, strângând trăistuţa la piept.

De unde şti ::ă a lăsat-o acasă?

Fata păli.

Cred că poţi lăsa prefăcătoria deoparte, spuse el.

Confuzia din ochii lui Abir avea o tentă de ostilitate.

In primul rând, ea n-a scos-o din seif, continuă Nayif, energizat de brusca potrivire a gândurilor sale. Tu ai scos-o. Trebuia să faci să arate ca şi ;um Nouf ar fi fugit, şi ştiai că, dacă ea d[1,] părea, cineva avea să controleze dacă dispăruse şi aurul. Singura mea întrebare este: de ce nu ai găsit un loc mai bun să o ascunzi?

Credeţi că *eu...?* bolborosi ea neconvingător. Abir înghiţi un nod ci s-ar fi pus în gât, c lij descumpănită şi clătină din cap ca pentru a izgoni o muscă. Chipul ei fu străbătut fugar de o expresie de teamă, care se risipi în aspectul rece, manierat ce se potrivea într-o cameră de zi a neamului Shrawi.

Vă înşelaţi în legătură cu asta, spuse ea cu voce spartă. N-am nici o idee ce s-a întâm...

încetează! z,se el ridicând o mână. Minciuna doar îţi agravează păcatele. Ştiu ce ai făcut.

Nayir îşi imagina că fata zărise scânteia de surescitare di[1]" ochii lui, întrucât se străduia să îşi vină în fire. Punând cu griiă trăistuţa pe masă, încercă să se ridice, dar păru incapabilă. Tremura.

Nu şt ce vorbiţi, spuse Abir, dar och ; trerau încărcaţi de teamă.

Am auzit că ™căsătoreşti cu logodnicul lui Nouf.

Nu e logodnicul ei

!Cuvintele fetei erau mai vehemente decât se aşteptase el.

- QaL. urma să o ia în căsătorie.

~ Dar el nu o iubea, se răsti Abir. Şi ea nu îl ibca pe el!

Observând mânia pe figura fetei, Nayir decise să rişte.

Ea avea totul, nu-i aşa? Tot ce îţi doreai tu.

- Nu ştiu.

Căutătura fete' era turioasă.

- Erai geloasă că urma să se mări' : cu Qazi. Voiai să te căsătoreşti tu cu el, dar nu puteai. Ea era mai mare, aşa că alegea pn. ia.

- Ea nu îl iubea! Abir se cocârjă şi începu să tremure din toate mădularele, din och âşnindu-i lacrimi de mânie. Ştiu ce făcea, se furişa ş făcea sex cu Muhammad!

Ţi-a spus ea asta?

Cum altfel a rămas însărcinată? E dezgustător ce a făcut! Singurele motive pentru care voia să se mări :e cu Qazi erau că el avea să devină bogat într-o bună zi ş ;ă lui nu .-ar fi păsat dacă l-ar fi înşelat.

Fără îndoială că spunea adevărul, cel pe care îl ştia ea; emoţia ei puternică dogorea ţi pe obraji îi curgeau lac 'mile fierbinţi ale sinceritâui. Dar de aici restul teori lui Nav:r era simplă presupunere, bazată pe 'nc 'cii insuficiente şi pe imaginaţia sa.

De ce nu îmi povesteşti ce s-a întâmplat? o îndemnă el. Coranul spune că există iertare pentru ce ii care se căiesc.

Fata se uită în podea şi, închizând oct , refuză scuturând mândru a. 1 cap.

Bine, spuse Nayir. I te ce cred eu. Tu ai plănuit asta. Trebuie să fi durat o vreme să închegi totul în minte cum să o duci în deşert, ce cart onetă să foloseşti^eum să fur ;ămila. toate amănuntele. A nece:,icat foarte multă muncă. Dar cred că ştiai că se întâlnea cu neva la grădina zoologică.

Fata deschise oclm ş 1 privi cu un amestec de curiozitate şi de teamă.

Te scârbea? întrebă el.

Se întâlnea cu *Muhammad* se răsti A ir.

Am veşti pentru tine, zise el. Nu se întâlnea cu Muhammad. Cu altcineva se culca.

- Cu cine?

Na r se opri puţin, savurând faptul că în sfârşit avea nişte răspunsuri, chiar dacă nu dorea să îl denunţe pe Othman.

Lasă-mă să recapitulez un picuţ, spuse. Voiai să scapi de Nouf ca să îl ai pe Qazi pentru tine. Văzându-i fulgerele din ochi Na; ir rid ă împăciuitor mâna. Sau ca să îl protejezi pe Qazi de ea. Şi singurul mod de a reuşi asta era să faci să arate ca şi cum ar fi fugit. Locul cel mai bun în care să o duci era deşertul. Nimeni nu avea să o găsească vreodată acolo. Dar, ca să *fa*" să arate ca cum ea ar fi plecat în deşert, trebuia să furi o căni lă.

Fata răspunse cu o privire plină de dezgust, pe care el o găsi straniu de încurajatoare.

- Era greu să fu o cărnii?, mai ales în plină zi, dar tu cunoşteai cămila asta era fa von ia lui Nouf şi animalul probabil că avea încredere în tine. De fapt, nu era prea greu să o faci să urce în spatele unei camionete. Ce ai făcut: ai pus-o să urce pe o scândură? Aceea[1]' scândură pe care ai folosit-o după aceea ca să urci motc cleta 1 Nouf pe platforma camionetei?

La menţionarea motoc Jete expresia de stăpânire rigidă a lu Abir dezvălui o frântură de teamă, dar ea îşi menţinu fern' atea maxilarului.

Oricine ar fi putut fura cămila, spuse ea.

- Da, dar e o ispravă importantă pentru o fată de mărimea ta. Mă mi am doar de logistică. E o cămilă destul de docilă, dar tot era dificil... Văzând că ea nu se arăta dispusă să ofere nici o explicaţi:, Nayir continuă. Cred că o scândură ar fi metoda cea mai uşoară. E___stau scânduri în curte. Ai adus camioneta lin parcarea din faţă. E destul de simplu să furi o carr onetă fraţii tă ţin cheile în vestiarul de lângă uşa din faţă. Deci ai furat o cam.anetă din parcare. Ai condus-o pe traseul ocolitor până în curtea 8 i spate şi ai urcat cămila pe platformă. A' 'uat şi o ţeavă din spatele uşii grajdului. Şi nu te-a observat nimeni, în afară de fi a îngrijitorului, pe

care ai lovit-o pur şi simplu cu ţeava. Probabil că ai lăsat-o incon- ştic ntă pe loc.

Abir părea stranii de încântată, dar apoi îşi cobori privirea bine antrenată, îşi imagină el, pentru a nu îşi arăta mândria. Satisfacţia e discretă de sine îl irita; probabil că Nayir făcuse vreo greşeală în raţionament.

Ba nu, desigur... zise el reflectând. *A* fost îndeajuns de isteaţă pentru a şti ora cea mai potri-iti la care să fui. cămua când nu era nimer în preajmă. Fata îngi itorului te-a prins când ascundeai aurul?

Ocl lui Abir fulgerară de mân ; şi el ştiu că avea dreptate.

Era aceeaşi zi in care ai ră] :-o pe Nouf?

Ea nu răspunse.

Nu contează, spuse Nayir. Ai ircafeămila în camionetă. Aveai o armă: ţeava Ai pus scândura de lemn pe platforma camionetei Mai aveai nevoi doar de Nouf, si ş' unde să o găseşti. Trebuie să " i fi spus despre întâlnirile ei de la grădina zoologică.

Am aflat singură despre ele, zise Abir.

-Cum?

Doar pentru că îi cunoşteam comportamentul, spuse Abir, nu înseamnă că am omorât-o.

Nayir se forţă să dea dovadă de răbdare.

- Cum ai aflat?

Am urmăr o până la baraca aia într-o zi şi am găs.t harta ei cu traseul spre grădina zoolog ă. Când a venit acasă, eu m-am întors pe pLjă, am luat motc cleta şi m-am dus singură la grădina zoolog' ă. Bărbia fetei ieşea mândru în afară, într-o expresie evidentă de justeţe. Am găsit prezervative în portbagajul motociciet '!

Dar tot nu şti . cu ne se întâlnea. El căută o reacţie pe chipul ei, dar văzu doar faţada moralităţi' a înfăpt iirii dreptăţii. Te-ai dus la grăd ia zoologică înaintea ei, conţi uă Na'/ir, şi a aşteptat-o. Când s-a op t cu motoi cleta, i doborât-o. Cum?

Fata tăcea.

Dacă stau să mă gândesc mai bine, reluă el, cum de puteai fi sigură că nu avea să fie prezent iubitul ei? Nu cred că intenţionai să îi răpe: ti pe amândoi.

Vedeţi, spuse ea, cu o satisfacţie răutăcioasă în privire, povestea dumneavoastră nu are sens.

Trebuie să fi plănuit să ajungi acolo fie în; nte de a sosi iubuul e., fie după ce plecase acesta. Ştiai deja că Nouf venea singură la grăd na zoologică, în acele momente de libertate pe care le îndrăgea, mergând pe motoc letă... Na, r urmărea atent faţa lui Abil Ştiai că se întâlnea cu Muhammad acolo, şi probat" ţi-' dat totodată seama că el făcea consoane pentru Nouf, pentru a-i menţine alibiul acasă.

Era un prost, spuse ea.

Venea acasă cu plase de cumpărături pline cu haine pe care nu le purta niciodată?

- Venea acasă mirosind ca un ar mal.

Ost tatea din vocea e i produse un fior scurt, răutăcios de încântare; purta toată furia necl 'JZ tă care o condusese să îşi ucidă sora. C; ar dacă stăpânirea ei nu se destrămâ complet, această rr ă fisură reprezenta semnalul v*nn sale.

Deci bănuiai că, la un moment dat, Muhammad avea să plece să facă cumpărăturile, continuă el, şi Nouf urma să fie „.ngură. / avut norocul să aj ngi când ea era singură, probabil înainte de a ajunge Muhammad acolo Dar tot rămâne întrebarea: cum doborât-o? Motocicleta ei trebuie să fi fost parcată pe drumul de acces, ş nu ţi-ar fi luat prea mult timp să o urci în spatele camionetei. Şi-apoi? *A* aşteptat în tufişuri şi ai sărit la ea? Sau ai stat să vorbeşti cu ea? Nayir studia chipul fetei în căutarea vreunu ndiciu, dar văzu doar reţinere. Nu-mi pot imagina că ai ăcut-o. Cum ai fi exp' cat faptul că te găseai acolo, pe lângă alte amănunte, cum ar fi condusul unei camionete cu o cămilă şi cu motocicleta ei - în spate? Nu, trebui : să o fi luat prin surprindere. Te-ai repezit la ea din tufişuri. El îşi a[1]"' îse tâmpla în locul care coincidea cu rana de la cap a k Nouf. De-asta a fost lovită într-o parte a capului. Cu siguranţă, ai lăsat-o inconştientă nu s-a trezit nici măcar m ai târziu, când a început să plouă. Dar săr nişte etape. Revin. Ai doborât-o. Ea a căzut. Am găsit urme de târâre în zona în care ai tras trupul ei în camionetă.

Abir arăta de parcă suporta bâiguie'ile fără noimă ale unui unchi în vârstă.

B ar, conţi' uă Nayir e că spec listul meu în depistarea urmelor a confundat amprentele tale, aşa că părea ca şicum Nouf s-ar fi ridicat

din nou. Dar noi văzuserăm urmele tale La fel ş' cele de pe plajă.

Povestea dumneavoastră e dicolă, spuse ea. £ şi povestea ta. El vedea fierbinţeala adunată în obra i şi îşi continuă relatarea: Următoarea ta problemă era să ajungi în deşert, dar planificaseşi şi asta. Furaseş:' îanoracul fratelui tău cu hărţile deşertului şi sistemul lu GPS,: ,i-a dat cumva seama cum să le foloseş ', Trebuia să găseşu un loc in care să nu fie gă"tă, aşa că te-ai gândit să te îndrep spre zona ultimei tabere în care se dusese Othman, pentru că GPS-ul te putea conduce într-acoio şi înapoi, nu- işa? Era de ia progra mat şi, deşi e un aparat destul de sofisticat, nu era atât de dificil, încât să nu îl poţi folosi. Odată ce ajungeai acolo, putea pleca din tabără | să azvârl trupul 1' Nouf într-un loc unde să nu o găsească nimer In felul ăsta, ea era împotmolită în pustietate, dar tu nu erai, pentru că puteai să urmăreşti traseul văii seci până la tabără şi apt să navighezi drumul înapo către propi etate, datori 1 GPS-ului. La tabără oricum nu era [1] atât de greu de juns, nu-i aşa?

Fata îi aruncă o privire rece, el bănuind că o insultase

Trufia i se vedea acum i n plin; si igura urmă de modestii

rămasă era felul în care braţele îi cuprindeau torsul, cu palmele vârâte la subsuor

Odată ajunsă în deşert, puteai să merg cu camioneta până la marg ica văii seci şi urma doar o chestiune de a o împinge pe Nouf de pe scaunul pasagerului în vale, poate nici măcar dându-' seama că era aşa ceva. Era o depresi ;ne convenabilă a terenulu' unde ar fi fost mai puţin probabil ca oamenii să o observe

Ştiu ce e o vale seacă, se stropşi Abir.

Aşadai, ai împins-o din camionetă, abandonând-o pe fundul acele vă ;ec" Apoi ai demarat... încotro? Poate mai în amonte? Trebuia să găseşti un loc în care să laşi cămila, suficient de departe de Nouf ca să nu dea sora ta de ea.

Abir păstra o tăcere încăpăţânată. După care < condus înspre oraş, dar trebuia să scapi de camionetă. în mod evident, ->i ales o loca_ e destul de nte . gentă maşina nu a fost găsi tă nici acum. De acolo, te-a iurcat pe motoc :letă şi te-ai întors în oraş. A fost o treabă isteaţă, mă gândesc, să foloseşti motocicleta. In felul ăsta ai ajuns acasă. Numai :ă ' lăsat în urmă nişte semne. Emblema motoi-dete >-£ impr .nat de la căldură pe p iorul cămilei.

Pe chirul ei trecu un nou tremur fugar de teamă.

- Şi ce?

Cred că e o dovadă evidentă-că motocicleta şi cămila au fost alături, într-un spaţiu strâmt, spuse Mhyig Undeva extrem de fierb ite.

Fata păru pe cale să vorbească, dar până la urmă nu îi dădu bărbatulv această satisfacţie. El continuă

- Toată escapada a durat doar...*ât: trei ore? jumătate de oră pană la grădina zoologică, o oră până în deşert umătate de oră să arun ' trupul şi încă o oră să ţevii la baraca de pe plajă.il'c-ai întors acasă înainte să observe cineva că lipseai, si, când ai apărut călare pe schi-jet, sunt sigur că s-au gândit că i şiseşi doar la o p.nnbare pe apă. Gânumdu-mâ acum la ce s-a întâmplat, e destul de uimitor că ai reuri toate astea singu ră. Eşti doar o fată, o adolescentă.

- Ce ştii dumneata despre fete? aruncă ea din vârful buzelor.

Remarca îl afectă mai puterr 'c decât i-ar fi plăcut, dar o înlătură din minte şi se concentră asupra chipuli. efl Vedea acolo asprimea la care se aştepta in partea

unui ucigaş. Nu putea spune dacă era rodul educări"' irimite în sânul familiei Shrawi sau pur ţ implu o trăsătură de persona'itate, dar îi dădea o stare de greaţă. Ea nu protestase mai deloc în decursul reconstituirii eve mentelor făcute de el ş , deşi izbucnirea ei trădase gelozia ca motiv, tăcerea fetei era cea care îl tulbura Accepta povestea lu Judecând după căutătura ei pierdută, înstrăinată, Ab'r nu accepta vina; se întărea lăuntri("ascunzând adevărul îndărătul vălulu feminităţii sale, al dreptului de a rămâne cufundată în tăcere.

Te felicit, spuse el, amărăciunea ciopâi ndu-i vorbele. E u im.lor ce ai reuş,. să tealiiezi inducând pe toată lumea în eroare.

Oamenii sunt proşti.

El rămase nemişcat, tându-şi mânia sub control.

Dacă oameni sunt proşti, categoria asta ti include şi pe tine. Au existat o mulţime de deta'u de care a trebu să te îngrijeşti. dar ai uitat un lucru.

Serios?

îmbrăcămintea. Când a 'enit cu motocicleta înapoi la baracă, a trebv să scapi de roba ta albă, cea pe care ai purtat-o ca să te deghizezi în bărbat. Aşa că a itârnat-o în cui.

Trufia Şi sfidarea se scurseră de pe faţa ei.

Dacă Nouf ar fi fugit, adăugă Nayn, n-ar fi atârnat ş acum mantia ei neagră în cu. 1 acela?

Abir îşi conjură .arăşi îngâmfarea, drapând-o peste faţă ca pe un văl.

- Ar putea fi roba or. .ui.

Eu cred că dovedeşte că cineva a fost în baracă după dispai.:ii. lui Nouf. Persoana aceea a furat manti' ei neagră pentru a ascunde faptul că Nouf fusese acolo. Dar a lăsat o robă albă care n-avea ce căuta în acel loc. Cine ri de ce să fi făcut asta?

Nu ştiu.

Furia bărbatului se înteţea; Na r se lăsă mai în faţă, înci nându-se înspre fată.

Tu ai fi făcut-o. Ai lăsat-o să moară în deşert. S-ar putea să-ţi placă să ere: că a fost un accident, dar lovitura ta la cap a lăsat-o inconştientă, şi când a venit ploaia nu a avut n i o şansă. S-a înecat. Iţi spui că nu a fost vina ta? Că a fost vina e că nu s-a trezit la timp

pentru a :şi din vale? Ingăduie-mi să-ţi spun că, chiar dacă s-ar fi trezit şi ar fi ieşit cli i acea vale seacă, căldura şi razele soarelu: ar fi ucis-o oricum. Nu i-ai lăsat cămila sau camioneta, nici măcar o sticlă cu apă nu i-ai lăsat. A abandonat-o morţii.

Abir afişa un rictus dispreţuitor pe măsura celui al lui Nayir. dar îşi ane a gura ferecată.

Mi-e ruşine să o spun, con+'nuă el, dar nu m-am gândit niciodată că o feme'°. ar fi putut face aşa ceva. A fost o dovadă a ignoranţei mele, de' igur. Nu mi-am putut ima na. Bărbatul luă o gură de aer, încercând să se calmeze, dar nu izbuti. Şi totul a fost pentru Qazi? Presupun că asta înseamnă că nu ştiai că Nouf plănuia să îl abandoneze pe Qa2 in luna lor de miere.

Abir nu făcu r un efort de a-şi ascunde şocul.

Da, z.cS el, făcea aranjamente să trăiască la New York. Găsise chiar pe cineva care să o cazeze o vreme până putea să îşi găsească o locuinţă proprie.

Nu-i adevărat!

Ba este. Nay nu resimţea nici o satisfacţie văzându-i oroarea; îl mâr ' \ doar ma: nult. Nouf nu voia să fie cu Qazi. Voia pe altcineva... ş iltceva.

Atiir îşi muşcă buza atât de tare, încât el crezu că avea să şr-o străpungă.

Se căsătorea cu Qa: doar pentru bani, spuse ea, dar fără convir gere. Nu l-ar fr părăsit aşa uşor.

E^h atât de sigură?

Teama fulgeră peste chipul fetei, dar furia clocotea în Nay ir şi nu putu găsi compasiune îi. inima sa, ci numai dezgust. Oare surorile se chin . seră una pe cealaltă într-atât, încât să între ină genul ăsta de ură? El nu auzise nimic despre asta până acum. Katya probabi ştia mai t ie, dar el presupunea că Abi.' era doar o fire neobişnuit de egoistă. Intorcându-şi privirea c1' ispre fată, bărbatul se lăsă pe spătarul canapelei şi rămase cu oc i la serviciul de cafea.

Nu cred că se întâlnea cu altcineva, zise ea. Spuneţi asta doar pentru a mă supăra.

Exista altcineva, ror-ti Nayir. Cineva pe care îl jbea mult m~; mult decât pe Qazi. Dar nu am să-i spun cine era, pentru că eu consi Ier că doar ar spc durerea.

„Şi .-ar da ocazi. să arun' i vina pe alte neva", continuă el în gând.

Dar tot se folosea de Qazi! Vocea fetei suna strident acum. Tot îl minţea şi se culca cu alt bărbat!

Nayir dădu din cap o singură dată, într-o încuviinţare posacă.

- Num?; că nu înţeleg în ce fel însemna asta că trebuia să o ucizi. Nu cred că e de găsit vreun sens, când ai fi putut opr căsătoria pur şi simplu povestindu-i lui Qazi despre comportamentul ei

.Fata stătea pe vine, apucându-şi coapsele cu mâinile, ciupind brutal cu degetele materialul veşmântului. Ceva u.n dansul spasmo ic al muşchilor de pe chipul arăta că asta era întrebarea cea mai tulburătoare dintre toate. Na; r se lăsă în faţă, cu interes reînm t.

Sau ai făcut-o pentru că el nu te-ar fi crezut? şopti.

Bineînţeles că m-ar fi crezut, ros ea neconvingător.

Poate că o iubea atât de mult pe Nouf, încât nici nu i-ar fi păsat.

- Nu- adevărat! strigă ea. Nu m-ar fi crezut, dar asta doar pentru că el nu gândeşte rău despre oameni.

Insă nu eşti atât de sigură, contu uă Nayir. Dacă -ai li spus, iar el s-ar fi gândit: „Abir aia trebui : să fie nebună!"?

Nu sunt nebună!

Un singur lucru putea fi mai rău, adăugă Nay: - Dacă te credea, i, totuşi alegea să fie cu ea?

El n-ar face una ca asta!

Dar te frământă, nu-i aşa? Te frământă să nu ştii ce ar fi făcut!

Fata se u ta crunt la el, cu toată maliţiozitatea fi'nţr sale, dar Nayir de-acum se :i mţcz imun.

Ai vorbit vreodată cu Nouf despre asta? o întrebă.

Ea slobozi un râset sec.

Nu poţi *vorbi* cu Nouf! Ei nu-i pasă de nilflk altceva, decât de ea.

Lui i se părea straniu de deranjantă folosirea prezentului de către Abi-,

Ai încercat vreodată?

Da, se repezi ea. Am încercat, dar nu m-a ascultat. Mergea înainte cu căsătoria, c.xe-o fi. Gura feti' se deformă într-un rânjet dispreţuitor. ' :-n momentul ăla ' im spus că ştiam ce făcea, ş :ă voiam să mă căsătoresc cu Qaz şi că ea nu avea nici un drept să se mări e cu el. Şi şnă ce a făcut? Pr rea lui Abir era provocatoare. *Nimic.* Nu îi *păsa!*

Deci o urai.

Da.

Des' 'şi ţinea trupul nemişcat, ridici, vorbire cu o francheţe care Iui îi stârni compătimi/ea. ti înţelegea sentimentele, dar acţiuni'e care rezultau de aici nu le înţelegea; 'ci pe departe

Intr-un fel, sunt mai orb decât înainte, spuse el, uitându-se cu oc'i mijiţi la Abir. Acum văd adevărul, dar tot nu ş, u e drept.

Gâtul lui Abir era rioii I, tot trupul ei, încordat.

N-o să mă pârâţ', spuse ea. Ştiţi bine ce îmi /or face. Fata se ridică repezit. Mâinile incă îi tremurau; cu grijă, luă trăistuţa de catifea de pe masă. In plus, nu aveţi ,ici o dovadăl adăugă ea.

Lăsându-şi *bwrqa)os,* se îndreptă spre uşă.

Aşteaptă! Navir se idică de pe canapea si băgă mâna în buzunar. Aveam de gând să las asta fami. :i. Scoase jurnalul lu: Nouf. L-am găsit în baraca de pe plajă.

Ea se uită oripilată la ca et.

E îrnalul e Cred că ş. ir dori ceva care să le amintească de ea.

Abir în nse mâna după c?;et, dar J6e r îl trase în spate, astfel încât ea să nu-1 ajungă. Ochii li se întâlnea.

Asta nu e pentru tine, spusfcel.

Intorcându-se pe călcâie, fata . şi împleticit din cameră. El nu făcu L ci un gest să o oprească, f id sigur că nu avea să se ducă nicăier Singurul lui regret era pă nu văzuse căutătura finală de pe figura ei.

Odată ce sunetul paşnor feti se stinse, Nayir bă^ă mâna în buzunar şi scoase ultimul obiect: barza jrigami. Ii atinse coada. Incă-şi păstra forma, deşi petrecuse atâta vreme în buzunarul lui. Voise să îi înapoieze obiectele lui Othman, dar acum nu mai avea liniştea sufletească de a le lăsa acolo, unde Abir putea pune mâna pe ele. Băgă c:~.etul si barza înapr în buzunarul trenciului.

Lumânărії; se stinseseră. Dincolo de fereastră se auzeau valurile zbindu-se de stâncile de jos. Era ciudat că nu auzise niciodată oceanul până atunci din acea parte înaltă a insulei. Descl se uşa de la terasă şi pă; in noapte.

In depărtare, auzi cum motorul unu sci :t pornea la viaţă. Simţea impulsul de a spune ci va - de a suna la poliţie, poate chiar să îl sune pe logodnicul ei ş să îi explice toată tărăşe: >ia. Asta, cel puţ n, ar fi pus capăt planurilor ei de căsă torie. Dar nu avea ini ia s-o facă. Se simţea slăb' de ceea ce spusese ea, pentru că, în ciuda şocului produs de cruzimea fetei, în ciuda furiei a dezgustului iui, Abir avea dreptate: el i.ua ce aveau să îi facă. Dar ceea ce îl oprea de fapt era cunoaşterea efectelor pe care le-ar fi suferit farrilia

Ceva important se năruia în el, dul care susţinea forţa con\ îgerilor sale, şi îl durea să se simtă slăbind, să mtă atâta compasiune pentru femei precum Nouf, care se considerau capti" e în vier'" lor, în prescn rile de cuv. ţâ şi de 'aţă casi .că, potrivite pentru soţiil; Profetulv, dar nu pentru femede din lumea asta, viciată de dorinţe de a merge la şcoa'ă ş» a călători şi a lucra si a avea op' in. ¿1 pofte tot mai m£ încerca să nu se gândească la faptul că lumea se prăbuşea, dar ea se prăbuşea, şi lu iu ii stătea nimic în putere, în afară de a contempla cu un sent lent al pierderii dureros şi amar.

Păşind până în dreptul balustradei de marmură, băgă mâna în buzunar. Ma; e ¿ista un obiect acolo. Vechiul lui •*nisyar* Căsuţa menită numelui miresei era tot goală; numele său se ştergea din căsuţa mirelui. Pr . documentul, îşi trecu degetul peste îndoituri); sale şi admiră ?:giliul. Arăta atât de autentic. Era un *misyar* foarte frumos.

Vuietul motorului crescu în intensitate atur când schi-je- tul trecu pe dedesubt. Vedea cum bătaia farului cresta o semilună pe apă. II urmări executând o întoarcere, mergând apoi in cerc, hun ul său răsunând în noapte. Scoase o bi.chetă şi o ţinu sub *misyar,* simţ .id cum răsuflarea blândă a flăcării oşnea hârtia. Ezită puţin, ştiind cât de difir ar fi fost să îl înlocuiască. Dar cunoştea adevărul: nu avea să îl folosească niriodata.

Cu o mână fermă, aprop e flacăra î pr^l hâr a aprinzân- du-se, o pi d contorsionându-se şi începând să se descompună. Ii dădu drumul în cele din urmă, atunci când vântul înşfăca rămăşiţele carbonizate şi le purtă peste balustradă, către mare

29

în căldura toridă a unt după-amiezi din timpul săptămânii, parcul de distracţ pentru copii nu era niciodată plin. Prietenul lt i Azim, îi povestise despre el, spunându-i că era un loc perfect în care să duri o femeie. Celelalte parcuri de dinracţ dm nordul cartierului Corniche erau strict separate pe sexe, dar acesta era dedicat far lor, şi oamenii aveau să presupună automat că alcăt 'au un cuplu. Era puţin plictisitor, dar ar fi putut vort şi. din vârful roţii mari, urmau să a ibă parte de o perspectivă excelentă asupra mării.

După două zile de nav,sat si"gur, Nayir ancorase în portul de ambarcaţiuni şi î: pornise telefonul celular, descoperind că îl sunase Katya de două or lăsându câte un mesaj în căsuţa vocală. Primul era simplu, pe un ton formal: „Te rog să mă suni". Al doilea trăda poftă de mâncare: „Ce ¡ci de bufetul ăla pentru far Iii?"

Imnal, fusese şocat de faptul că femeia îl sunase, dar indignarea se topise precum gheaţa într-o zi de vară. Era bucuros să aibă veşti de la ea. Când telefonase la rândul său, ea păruse foarte încântată, ceea ce îl făcuse agitat şi fericit. Stabiliseră să se întâlnească în parcul copi.lor. El sistase să ajungă acolo în maşini separate, ir ea să fie însoţită de şoferul ei.

La ora unu a după-amiezii următoare, Nayir stătea la intrarea în parcul de distracţ Câteva famili trecură pe lângă el, plecând se făcuse prea cald pentru copii. Având chipurile învăluire în negru, toate femeile erau însoţite de bărbaţi. îi trecu pr 1 minte că bărbaţ aceia ar putea să nu le fie soţi sau fraţi, şi studie cuplurile în căutare de indicii legate de relaţiile

lor. Uneori copii ii strigau „Mami" şi „Tati", dar existau şi cupluri fără copii, ir el le urmări atent, reţ' ând posturile, gesturile, tonur e vocilor. Observă că majoritatea cuplurilor nu vorbeau. Arătau vlăguiţi, gata de plecare JJn bărbat vorbea cu o femeie cu o dezinvoltură care sugera familiar tate Alt bărbat vorbea aproape neg ent cu soţia lui, neobcsindu-se nici măcar să se uite la faţa e Na; ir încercă să se imagineze vorbind cu Katya în felul acela, dar nu izbuti.

Katya so.„ în cele din urmă, apărând pe după poarta de fier de la intrare. Na\ ir î ecunoscu silueta înainte ca Ahmad să se ivească şi, preţ de o frarriune de secundă, se panică, crezând că bărbatul nu venise. Dar escorta cea devotată se înfăţişă apoi în spatele ei, părul 1 cărunt strălu nd puternic în lumina soarelu: Pe măsură ce Katya se apropii, Nayir desluş un zâmbet îndărătul vălului de faţă.

Bună, Nayii, zise ea. Mă bucur să te văd!

- Şi eu mă bucur să te văd!

Ahmad se apropie la rândul său şi bărbaţii dădură mâna. Cei trei se îndreptară spre roata mare, dar Katya se op în faţa unei tarabe de îngheţată, şi Na) 1 se opri odată cu ea. îngheţata era o idee minunată. Singura problemă, îşi dădu el seama, era răsi.mpul (" itre cumpăratul cornetului şi ajunsul la un loc în care Katya să-şi poată dica *burqa* pentru a mânca îngheţata. Ar fi durat vreo trei minute, dacă îşi plani Eicau corect mişcările, să cumpere îngheţata, apo bilete, să urce în cabină şi să aştepte ca roata să îi ridicscoţându-i dm raza privirilor. Dar, în acele trei minute, nici o substanţă îngheţată nu avea vreo şansă de supravieţuire pe o astfel de căldură.

Nayir îi explică problema vânzătorulu căr a îi trebui ceva vreme să înţeleagă, dar, când se dumiri în sfârşit, le veni în ajutor împrumutându-le răcitorul lui portabil şi o pungă cu gheaţă. Ei îşi cuibăriră cornetele în răcitor şi, promiţând să îl înapc :ze, se îndreptară spre roată.

Trei minute mai târziu, Nayir şi Katya stăteau singuri în cabina deschisă, unul lângă celălalt. în cabina din spatele lor se găsea Ahmaa, citind un ziar. Mecanicul, care părea deprins cu cupluri ciudate, fără cop , dar care se purtau precum cop i, spuse că avea să îi învârtă până când răcneau să poată ies şi apoi se îndepărtă, oferindu- Katyci intimitatea pentru a-şi ridica *burqa.*

Odată ce roata se puse în mişcare, simţiră o briză uşoară şi îş scoaseră cornetele. Când Katva îşi ridică vălul, Nayir nu putu

rezista şi se ună la faţa ei. Nu părea dife ită de ul ima dată când o văzuse, dar el se aşteptase la mai multă tristeţe.

Aşteptă neliniştit, incapatu. să îş mănânce îngheţata, pn-vind-o cum se scurgea pe dosul palmei. Unul i n ei ar fi trebuit să spună ceva, dar lui nu îi venea nimic în mnite. In np ce se îndreptau spre zenit, Nayir studia priveliştea mării, şi, în timp ce coborau, îşi stu >a îngheţata, marea ţ îngheţata, marea i var ia, până când Katya îş. adună curajul de a spune:

- Şi, l-t văzut pe Othman în ultima vreme?

De:; i se topea îngheţata, Nayir îşi ţinu ocl ¡i aţintiţi asupra p^veliş

- Nu l-am văzut din ziua aceea în care ne-am întâlnit în parcare.

- Aha.

O scurtă tăcere, urmată de sunetul mâncatului de îngheţată şi de altă scurtă tăcere.

- Voi dor ma sunteţ prieteni? întrebă apoi ea

El trebui să se gândească la întrebare - m; întâi în privinţa intenţie in care fusese pusă (curiozitate? gelozie?) şi în al doilea rând în pn i ţa răspunsului, unul greu de crezut.

Da, încă îl consider prieten.

- Dar nu sunteţi... apropiaţi.

El observă că îngheţata ei se apleca periculos de tare peste marginea cornetului.

De ce întrebi?

Katya ridioă di umer Era cea mai nepricepută încercare de a mima nepăsarea pe care o văzuse el vreodată, dar avu drept rezultat răsturnarea îngheţat , care i se rostogoli în .osul pi ·orul , aterizând pe pantof.

- *Ta Allah!* Nu-mi vine să cred!

Femeia îşi scutură piciorul ş ingheţata zbură din cabină. Pluti până dincolo de ghereta mecanicului roţii şi lovi caldarâmul, împroşcând în ur.El nu ştia dacă să râdă sau să se încrunte, dar Katya părea ienată, aşa că îi ofei cornetul lui. După o ezitare delicată, ea îl acceptă.

Mulţumesc!

Na; " îşi frecă degetele de materialul robei, dar păru să le facă doar mai p'cioase. Se aşternu tăcerea. El îi povestire deja despre conversaţia cu Abi dar, la telefon, ea nu trădase vreo altă reacţie în afara stupefac -ei. El era cu ios ce părere avea ea legat de asta, dar se temea prea mult ca să întrebe.

Apropo, spuse Katya, departamentul a decis redescl le- rea cazului lui Nouf.

El îi aruncă o pri re.

- Serios?

Da. I-am arătat şefei mele rezultatele obţinute de noi şi toate probele prelevate de la cadavru. Ea le-a dus şefului _ , şi el a formulat cererea. Comandantul departamentului tocmai a aprobat-o.

- Deci ce are să se întâmple acum?

Trimit poliţia să chestioneze familia. Katya înălţă din umeri. Shrawii sunt influenţi... ar putea să încerce o nouă muşamalizare. Dar am vorbit deja cu Nusra despre asta.

El o privi cu cu ozitate.

Şi ce i-ai spus?

I-am spus ce am descoperit la grădina zoologică... despre pantof, adică. I-am spus de asemenea că aveam motive să o suspectăm pe Abir, bazate pe roba d i baracă şi pe aurul care lipsea.

Par z că Abir a ascuns din nou aurul.

-Nu ştiu, spuse Katya. Dar, când am vorbit cu ea, Nusra n-avea habar de ceea ce se întâmplase şi mi-a prom; că va coopera cu westigatorii.

Nayir era cuprins de admin e, nu numa pentru cunrul Katyei de a transmi'e dovezile lor, dar şi pentru puterea ei de a vorbi cu Nusra, care pierduse deja o fiică şi acum era pe punctul de a D erde încă una.

Mă u: ie«' spuse el.

Ea îşi înăbuşi in surâs.

Şeful meu şi-a luat totodată Dertatea de a-1 suna pe Qa: , pentru a-1 averi a că logodnica lui este sub investii aţie

Nayir zâmbi.

Asta e dreptate creativă!

Şi eu cred asta. Nu ştiu ce are să se întâmple cu Abr, daca o vor găsi , inovată. Probab.. că va petrece ceva vreme în închisoare.

- Un lucru pe care-1 consider binemeritat.

- Mai voiam să-ţi spun, con uuă ea, că departamentului i-ai fi de folos un ivesi "gator ca tine. Te-ai gândit vreodată să lucre; i pentru guvern?

Ochii li ie i.ră di orbite.

-Nu!

Oare de asta voise să se vadă cu el?

- De ce nu?

Nu e o idee bună.

- Ei, hJde! Eşti priceput la munca de detectiv. Eşti mai priceput decât unii dintre

Nu-rr plac trupul le moarte, rosti el grăbit.

Feme i se opri un lmsul îngheţatei.

A, da, ai dreptate. Am uitat de asta, spuse ea zâmbind.

£ însă un gest generos din partea ta.

Totuşi, ai putea trece peste *asta.*

Katya îşi înăbuşi râsul.

Ascultă, nu pot sta prea mult, zise el.

Se simţea tulburat; luă o bucată de gheaţă din răcitor, folosind-o pentru a-şi terge mâinile.

~ De ce nu poţi?

Părea dezamăgiră, iar reacţia asta aduse bucurie în sufletul lui Nayir.

Am programare pentru un consult la ochi, spuse el în cele am urmă.

Oh! Ei bine, am să v n cu tine. E la doctorul acela?

Da, şi nu e necesar să vii.

Dar mi-ar plăcea. Ea îl p vea ciudat, se gândea el şi îşi lingea îngheţata. Consideră-mă o escortă profesionistă, în caz că vreo feme' s-ar năpus„ asupra ta. Vor crede că sunt soţia ta.

El se simţi ros' id. Ca un 'iot.

- Feme'1-; nu se năpustesc asupra mea.

Ba da. Doar că tu nu ai acordat suficientă atenţ

Sunt atât de bucuros că v-; ti întors! Doctorul Jahiz îi pofi, de-a lungul unui coridor mochetat, până într-o cameră de examinare. Spuneai că deşertul vă deranja la ochi?

DafNayir o conduse pe Katya spre un scaun d I apropierea uşii şi apoi petrecu un moment stingheritor căţărându-se pe scaunul pacientului. Cred că praful e cel care îr strică vederea.

Desigur. Jahiz reduse ntensitatea becurilor I' aprinse un panou lum iOS aflat pe perete, cu litere aranjate în coloane. Vă asigur, întotdeauna e de nă praful!

Na; i» studie tabelul, descoperind că nu putea citi ni una dintre lipire.

De fapt, cele n: mari probleme le am cu vederea în oraş, nu ş u de ce. In deşert văd totul.

Di i încăperea de la îtrare se auzi sunând telefonul, iar doctorul îşi pleoşti urne ri

Mă scuzaţi... mă întorc imediat.

Când ieşi, Katya îşi 1 dică *burqa,* puse ™>i ior peste picior şi îşi împreună mâi ile pe genunchi „Vrea ceva", se gândi el. Se întreba de unde ştia asta. Nu era o mişcare pe care o ma văzuse făcând-o, dar părea un. ersală, ca şi gestul pentru „Mă sufoc".

-Voiam să te î t la cină săptămâna a toare. Eu i tata organizăm o mică petrecere, doar câteva persoane, yi mi-aş don .ă vii ş :u.

Navir îşi ridică sprâncenele politicos, dar nodul di* stomac îl îndemna puternic în direcţ opusă. Ci ă? Cu *tatăL* ei? Nu, nu, nu era pregătit. N u pentru aşa ceva.

- Ar însemna mult pentru mine, spuse ea, arătând oarecum sfioasă. Ştiil că ar putea părea ljdat, dar vor fi şi alţi oameni prezenţi, iar tata ar vrea să te cunoască.

Na; ir dădu din cap în semn că p cepea, deşi se putea să fi fost un tremur.

Şi, după cum am spus, vor fi şi alţi oamen' Drezenti.

Katya ridică dintr-o sprânceană.

Dinspre anticameră, Nayir auzea vocea intens preocupată a Iu; iahiz.

Bine, aţi face mai bine să terminaţi imediat cu] :ături- le! Nu, nu aplicaţi căldură, e umflat,*yaAllah!* (ne a ma mzit să pui căldură pe umflătură?

Katya aştepta răspunsul li Nu avea cum să-1 ocolească. Nu num< i că ea vo;a ca el să cunoască tatăl, dar voia să îi cunoască şi pe *prietenii* tatălui ei. Mâneca robe lu Nay se pii.isese în braţul foropterului şi el fu recunoscător pentru asta,

trăgând de timp în încercarea lentă de a ;-o elibera. Vocea lui Jahiz a;- ngea până la ei:

Da, daţi-i drumul şi puneţi nişte gheaţă pe ea. Ştiţi ce, dacă puteţ' găsi un cub de gheaţă în tot deşertul ăla blestemat care să rămână solid suficient de mult timp pentru a reduce umflătura, atunci, data viitoare când treceţ am să vă dau o pereche de ochelari de soare Gucci la un preţ redus... Da, aveţi cuvântul meu. Guc !

In ce seară urma să dai petrecerea asta? întrebă Na[1] r.

Jo seara.

Aaahhh, jia iau cina cu unchiul meu! Oh...

Mi-ar plăcea să v i, dar l-ar supăra pe unchiul meu. Nu are pe nimeni altcineva, şi...

- înţeleg. Ea încuv.niţă din cap. jjh ar înţeleg.

In loc de uşurare, Nayir simţea o stare de rău pentru că o dezamăgise.

Ştii ce, lasă-mă să vorbesc cu unchiul meu, zise.

1 regulă, spuse ea, zâmbind.

Doctorul rever .ar Katya îşi coborî vălul. Jahiz se aşeză într-un scaun de birou cu rotile şi împinse în picioare, apropiindu-se de Nay ca un crab plesnind de energie.

Acum amintiţi-yă să respiraţi calm, spuse. Nu are să doară.

Recunoscător, Na r îşi îndreptă atenţia spre doctor. Lăsând la o

parte exclamaţia cam descurajantâ „Dumnezeule, un n nus

-"mei la ochiul stâng! Trebuie să fie greu să ci :i ceva, nu?" ,

procedura i se păru relaxantă. Era întuneric şi linişte.

Instrumentele complexe, mânuit: delicat şi în I

tăcere respectuoasă, î iădeau un sentiment de bună stare universală. Doctorul putea să îi îndrepte vederea. Mulţumiră lui Allah, *orice* putea fi îndreptat, în mâinile adecvate.

„Un minus cinci!"

Nayir îşi aminti de piciorul cămilei, şi asta îl duse cu gândul la Othman, IE ub ea lui disoerată pentru Nouf şi la sentimentele lui Nouf. „Ea voia să fie ca bibani [1] Dar Nouf cea din mintea lui era deja aeră, zburând de-a lungul autostrăzii

I
I
pe un Harley-Dav' ison. Purta o cască asemănătoare unui sca-rabeu, mănuş din piele de aligator şi o robă albă bărbătească. Roba fâlfâia în ·urul gleznelor ei pe când depăşea iruri si automobile de teren, un beduin lunatic pe o căr _ilă din era spaţială.

Jahiz se idică şi mchise fişa lui Nayir.

Ne vom apuca imediat să lucrăm la ochela dumneavoastră... n-ar trebui să dureze mai mult de o oră. Cât t ip aşteptaţi, n-ar dori şi sora dumneavoastră un consult?

Nayir se uită la Katya. Capul e' svâcni într-un gest ce ar fi putut însemna nu.

- Nu, mulţumesc, spusWfey r, dându-se 'as de pe scaun.

Ştiţi... ochii lui Jab : aveau o expresie şireată nu multe femei îşi corectează vederea. Bărbaţii.mpiedi^ă să facă asta. Numai o femeie puternică şi *ăiberaL* ntră pentru un consult.

Deşi Katya avea vălul lăsat şi mâinile vârâte în mâneci, Nayir îi desluşi ezitarea bruscă. încet, ea se întoarse spre el ca pentru a spune: „Nu- j idee rea!"

I La urma urme', contii.uăJahri, cu vălurile pe faţă toată ziua, femeile ar vrea doar să vadă lumea, să şt ci. Şi clar, prie - tene, *clar!*

Nayir se uită la *burqa* lui Katya, ridicându-se uşor odată cu respiraţia ei. Ea ar fi vrut să spună ceva, se gândea la asta...

Cred, zise Nayir, căea are deja o vedere perfectă.

Şi-şi imagină că îi zărea zâmbetul. Strania moarte în deşert a unei fete de şaisprezece ani dintr-o influentă familie din oraşul Jeddah este elementul declanşator al unui roman aparte, în care, dincolo de superba înlănţuire a logicii de tip derectivistic şi a desfăşurării trepidante a acţiunii, ni se dezvăluie o lume ascunsă ochilor occidentali: universul musulman al Arabici Sau di re, cea mai bogata ţară din Orientul Mijlociu, ţinutul ce găzduieşte tărâmul sfânt al Islamului, Mecca, şi care totodată reprezintă un spaţiu al restricţiilor, al interdicţiilor, al frustrării condiţiei umane.

lntr-un astfel de orizont încearcă Nayir ash-Sharqi, un virtuos palestinian orfan crescut de un unchi în strânsă legătură cu deşertul, şi Katya Hijazi, una dintre puţinele femei cu o slujbă în care se interacţioncază uneori cu bărbaţii, să izbândească în căutarea lor pe urmele lui Nouf, dorind să re traseze povestea vieţii şi a morţii ei, într-o societate în care se socoteşte cuviincios ca viaţa, precum şi moartea unei femei să rămână nişte taine.

ISBN 978-606-8251-87-5

télitkrü rao

rj &

9786068251875